

William Auld

Paŝoj al plena
posedo

el

Paŝoj al plena posedo

Progresiga legolibro de Esperanto
kun lingvaj ekzercoj

William Auld

2019

Ĉi tiu libro estas ie-tie korektita eldono de la libro de William Auld, surbaze de la eldono ĉe Heroldo en 1980. La listo de la korektoj estas en la parto [Notoj pri tiu ĉi elektronika eldono](#). En la libro mem, se korekto okazis sur linio, la signo © en la dekstra marĝeno indikas tion. Sur tiun signon vi povas musklaki por atingi la korektan noton.

ANTAŬKLARIGO

Tiu ĉi libro estas planita tiel, ke ĉiun «paŝon» la studanto komencu per legado de la legaĵo. Kiam li renkontas vorton, kiun li ne konas, aŭ kies signifon li ne povas diveni laŭ la kunteksto, nur tiam li sin turnu al la sekcio «Vortaro», kaj pere de la klarigo tie donita li klopodu kompreni la sencon de la vorto en ĝia aktuala kunteksto. Nur en okazo de absoluta bezono, aŭ eventuale por kontroli sian koncepton pri la signifo de la vorto, li sin turnu al nacilingva vortaro. (La difinoj en tiu ĉi libro ne celas esti kompletaj kaj definitivaj – tio ja estas la tasko de la vortaristoj; ili celas nur ebligi al la studanto kompreniĝon pri la kuntekste uzita vorto.)

La celo de tiu ĉi agmaniero estas: liberiĝi kiel eble plej komplete el la katenoj de la nacilingva pensado. Kompreneble, se temas pri arbnomoj (ekzemple) li eble devos konsulti vortaron antaŭ ol scii, pri kiu arbo fakte temas. Finkompreninte la legaĵon, li povas fari la lingvajn ekzercojn de tiu «paŝo».

En la komenco mi supozas ĉe la studanto posedon de la gramatiko kaj elementan vortprovizon de ĉ. 700 vortoj (precize, tiuj en Esperanto – A New Approach; sed ĝenerale tiuj vortoj estos pli-malpli komunaj al ĉiuj studintoj en elementa kurso). En tiu ĉi libro estas klarigataj 1.682 vortoj; kun la elementa vortaro, do, la studanto en la fino devus disponi pri ĉ. 2.400 radikoj. Post la unuaj lecionoj, la sperta esperantisto eble rimarkos, ke kelkfoje la vortprovizo de la legaĵo ne ĉiam kongruas kun tiu de la ekzercoj; kelkfoje, ekzemple, vorto enkondukita en la ekzercoj aperas nur poste en la antaŭlegaĵa vortaro. Tio okazas ĉar ĉiun novan vorton en la legaĵo mi klarigas, sed nur por tiuj, kiuj volas tralegi la libron ignorante aŭ lasante por posta tralaboro la ekzercojn. Mi ankaŭ supozas, ke neniu studanto plendos pri tro multe da klarigoj.

Estas menciinde, ke la nombro da vortoj en la listoj ne indikas la malfacilecon de la teksto. Ĉiu studanto tuj rekonas certan nombron de la novaj vortoj – la preciza nombro dependos de lia lingvoscio – kaj ne bezonos sin turni al la klarigoj. La tekstoj estas aranĝitaj progresige, kaj ilia malfacileco estas ĝenerale gramatika aŭ stilistika.

La libro celas kaj kursojn kaj memlernantojn. Kursgvidantoj scios utiligi la donitan ekzercmaterialon laŭ sia bontrovo. La devizo de la libro estas: Esperanton oni plej bone lernas per studado de bona Esperanto. Laŭeble evitu la nacian lingvon; komprenu en Esperanto, kaj vi pensos en Esperanto!

W. AULD,

Dollar, la 25-an de Aŭgusto, 1967.

PAŜO UNUA

VORTARO

AGO io, kion oni faras.

BENZINO hejtaĵo por irigi aŭtomobilon.

CERTA malhezitema.

DANA rilata al la lando Danujo.

DATO tago, en rilato al la tempo.

EFEKTIVA reala.

FABELO historio pri mirigaj okazaĵoj.

FERIO libertempo.

FIDI plenkredi iun aŭ ion.

FROSTI esti tre malvarma.

FROTI preme movi ion sur io alia.

GLASO ujo, el kiu oni trinkas.

GLITI facile moviĝi sur grasa supraĵo.

HEJTI varmigi ĉambron aŭ loĝejon.

JAKO vestaĵo por la supra parto de la korpo.

KONSIDERI zorge atenti ion.

KAPTI ekteni.

KOSTO pago necesa por ricevi ion.

LITO aĵo, sur kiu oni dormas.

MARMORO bela blanka ŝtono.

MATERIALO krudaĵo necesa por plenumi ion.

MEDITI pripensadi.

METROPOLO granda urbego.

MODERNA nuntempa.

MODESTA malfiera.

NU vorto uzata por atentigi pri tio, kio sekvos.

ORDINARA kutima.

PAŬZO mallonga hezito.

PUTO subterejo, el kiu oni levprenas kutime akvon.

PROVIZI havigi necesajojn.

RAKONTI diri historion.

RANO vivantajeto, kiu loĝas sambone teron kaj akvon.

RIPOZI resti nenion faranta, eble dormanta.

RULI ĉirkaŭmove antaŭenigi ion.

SOBRA malebria.

SPECIALA intencata por unu celo.

SUPOZI kredi ion vera.

ŜULTRO plej supra trunkoparto.

ŜVEBI resti senmove pendanta, kvazaŭ fluge.

TERURO timego.

URĜI plirapidigi.

VOJAĜI iri aŭ veturi por atingi lokon ne proksiman.

LEGAĴO

TRE MODERNA FABELO

Tiun ĉi eksterordinaran kaj freŝdatan fabelon mi nur peras transigante la respondecon al mia tre fidinda amiko – ni nomu lin Sen Dubo – kiu la unuan fojon rakontis ĝin ĉe blanka tablo, kie ne mankis glasoj.

« Aŭdu nur » – diris Sen. « Mia amiko, Ripsrops, veturis antaŭ nelonge per sia beleta ĉaro, vi scias, tiu Mercedes, inter Arĥangelsk kaj Kopenhago sur la ŝoseo. Sed li jam ne estis malproksime de Kopenhago, kiam ĉe benzinputo, post kiam li aĉetis hejtmaterialon kaj dum la agado de la benzinulo, li iom promenis. Subite li aŭdis voĉon sub si:

« Sinjoro Ripsrops, sinjoro, bonvolu atendi... »

Ripsrops rigardis malsupren kaj vidis ranon ruliĝantan al li. Li ne estas speciala ŝatanto de ranoj, sed io kaptis lin en la afero.

« Ĉu *mi* komprenas rane? Kaj ĉu vi povas paroli? Ĉu vi konas min? »

La rano respondis:

« Jes, kara sinjoro Ripsrops, mi povas paroli, sed mi ne parolas rane, sed dane. Mi petas vin, sinjoro Ripsrops... Mi frostas. Metu min en vian poŝon. Ĉu mi rajtas kunveturi al Kopenhago? Por bonfaro vi ricevos bonon! »

Ripsrops tre miris, precipe, ke la rano frostas, kiam estas varme, sed rano estas rano, kaj ĉar la petita varmo ne kostos al li elspezojn, li metis la ranon en sian poŝon. (... Kion vi diras? Jes... Jes, li estis sopra kiel mi.)

Iom post iom la rano iĝis hejmeca ĉe Ripsrops. Ĝi petis eĉ manĝon kaj iom da akvo, kiujn Ripsrops, kiu konsideris la ranon cetere tre modesta, donis al sia kunvojaĝanto. Tiel ili alvenis vespere al la metropolo, eĉ al la loĝejo de Ripsrops, ĉar la rano petis ripozlokon. Ripsrops malfermis la pordon de sia loĝejo kaj tiam la rano denove ekparolis:

« Kara sinjoro Ripsrops, mi estas tiel dormema. Ĉu mi rajtus dormi en tiu lito? »

Ripsrops ekmeditis. Estis la unua fojo, ke iu fremdulo volis dormi en ilia familia lito, sed efektive sinjorino Ripsrops estis for kaj tiu ĉi mirinda rano estis tiel dormema. Li metis la ranon en la apudan liton kaj demetis sian jakon kaj komencis pretigi sin por la nokta trankvilo. Li volis jam mallumigi, kiam li alrigardis la apudan liton kaj tiam li rimarkis, ke el la stranga rano fariĝis belega reĝidino, kiu supozeble apenaŭ estis provizita per noktovestoj. Lia rigardo ekglitis sur la marmoraj ŝultroj de la reĝidino. Ripsrops tute teruriĝis. Li frotis la okulojn. La reĝidino alrigardis lin kaj diris:

« Ri-i-ipsĉjo! »

Sen Dubo, t.e. la rakontanto, nun faris longan paŭzon kaj sekvis iom malcerte la ŝvebon de la cigareda fumo.

Mi urĝis:

« Nu, kiel estis poste? »

Sen alrigardis min kaj diris:

« Ĉu vi vere kredas tiun ĉi historion? »

« Kredi? Tute ne. Kial mi kredu? »

« Nu ankaŭ sinjorino Ripsrops, kiu tiumomente realvenis neatendite el sia feriado en Polinezio kaj malfermis la pordon de la dormoĉambro, ne kredis ĝin. Eĉ ne unu vorton... »

F. SZILÁGYI
el: *Norda Prismo*

EKZERCOJ

Ekzerco 1

Leginte la supran fabelon, respondu jenajn demandojn:

1. Kion faris Sen Dubo kaj lia amiko antaŭ ol tiu lasta rakontis la fabelon?
2. Kial Ripsrops haltigis sian aŭtomobilon proksime al Kopenhago?
3. Kiun lingvon parolis la rano?
4. « ... la petita varmo ne kostos al li elspezojn. » Kion tiuj vortoj sciigas al ni pri Ripsrops?
5. Kion donis Ripsrops al la rano dumvojaĝe?
6. Kial Ripsrops hezitis konsenti, ke la rano dormu ĉe li?
7. Pro kiuj kialoj li fine konsentis?
8. Kio okazis al la rano dum Ripsrops pretigis sin por dormo?
9. Kiajn vestojn portis la reĝidino?
10. Kio okazis antaŭ ol Ripsrops povis enlitiĝi?

Ekzerco 2

Jen estas kelkaj respondoj. Skribu la faritajn demandojn:

1. Lia nomo estis Sen Dubo.
2. De Arĥangelsk ĝis Kopenhago.
3. Li iom promenis.
4. Ĝi promesis, ke li ricevos bonon.
5. Ĉar estis varme.
6. Li metis ĝin en sian poŝon.
7. En lia lito.

8. Li tute teruriĝis.
9. « Ri-i-ipsĉjo! »
10. Ne, mi ĝin ne kredas.

Ekzerco 3

Kion, laŭ via opinio, diris s-ino Ripsrops al sia edzo, kiam li rakontis sian historion? (Skribu detale!)

Ekzerco 4

En la sekvantaj frazoj, elektu la ĝustan vorton inter krampoj:

1. Ĉar mi (SUPOZIS/SUPOZIGIS) lin fidinda, al li mi ne (SUPOZIS/SUPOZIGIS) la malveron.
2. Ĉar mi volis mem (RIPOZI/RIPOZIGI), mi klopodis (RIPOZI/RIPOZIGI) la infanon.
3. Viaj deziroj (EFEKTIVIGOS/EFEKTIVIĜOS) se vi scios mem (EFEKTIVIGI/EFEKTIVIĜI) ilin.
4. La fortegulo (TERURIĜIS/TERURIS) la vilaĝanojn; ili tiel (TERURIĜIS/TERURIS), ke ili forkuris.
5. Unue li (ENLITIĜIS/ENLITIGIS) siajn geflojn, poste li (ENLITIĜIS/ENLITIGIS) mem.
6. Tiu libro (DATAS/DATIĜAS) de la deka jarcento; fama historiisto (DATIS/DATIGIS) ĝin.
7. Eksterleĝuloj kaptis la vilaĝon; per tio multaj havindaĵoj (KAPTIGIS/KAPTIGIS).
8. Kiam mi (ELPUTIĜIS/ELPUTIGIS) akvon, samtempe (ELPUTIGIS/ELPUTIĜIS) tri ranoj.

Ekzerco 5

Jen estas kvin adjektivoj; substantivigu ilin, kaj uzu en frazoj:

MODERNA MODESTA ORDINARA SOBRA CERTA.

(Ekzemple: EFEKTIVA > *efektivo* = Kiam mi ricevis la atenditan surprizon, la efektivo malĝojigis min.)

Ekzerco 6

LA RANO FROSTAS, KIAM ESTAS VARME. Post « esti » kaj « iĝi », kiam mankas subjekto la predikativo havas adverban finaĵon (ne adjektivan). Skribu propoziciojn, kiuj enhavas jenajn frazojn:

- estis froste
- iĝis certe
- estos danĝere
- iĝas neeble
- estas malvarme
- iĝos urĝe
- estis nekontentige
- iĝis mallume
- estas ĝojige
- iĝas nedezirinde

PAŜO DUA

VORTARO

BINDO eksteraĵo de libro.	ONKLO frato de la patro aŭ patrino.
ĈIFI malglatigi.	PARDONI malsevere trakti iun.
DIO supernatura reganta estaĵo.	PLEKTI regule interkunigi laŭlonge, ekzemple harojn.
DIVERSA malsameca.	PROBLEMO malfacila demando.
ESENCO la ĉefa, plej necesa parto de io.	PSALMO speciala religia kanto.
FALSA malvera.	RELIGIO kredo pri supernaturaj aferoj.
FRAPI bateti.	ROBO longa virina vesto.
GLATA priskribas ion, sur kiu mano facile glitas.	SERIOZA zorge atent(ind)a.
INSTRUI lernigi.	SPEGULO glata, brila aĵo, per kiu oni povas vidi sin.
KADRO tio, per kiu oni ĉirkaŭigas, ekzemple fotografajon.	ŜLOSI fermi, ekzemple pordon, per speciala ilo.
KLARA malkonfuza.	ŜPARI atente reteni, ekzemple monon.
KLASO aro de lernantoj, kiuj lernas kune.	TRUO malplenaĵo en io.
LITERO alfabeto signo.	VIZITADI ĉeesti; regule aliradi.
LUDI fari ion por nura plezuro.	ZONO io, kion oni metas ĉirkaŭ la korpomezon.
MATURA plenkreskinta, plenpova.	

LEGAĴO

LA PSALMARO

Kiam Anna-Klara en sia sepa jaro vizitadis la unuan klason, iun tagon ŝi petis de mi psalmlibron.

– Kial? – mi demandis.

– Ĉar ankaŭ Gustavo havas.

– Povas esti, – mi respondis, – sed mi neniam aŭdis, ke tiel etaj knabinoj havus psalmaron.

– Sed ankaŭ Gustavo havas.

Kion fari, mi iris aĉeti psalmaron.

Mi trovis multe da diversaj psalmlibroj, malgrandajn, belajn librojn kun mola bindo, orkadraj paĝoj kaj ankaŭ grandajn librojn kun belaj, simplaj literoj. Mi aĉetis, kiu estis la malplej kosta, por ke la infano bontempe lernu la ŝparemon, precipe en tiaj seriozaj aferoj.

Mi skribis la nomon de Anna-Klara en la libron kaj posttagmeze transdonis ĝin al ŝi. Ŝi ege ekĝojis, prenis la libron kaj diris:

– Ĝi estas ĝuste tia, kia tiu de Gustavo.

Mi eksidis kaj iomete meditadis pri la okazintaĵoj, kaj poste – la dioj pardonu min – mi iris al la pordo kaj enokulumis tra la ŝlosiltruo.

Anna-Klara staris meze de la ĉambro, antaŭ la granda spegulo. Kun la malfermita psalmaro ŝi kantis falsvoĉe. De tempo al tempo ŝi rigardis al la spegulo, ĉu ŝia zono bone kuŝas? Kelkfoje ŝi ordigis sian harplekton, kelkfoje glatigis ĉifon sur la robo, kiu ne estis bonorde sur ŝia ŝultro.

Subite mi surprizis ŝin per pordmalfermo kaj eniris:

– Kara Anna-Klara – mi diris – psalmaro estas io multe pli serioza, ol vi imagas. Oni ne staru antaŭ spegulo por kanti el psalmaro. La psalmolibro ne estas por ludi per ĝi. Kiam vi estos pli aĝa, la instruist-onklino klarigos al vi, kio estas esence psalmaro.

Anna-Klara sidis serioza kaj silenta. Ŝi rigardis sincere al mi kaj decidvoĉe diris:

– Mi volas diri al vi nur unu aferon : Oni ne eniras ĉambron antaŭ ol frapi.

Mi ne kredas, ke Anna-Klara estas jam matura por religiaj problemoj.

HASSE Z.

el la sveda: Andreo Gauder (el
Literatura Mondo)

EKZERCOJ

Ekzerco 7

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kial Anna-Klara deziris ricevi psalmlibron?
2. Kiajn psalmlibroj trovis s-ro Z., kiam li iris aĉeti?
3. Kiun libron li aĉetis?
4. Kial li elektis ĝuste tiun?
5. Ĉu Anna-Klara estis kontenta pri la libro? Kiel vi scias?
6. Pro kio s-ro Z. petas, ke la dioj pardonu lin?
7. Kion faris Anna-Klara en la ĉambro?
8. Por kio celo s-ro Z. interrompis ŝin?
9. Ĉu li sukcesis pri tiu celo?
10. Kiel Anna-Klara sukcesis malpravigi s-ron Z.?

Ekzerco 8

Jen estas kelkaj respondoj. Skribu la faritajn demandojn:

1. Sepjara.
2. La unuan.
3. Gustavo.
4. La nomon de Anna-Klara.
5. Posttagmeze.
6. Tra la ŝlosiltruo.
7. Falsvoĉe.
8. Por vidi, ĉu ŝia zono bone kuŝas.
9. Kio estas esence psalmlibro.
10. Oni frapas.

Ekzerco 9

Per la akuzativa finaĵo -N korektu jenajn propoziciojn, tiel ke ili havu signifon:

1. Anna-Klara malfermis la psalmlibro.
2. Ŝi ekkantis per laŭta voĉo psalmo.
3. La unua klaso vizitadis Anna-Klara.
4. Psalmlibro havis ankaŭ Gustavo.
5. Posedis psalmlibroj Gustavo kaj Anna-Klara.
6. Ĉio pri la afero klarigos la instruistino.
7. Multaj aferoj la knabino sciis, kaj multaj ne sciis.
8. Pri la problemoj ekzistas diversaj solvoj, kiuj oni devas pripensi.
9. Aferoj interesaj kaj strangaj oni trovas se oni legas tiu libro.
10. Komprenas la problemoj nek li nek mi.

Ekzerco 10

Ĉiu el la subaj propozicioj povas alpreni po du signifojn, depende de la akuzativo. Uzante la finaĵon -N, skribu ambaŭ signifojn de ĉiu:

1. La instruisto alparolis la lernanto.
2. Vizitis la onklo la modesta knabino.
3. Li multfoje pardonis la frato, sed li neniam pliboniĝis.
4. La iama amiko li ne rigardis.
5. Kaptis ni la timata malamiko.

Ekzerco 11

La suba propozicio povas alpreni eĉ kvar diversajn signifojn, depende de la akuzativo. Uzante -N, skribu la kvar propoziciojn:

Rigardis vagulo malsata hundo.

Ekzerco 12

Sube estas dek substantivoj. Adjektivigu ilin, kaj uzu ĉiun en gramatike ĝusta propozicio:

TRUO DIO ESENCO ROBO PROBLEMO LUDO KLASO ONKLO SPEGULO FERIO

(Ekzemple: METROPOLO > metropola = La metropola bruego unue timigis lin.).

Ekzerco 13

MI ENOKULUMIS TRA LA ŜLOSILTRUO. Ĝuste uzu jenajn vortojn kun -UM:

PROKSIMUME SAĜUMI AKVUMI ORUMO MONDUMO MONDUMECA PLENUMI
AMINDUMI.

Ekzerco 14

Skribu konversacion, kiu povis okazi inter s-ro Z. kaj la librovendisto, kiam Z. iris por aĉeti al Anna-Klara psalm-libron.

PAŜO TRIA

VORTARO

AMASO multnombra aro.	GRUPO aro.
APARATO ilaro por plenumi ion.	HAVENO apudborda ejo por ŝipoj.
APARTENI esti ies posedaĵo.	INTERMITA interrompiĝanta.
AVERTI antaŭsciigi kaj atentigi.	JUĜI konsideri por decidi pri.
BARAKTI forte movi sin por liberiĝi de io.	ĴETI rapide formovi de si ion tra la aero en alian lokon.
BASTONO longa, maldika peco de ligno.	KADAVRO korpo de mortinto.
BLOVI ekmovi la aeron.	KATASTROFO subita malfeliĉega okazaĵo.
BOLI varmiĝi je 100 gradoj centigradaj; forte mal-kvietiĝi.	KLIFO marborda altaĵo.
BORDO apudakva tero.	KOMPATI senti kortuŝon pri ies malfeliĉo.
BORI fari truon en io.	KONSCII scii tre klare.
DEKLIVO klinita supraĵo.	KUZO filo de onklo aŭ onklino.
DIREKTO la ĝusta vojo de unu loko al alia.	LARMO akvero el la okuloj.
DISTANCO longeco inter du lokoj.	LIGNO materialo de arboj.
DRIVI sekvi la iron de la akvo.	LUKTI korpe batali kontraŭ iu aŭ io.
ELEMENTO unu el la fundamentaj eroj de tutaĵo.	MAGNETO io, kio povas altiri.
FENESTRO truo, kiun oni povas trarigardi, en muro de konstruaĵo.	MANIERO tiel, kiel oni faras ion.
FIKSI senmovigi ion.	MARO la akvo, kiu plejparte kovras la teron.
FERDEKO supra promenejo de ŝipo.	MARŜI iri piede.
FIŜO estaĵo, kiu vivas en akvo.	MESAĜO parola aŭ skriba informo, sendita de unu persono al alia.
FRAKASI disrompi, dispecetigi.	MEVO marbirdo.
FURIOZA freneze kolera.	MIKSI meti kune diversaĵojn.
GAJA rideme feliĉa.	MONSTRO nenormalega estaĵo.
GENUO mezo de kruro.	MUĜI aŭdigi fortan bruon.
GESTO mansigno.	MURO la flanko de domo, ĉambro, ks.
GIGANTO grandegulo.	NORDO la direkto de Afriko al Eŭropo.
	OKCIDENTO la direkto al Eŭropo de Azio.
	OMBRO mallumaĵo.

ONDO akvo, kiu leviĝas kaj refalas supraĵe de la maro.	SCENO loko en teatro, kie aktoroj ludas.
ORIENTO la direkto al Azio de Eŭropo.	SENDI foririgi iun.
PAFI ĵeti ĵetaĵon per ĵetilo.	SERĈI klopodi por trovi.
PELI irigi rapide antaŭen.	SKOTA rilata al Skotlando.
PERMESI konsenti, ke iu faru ion.	SOVAĜA krude fortega.
PEZI altiriĝi teren.	ŜANCO ebleco fari.
PLUVO akvo, kiu falas de la ĉielo.	ŜIPO veturilo por veturi sur akvo.
POPULARA konata kaj amata de la popolo.	ŜIRI rompi ion, forte tirante.
PROMONTORO alta terpeco antaŭeniĝanta en la maron.	ŜNURO longa, forta tirilo.
PROPRa apartenanta nur al iu aŭ io.	ŜTORMO fortega, pluva ventego.
PUNKTO malgranda rinda signo, per kiu oni finas propozicion.	TELEPATIO senpera interkompreniĝo sen parolo kaj gestoj.
RAKETO fajraĵo, kiun oni pafas en la aeron.	TIPO ekzemplo de specialaĵo.
REKTA nedeflankiĝante alcela.	TIRI movi ion aŭ iun al si.
REZIGNACIO cedemo.	TOMBO tertruo, en kiun oni metas kadavrojn.
RIFUĜI foriri en iun lokon por eviti danĝeron.	TRAFI atingi per io.
ROKO ŝtonego.	VANA senrezulta, senutila.
SAVI liberigi iun el danĝero.	VANGO vizaĝflanko.
	VIKTIMO tiu, kiu estas oferita.

LEGAĴO

LA ŜTORMO

Kiam mi eniris la ĉefstraton de la malgranda vilaĝo, ĝi estis tute senhoma, krom ke unu maljunulo per la helpo de marŝbastono malrapide iris en la direkto al la haveno kaj mi sciis, ke la vilaĝanoj troviĝos tie, kien li iras. Estas tre strange, kiamaniere la fiŝkaptistoj, kiuj vivas per la maro, ekkonscias per ia telepatio, kiam danĝero minacas ŝipon, propran aŭ fremdan.

Mi estis vidinta la ŝipeton tra la fenestro de mia domo, kiu staras sur la klifsupro ne malproksime de la vilaĝo. Mi sidis kun la edzino ĉe la tablo, kiam ŝi subite ekkriis, « Ĉu tio estas ŝipeto, kion mi vidas? » Kaj kvankam estis apenaŭ kredeble, ke ŝi estas prava, tamen ja estis ŝipeto, malgranda fiŝkaptada ŝipeto, de la tipo ĝenerale uzata de la fiŝkaptistoj en la vilaĝoj sur la orientskota marbordo. Oni povis vidi ĝin nur intermite, kiam dum momento ĝi leviĝis al la supro de giganta marondo, antaŭ ol denove malaperi de la vido.

Mi estis elirinta el la domo por iri al la deklivo apud la haveno, ĉar mi sciis, ke ĉiuj vilaĝanoj estos tie – ne por helpi, ĉar helpo estus nebla en tia ventego kia ĉi tiu, kaj ne por trovi plezuron en la vidotaĵo, ĉar la vidaĵo estas korŝira, kiam homoj baraktas por savi la vivon kontraŭ furiozantaj elementoj, sed nur ĉar ili ne povus resti hejme, ĉar ili estus tirataj al la scenejo kvazaŭ de magneto.

La ŝtormo estis komenciĝinta senaverte. La antaŭtagmezo estis griza tamen senventa, ĝuste tia tago, kian ofte vidas en la monato novembro tiuj, kiuj loĝas sur la bordo de la Norda Maro: sed antaŭ nur unu horo ekblovis la ventego kun la subiteco de neatendita vangofrapo, kaj la ondoj fariĝis pli kaj pli altaj kaj grandaj.

Kiam mi preterpasis la maljunulon – tiel malfortan, ke li apenaŭ povis stari kontraŭ la forto de la vento – mi kriis al li, « Ĉu vi scias, kia ŝipeto estas tiu? »

« Ne, » li respondis, « sed ne estas kredeble, ke ĝi estas unu el niaj ŝipetoj. Ĉiuj niaj estis ĉe la fiŝejo preter la insulo, kaj sendube ili ĉiuj rapidis al la insula haveno tuj kiam oni aŭdis la radian averton pri ventego antaŭ du horoj. Neniu el la ŝipestroj riskus reveni ĉi tien dum ventego. »

Mi venis al la deklivo super la haveno. La muroj de la haveno mem kaj la deklivo super ĝi estis kovritaj de grupoj de la vilaĝanoj. Tiuj, kiuj staris sur la deklivo, fikse rigardis tiudirekte, kie de tempo al tempo videblis eta nigra punkto, apenaŭ videbla inter la montecaj ondoj kiuj ĉirkaŭis ĝin. Tiuj, kiuj staris ĉe la haveno, nur atendis, atendadis en silento. Tiaj okazaĵoj kompreneble ne estas nekonataj en la marbordaj vilaĝoj, sed en ĉi tiu silento troviĝis io, kian mi neniam antaŭe sentis.

« Kio estas? » mi demandis al viro, kiu staris apude kaj kun kiu mi iomete konatiĝis. Li ĵetis al mi unu ekrigardon, kaj tuj poste liaj okuloj reserĉis la etan nigran punkton. La severeco de lia vizaĝo ne ŝanĝiĝis, kaj per sentrema voĉo li diris, « Tio estas mia filo: oni ĵus ricevis radian mesaĝon de la insulo, sciigantan, ke la ceteraj ŝipetoj, kiuj rifuĝis en la tiean havenon, estas en bona ordo, sed ke la *Ora Brilo* foriris de la aliaj ŝipetoj por reveni hejmen, unu horon antaŭ ol venis la radia venteg-averto. »

Tiam mi komprenis, kial mi sentis ion nekutiman en la silento de la homamaso. De kiam mi ekloĝis en la vilaĝo, neniam danĝero trafis iun el la ŝipetoj apartenantaj al ĝi, sed tio estis unu el « niaj ŝipetoj », kaj ĝia estro estis populara junulo, kiu edziĝis antaŭ nur du semajnoj. Kune kun li en la ŝipeto, mi sciis, estis liaj du plijunaj fratoj kaj du kuzoj: ĝi estis, laŭ nia dirmaniero, « familia ŝipeto ».

La ŝipeto ŝajnis alproksimiĝi al ni laŭ eksterordinara rapideco. Vere ne tiel estis: ĝi venis malrapide, sed pro la fakto, ke ĝi alproksimiĝas al ebla katastrofo, ĝi ŝajnis veturi rapidege. Kaj ja katastrofo estis ne nur ebla sed verŝajna. Nia haveno ĉiam estas malfacile enirebla kiam la maro estas malkvieta, kaj ĉar la ondoj tiam kuris tiel furioze, estus ago de frenezulo provi eniri.

« Dio ne permesu, ke ili provu eniri ĉi tien, » subdiris maljunulo apudstaranta, « la sola ŝanco estas preterveturi – iri laŭ la ventego ĝis ĝi forvelkas. Se ili provos eniri, la ondoj certe ĵetos ilin sur la rokojn ĉe la okcidenta promontoro, kaj la ŝipeto estos disfrakasita. »

Ni neniam scios kial, sed la ŝipeto daŭrigis sian vojon kaj venadis rekte al ni. Mi malsupreniris al la haveno. Ĉi tie kelkaj el la homoj pretigis raketan aparaton, por provi pafsendi ŝnuron al la ŝipeto se tiu venos sufiĉe proksimen. Estis ago tute senutila, kaj ĉiuj tion sciis. La ŝnuro tute ne povus bori vojon tra tia ventego, kaj eĉ se al ĝi prosperus fari tion, ĝi tuj rompiĝus kiam la pezo de la ŝipeto, pelata de tiaj grandaj ondoj, plenstreĉus ĝin. Sed la laboro pretigi la aparaton estis preferinda al la nura atendado.

Ŝajnis, ke la ŝipeto pli kaj pli rapide alproksimiĝas, ĝis fine ni povis vidi la homojn sur la ferdeko. Ĉiuj staris tenante la direktilon, pretaj movi ĝin per la tuta forto tuj kiam la ŝipestro, kiu staris en la ferdekmezo juĝante la distancon, donos la ordonon gvidi la

ŝipeton trans la ondojn al la havena enirejo. Estis vana espero; la ŝipeto rifuzis respondi al la direktilo; ĝi estis kvazaŭ en la senkompata mano de giganto, kiu rifuzis liberigi ĝin sed pelis ĝin nerevokeble preter la enirejon. Dum ĝi preterdrivis la atendantan homamason la juna ŝipestro levis la manon: ŝajnis al mi, ke li ne faras salutgeston, sed nur senkonscian geston de rezignacio.

Ĉirkaŭ mi viroj kaj virinoj falis surgenuen kun manoj suprenlevitaj. Larmoj sin miksis kun la pluveroj sur la vizaĝoj de la virinoj, sed la viroj ne ploris. Ili staris kun nekovritaj kapoj kaj palaj senesprimaj vizaĝoj, tamen profunde en iliaj koroj bolegis malamo al ĉi tiu monstro, kiu prenas antaŭ iliaj okuloj ankoraŭ kvin viktimojn en la eterna lukto inter ĝi kaj la homaro.

Ni trovis iliajn kadavrojn en la sekvanta mateno, kiam forpasis la ŝtormo kaj la maro estis denove trankvila, kaj ni enterigis la kvin en unu tombon sub la ombro de la malnova preĝejo ĉe la supro de la havena deklivo, kiu alrigardas al la maro, sur kiu ili vivis kaj en kiu ili mortis. Kune ili dormas tie, kaj super ilia eterna restadejo aŭdiĝas la sovaĝa muĝado de la Norda Maro kaj la malgaja kriado de la mevoj.

JOHN S. DINWOODIE
(*El Esperanto en Skotlando*)

EKZERCOJ

Ekzerco 15

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kial la maljunulo ne rapidis?
2. En kiu parto de la vilaĝo staris la domo de la aŭtoro?
3. Kial nur intermite oni vidis la ŝipeton?
4. Kion povis la vilaĝanoj fari por helpi la ŝipeton?
5. Kial la homoj ariĝis apud la haveno?
6. Kial la maljunulo opiniis, ke la ŝipeto ne apartenas al tiu vilaĝo?
7. Kial la *Ora Brilo* ne iris kun la ceteraj ŝipetoj al la insulo?
8. Kio estas « familia ŝipeto »?
9. Kial la alproksimiĝo de la ŝipeto ŝajnis okazi rapidege?
10. Kial oni antaŭtimis katastrofon?
11. Kio estis la sola ŝanco por savi la ŝipeton?
12. Kial la ŝipeto klopodis eniri la havenon anstataŭ preterveturi?
13. Kial estis senutile, pretigi raketan aparaton?

14. Kial tamen la homoj ĝin pretigis?
15. Kio okazis, kiam la ŝipestro ordonis gvidi la ŝipeton trans la ondojn?
16. Kiel reagis la viroj, kiam ili konstatis la perdiĝon de la ŝipeto?
17. Kial la fiŝistoj sentis malamon al la maro?
18. Kie oni enterigis la kadavrojn?

Ekzerco 16

Jen estas kelkaj respondoj. Skribu la faritajn demandojn:

1. Per marŝbastono.
2. Per ia telepatio.
3. Ĝi estis komenciĝinta senaverte.
4. Apud la Norda Maro.
5. La patro de la ŝipestro.
6. *Ora Brilo.*
7. Liaj du pli junaj fratoj kaj du kuzoj.
8. Ili tenis la direktilon.
9. Ĝi estis senkonscia gesto de rezignacio.
10. Ili falis surgenuen.

Ekzerco 17

En la sekvantaj propozicioj, aldonu, kie necese, la akuzativan finaĵon -N.

1. Mi staris sur la bordo kaj ĵetis ŝtonon en la maro.
2. Pro la ventego ondoj ĵetiĝis kontraŭ la bordo.
3. De la haveno oni paŝas sur la ŝipo.
4. Metu ruĝan zonon ĉirkaŭ via korpo.
5. En la mondo venis nova sento.
6. Li metis la ŝnuron sub roko, por ke li sciu trovi ĝin poste.
7. La knabo rapidis trans la muro por atingi la domon.

8. Vi atingos Skotlandon la 22a de novembro.
9. Jaŭdo la ŝipo ekvojaĝos norde.
10. Li paŝis tie kaj ree sur la ferdeko.

Ekzerco 18

Ĝuste uzu en propozicioj la sekvantajn vortojn:

BOREMA FRAKASIĜEMA FURIOZEMA GAJEMO GRUPIĜEMA KOMPATEMA LAR-
MEMA ONDIĜEMA PLUVEMA RIFUĜEMO

Ekzerco 19

Per KIU, KIUN, KIUĴ aŭ KIUĴN, kunmetu ĉiun paron da propozicioj:

1. Raketo estas aparato. Oni uzas ĝin por savi ŝipanojn danĝerminacatajn.
2. Mevo estas birdo. Ĝi loĝas sur la marbordo.
3. La radio avertis la ŝipojn. Ili estis ekster la haveno.
4. La knabo ŝparis la monerojn. Li ricevis ilin de la maljunulo.
5. La ŝipanoj klopodis sin savi. Ili konsciis pri la danĝero.
6. La raketon pretigis apudstarantoj. Ĝi estis sur la haveno.
7. La raketon pretigis apudstarantoj. Ili tamen havis neniun esperon.
8. La raketaparato staris preta. Oni tamen ne multe fidis ĝin.
9. La helpantoj eklaboris. Oni estis alvokinta ilin.
10. Skotlando estas montara lando. Ĝi troviĝas en la norda parto de Britujo.

Ekzerco 20

Kompletigu la sekvantajn propoziciojn:

1. Giganto estas homo, kiu ...
2. Promontoro estas terpeco, kiu ...
3. Muĝo estas bruo, kiun ...
4. Oni ŝatas homojn, kiuj ...
5. Literoj estas signoj, kiujn ...
6. Junuloj, kiuj ..., estas ŝatataj.

7. La ŝipoj, kiuj ..., rapidis al la insulo.
8. La katastrofo, kiun ..., vere okazis.
9. Kuzo oni nomas tiun, kiu ...
10. La kadavroj, kiujn ..., oni enterigis en unu tombon.

Ekzerco 21

Verku mallongan priskribon pri VENTEGA TAGO, aŭ pri TERURA TRAVIVAĴO.

PAŜO KVARA

VORTARO

AFIŜO surmura presita sciigo.

APERTI esti malfermita.

APOGI subteni iun aŭ ion per io.

BILETO rajtiga papereto.

DAMNI kondamni (ofte uzata kiel sakro).

DEZERTA senhoma.

DOMAĜO bedaŭrindaĵo.

EKSPRESA tre rapida.

ENUI malplezuri pro senintereso.

FERO malmola metalo.

FOIRO granda komerca kunveno.

FUĜI forkuri por sin savi.

FUNKCII plenumi sian taskon.

GASTO amika vizitanto.

GIĈETO fenestreto en muro, kie oni aĉetas, ekzemple biletojn.

GLUO fluaĵo, per kiu oni fiksas ion al io alia.

GRUMBLI murmuri malkontente.

KABANO iom kruda dometo.

KAJERO maldika libreto.

KALVA senhara.

KASO monkesto.

KATO hejmbesto kun belaj korpharoj.

KOMBINI kunmeti.

KOOPERATIVO societo kunaganta.

KUBUTO mezpunkto de la brako.

KULTURI prilabori la teron.

KUPEO parto de la vagono.

LACA bezonanta ripozon.

LAGO etendaĵo da akvo, ĉiuflanke ĉirkaŭata de tero.

LINIO kontinua streko.

MENUO listo de haveblaj manĝaĵoj. Ⓚ

MIOPA havanta neordinare mallongan vidpovon.

NAJLO larĝkapa metala pinto.

NAZO korpoparto, per kiu oni flaras.

OLDA maljuna, aŭ malnova.

OPONI kontraŭstari.

PARKERE per la memoro.

PASAĜERO veturanto.

PINTO pika ekstremo.

PLORI montri doloron per larmoj.

PRINCIPO fundamenta veraĵo.

RANDO ĉirkaŭa ekstremaĵo de io.

RESTORACIO loko, kie oni povas manĝi, se oni pagas. Ⓚ

SEKA enhavanta neniom aŭ malmulte da akvo.

SKRAPI iom akre froti ion.

STACIO loko, kie haltas publikaj veturiloj.

STREKI desegni linion per unu movo de skribilo.

STRIO longa mallarĝa peco kun paralelaj randoj.

STUDI diligente esplori.

SUFERI senti doloron.

SUFOKI mortigi per senigo de aero.

SUMO ĉiuj partoj kune, kiel tuto.

SURDA nepovanta aŭdi.

SVARMI esti tre multnombra.

TRAJNO vagonaro kun lokomotivo.

VAGONO veturilo, kiun trenas lokomotivo.

VITRO malmola, travidebla, rompebla substanco.

VULPO flavruĝa hundosimila rabobesto.

LEGAĴO

CELSTACIO

La stacieto estis malgranda kaj sufokaera. Sur la muroj enuis landkonigaj afiŝoj. La horloĝo malfunkciis. Ĝin strekis kruce gluitaj gazetstrioj. Sur la rando de aperta fenestro dormetis kato de fervojisto. Malantaŭ la kasa giĉeto homo suferis pro varmeĝo. Li rekonsciiĝis nur je la voĉo de pasaĝero. (k)

– Kien?

– Egale.

– Per la klaso?

– Egale.

– Do eble Gzdzin? – demandis la kasisto. Li rigardis ne la pasaĝeron, sed fiksitajn per kapnajleto horaron pri trajnoj trakurantaj lian stacieton.

– Povas esti Gzdzin – konsentis la kliento.

– Principe PKP¹ devus koni la celstacion de siaj klientoj – grumbletis la fervojisto kaj reiris al la tableto, sur kiu kuŝis biletkajeroj. La kasisto estis malalta sekiĝinta olduleto. Li havis vulpecan vizaĝon de miopulo.

– Do Gzdzin?

– Gzdzin.

– Tie estas nun malsvarme. Vi iras, sinjoro, ekzemple per vojo Z. Arbaro, vojetoj, vi plezure laciĝas per tiu arbaro. Vi povas kuŝiĝi ĉe la vojo, kuŝi kaj pensi nenion.

– Bone – diris la pasaĝero, – mi ne volas pensi.

La kasisto komencis plenigi blanketon.

– Kombinata. Estos kombinata. Al Konopiski ekspreso kaj poste normala.

– Ne – oponis la pasaĝero. – Ne povas esti kupeŝanĝo. Mi pensados pri tiu damna kupeŝanĝo kaj mi ja diris, ke mi ne volas pensi. Pri nenio.

– Aha – konsentis la kasisto.

Li komencis skrapeti la kalvaĵon. Li studis la horaron, kvazaŭ li ne konus ĝin parke-re.

– Ĝis la tria dudek tri mi havas por vi, sinjoro, nenion sen kupeŝanĝo. Je la tria dudek tri iras laborista trajno al Wołów.

– Donu al Wołów – diris la pasaĝero.

– Per la dua klaso?

– Povas esti dua.

– Mi donos al vi la unuan – diris la kasisto – en la dua povas esti plenplene. En Wołów estas hodiaŭ foiro.

– Foiro? – maltrankviliĝis la pasaĝero. Mi ne volas vian Wołów. Mi ne volas homamason. Mi volas kvieton. Sen la homa ridado, sen kvereloj, sen voĉoj. Sen virinoj, sen amikoj, sen infanoj. Damno kun tia kiel vi. Kasisto, kaj ne kapablas vendi bileton al homo.

La fervojisto jesis kompreneme. Vere estis al li domaĝe, ke li ne scias helpi la pasaĝeron. Al liaj devoj apartenis ĝusta priservado de la PKP-aj klientoj. Li estis sperta kasisto. Dum sia vivo li certe vendis milionon da diversaj biletoj kaj la pasaĝerojn li

¹PKP = mallongigo de Polskie Koleje Państwowe (Polaj Ŝtataj Fervojoj).

havis diversajn. Li ankaŭ pri tiu ne miris. Estis nenio mirinda. Simple estis malbone al la ulo. Tiaj ne konas siajn celstaciojn. Ili fuĝas nenien.

Li aliris la horaron kaj komencis serĉi. Li faris tion kiel gasto en restoracio. La trajna menuo de la malgranda stacieto estis aĉa. Ne estis tro por elekti: Jezowice, Kakolin, Barcz.

– Mi havas – li diris kun kontento. Mi havas por vi Pustków. La kvina haltejo post Górów. Arbaro. Du kabanjoj sume. De la staciestro kaj arbaristo. La arbaristo surda, maljuna. La virino gastama. Kaj lago. La lago ne kulturata, sovaĝa. Depost la tempo kiam oni donis ĝin al kooperativo ne estas fiŝistoj. Akva dezerto, ne lago. Povas esti al Pustków.

– Povas esti – diris la pasaĝero. – Donu al tiu Pustków.

– Per la dua? – demandis la kasisto.

– Per la unua – diris la pasaĝero.

– Ne – meditis la fervojisto – ne valoras. Sep haltejoj, kaj la trajno malplena. Cetere la unua klaso entute ne estas en tiu vagonaro.

– Donu la duan.

La kasisto surnazigis okulvitrojn kaj komencis plenigi la duaklasan bileton al Pustków, kie estas lago, kvieto kaj la gastama virino de la duonsurda arbaristo, kaj kie oni pensas pri nenio. La pasaĝero apogis sin per la kubutoj je la kasa rando kaj rigardis kiel la fervojisto plenigas la bileton.

Ĝuste tiam aliris lin knabino. Ŝi estis juna kaj tre bela.

– Iru hejmen – ŝi diris al la homo, kiu ne konis la celstacion de sia vojaĝo. – Panjo ploras.

La kasisto ĉesis plenigi la bileton. Li malfermis la tirkeston, prenis liniilon, almetis ĝin al la biletaj pintoj kaj kruce trastrekis ĝin per dikaj ruĝaj linioj.

CZESŁAW OSTANKOWICZ

el la pola: Jerzy Grum (el *Esperanto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 22

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kia estis la stacieto?
2. Kio dormetis sur la fenestrorando?
3. Kia estis la kasisto?
4. Kial la pasaĝero ne volis iri al Gzdzin?
5. Kion deziris la pasaĝero, ke li ne volis iri al foiro?
6. Kiom da biletoj vendis la kasisto dum sia vivo?
7. Kial la kasisto ne miris pri tia pasaĝero?

8. Kiom da dometoj estis en Pustków?
9. Kial la kasisto ne povis doni unuaklasan bileton al Pustków?
10. Kial tiu pasaĝero entute emis vojaĝi?

Ekzerco 23

Jen estas kelkaj respondoj. Skribu la faritajn demandojn:

1. Per la dua klaso.
2. La horaron pri trajnoj.
3. Vi povas kuŝi kaj pensi nenion.
4. Ekspreso kaj poste normala.
5. Li komencis skrapeti la kalvaĵon.
6. En Wołów hodiaŭ.
7. Ĉar li ne sciis helpi.
8. Ĝusta priservado de la klientoj.
9. Depost kiam oni donis ĝin al Kooperativo.
10. Ĉar lia edzino ploris.

Ekzerco 24

La artikolo LA estas preciziga. Ĝi distingas inter ĝenerala termino kaj specifa(j) individua(j) ekzemplero(j) de ĝeneralaĵo. Donu al mi libron = donu al mi iun ajn libron; donu al mi la libron = donu al mi tiun libron (ni ambaŭ scias, pri kiu individua libro temas). Ĉu li alportis monon? = kiom ajn da mono; Ĉu li alportis la monon? = Ĉu li alportis tiun konatan, jam menciitan sumon. En tiaj kunteksto, oni povus eventuale anstataŭigi la vorton « la » per la vorto « tiu », ne ŝanĝante la sencon.

Kie la senco tion postulas, enmetu LA en la subajn proponojn:

1. Mi volas iri al Gzdzin. Donu al mi bileton.
2. Mi ne povas iri al koncerto, ĉar mi perdis bileton.
3. Li venis al vilaĝo, kies nomon li ne sciis.
4. Vilaĝo, en kiu li loĝis, estis kvieta kaj trankvila.
5. Monon, kiun la kasisto ŝuldis al ni, li ne volis transdoni.

6. Li tre bedaŭris, ke li ne povas helpi petanton.
7. Amikojn li ne havis, ĉar nur malofte li forlasis domon.
8. Donu al mi kapnajleton, por ke mi alfiksu afiŝon.
9. Filino alparolis patron, kiu staris en la stacidomo.
10. Laŭ menuo, estis haveblaj fiŝo kaj viando.

Ekzerco 25

La artikolo LA indikas, ke substantivo estas sola, unika en sia speco. Estas erare diri, ekzemple: ĝi egalas preskaŭ al longeco de ekvatoro, ĉar la mondo havas nur unu ekvatoron, kaj la ekvatoro havas, evidente, nur unu longecon. Oni do diru: ĝi egalas preskaŭ al la longeco de la ekvatoro.

Kie la senco tion postulas, enmetu LA en la subajn propoziciojn:

1. Suno brilis, ĉielo estis blua.
2. Mi loĝas en ĉefurbo de mia lando.
3. Ĝi kuŝis sur fundo de la kesto.
4. Montru al mi enhavon de via poŝo.
5. Pri li mi konis nur nomon kaj adreson.

Distingu inter la du signifoj de ĉiu propozicio, unue kun LA, poste sen ĝi:

6. Mi bonvenigis (la) filinon de mia malnova amiko.
7. Li posedas (la) restoracion en mia urbo.
8. Ŝekspiro estas (la) angla dramverkisto.
9. Ŝi estas (la) administranto de la hotelo.
10. La kanibalestro alvokis (la) edzinon.

Escepto al la supra regulo estas la propraj nomoj, ĉar ili sufiĉe indikas sian unikecon. Tio validas ankaŭ rilate geografiajn nomojn, krom se tiujn akompanas komunsignifa adjektivo, ekzemple: Tra Egiptujo fluas Nilo; ili velis laŭ Mediteraneo; sed ili velis laŭ la Norda Maro.

Ekzerco 26

Uzu adverbe en propozicioj jenajn substantivojn:

VITRO VULPO RANDO KATO LAGO LINIO GASTO DOMAĜO PRINCIPO STRIO

Ekzerco 27

Verku dialogon inter butikisto kaj virino, kiu ne scias, kion ŝi volas aĉeti.

PAŜO KVINA

VORTARO

- ADVOKATO** persono, kiu defendas alian en juĝejo.
- AERO** tio, kion oni spiras.
- ANIMO** spirito de la personeco.
- ARANĜI** meti laŭorde, ordigi.
- ASPIRI** fervore celi, forte deziri.
- ATESTI** pruvi, montri.
- ATMOSFERO** sentiĝo de la cirkonstancoj.
- BARBO** hararo sur la mentono.
- CITI** laŭvorte rediri aŭ reskribi.
- EKSPERIMENTO** kontrolata provo pruvi ion.
- ELOKVENTA** povanta facile kaj flue paroladi.
- EMBARASO** ĝena sento.
- ENTUZIASMO** fervorego.
- FERVORO** ardo por io.
- FESTO** speciale aranĝita plezurkunveno.
- FLUI** facile trapasi de unu loko al alia.
- FONDI** starigi organizon.
- FONTO** origino, deveno.
- GENIO** elstara talentego.
- GENTO** popolo.
- HARMONIO** agrablaj samtempaj sonoj; do: agrabla kunestado.
- IDEALA** perfekteca.
- INSPIRI** estigi stimulan senton en ies spirito.
- INSTIGI** kuraĝigi iun, ke li faru ion.
- KATALOGO** ordigita listo.
- KLASIKA** tradicia.
- KODO** sistemo de senanimaj simboloj.
- KOLEGO** amika kunlaboranto.
- KOLEKTIVO** aro da personoj kunlaborantaj.
- KOMERCI** profesie vendi kaj aĉeti.
- KONCEPTO** abstrakta kaj ĝenerala ideo.
- KONGRESO** kunveno por diskuti komunan temon.
- KONTAKTO** interrilato.
- KORESPONDI** interŝanĝi leterojn.
- KREI** fari, estigi.
- KURACI** resanigi malsanulojn.
- LIGI** ĉirkaŭŝnuri, kunŝnuri.
- LITERATURO** tuto de la verkoj de unu kulturo.
- MIRAKLO** okazaĵo ne klarigebla laŭ la fizikaj leĝoj.
- MISTERO** io nekonata, nekomprenata.
- MORALO** konduto de la spirito.
- NASKI** estigi idon.
- OFICIRO** arma superulo.
- ORGANIZI** detale aranĝi ion.
- OVACIO** entuziasmegaj aplaŭdoj.
- PASTRO** religia funkciulo.
- PATRIOTO** homo, kiu arde amas sian patrulandon.
- PENTEKOSTO** kristana festo, al kiu ligiĝas la ideo pri miraklan interkompreniĝon de diverslingvuloj.
- POEZIO** arto verki versaĵojn.
- PRETENDI** aserti sian rajton pri io.

PROFITI ricevi utilon aŭ gajnon de io.	SOLVI trovi la respondon aŭ la rimedon.
PROPAGANDO disvastigado de informoj.	SONI aŭdigi.
PSIKOLOGIO scienco pri la homa menso.	SPECO komunikarakteriza grupo.
REGNO lando kiel politika tuto.	SPIRITO mensa aŭ animeca tuto de la homo.
RIMEDO tio, kio servas por atingi celon.	TALENTO aparta spirita kapablo.
RIPETI denove diri aŭ fari ion.	TEATRO konstruo, en kiu oni prezentas spektaklojn.
RONDO cirklo; societo.	TEKNIKO procedaro de arto aŭ medio.
SALONO ĉambrego.	UNIKA unusola.
SCIENCO sistema tutaĵo de konoj.	UNIVERSALA tutmonda, ĉie estanta.
SENTIMENTO sentema animstato.	VERKI krei ion, plejofte libron, per arto aŭ scienco.
SIGNIFO figuro, kiu anstataŭas aŭ reprezentas abstraktaĵon.	
SOLENA ceremonieca.	

LEGAĴO

LA UNUA KONGRESO DE ESPERANTO

Ĝis 1900 kaj eĉ 1903 Esperanto estis ankoraŭ malofte parolata escepte en Ruslando. Ĝi funkciadis antaŭ ĉio skribe. Multaj el ĝiaj plej agemaj propagandistoj aŭ talentaj verkistoj en la okcidento ne kuraĝis paroli la lingvon, ĉar ili neniam havis antaŭan okazon aŭ sperton. Renkontoj inter diversnaciaj esperantistoj estis tiel maloftaj, ke oni citis ilin en la tiamaj gazetoj kiel gravajn aferojn.

La atestoj sonas ĉiuj simile. La unua momento estis iom embarasa kaj malrapida, la dua malpli, kaj la sekvantaj horoj alportis veran plezuron kaj pli kaj pli fluan elparolon. La kompreno ĉiam estis klara. La grupo en Le Havre antaŭsentis, ke tie kuŝas la plej granda valoro de mondlingvo. Ĝi volis organizi eksperimenton. Efektive multaj homoj scias legi unu aŭ alian el la ĉefaj fremdaj lingvoj por profiti libron aŭ gazeton, sed paroli, tion povas tre malmultaj. Se do Esperanto sukcesos doni al la vojaĝantoj aŭ kongresanoj tiun grandan faciligon en la vivo, ĝi alportos al la homaro la solvon de plej urĝa problemo.

Tial la grupo en Le Havre invitis kelkajn eksterlandajn esperantistojn al publikaj kunsidoj en somero 1903. La eksperimento bonege sukcesis kaj la facila parolebleco de la lingvo entuziasmigis la auskultintojn.

El tiu ĉi provo devenis la Universalaj Kongresoj de Esperanto. La grupo en Le Havre donis ideon al la aliaj marbordaj grupoj francaj kaj anglaj organizi vere internacian feston en Esperanto. Ĝi okazis la 7-an kaj 8-an de Aŭgusto 1904. La sukceso estis tiom granda kaj la entuziasmo tiel varme vekita, ke la ĉeestintoj proponis organizi veran kongreson en Aŭgusto 1905. Advokato Michaux el Boulogne sur Mer promesis aranĝi tion en sia urbo.

D-ro Zamenhof mem faris la vojaĝon kun sia edzino. Ankaŭ la plej konataj esperantaj verkistoj el Varsovio: Grabowski, Kabe, Leo Belmont. Dum unu semajno fervora

kolegaro ĝuis la renkontiĝon kaj kompreniĝon. Multaj neniam parolis Esperanton antaŭe. Ĝia facileco kaj flueco mirigis ilin eĉ en propra buŝo.

En la franca havenurbo regis atmosfero tute unika. Ĉirkaŭ la teatro Bulonja svarmis fratiĝemaj homoj. Ĉiu alparolis unu la alian kvazaŭ bone konatojn. Ia mirakla pentekosta ĝojo kaptis blankbarbulojn, junulojn, pastrojn, instruistinojn, oficirojn, kuracistojn, scienculojn aŭ komercistojn, alkurintajn el tuta Eŭropo. Ĝis frumateno babilis grupoj de fervoraj sidantoj en ĉirkaŭaj restoracioj.

Krom la parola sukceso, la Bulonja kongreso alportis al Esperanto ion pli: la inspiron idean kaj sentimentan. La unuan fojon oni vidis la fondinton. Liaj modesteco kaj genia spiriteco aperis al ĉiuj per rekta kontakto. Kiam la solena malfermo kunigis ĉiujn en teatra salonego la unuan vesperon, ĉies admiro kaj dankemo alflugis al tiu malalta viro, timema, iom ĝenata, kun rondaj okulvitroj kaj saĝa bonkoreco de patra kuracisto.

Post entuziasmaj ovacioj eksonis tra l' subita silento lia voĉo simpla kaj senpretenda: « Mi salutas vin, karaj samideanoj, fratoj kaj fratinoj el la granda tutmonda familio, kiu kunvenis el landoj proksimaj kaj malproksimaj, el la plej diversaj regnoj de la mondo por frate premi al si reciproke la manojn, pro la nomo de granda ideo, kiu ĉiujn nin ligas... Modesta estas nia kunveno... sed tra la aero de nia salono flugas misteraj sonoj, sonoj tre mallaŭtaj, ne aŭdeblaj por la orelo, sed senteblaj por ĉiu animo sentema: ĝi estas la sonoj de io granda, kiu nun naskiĝas... »

La de Beaufront-a koncepto, ke « Esperanto estas nura lingvo kaj nenio pli » ricevis seriozan baton en Boulogne. La ĉeestintoj komprenis, ke forta « interna ideo » inspiras la tutan aferon kiel ĝi instigis la fondinton mem. Por li mondlingvo estis ne celo, sed rimedo al kunfratiĝo de homoj. Por multaj ĝi fariĝis simbolo de pli harmonia homaro.

Laŭ la pure lingva vidpunkto, tiu idealismo de la esperantista movado havis grandan avantaĝon. Ĉiuj vivantaj lingvoj posedas propran « spiriton ». Ili reprezentas ian specon de naciismo kaj parte respegulas la psikologion de unu gento. Se Esperanto restus pure vorta kodo por komercaj katalogoj aŭ teknikaj korespondaĵoj, mankus al ĝi viviga kaj beliga elemento. La tuta « interna ideo » donis al ĝi animon kaj flugilojn. Esprimante aspirojn de la homaro al pli da unueco morala, ĝi kreis al si propran spiritan forton kaj donis signifon al sia ekliteraturo.

La tuta antaŭmilita elokventado kaj poeziado en Esperanto pri la reamikiĝo de la popoloj povas nun ŝajni tro simpla kaj ripetema. Ĝi tamen estis la ĉefa vivofonto por la lingvo, kiu multon ŝuldas al tiu homara blovo. Cetere la komencaj literaturo kaj patriotismo de ĉiuj gentoj estas ankoraŭ multe pli simplaj. Tiu nova tutmondeca konscio ne povis naskiĝi kaj esprimiĝi alimaniere ol ĉiuj kolektivaj popolsentoj. Ĝi devis ankaŭ trapasi freŝan infanecon antaŭ ol atingi florantan junecon kaj klasikan maturecon.

PROF. EDMOND PRIVAT

(el: *Historio de la lingvo Esperanto*,
mallongigita)

EKZERCOJ

Ekzerco 28

Leginte la supran raporton, respondu jenajn demandojn:

1. En ĉefe kiu lando oni parolis Esperanton antaŭ 1903?
2. En kiu lando okazis la unua kongreso de Esperanto?
3. Kiaj estis la spertoj ĉe unua renkontiĝo kun eksterlanda esperantisto?
4. Kiel kontribuis la grupo en Le Havre al la progresigo de Esperanto en okcidenta Eŭropo?
5. Kiun koncepton, tiam novan, havis la grupo en Le Havre pri la estonteco de la lingvo?
6. Kiu plej grava persono ĉeestis la unuan kongreson?
7. Kial kaptis la ĉeestantojn « ia mirakla pentekosta ĝojo »?
8. De kie venis la ĉeestantoj al la kongreso?
9. Kion alportis la kongreso krom parola sukceso?
10. Kiel aspektis la fondinto de Esperanto?
11. Kion signifas la esprimo « interna ideo »?
12. Kiel la « interna ideo » estis avantaĝa por la esperanta movado?
13. Kiel la frua literaturo de Esperanto similis tiun de la nacioj?

Ekzerco 29

Jen estas kelkaj respondoj. Skribu la faritajn demandojn:

1. Aŭgusto 1905.
2. Boulogne sur Mer.
3. Michaux.
4. Grabowski, Kabe, Leo Belmont.
5. Varsovio.
6. La urba teatro.
7. Sukceson parolan kaj idean.

8. El tuta Eŭropo.
9. De Beaufront.
10. Rimedo al kunfratiĝo de homoj.

Ekzerco 30

La artikolo LA estas foje uzata anstataŭ poseda adjektivo, ekzemple: li rompis al si la kapon (anst.: li rompis al si sian kapon); li formetis la jakon (anst.: li formetis sian jakon). En tiaj okazoj, temas pri korp parto aŭ pri vesto.

Skribu propoziciojn, tiamaniere uzante jenajn substantivojn:

La mano; la okulo; la nazo; la ĉapelo; la brako; la robo; la ŝtrumpoj.

Ekzerco 31

La artikolo LA estas uzata antaŭ singulara substantivo, kiam oni konsideras tiun substantivon ne kiel individuon sed kiel reprezentanton de sia kategorio, ekzemple: la amaso juĝas per okulo, kie « la amaso » signifas ĉiujn amasojn. LA estas uzata antaŭ plurala substantivo, kiam oni konsideras tiun substantivon kiel la tutajn de ĉiuj samkategoriaĵoj, ekzemple: oni traserĉis la domojn en tiu strato, kiam temas nepre pri ĉiuj domoj en tiu strato. (Oni traserĉis domojn en tiu strato – signifas, ke oni traserĉis iujn, sed ne ĉiujn, domojn.).

Uzu tiamaniere jenajn substantivojn:

La aŝo; la benzino; la fabeloj; la frosto; la fenestroj; la katoj.

Ekzerco 32

SUBSTANTIVOJ PARTICIPAĴ reprezentas ĉiam personon:

- DemandANTO estas persono, kiu demandAS.
- DemandINTO estas persono, kiu demandIS.
- DemandONTO estas persono, kiu demandOS.
- DemandATO estas persono, kiun oni demandAS.
- DemandITO estas persono, kiun oni demandIS.
- DemandOTO estas persono, kiun oni demandOS.

Ili akceptas la sufikson -IN- kiam temas pri ina persono.

La persono, kiun mi amas, estas bela = Mia amat(in)o estas bela.

Laŭ la supra ekzemplo reskribu jenajn propoziciojn, uzante kie necese substantivojn participajn:

1. Policanoj kaptis la personojn, kiuj ŝtelas. (T.e., en la momento de la kapto.)

2. Policianoj kaptis la personojn, kiuj ŝtelis. (T.e., pli frue ŝtelis.)
3. Policianoj kaptis la personojn, kiuj ŝtelos. (T.e., intencis iam poste ŝteli.)
4. Oni pendigis la personon, kiu murdis.
5. La personoj, kiuj intencis soleni, rapidis al la preĝejo.
6. Multaj personoj, kiuj tiumomente ĉeestis, kuraĝigis la personojn, kiuj tiumomente luktis.
7. Multaj personoj, kiuj tiumomente ĉeestis, aplaŭdis la personojn, kiuj jam finis sian luktadon.
8. La personoj, kiuj intencis ĉeesti la luktadon, diskutis la personojn, kiuj intencis lukti.
9. La personoj, kiuj pli frue ĉeestis la luktadon, diskutis la personojn, kiuj jam finis sian luktadon.
10. La personoj, kiuj tiam ĉeestos, aplaŭdos la personon, kiu tiumomente jam finis sian paroladon.
11. Advokato Michaux pridemandis la personon, kiun oni pli frue akuzis.
12. La persono, kiun oni intencis pendigi, preĝis.
13. La persono, kiun oni tiumomente atakis, vigle sin defendis.
14. La personoj, kiuj nun ĉasas, kaptos tamen la personon, kiun oni pli frue avertis.
15. La virinoj, al kiuj oni jam alparolis, rigardis kun surprizo la personon, kiun oni (pli frue) sendis.
16. La personoj, kiujn oni liberigis, ne estas personoj, kiuj fuĝis.

Per la supraj ekzemploj evidentiĝas jena regulo: la tempo esprimata per la participa finaĵo (estinta, estanta, estonta tempo) estas tia en rilato al la tempo esprimata per la finaĵo de la ĉefa verbo de la propozicio. Tial povas okazi, ekzemple, ke -ONTO povas -IS: la ironto dormis – ĉar kvankam la dormado estas pasinta en rilato al la nuna momento, kaj eble ankaŭ jam la irado, en la momento de la dormado la irado ankoraŭ ne okazis.

Ekzerco 33

Diskutu pri la temo: « Esperanto estas nura lingvo kaj nenio pli ».

Ekzerco 34

Skribu pri la temo: « Kial mi lernas Esperanton ».

PAŜO SESA

VORTARO

AŬTORITATO ordonpovo.

BARBARO necivilizita homo.

BUTERO grasaĵo farita el lakto.

DEKLARI publike sciigi.

DILIGENTA konstante kaj zorge laborema.

DISCIPLINO ordemo kaj obeemo.

FORKO ilo kun dentoj uzata por levi ion.

FRITI kuiri manĝaĵon en graso.

HAZARDO neantaŭvidebla okazo.

INTERPRETI transklarigi.

INVENTI elpensi ion novan.

KAFO speco de trinkaĵo.

KONDUTI agi laŭ certa maniero.

LERTA tre kapabla facile fari ion.

MASTRO posedanto, ordonanto.

NERVOZA malpacienca.

NESTO konstruaĵo de birdoj.

OFICO okupo.

PLUMO tio, kio are kovras birdokorpojn (ankaŭ: skribilo).

PRELEGO instrua parolado.

RIPROĈI malmilde mallaŭdi iun.

SALTI rapide levi sin de la tero.

SUKERO dolĉaĵo, ĝenerale blanka.

TERORO terura kaj kruela regado.

Ⓚ

LEGAĴO

MI FARIĜOS ORDEMULO

Kiam mi je la 10-a vespere hejmenvenis en mian familian neston, mia edzino atendis min kun tiuj vortoj:

– Mi aŭskultis en la radio prelegon « Al gepatroj pri la edukado ».

– Tre bone vi faris – mi aŭtoritate kapjesis. – Mi ŝatas, kiam vi kulturiĝas. Sed nun bonvolu doni al mi vespermanĝon, ĉar mi jam apenaŭ vidas pro la malsato.

– Ankaŭ tion de vi lernas la infano – diris riproĉe mia edzino kaj anstataŭ doni al mi vespermanĝon, eksidis.

– Kion li lernas de mi?

– La senpaciencon. La fileto estas tial tiel nervoza, ĉar vi ne montras disciplinon.

Ŝi eksaltis kaj promenante tien kaj reen, daŭrigis:

– La infano kondutos, kiel li vidas de siaj gepatroj. Ĝuste tial mi petas vin, ke hejme vi estu ripensa kaj nenervoza, kiel tio decas al serioza patro. La infano...

– En ordo – mi interparolis sen nervozeco kaj pripensante – sed nun bonvolu doni al mi vespermanĝon.

– Ĉu vi vidas do, tia estas vi – subigis min mia edzino, – ankaŭ la infanon vi ĉiam interrompas, vi ne havas paciencon lin finaŭskulti. De vi li lernis tiun malbelan kutimon, ke li ĉiam miksas sin en la aferojn de plenkreskuloj.

Post kiam mi finaŭskultis la tutan radiparoladon en interpreto de mia edzino dum mallonga horeto, fine mi ricevis la vespermanĝon. Mi manĝis la fritajon per forko, kiam mia edzino ekriproĉis min: Ⓚ

– Kiel vi manĝas?

– Kion vi deziras?

– Kial vi ne uzas ankaŭ tranĉilon? Kaj ne manĝu tiel avide. La infano ne lernas bonorde manĝi, se lia patro kondutas ĉe la tablo, kiel barbaro.

Mi pretigis min al kuŝiĝo. Mi metis mian veston sur la apogilon de seĝo. Mi volis kaŝi min sub la plumkovrilo, kiam denove alparolis min mia edzino:

– Kiel vi formetis viajn vestaĵojn?

– Kiel mi kutimas.

– Rigardu tien – kaj ŝi montris al alia seĝo.

Mi rigardis tien. Tie kuŝis la vestaĵoj de mia filo, ĵetitaj unu sur la alian.

– Vidu, ankaŭ tion de vi lernis la infano. Metu la vestaĵojn orde.

Mi metis miajn vestaĵojn laŭ ordo, ankaŭ tiujn de mia fileto kaj fine kuŝiĝis. Jam pasis la noktmezo.

Matene je la sepa horo vekis min mia edzino:

– Leviĝu jam!

– Sed estas ankoraŭ frue – mi kontraŭdiris – mi devas iri en mian oficejon nur je la duono post la oka.

– De nun ĉiumatene vi ellitiĝos je la duono post la sesa – ŝi deklaris per voĉo ne permesanta kontraŭdiron. – Kiel lernu la infano diligentecon, kiam li vidas kuŝi sian patron, kiam li jam devas iri en la lernejon?

Mi ellitiĝis kaj vestis min. Mia edzino diris al mi, ke mi faru mem mian matenmanĝon, ke mi povu estimi la hejman mastrumadon. Dum mi faris mian matenmanĝon, mi devis ofte enkuri al mia edzino – kiu ankoraŭ kuŝis en la lito – ĉar mi ne trovis la sukeron, la kafon, la buteron. Fine ŝi senpacience kriis:

– Ne estu tiel senhelpa. Rigardu ĉirkaŭ vi serioze kaj vi trovos ĉion. Kiel estu lerta, inventema la infano, se li havas tian patron?

Ĉio estus en la plej granda ordo, se hazarde mi ne estus aŭdinta tra la malfermita fenestro interparoladon, kiu okazis sube en la ĝardeno inter mia fileto kaj onklo Keceli. Onklo Keceli estas la domzorganto. Ⓚ

– Vi estas la teroristo de la tuta domo – diris malhele onklo Keceli. – Via patrino povus vin iom eduki!

– Ŝi ne havas tempon, onklo Keceli, ĉar ŝi ĉiam edukas paĉjon.

KORNÉL TÓTH

el la hungara: Paŭlo Balkányi (el
Norda Prismo)

EKZERCOJ

Ekzerco 35

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kion aŭskultis la edzino de l' aŭtoro?
2. Kial la aŭtoro estis malsata?
3. Kion unue riproĉis la edzino al sia edzo?
4. Kiel ni scias, ke ŝi mem estis nervoza?
5. Ĉu la edzo baldaŭ ricevis la vespermanĝon? Kiel ni scias?
6. Kian manĝaĵon ricevis la edzo? Kiel li manĝis ĝin?
7. Enlitiĝante, kion faris la edzo pri sia vesto?
8. Ellitiĝinte, kion li faris pri ĝi?
9. Je kioma horo li fine enlitiĝis? Je kioma horo la edzino vekis lin?
10. Kial li devis vekigi tiel frue?
11. Ĉu la edzo lerte mastrumis? Kiel vi scias?
12. Kiujn interparolantojn ekaŭdis la aŭtoro?
13. Kie troviĝis la interparolantoj?
14. Kion riproĉis onklo Keceli al la infano?
15. Kial la patrino ne povis eduki la infanon?

Ekzerco 36

ADJEKTIVOJ PARTICIPAJ priskribas ion aŭ iun en tempa rilato al la cetera kunteksto.

- VokANTA voĉo estas voĉo, kiu tiumomente vokas.
- VokINTA voĉo estas voĉo, kiu pli frue vokis.
- VokONTA voĉo estas voĉo, kiu iam pli malfrue vokos.
- VokATA knabo estas knabo, kiun oni tiumomente vokas.
- VokITA knabo estas knabo, kiun oni pli frue vokis.
- VokOTA knabo estas knabo, kiun oni iam pli malfrue vokos.

La tempo esprimata per la participa adjektivo estas la tempo en rilato al la ĉefa verbo en la propozicio, ankaŭ kiam tiu lasta estas nur subkomprenata – ekzemple en la poemtitolo MALFRUANTAĴ SOLENONTOĴ (= Ĵen estas priskribo pri malfruantaj solenontoj). En la momento, kiam la poeto rimarkis ilin, tiuj personoj estis malfruANTAĴ, ĉar tiumomente ili malfruis; ili estis solenONTOĴ, ĉar ilia soleno tiumomente ankoraŭ ne okazis. Estante adjektivoj, la participaj adjektivoj nombre akordiĝas kun la substantivo aŭ pronomo, kiun ili priskribas.

Mi rimarkis, ke la knaboj, kiuj tiumomente kuris, iom pli malfrue falos = Mi rimarkis, ke la kurantaj knaboj estas falontaj.

Laŭ la supra ekzemplo, reskribu jenajn propoziciojn, uzante kie eble adjektivojn participajn:

1. Infanoj, kiujn oni pli frue edukis, estas diligentaj kaj disciplinaj.
2. Sur la tablo kuŝis fiŝo, kiun oni poste fritos.
3. La tago, kiu iom pli malfrue venos, estos en tiu tempo tre plena de okazaĵoj. Ⓢ
4. Tiun keston oni iom pli malfrue plenigos.
5. La barbaroj, kiuj nun proksimiĝas, starigos teroron, se oni ne venkos ilin.
6. La knaboj, kiujn oni tiumomente riproĉis, pli frue malobeis la regularon.
7. La rivero, kiu tiam fluis, alportis la arbon, kiu pli frue falis.
8. La esperantistoj, kiujn oni pli frue organizis, protestis al la ministro, kiu iam pli frue fuŝparolis pri la lingvo.
9. La embaraso, kiun oni pli frue kreis, tute regis la personojn, kiuj tiutempe ĉeestis.
10. La personojn, kiujn oni pli frue delegis kaj kiuj jam pli frue ol tiumomente kunvenis, bonvenigos la urbestro.

Ekzerco 37

KIE-TIE, KIEL-TIEL, KIA-TIA, KIAM-TIAM, KIOM-TIOM.

En ĉiun el la sekvantaj propozicioj, enmetu sen eraro unu el la supraj korelativaj paroj:

1. estos venintaj la delegitoj, nur ni povos diskuti la aferon.
2. troviĝas abunda manĝaĵo mi volas starigi mian domon.
3. li venis li ankaŭ iros.
4. li volas havi li ricevu.
5. estas via laboro estas via valoro.

6. vi postulas, ni ne povas doni.
7. Mi malofte renkontis impertinentulon, li.
8. Mi renkontis ŝin, la ponto transiras la riveron.
9., la horloĝo sonis la kvaran horon, mi aŭdis lian paŝon sur la ŝtuparo.
10. La ovacio ne estis longedaŭra li meritis.

Ekzerco 38

Uzu en propozicioj la subajn radikojn kun -ADO:

SALT RĪPROĈ DEKLAR INTERPRET FRIT ARANĜ CIT INSTIG KOMERC KRE

Ekzerco 39

Kiel oni devus eduki infanon? Kiel infano povas eduki plenkreskulon? Skribu vian opinion, aŭ diskutu, pri unu aŭ ambaŭ el tiuj temoj.

PAŜO SEPA

VORTARO

ADMONI averti iun, ke li ne faru ion.

AKRA tranĉ- aŭ pik-kapabla.

AKSO limo, ĉirkaŭ kiu turniĝas korpo.

AKTO parto de dramo.

AKUZI aserti iun kulpa pri io.

ANGULO spaco inter du renkontaj surfacoj; do:
nerimarkata loko.

BAGATELO afero neserioza, negrava.

BEZONI esti en stato, ke io mankas.

BLINDA nevidpova.

BRANDO forta alkoholaĵo.

CERBO pensorgano.

DETALO malgranda parto.

DIAMANTO malmola valorŝtono.

DIFINI precize klarigi la signifon de io.

DRONI morti, sufokiĝante en akvo.

EGOISMO memamo.

EPOKO jararo.

ESPLORI zorge peni por ekkoni ion.

FILOZOFIO scienco pri la vivprincipoj.

FINGRO ekstremaĵo de la mano.

FUNDO plej malsupra parto.

GLOBO sfera objekto.

GRAVA grandinflua.

GUTO globeto de fluaĵo.

HONORARIO pago por servo.

INCITI kolerigi.

INTELEKTO kapablo pensi kaj kompreni.

INTIMA profunde komunsenta kaj senĝena.

JUSTA laŭmerita.

KAMARADO amika kunulo.

KAPABLA povanta fari ion.

KARAKTERO individua trajtaro.

KAŬZO tio, pro kio io okazas.

KELNERO servisto en restoracio.

KLIMATO tutaĵo de la veteraj kondiĉoj.

KONDAMNI deklari iun kulpa.

KONJEKTI havi opinion pri io.

KONTENTA havanta ĉion, kion oni dezirus.

KREVI subite rompiĝi pro interna premo.

KRIMO ago kontraŭleĝa.

KULPA intence aŭ konscie plenuminta ion ripro-
ĉindan.

LANGO movebla karnaĵo en la buŝo.

LAŬDI esprimi favoran opinion.

LECIONO tio, kion oni lernigas.

LIRO speco de monero.

MEDIKAMENTO saniga rimedo.

MENSOGI diri malveron.

OBJEKTO io konceptebla aŭ perceptebla.

PARENCO membro de la sama familio.

PENTI senti bedaŭron.

PEREI tute neniiĝi.

POSTENO ofico.

POZICIO loko, sur kiu io estas.

PUNI kaŭzi al iu suferon kompanse de ties malbonfaro.	SOCIO tuto da homoj kunvivantaj
RABI perforte forpreni ion, kio apartenas al alia.	STULTA malsaĝa
SANA normale funkcianta.	UTILA uzinda.
SANGO ruĝa fluaĵo en la korpo.	VAKI esti neokupata.
SITUACIO tuto de la kondiĉoj kaj cirkonstancoj.	VERŜI fluigi fluaĵon el ujo.
SKUI rapide movi tien kaj reen.	VERVO spirita fervoro.

LEGAĴO

IDE-KAMARADO

« Venu, ni iom trinku tie!

Kara sinjoro mia, oni ne batos vin hejme pro duonhora malfruiĝo. Mi ne estas edziĝinta, sed mi komprenas tiajn aferojn. Tie ĉi oni povas ricevi bonegajn trinkaĵojn... kaj malmultekoste. Ni konas nin reciproke jam longe... trinku almenaŭ unufoje brandon kun mi...

He, kelnero... alportu ion...!

Sidiĝu, mia karega! Kvankam nia amikeco estas nova, jam mi tre ekŝatis vin. Mi estas tia homo, kiu kutimas ŝati siajn kamaradojn. Precipe mi admiras tiujn, kiuj povas esti ide-kamaradoj. Ĉu ne, mia frato, ni estas kvindek intelektuloj en la lando – kia fariĝus nia situacio, se ni ne defendos nin, konante unu la alian? Oni diras: « Nun profitemo regas la mondon, ne ekzistas mal-egoisma amikeco... » – sed mi ne kredas tion. Mi ne povas pensi, kiel la ordinara popolo. Nek nia edukado, nek nia karaktero, nek niaj ideoj permesas tion. La viajn mi ne konas, sed mi kredas je spirita ligo, kiu estas super la objekto, je la sento, kiu proksimigas la homojn unuj al aliaj. Pripensu, ĉu la vivo havas ian sencon, se ne ekzistus eĉ la bezono « ami unu la alian, proksimiĝi unu al la alia »? Nur ili estas tio, kio nin plialtigas super la publikon. Sed ankaŭ inter ni, intelektuloj, mankas tiaj kelkaj difinitaj ideoj ligoj; ĉiuj estas en sia klimato kaj serĉas sian memprofiton... Tial mi ĉirkaŭegas la bonan amikon, se mi trovas iun.

Nia urbeto estas malgranda. La homo dronas, ĉiu inteligentulo havas multajn opiniojn pri la homoj, pri la vivo, – li havas sian filozofion. Ni ĉiuj bezonas amikon, kiu komprenos tiujn temojn, kiu aŭdigos siajn kontraŭajn opiniojn. Mi ja diris, mankas... mankas... En nia oficejo ni estas proksimume dek personoj. Ĉiuj estas inteligentaj, havas edukon, saĝaj personoj, sed mi ne povas esti intima amiko eĉ kun unu el ili.

Tute mala estis mia amikeco kun tiu junulo, sindonema... frata... Tiu nia knabo estis en granda oficejo. Unufoje lin trafis malbonŝanco... Jen, tia afero... Vi, kiel advokato, verŝajne estus akceptinta lian defendon... Vere, li estis tre homeca knabo, havis koron kiel el diamanto. Mi nur konis lin kiel sinceran kamaradon... Kion vi farus? Jen, tiaj estas la homoj... Unu mensogaĵo, kaj jen – ek en la malliberejon!... Kvankam li ne estis tute senkulpa, ne estrinte bone sian langon kaj babilinte tro multe... Multfoje mi diris al li: Filo mia, nia epoko ne estas tia, ke vi... ĉu vi pensas, ke vi plibonigos la mondon? Ricevadu vian malgrandan salajron, sidu en angulo!... ĉu ne, mia sinjoro? Ankaŭ ni ja havas niajn ideojn... Jes, tiu ĉi mondo ne estas en ordo, sed venos ĉies vico... Rigardu,

ĉu mi malfermas la buŝon? Irante sur la tero oni ne devas lasi postsignojn... Sed la stulta knabo ne obeis. Li ĉiam iris laŭ sia kutimo, kvazaŭ li, tute sola, kapablus ŝanĝi la pozicion de la akso de la terglobo...

Kelnero, filo mia... alportu al ni pluan glaseton da brando!

Li ĉiam legadis, konjektante, ke tio, kion li legas, estas vera; li plenigadis sian cerbon per tio, kio estis skribita en la libroj. Sed... oni devas rigardi la vivon... la vivon... en la libroj estas nenio. Kiu scias, eble ankaŭ vi tiel legadas hejme... sed la vivo estas tute alia afero... Oni atentu la ĉirkaŭaĵojn kaj la tempon... Kiam la ĝusta tempo estos veninta, tiam mi aliĝos al la afero eĉ pli sinofere ol li; se mi ne verŝos mian sangon ĝis la lasta guto por la ideo, kiu estas en mia cerbo, mi estu fihomo. Sed mi ja diris, ke estas ankoraŭ sufiĉe da tempo por tio.

Ah, ah... bruligis siajn fingrojn la knabo, bruligis... Nia urbeto estas malgranda, oni tuj trograndigas ion en interparoloj... Necesas vivi kviete, trankvile, rifuĝante en angulon. Sed li – tute male – parolatakis ĉiun, kiun li renkontis. Ĉiun gravulon de la lando li malamikigis al si. Fine li ekamikigis kun la famaĉaj homoj. Tiam mi admonis lin: Mia filo, ĉi tiuj ne havas religion, kredon; ili unue faras tion, kio estas farota plej laste!... Sed li ne volis aŭskulti min. La aliaj mensoge akuzis lin, kiam ili trovis du falsajn atestantojn... kaj la knabo estis ĵetita en malliberejon...

Vi eble ne kredos, ke tiun tagon mi ĝis vespero vagadis de loko al loko kiel frenezulo. Kiam mi nur ekpensis pri li, miaj okuloj malsekiĝis. Jes, mi ploris! Ne kredu, se vi ne volas, mia frato; sed mi ja diris, ke mi estas tia homo, kiu ŝatas siajn kamaradojn. Precipe por tiu pereu mia animo, kiun mi tiel ŝatis!... Sen mensogo mi diras, ke mia koro preskaŭ krevis. Li havas nek monon, nek parencojn, lia patrino kaj la gefratoj atendas la vivrimedojn de li. Malfeliĉo... kaj kia malfeliĉo! Mi ne havas monon, ke mi donu... Se mi havus... mi ja diris, ke pereu mia animo... Sed estas konata afero... ni estas salajruloj... kaj oni povas klarigi nenion, irante al iu peti... Malbona kulpo... oni ekruinigas homon. Ĉiuj havas po dek krimoj je ĉiu el siaj fingroj... Mi eĉ ne povis rigardi lin, irantan en la malliberejon. Ĉu vi komprenas? Malvarma estas la vizaĝo de la malbenita loko... Sed mi volas fari por la malfeliĉa knabo ĉion, kion mi povos. Mi ja diris, ke mi estas preta oferi mian animon por kamarado...

Kiam mi aŭdis, ke li elektis vin kiel sian advokaton, mi iĝis tre kontenta, ĉar lia afero estas delikata problemo. Ĝi ne estas afero, kiun ĉiu alia advokato kapablus mastri. Oni rakontis al mi pri la defenda parolado, kiun vi diris dum la unua akto (tiam mi estis malsaneta kaj ne povis veni en la juĝejon, sed la detalojn mi aŭdis de miaj amikoj); oni diras, ke vi diris laŭdindan defendparoladon. Eble vi savos la knabon...

Kelnero...! Venu kaj enverŝu ankoraŭfoje!

Trinku, mia frato, trinku! – Kredu, ke mi trinkas tion nur pro malĝojo. Se vi sciis, kiel brulas mia koro! Se mi serĉadus dum dek jaroj, mi ne povus trovi alian tiel taŭgan kamaradon – kaj eĉ lin forrabis de mi la sorto. Kiu scias, kion li faras inter la ŝtonaj muroj nun, dum ni trinkas... Ho, la aĉa mondo...!

Sed... ĉu vi scias kion? Eble tio estas bona leciono por li. Eble eĉ ne estos malbone por li, se li restos tie dum la tempo... Li bezonis tian punon, ĉu ne? Hm? Kion vi diras? De tempo al tempo li estis tre malkvietiĝanta. Pro Dio, sur la vojo, kiun li iris, li povus esti farinta eĉ ion, por kio oni punas per morto... Finfine, li restos tie dum unu-du jaroj... ankaŭ tion li bezonas... bezonas por sia estonta vivo... por la trankvileco de sia vivo...

por nia idealo: Ĉu vi komprenis? – bezonas por nia idealo. Mia karega frato, se vi ŝatas lin kiel mi, ne defendu lin... Se vi volas fari bonon al li, lasu lin, ke li suferu iom...

Kion diris Mussolini? Li diris, ke por esti utila homo, oni devas pasigi iom da tempo en malliberejo; ĉu ne? Estas laŭdenda homo, tiu Mussolini, sendube... Dum la mizerega situacio de la socio estas por intelektulo necesege restadi en malliberejo. Ne estas alia medikamento por iĝi matura, por kompreni la vivon. Eble nia homo ankaŭ kredas tion, levos iom la kapon el libroj, vidos la ĉirkaŭaĵon kaj pentos pro sia blinda atakemo.

Mi ja diris, ke se vi ŝatas lin, ne tro klopoĉu savi lin. Ne esploru ĉion tiel ĝisfunde. Mi aŭdis, ke vi estis tre verva en la juĝejo; mi kaj ĝojis kaj – pro la knabo – ĉagreniĝis. Mi invitis vin ĉi tien por preparoli la aferon. Li mem ja estas nervoza kaj incitos la juĝistojn per siaj bagatelaj diraĵoj kaj tute fuŝos la aferon... kaj iĝos kondamnita. Ha-ha... unu-du jaretojn li restos tie...

Kial vi skuas la kapon? Se vi ricevos alpagon al via advokata honorario, ĉu vi diros, ke okazis io maljusta? Tio ja ne estos malbona por li, sed bona... Se vi volas, ne akceptu tiun monon. Faru sindoneman agon por kamarado kaj ne akceptu. Sed... kiom da liroj li estis dononta al vi? Dudek kvin lirojn, ĉu ne? Mi donos al vi tridek lirojn, sed vi nur kondamnu lin... Vi vidas, ke mi ŝparas nenian oferon por kaŭzi bonon al li. Sed ĉu nur tion? Mi ja akre sentos la mankon de tia bona amiko kaj ide-kamarado...

Kion? Vi demandas, de kie mi prenos la tridek lirojn...? Nu, kiam nia knabo estis ĵetita en malliberejon, tiam – memkompreneble – lia posteno liberiĝis kaj restis vakanta... Kiel anstataŭulo mi prizorgas lian oficon kaj ekde ĉi-monato mi ricevados kromsalajron... sume proksimume kvardek lirojn aldone al mia salajro...

Kelnero...! Ankoraŭ da brando...! »

SABAHATTIN ALI

el la turka: Ferruh Canatay (el:
Esperantisto Slovaka)

EKZERCOJ

Ekzerco 40

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kiu parolas, kaj al kiu li parolas?
2. Kia estis – laŭ la parolanto – la rilato inter li kaj la arestita junulo?
3. Pro kio la junulo estis arestita?
4. Ĉu la parolanto havis reformismajn opiniojn?
5. Ĉu la parolanto estis malĝoja, kiam oni arestis la junulon? Kion, laŭ li, li faris tiun tagon?
6. Ĉu la advokato bone defendis la junulon?
7. Kian pretekston trovas la parolanto por, se eble, restigi sian « amikon » en malliberejo?

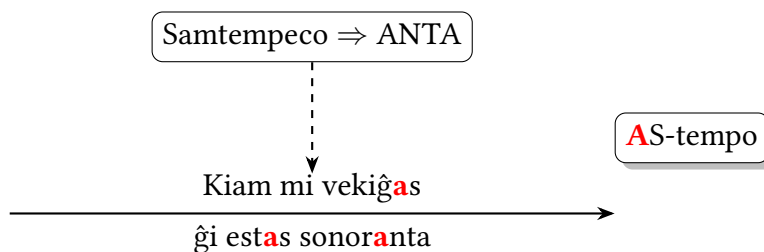
8. Priskribu klare la progresajn paŝojn, laŭ kiuj la parolanto iom post iom malkaŝas sian veran sintenon kaj efektivan motivigon.
9. Trovu minimume tri rektajn mensogojn en la paroloj de la parolanto.
10. Kia homo estis la parolanto?
11. Ĉu vi opinias, laŭ la irado de la konversacio, ke la parolanto atingis sian celon?
12. Ĉu la junulo prave agis?

Ekzerco 41

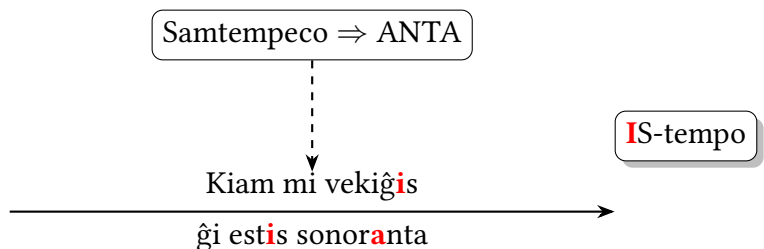
AKTIVAJ ADJEKTIVOJ PARTICIPAĴ.

En la momento, kiam mi vekig^{as}, la sonorilo ĝuste sonor^{as}.
 = Kiam mi vekig^{as}, la sonorilo estas sonor^{anta}.

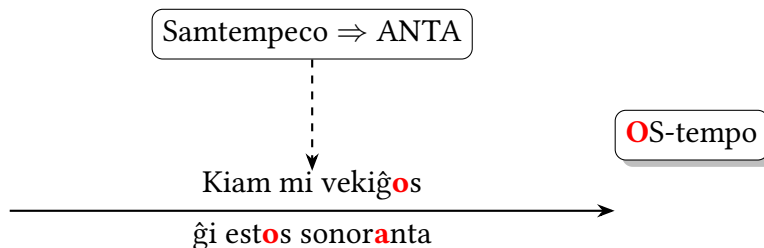
Ⓢ

En la momento, kiam mi vekig^{is}, la sonorilo ĝuste sonor^{is}.
 = Kiam mi vekig^{is}, la sonorilo est^{is} sonor^{anta}.

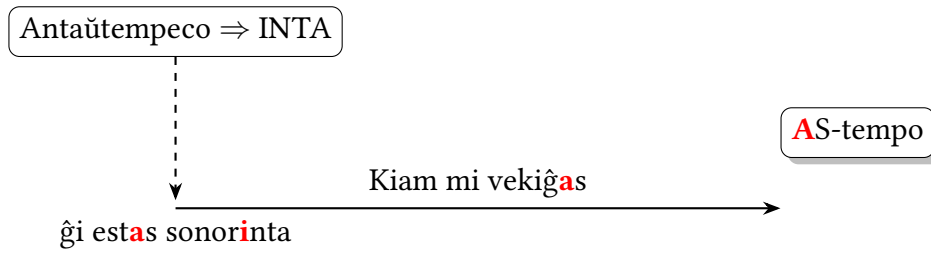

En la momento, kiam mi vekig^{os}, la sonorilo ĝuste sonor^{os}.
 = Kiam mi vekig^{os}, la sonorilo est^{os} sonor^{anta}.

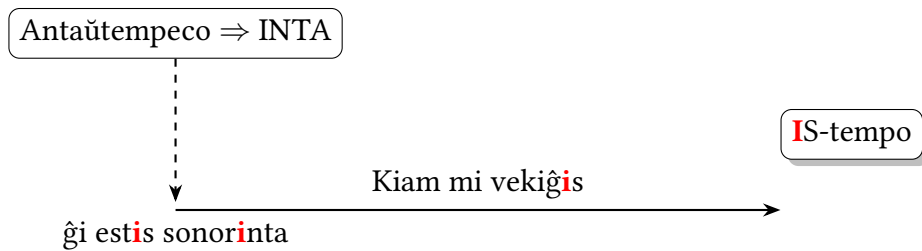

**

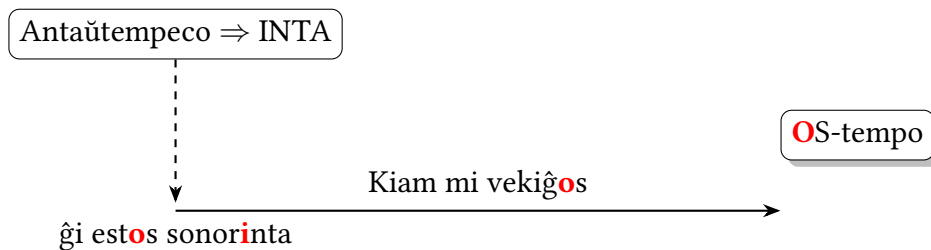
En la momento, kiam mi vekig^{as}, la sonorilo jam pli frue sonor^{is}
 = Kiam mi vekig^{as}, la sonorilo estas sonor^{inta}.

En la momento, kiam mi vekig^{is}, la sonorilo jam pli frue sonor^{is}
 = Kiam mi vekig^{is}, la sonorilo est^{is} sonor^{inta}.

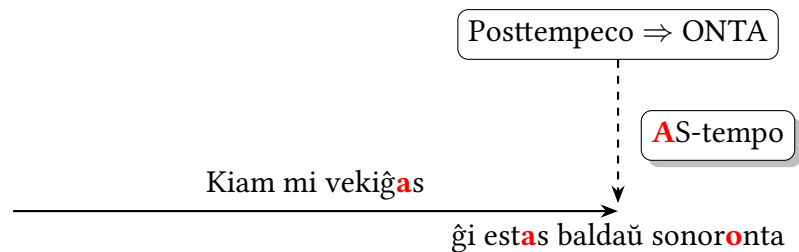

En la momento, kiam mi vekig^{os}, la sonorilo jam pli frue sonor^{is}
 = Kiam mi vekig^{os}, la sonorilo est^{os} sonor^{inta}.

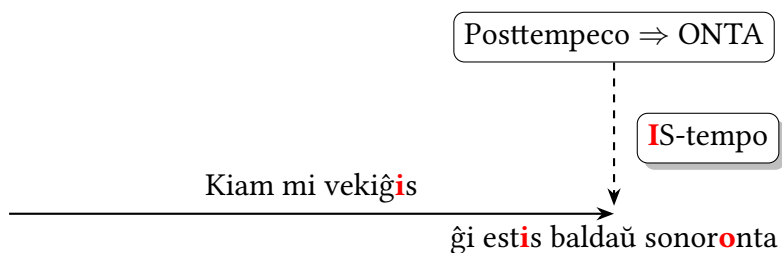

*
 **

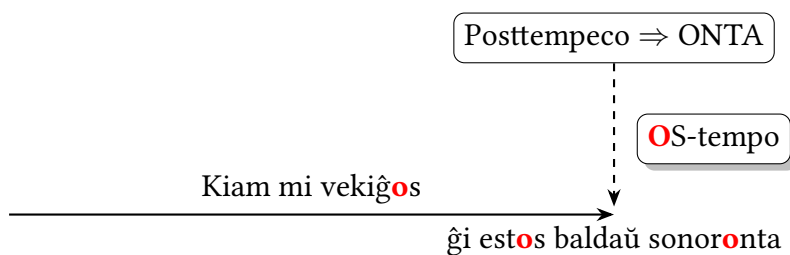
En la momento, kiam mi vekig^{as}, la sonorilo ankoraŭ ne sonor^{is} (sed poste sonor^{os})
 = Kiam mi vekig^{as}, la sonorilo estas sonor^{onta}.

En la momento, kiam mi vekig^{is}, la sonorilo ankoraŭ ne sonoris (sed poste sonor^{os})
= Kiam mi vekig^{is}, la sonorilo est^{is} sonor^{onta}.

En la momento, kiam mi vekig^{os}, la sonorilo ankoraŭ ne sonoris (sed poste sonor^{os})
= Kiam mi vekig^{os}, la sonorilo est^{os} sonor^{onta}.

Studinte la suprajn ekzemplojn, reskribu la subajn propoziciojn, uzante aktivajn adjektivojn participajn:

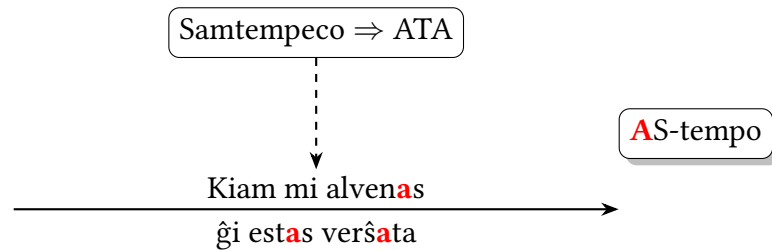
1. La instruisto pardonis la kulpulon, ĉar li jam pentis (= ĉar li est pent a).
2. Oni ĵetis ŝnuron al la naĝanto, ĝuste kiam li ekdronis (est dron a).
3. Kiam mi kuris tiel rapide, mia koro ankoraŭ-ne-krevis-sed-poste-krevos.
4. Hodiaŭ mi ankoraŭ-ne-iris-sed-poste-iros (est ir a) al la urbo.
5. Li ne sukcesas kapti la ranon, kiam ĝi jam pli frue saltis (est salt a).
6. Mi ĉiam ĉeestas, kiam li prelegas (est preleg a).
7. Morgaŭ mi laboros (est labor a) la tutan tagon.
8. Li certe malhelpos min, kiam mi ankoraŭ-ne-parolis-sed-poste-parolos.
9. Li ricevos ovacion, kiam li finos sian paroladon (est parol a).
10. Kiam mi jam pli frue solvis (est solv a) la misteron, la kulpulon mi facile trovis.

Ekzerco 42

PASIVAĴ ADJEKTIVOĴ PARTICIPAĴ.

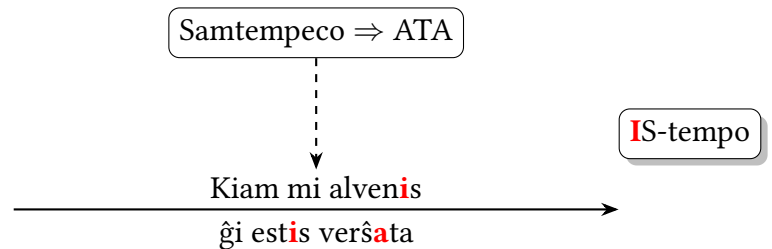
En la momento, kiam mi alven**as**, oni ĝuste verŝ**as** vinon

= Kiam mi alven**as**, la vino est**as** verŝ**ata**.

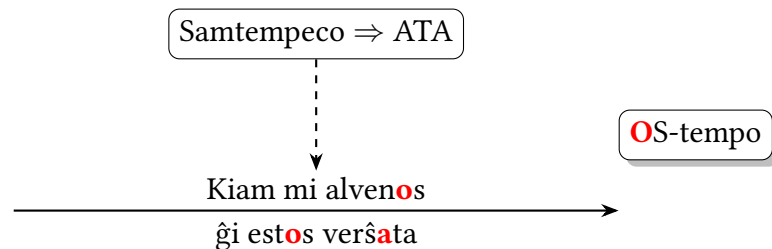
En la momento, kiam mi alven**is**, oni ĝuste verŝ**is** la vinon

= Kiam mi alven**is**, la vino est**is** verŝ**ata**.

En la momento, kiam mi alven**os**, oni ĝuste verŝ**os** la vinon

= Kiam mi alven**os**, la vino est**os** verŝ**ata**.

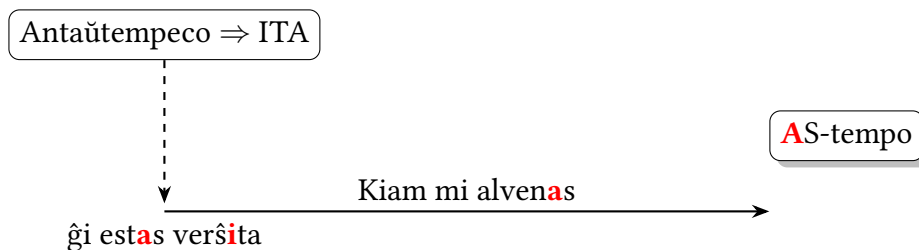

*

**

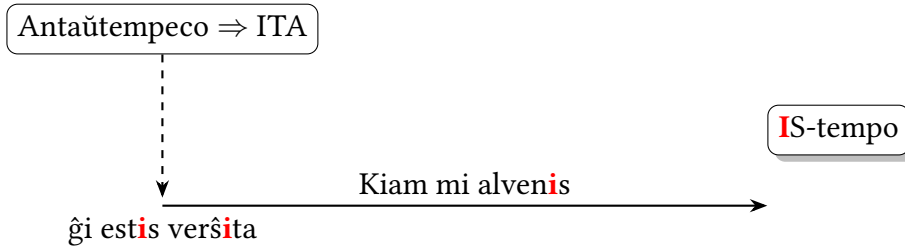
En la momento, kiam mi alven**as**, oni jam pli frue verŝ**is** la vinon

= Kiam mi alven**as**, la vino est**as** verŝ**ita**.

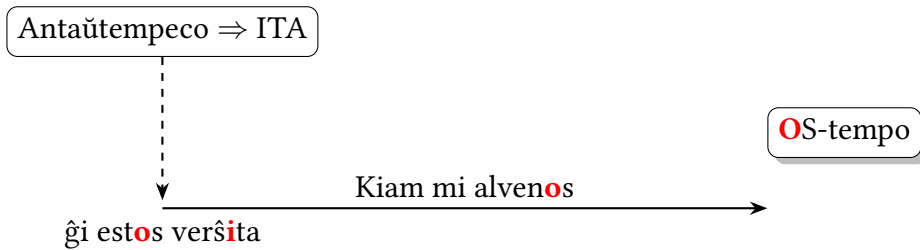

En la momento, kiam mi alven**is**, oni jam pli frue verŝ**is** la vinon

= Kiam mi alven**is**, la vino est**is** verŝ**ita**.

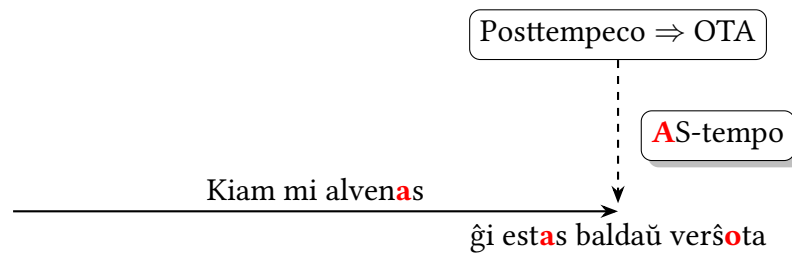
En la momento, kiam mi alvenos, oni jam pli frue verŝis la vinon
 = Kiam mi alvenos la vino estos verŝita.

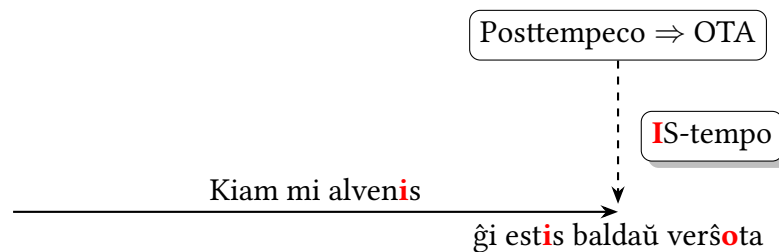
*

**

En la momento, kiam mi alvenas, oni ankoraŭ ne verŝis (sed poste verŝos) la vinon
 = Kiam mi alvenas, la vino estas verŝota.

En la momento, kiam mi alvenis, oni ankoraŭ ne verŝis (sed poste verŝos) la vinon
 = Kiam mi alvenis, la vino estis verŝota.

PAŜO OKA

VORTARO

ADRESO loko, kie iu loĝas.

AKIRI havigi al si.

AMARA maldolĉa.

AMPLEKSO grandeco.

ANONIMA sennoma.

APLOMBO granda memfido.

BLONDA helkolora.

BRIDO kaprimeno por ĉevalo.

BRIDI (metafore) kvietigi, malhelpi.

CENTRO meza punkto aŭ parto.

CINDRO brulrestaĵo.

ĈESI ne plu fari ion.

DENSA tre proksime metitaj.

DENTO elstaranta buŝosto.

DESEJNI per plumo aŭ krajono montri la trajtojn de io aŭ iu.

DIABLO malbona spirito.

DUBI esti malcerta.

ERUDICIO granda klero.

FAKO aparta dividaĵo aŭ branĉo.

FANFARONI sin mem laŭdi.

FILOLOGO sciencisto pri lingvoj.

FINALO fina parto.

FLAGRI intermite ekflami.

FLAMO hela brulanta fajrgaso.

FORMALA laŭregula, laŭleĝa.

FORNO fajrujo por hejti kaj kuiri.

FUMO vaporo de brulaĵo.

GRADO mezuro de io.

ĜENTILA bonmaniere afabla.

HUMORO animstato.

INGENIERO sciencmetoda teĥnikisto.

INSPEKTI kontroli ies agadon.

ĴURI solene atesti.

ĴURNALO ĉiutaga gazeto.

KANALO artefarita rivero.

KINO teatro, kie oni montras filmojn.

KOMO interpunkcia signo (,).

KOMPAKTA densa kaj nedisiĝema.

KOMUNIKI diskonigi.

KONCERNI esti la afero de iu.

KONFESI deklari ion malbonan pri si mem.

KONFIDI plenkrede transdoni.

KONJUNKTURO cirkonstancaro.

KONKURSO konkuro por premio.

KONTINUA seninterrompa.

KOVERTO kovrilo por letero.

KREPUSKO duonlumo matena aŭ vespera.

KRITIKI montri la mankojn de iu aŭ io.

KRURO korpoparto, per kiu oni marŝas.

KUIRI prepari manĝaĵon.

KURBA malrekta.

LOGARITMO nombro de aritmetika progresio respondanta al alia nombro de geometria progresio.

MANIERO metodo de agado.

MODULI variigi la tonojn.	ROMANO longa proza fikciaĵo.
MUŜO doma insekto.	ROMANTIKO literatura doktrino, kiu preferas fantazion al racio.
NERVO korp parto, kiu transdonas impresojn al la cerbo.	RUZA lerte trompa.
NOBLA havanta altajn moralajn kvalitojn.	SENCO komprenebleco.
NOMBRO nedefinita kvanto.	SERVICO manĝilaro.
NOTI skribi resumon.	SEZONO jarkvarono, laŭ vidpunkto de la normala vetero.
NUMERO cifero.	SOMNAMBULO persono, kiu marŝas dormante.
PASIO arda deziro.	SONĜO dumdorma mensbildo.
PAVIMO ŝtona tegajo de strato.	SORĈI ĉarmegi.
PERSISTI energie daŭri aŭ daŭrigi.	STATURO korpalteco.
PLACO libera spaco en urbo.	STUMPO mallonga restaĵo de io.
PLAĈI kontentigi.	SUĈI alspiri al si.
PLANDO suba parto de piedo.	ŜABLONO modelo, laŭ kiu oni eltranĉas objekton; (metafore): banalaĵo.
POEMO versaĵo.	ŜERCI paroli neserioze, ridige.
POETO versaĵisto.	TERMINO speciala vorto aŭ esprimo.
POLVO sekaj eretoj de tero.	TRAGEDIO dramo kun malĝoja fino.
PRECIZA klare determinita.	TURNI ĉirkaŭmovi ion.
PREMIO donaco al konkursgajninto.	UNIVERSITATO centro de supera studado.
PROMESI certigi, ke oni faros ion.	VETI riski sumon en ludo.
PROPORCIO rilato de partoj inter si.	VETERO stato de la atmosfero.
RAŬKA sonanta skrape kaj malklare.	ZIGZAGO linio, iranta alterne laŭ kontraŭaj direktoj.
REDAKTORO persono, kiu estras gazeton.	« HAPPY END » (anglaĵo) = feliĉa fino.
RENVERSI faligi ion aŭ iun.	
RETO trupleca fadenplektaĵo.	
REZIGNI definitive forlasi ion.	

LEGAĴO

SIMPLA KONFESO

Ĉu vi konas N, tiun ĉi urbeton en la orienta landparto? Se ne, vi perdis nenion. Ĉi urbetoj terure similas unu la alian kaj certe vi jam vidis tiaspecan vilaĝegon, kun unusola pavimita ĉefstrato, koto aŭ polvo sur la aliaj ĝisgenue, laŭ la sezono; tri preĝejoj sur la urbocentra placo kaj trifoje tri drinkejoj; kino, aro da grizaj, seninteresaj homoj, enuo... enuo...

Jarojn mi vivis tie – sed vi ja ne konas min, vi eĉ ne povus imagi, kiel mi suferis en tiu urbaĉo. Sed ne temas pri mi kaj estas superflue plendi. Jam delonge mi forlasis ĝin. Nun temos pri la sola homo, kiun mi renkontis en tiu kotujo kaj kiun mi ankoraŭ ne forgesis.

Tuj vi aŭdos, kial.

Li estis inĝeniero, la nomo ne gravas. Ni amikiĝis rapide kaj sen ia ajn signifa okazo. Cetere mi amikiĝas tre malfacile. Mi havas nur du-tri amikojn; ĉiuj miaspecaj, nepli-bonigeblaj maljunaj fraŭloj, kiuj opinias la geedziĝon eltrovo de la diablo kaj ofte ili fanfaronas, per kiaj ruzaĵoj ili evitis la reton de la ina gento. La ideala kunvivo de la inĝenier-familio tamen kortuŝis eĉ min kaj foje-foje mi pripensadis, ĉu mi ne faris stultaĵon, kiam mi – antaŭ 30 jaroj – tiu knabino – eh, negrave! Egale jam... kaj mi promesis rakonti pri la inĝeniero, ne pri mi.

La inĝeniero gvidis la konstruon de la kanalo kaj – ĉar ankaŭ la prizorgadon kaj inspekton de la kanalo oni konfidis al li – ekloĝis en la urbo. Laŭ sia ekstero li estis ĉiutaga, griza hometo, mezastatura, 35-40-jara, kun okulvitroj, kaj hararo jam iom maldensa, sed ne griziĝinta. Li havis superkritike grandan kaj ampleksan scion, ne nur en sia fako, sed ankaŭ krome li estis surprize erudicia, tamen modesta kaj ĝentila; mallonge tia, kiun oni nomis iam « ĝisplanda sinjoro ». Mi nomas lin simple: homo.

Ni ambaŭ ege malŝatis la t.n. « sociajn formalizaĵojn ». Ni renkontiĝis ie, paroladis kaj – ĉar ankaŭ mi vidis ion el la mondo – bonege komprenis unu la alian. Ofte mi vizitis ilin preskaŭ ĉiutage kaj tie mi ekkonis « hejmon » en citiloj, pri kiu kantas la poetoj. La inĝeniero, lia edzino, preskaŭ dek jarojn pli juna blonda virineto, kaj la du filinoj formis kompletan unuon. La domon plenigis la paco, harmonio, trankvilo kaj kompreno. Estis vere resaniĝo por mi ŝanĝi mian solecon por unu-vespera restado ĉe ili kaj vidi la feliĉon regantan en tiu familio.

Mi povas diri: mi estis ilia amiko. Intima amiko mi tamen ne estis. Neniam ni intime interparolis, krom unu fojon, ankaŭ tiam nevole kaj ĝuste tion mi intencas rakonti.

Estis komenco de printempo, la lastaj tagoj de aprilo, bela, varmeta vetero. Eble pro tio ni estis iom pli komunikemaj?

Mi vespermanĝis kun ili. Post la manĝo ni restadis iomete ankoraŭ ĉirkaŭ la tablo, ni babiladis, ŝercadis, kiel kutime. La edzino poste formetis la servicon kaj akompanate de la helpemaj filinoj malaperis en la kuirejo.

Mi restis duope kun la inĝeniero.

En la forno brulis ankoraŭ la fajro kaj en la densiĝanta malhelo la flagranta lumo de la flamoj kreis ian ankoraŭ ne sentitan romantikan humoron.

Dum minutoj ni admiris senvorte la flamludon. Miaj pensoj zigzagis en la estinto kaj estanto, ĝis foje – mi mem ne scias, kiel – vortoj ekverŝiĝis el mi. Mi rakontis la tragedion de mia vivo, kiu ja nur por dudekjarulo estis tragedio; nun, post pli ol tridek jaroj, ĝi estas nur memoro, eĉ ne dolora. Ĉu aŭskultas min iu, aŭ ne, mi ne pripensis. Mi rakontis kvazaŭ al mi mem la historion malnovan, ŝablonan, tamen belan por mi, ĉar ĝi estas la mia. Vi ja ĉiuj konas la temon milfoje vivitan kaj skribitan: nobla, riĉa familio... bela knabino... bela knabino... malriĉa knabo. Renkontoj sekretaj... rapidaj kisoj... malvolo de gepatroj... adiaŭo... ĵuroj: ĉiam, neniam!... kaj poste... nenio.

« Mi do restis fraŭlo – mi finis – kaj mi ne bedaŭras! – mi almetis kun iom falsa-plomba gesto. – Sed de kiam mi konas vin... »

Mi ĉesis. Li eble pensus, ke mi envias ilian feliĉon. Estis ja nur la restaĵo de la juneca romantiko, revekita de nekutima situacio.

Silento regis dum momento.

La inĝeniero dum la tuta tempo fiksrigardis la fajron kaj lia lipo apenaŭ moviĝis

ekparolante:

« Nin...? »

La vorto sonis strange, tre strange! Min frapis io ne atendita, kvazaŭ la vorto enhavus amaron kaj malfeliĉon. Mi ne povis diri ion. Ni silentis longe, poste la inĝeniero subite, kvazaŭ vekita el sorĉa sonĝo ekĝemis, prenis cigaredon, ekfumis kaj komence balbute, poste pli kaj pli flue konfesis jene:

« Vi do kredas, ke mia vivo estas plena de belo, seninterrompa feliĉo?... Do, vi eble pravas... kion ni konsideras feliĉo? Mi amas mian familion, ankaŭ mia laboro plaĉas al mi... kun la homoj mi vivas harmonie... jes, feliĉo... Sed iam... »

Jam fluis la vortoj el li:

« Vi scias, iam, kiam mi estis ankoraŭ studento, mi estis tre enamiĝinta. Tre enamiĝinta – tio ja estas sensencaĵo! Oni amas aŭ ne amas; mi ne povas gradigi la amon. Sed oni ne filozofadu! Mi estis studento de inĝeniera fako, ŝi estis filologo. Du jarojn pli juna ol mi. Ni konatiĝis... mi ne scias kiel kaj kie. Inter studentoj okazas facile la interkonatiĝo... kaj mi ekamis ŝin. »

« Ne, ŝi ne estis bela. Malalta ŝi estis, kun iom kurbaj kruroj... ŝia nazeto estis stumpeta... Miaj kolegoj ofte ŝercis pri mia amo. Sed en ĝi troviĝis ia stranga beleco, ia interna koreco, aŭ altirpovo... mi ne povas esprimi, eĉ tiam mi ne povis, kvankam tiutempe mi preferis la precizajn terminojn. »

Iom li ekridetis.

« Mi estis inĝeniero estonta! Do mallonge: mi enamiĝis al ŝi kaj mi ne estis la sola: la duono de la klaso estis miaj samsortanoj. Kaj ŝi elektis min, kvankam jam en tiu tempo mi ne estis belulo. »

« Multfoje ni kunestis... ni promenadis kune, paroladis kaj... jes, ni ankaŭ kisadis. Mi estis feliĉa kaj fiera, ne nur, ĉar ŝi amas min, sed – laŭ vere vira maniero – ĉefe ĉar ŝi min amas kaj ne iun, kiu estas pli bela, pli saĝa ol mi, kiun ŝi ankaŭ estus povinta elekti. »

« La afero daŭris du jarojn, escepte nature la libertempojn, kiam ni forlasis la urbon kaj ni ambaŭ – almenaŭ mi certe – nombris la tagojn ĝis la nova studsezono. »

« Kiel min konfuzis ĉi tiu sento! Juĝu vi mem, vi konas min kaj ankaŭ tiam mi estis la sama: mi verkis poemojn! Aĉajn poemojn. Sed ili plaĉis al ŝi kaj krom ŝi neniu sciis pri ili. Niaj kolegoj, ankaŭ inĝenieroj, trovis iom ridinda jam ankaŭ mian amon en la mondo de la logaritmoj kaj kompakt-moduloj. Mi verkis, notis, laŭtlegis la poemojn, donis ilin al ŝi, ĉar ŝi petis kaj mi ne bezonis ilin. Ŝi promesis, ke ŝi montros ilin al neni. “Ili koncernas nur nin, samkiel niaj kisoj” – ŝi diris. »

« Tiel ni vivis dum niaj universitataj jaroj. Poste mi finis la studadon, mi forlasis la urbon kaj vetkuregis por la ĉiutaga pano. Honte, sed vere: ni devas antaŭe manĝi kaj nur poste ni povas ami. »

« Ni priparolis nenion, interkonsentis pri nenio plua. Eĉ unu vorto ne estis pri gedziĝo, miaopinie tio estis natura, alie ne povas okazi, se unu amas la alian. Mi devas trovi postenon kaj ni devas atendi, ke ankaŭ ŝi finu la studadon. Ŝian adreson – en la universitata urbo – mi konis kaj foje mi skribis al ŝi. Tiutempe mi vagadis en Francujo, do ŝi ne povis respondi. »

« Oni diras, la amo malpliĝas proporcie al la distanco kaj tempopaso. Eble, sed mi estas esceptulo. Eĉ unu komon mia sento ne aliiĝis, mi amis ŝin same, kiel antaŭe, kiel

iam ajn, nur mi kutimiĝis al tiu ĉi amo. Ĝi apartenis al mia vivo, iĝis parto de mia mio, same kiel – se estas permesate uzi tian komparon – la ĉiutaga lego de la ĵurnalo. Ĝi iĝis kontinua sento, jam ne sentata. Se oni havus dentdoloron ekde sia naskiĝo, neniue kredus, ke dento povas ne dolori, aŭ la mankon de la doloro oni rigardus malsano. Strange, ĉu ne? »

Li gestis kvazaŭ forigante muŝon.

« Denove mi filozofadas. Kion mi rakontis? Jes! Pasis la jaroj. Mi laboris, pensadis pri ŝi kaj mi sentis certege, ke ankaŭ ŝi faras la samon. »

« Poste alvenis la konjunkturo, vi scias, la “ora epoko”. Mi akiris sufiĉe bonan kaj ĉefe konstantan postenon en la hejmolando. Mia unua sento estis: ŝi. Nur nun mi konstatis, kiel malmulton mi scias pri ŝi! La vizaĝon – jes, tion mi povus desegni precize, se mi sciis desegni, sed ŝian adreson, nu, la adreson de ŝiaj gepatroj mi ne sciis. Nur la nomo de la urbeto – en la orienta landparto. Mi skribis leteron adresitan sen strato kaj numero: nek respondo venis, nek la letero revenis. Mi havis nek tempon por esplori, nek monon por esplorigi kaj mi jam rezignis. Mi ja estas tia: tre facile mi rezignas anstataŭ batali. »

« Kaj unu tagon en la ĵurnalo mi legis pri konkurso por printempaj amversaĵoj. La plej sukcesaj aperis en la ĵurnalo kaj mi – vi scias – kiel pasia leganto, legis ankaŭ tiujn. La tria aŭ kvara, je mia plej granda surprizo, estis unu el miaj faraĵoj! Eraro nebla, nenia dubo: mi ja konas la proprajn poemojn. Kaj ĝi, la “Simpla Konfeso”, estis mia plej kara ido. »

« Nepre mi devis konstati, kiu sendis la poemon? Se ŝi estas tiu, mi trovos ŝin. Se ne... do ankaŭ tiam mi scios kion fari. »

« La versaĵoj aperis anonime. Mi skribis al la redaktoro, poste mi persone vizitis lin: li rifuzis doni klarigon antaŭ la fermo de la konkurso. Ses monatoj ankoraŭ! La premio estas dumonata somerumo de Mediteraneo por du personoj, sufiĉe granda sumo, mi komprenu... »

« Mi komprenis. Post longa kaj persista petado li promesis per leteron al la ensendinto. Tuj mi skribis: la amaj sentoj ariĝintaj dum jaroj nun ŝvebis, plenigis la paĝojn: konfeso, peto, riproĉoj kaj denove konfeso... »

« ... la letero ekiris. Dum la sekvantaj semajnoj mi estis kvazaŭ somnambulo. Mi atendis la respondon kaj samtempe mi tremis... Ĉu ne ĉio estis superflua? Mia vivo jam preskaŭ enordiĝis... eble, verŝajne ankaŭ la ŝia... kaj nun... se ĉio renversiĝos?... ĉu inde?... »

« ... sed la letero jam ekiris... »

Li ekhaltis momenton, kvazaŭ serĉante la rememorojn. Li fumsuĉis la cigaredon, kiu estis jam preskaŭ elbrulinta, elspiris la fumon kaj longe postrigardis ĝin. Mi atendis la daŭrigon nervostreĉe, preskaŭ mi ekkriis: “Do? Estis ŝi?” – sed mi bridis mian senton. »

Post iom da tempo li parolis plu.

« Pasis preskaŭ du monatoj, ĝis respondo venis. Mi kredis, ke mia koro krevos, kiam mi rigardis la literojn konatajn sur la koverto. Eble horojn mi sidis apud la tablo, kun antaŭ mi la letero, ĝis mi ekhavis kuraĝon malfermi ĝin. »

« Jes, ŝi estis. Ŝi, ŝi. Ŝi sendis la poemon, ŝi ne donis ĝin al aliulo, ankaŭ nun ŝi gardas ĝin kune kun la aliaj, kun niaj memoroj. Ŝi ne forgesis min, neniam ŝi forgesos, ŝi atendis min, eĉ nun ŝi atendas, ŝi amas min, ĉu mi volas iri al ŝi... »

Fine do! mi ĝemis profunde. Nu, stultaĵo, mi ja estus povinta imagi la finon, nature « happy end », mi ja vidis la finalon, ĉi tiun feliĉan familion.

« Vi povas ĉesi, amiko. Vera romano! Do, tiel vi retrovis vian amatinon, vian edzinon. Vi ja estas feliĉulo, maljunulo... »

La inĝeniero nun alrigardis min unuafoje dum la rakontado. Forte li fumsuĉis la cigaredon kaj returnis siajn okulojn al la fajro jam cindriĝanta. Dume la krepusko kovris la ĉambron per malhelo. Lia vizaĝo apenaŭ estis videbla kaj min ekregis ia stranga, malcerta sento. Miaj vortoj gaje ekestintaj stumpe pendis en la densiĝinta mallumo. Mi ne kuraĝis daŭrigi, kvankam mia amiko ne faris eĉ moveton.

Ni sidis tiel, senvorte, dum longaj minutoj kaj mi jam sciis, ke okazos io neatendita.

La inĝeniero fine moviĝis, la cigaredrestaĵon ĵetis en la fajron kaj ekparolis per strange raŭka voĉo:

« La letero... tiu letero... alvenis hieraŭ... »

LÁSZLÓ BÖTI
(el *Norda Prismo*)

EKZERCOJ

Ekzerco 44

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kia homo estis la aŭtoro?
2. Kiel li amikiĝis kun la inĝeniero?
3. Kio okazis al la aŭtoro antaŭ tridek jaroj?
4. Kial la inĝeniero ekloĝis en tiu urbeto?
5. Kiom aĝa estis la edzino de la inĝeniero?
6. Kial oni « ne povas gradigi la amon »?
7. Sur kiu fakto ĉefe baziĝis la fiero de la inĝeniero pri sia amo?
8. Kion faris la inĝeniero, kiam li finis sian universitatan studadon?
9. Kiamaniere modifiĝis la amo de la inĝeniero kun la tempopaso?
10. Kion vi opinias pri tio, ke la inĝeniero ne sciis la hejman adreson de sia amatino?
11. Kial la redaktoro ne volis tuj transdoni la adreson de la konkursinto?
12. Kiajn dubojn spertis la inĝeniero post enpoŝtigo de sia letero al la konkursinto?
13. Kion respondis la konkursinto al la inĝeniero?
14. Kion supozis la aŭtoro pri la historio de la inĝeniero ĝis tiu punkto?
15. Kiel la sinteno de la inĝeniero maltrankviligis la aŭtoron post la supozata « happy end »?

Ekzerco 45

ADVERBOJ PARTICIPAĴ rilatas adverbe al la ĉefa verbo de la propozicio, kaj sekve la agado aŭ estado, kiun ili esprimas, estas agado de aŭ al la subjekto de la ĉefa verbo, aŭ estado de tiu subjekto. Ili ne povas havi rilaton kun aliaj substantivoj ol la subjekto en la propozicio. Ekz-e: Legante la ĵurnalon, la inĝeniero trovis sian junaĝan poemon. La inĝeniero verkis poemojn inspirite de la amo. En ambaŭ ekzemploj temas pri la inĝeniero, kiu ja legis kaj estis inspirita. « Legante » sciigas, kiam la inĝeniero trovis; « inspirite » sciigas, kiel aŭ kial li verkis.

Kompletigu la sekvantajn propoziciojn:

1. Ŝercante,
2. Renversinte sian kontraŭulon,
3. Ekfumonte cigaredon,
4. Komunikite per ĉiuj ĵurnaloj,
5. Sorĉate de la bela ĉirkaŭaĵo,
6. Alparolote,
7. Kuironte la vespermanĝon,
8. Kritikinte la mankojn de ĉiuj aliaj,
9. Tiel fanfaroninte pri siaj kapabloj,
10. Turnite de la forta vento,

Ekzerco 46

Skribu propoziciojn por klare montri la diferencon de signifo inter la du vortoj en ĉiu paro da vortoj:

KUIRISTO-KUIRANTO, ĜENTILECO-ĜENTILEMO, FLAMO-FLAMADO, PLANDO-PLANDUMO, PERSISTEMO-PERSISTADO, FANFARONULO-FANFARONINTO, ROMANO-RAKONTO, RENVERSITE-RENVERSATE, ĈESI-ĈESIGI, DUBECLA-DUBINDA.

Ekzerco 47

La inĝeniero en la Simpla Konfeso decidas viziti sian iaman amatinon antaŭ ol findecidi pri la estonteco. Priskribu la renkontiĝon de la geamantoj, kaj kia estis la rezulto de tiu renkontiĝo – kiel li solvis sian problemon?

Ekzerco 48

En la unua alineo de la rakonto, la aŭtoro priskribas sian urbeton. Uzante ne pli ol 65 vortojn, karakterizu vian loĝlokon.

PAŜO NAŬA

VORTARO

BALANCI movi tien kaj reen.	KVANTO nombro da objektoj aŭ personoj.
BALANCIERO radeto en horloĝo, kiu reguligas la moviĝon.	LAGRO maŝina peco, kiu portas la akson de rado.
BAROSKOPO aparato uzata por mezuri gaspremon.	LIKVA flueca.
BRAKO korp parto de la ŝultro ĝis la mano.	LOKOMOTIVO maŝino por tiri vagonojn sur fervojo.
CENTIMETRO (cm) centono de metro.	LUBRIKI olei maŝinon.
DETRUI ruiniĝi, neniigi.	MAGNETO ferpeco kun altira povo.
DIAMETRO mezuro trans cirklo tra la centro.	MANIPULI manuzi.
DIFEKTI kaŭzi malbonon al io.	MAŜINO aparato, kiu produktas, transsendas aŭ utiligas forton.
DILETANTO persono, kiu okupiĝas nur supraĵe pri io.	MATEMATIKO scienco pri kalkulo.
EKVATORO imaga linio ĉirkaŭ la tero, meze inter la polusoj.	MEKANISMO tuto de la pecoj de maŝino.
EKZAMENI detale esplori.	MEMORI konservi antaŭe ricevitaĵn ideojn.
ELEKTRO unu formo de fizika energio.	MERITI esti inda je rekompenco.
GARANTII firme promesi ion.	MEZURI taksi kaj difini grandecon.
GLACIO akvo solidigita per malvarmo.	MILIMETRO (mm) dekonono de centimetro.
INFLUI rezultigi agadon de iu aŭ io.	MINUTO sesdekono de horo.
KAZO difinita aparta okazo.	MOTORO maŝino, kiu produktas movon.
KILOMETRO (km) milo da metroj.	NORMALA ordinara, laŭkutima.
KONSERVI zorgi, ke io ne difektiĝu aŭ perdiĝu.	OLEO grasa fluidaĵo.
KONSISTI havi kiel erojn.	PENETRI eniĝi al io.
KONSTANTA senŝanĝa, senĉesa.	PERIMETRO linio ĉirkaŭ figuro.
KONTROLI detale esplori, oficiale ekzameni.	PIKI enigi pinton en ion.
KRONOMETRO tre preciza horloĝo.	PIVOTO turnpunkto.
KUDRI kunigi per fadeno kaj speciala pinta ilo.	PRUVI montri, ke io estas vera.
KVALITO grado de boneco.	PUNKTO preciza loko, kie io okazas.
	PURA sendifekta.
	RADO rondaĵo turniĝanta ĉirkaŭ akso.
	REGULA ripetiĝanta post fiksita periodo.

RELATIVA pli-malplia.

REVIZII ekzameni kaj kontroli.

RIPARI rebonigi.

RISORTO elasta metala fadeno.

SEKUNDO sesdekono de minuto.

SIGNALO komunika signo.

SOLIDA firma, konfidinda.

SPIRALO rondiranta linio, kiu malproksimiĝas de sia centro.

ŜIRMI protekti ion por eviti difekton.

ŜMIRI froti per grasaĵo.

ŜTALO tre malmola metalo.

VALORI havi meriton, altan prezon.

VARMA sento produktata de brulo aŭ fajro.

VITRINO elmontra vitrujo.

LEGAĴO

HORLOĜO – MALGRANDA MIRAKLO

La poŝ- aŭ brakhorloĝo konsistas proksimume el 100 diversaj partoj. Tiuj ĉi konsistaĵoj funkciigas unu la alian per matematika precizeco. La malgranda balanciero, kiu reguligas la funkciadon de la horloĝo, kiu dum tagoj kaj noktoj, jarojn post jaroj senĉese sisteme moviĝas, plenumas tiamaniere la mirindan funkcion, kiu ne povas esti efektiva de iu alia maŝino aŭ mekanismo.

Mi volas tion al vi prui per sekvantaj klarigoj.

La diametro de unu normala poŝhorloĝa balanciero mezuras 14-18 mm. Vi bone scias, ke ĝi turniĝas, pli precize dirite balanciĝas tien kaj reen. Imagu nun, ke la balanciero – anstataŭ tien kaj reen balanciĝi – ruliĝas nur unudirekte. En tiu ĉi kazo iu imagita punkto sur la perimetro de la balanciero, dum unu turniĝo je 360 angulaj gradoj, efektivas 56,5 mm longan vojon. Sed la balanciero ne turniĝas je 360 gradoj, sed proksimume je 540 gradoj, tial unu turniĝo poste mezuras tien 84,75 mm kaj reen la saman. Dum unu sekundo la balanciero turniĝas ĉiam kvinfoje – do la punkto sur ĝia perimetro efektivas vojon longan 423,75 mm, dum unu minuto 2 542 cm (aŭ 25,4 m), dum unu horo ĝi faras 1 525 m (proksimume 1 kaj duonon da km) kaj dum unu tago 36 km (precize 36,612 km).

Horloĝo kutime funkcias sen riparo 3 jarojn; dum tiu tempo la supozita punkto sur la perimetro de la balanciero efektivas 39 420 km longan vojon, kio egalas preskaŭ al la longeco de la ekvatoro. La balanciero turniĝas sur du pivotoj, kies diametro mezuras nur 0,12 mm.

Lokomotivo, kiu funkcias po 10 horoj tage per rapideco de po 45 km hore, devus funkcii 89 tagojn por efektivi la saman vojon, kiun la balanciero plenumas dum 3 jaroj. La lokomotivo devus funkcii 8 900 tagojn, t.e. dum 24 jaroj ĉiutage 10 horojn, ĝis ĝia akso faros la saman nombron de turniĝoj, kiun efektivas la malgranda pivoto de balanciero dum 3 jaroj.

Mi estas tute certa, ke multaj el vi tute ne zorgas pri sia horloĝo kaj mi scias, ke vi neprave estas malkontentaj, se ĝi post 1-2 jara bona funkciado subite ne montras precizan tempon aŭ iom difektiĝas.

Se vi respektas la laboregon kaj malgrandecon de via horloĝo kaj se vi postulas de ĝi precizecon, vi devas ĝin ĝustatempe transdoni al horloĝista specialisto, kiu sanigos

ĝin. La horloĝo estas via amiko, kiu al vi senĉese servas, tial ĝi meritas ankaŭ viaflanke dankoplenan zorgadon kaj delikatan manipulado.

La balanciero havas spiral-risorton, kiu konsistas el tre sentema hardika ŝtalo. Ĉiu nespecialista aŭ fuŝa tuŝeto difektas ĝin. La valoro de spiral-risorto estas kelkoblo de la valoro de sampeza oro; tamen, ĉiu fuŝulo kaj diletanto tre ŝatas piki en ĝin per kudrilo aŭ tranĉileto, se la horloĝo subite ĉesas funkcii.

La plej granda malamiko de horloĝo estas la polvo. Ĝi enpenetras ĉien kaj ankaŭ en bone fermitan horloĝon. Ju pli malgranda estas la horloĝeto, des malpli da polvo sufiĉas por kaŭzi ĝian malfunkciadon kaj difektiĝon. Ankaŭ la oleado estas tre grava afero. Mi avertas vin, ne lubriku mem vian horloĝon per iu ajn maŝin-oleo. La ŝtonlagroj estas profundaĵetformaj kaj ili prizorgas la radpivotojn per oleo. Tiu devas esti flumoleca kaj likviĝema, por ke ĝi ne gluu. La eta kvanto kaj la necesa maldenseco de oleo estas kaŭzoj, ke ĝi iom post iom sekiĝas. Tial la internacia horloĝista organizo donas nur duonjaran garantian por brakhorloĝoj.

Se vi transdonas vian horloĝon al horloĝisto-fakulo por riparo, ne pensu, ke li ĝin nur simple purigos. Solida specialisto tre zorge ekzamenas, kiu ero el 100 partoj de via horloĝo estas difektita. Li certe devos iun ripari aŭ anstataŭigi. La lubrikado de horloĝo estas vere malganda scienco. Antaŭ ĉiu lubrikado devas esti forigita la malnova ŝmiraĵo, aliookaze ĝi senvalorigas la novan oleon. Por lubrikado estas uzataj tri diversspecaj oleoj.

Ne postulu de via horloĝeto neblaĵon – ekzemple, ke ĝi daŭre je sekundo precize montru la tempon laŭ radiosignaloj. La kronometro de observejo, laŭ kiu la tempo per radiosignalo estas elsendata, valoras centmilfoje pli multe ol via horloĝo. La observeja kronometro estas fermita en speciala vitra ujo, en kiu oni per baroskopo kontrolas konstantan aerpremon. Ĝi estas lokita en speciala ejo kun konstanta varmogrado, kie la ebleco de skuoj estas plej malgranda. La neprecizan funkciadon de via poŝ- aŭ brakhorloĝo kaŭzas la senĉesa moviĝo de via korpo, brako, aŭ ŝanĝiĝo de varmo kaj diversaj aliaj influoj.

Ĉiu horloĝo laŭ sia grandeco kaj kvalito devas esti post 1-3 jaroj purigita kaj reviziita. Tio estas ĉe ĉiu alia maŝino pli frue urĝa kaj memkomprenebla, tial de unu horloĝo oni ne atendu eternan kaj precizan funkciadon.

Konfidu vian horloĝon nur al vera specialisto kaj ne lasu ĝin detrui de iu ajn fuŝulo. Fuŝita horloĝo ne funkcias plu bone.

Se vi zorgoplene manipulas vian horloĝon, ĝi rekompencas vin per relativa precizeco. Restreĉu horloĝon regule matene (aŭ vespere), dumnokte lasu ĝin en la sama pozicio (pendanta aŭ kuŝanta). Gardu ĝin antaŭ fortaj magnetoj (ekz. elektromotoroj, radioaparatoj), alie ĝia delikata spiral-risorto magnetiĝas kaj la precizeco de la horloĝo tute detruigiĝas. Ŝirmu ĝin kontraŭ pli grandaj diferencoj de varmeco ol 20 varmogradoj. Ekzemple la horloĝo portita dumtage sur brako aŭ en poŝo, ne povas montri precize, se ĝi dumnokte kuŝas sur glacimalvarma vitro de nokta tableto en nehejtita dormoĉambro. En malvarmo la horloĝo plirapidiĝas, en varmo ĝi malfruiĝas.

Malnovaj, tre ofte riparitaj horloĝoj ne povas funkcii kiel la novaj. Ankaŭ bona horloĝo foruziĝas per sia senripoza aktiveco dum longaj jaroj kaj ĝi meritas ripozon. Tial la memoraĵojn pri niaj geavoj ni konservu plej bone en vitrinoj kaj ne uzu ilin plu.

Al viaj horloĝoj mi deziras bonan funkciadon kaj precizan tempon.

STANISLAV KNÍŽEK
(el *Esperantisto Slovaka*)

EKZERCOJ

Ekzerco 49

Leginte la supran artikolon, respondu jenajn demandojn:

1. El kiom da partoj konsistas horloĝo?
2. Proksimume kiom da distanco vojas punkto sur la perimetro de balanciero dum tri jaroj?
3. Kiel kompariĝas la efikecoj de lokomotivo kaj horloĝo?
4. Kio estas la valoro de spiral-risorto horloĝa?
5. Kiel oni ofte difektas spiral-risorton?
6. Kiel la polvo povas difekti horloĝon?
7. Priskribu la lubrikadon de horloĝo..
8. Kial horloĝo ne estas tiel preciza, kiel observeja kronometro?
9. Kiaj eksteraj influoj povas malprecizigi la funkciadon de via horloĝo?
10. Donu instrukciojn por bona prizorgado de brakhorloĝo.

Ekzerco 50

Verku resumon de la artikolo Horloĝo – malgranda miraklo, uzante ne pli ol 150 vortojn.

Ekzerco 51

En du el la sekvantaj propozicioj, skribu frazon anstataŭ la montritaj adverboj.

Ekzemple: Ili bonorde atingis sian domon = En bona ordo.

1. La enlitiĝonto *laŭkutime* streĉis sian horloĝon.
2. La instruisto *malgrandanime* malpermesis la feston.
3. La horloĝo difektiĝis *oleomanke*.

4. Mi volas *sange* bati la amason vantane!
5. La fantomoj *lunlume* revivas en pejzaĝo *antaŭlonge* konata.
6. Aprilo *pluvokise* baldaŭ trempos foliojn.
7. Mateno frapis la nokton *pugnalnaze*, kaj ĝia sango ruĝigas la horizonton.
8. *Brutmense* la homoj lin ignoris.
9. Mi ŝutas for mian *dentgrince* gardatan trezoron, la Vivon.
10. Blekis la kanonoj, kaj *fratobuĉe* falis milionoj.
11. Per amo li ribelas *vivjese* kontraŭ la monstro de l' perejo.
12. La sklavoj komencis revii *buĉe*, ke baldaŭ venos venĝ-okazo!

Ekzerco 52

*En ĉiu el la sekvantaj propozicioj, skribu adverbajn anstataŭ la montritajn frazojn.
Ekzemplo: En tiu norda regiono, li solecis kiel fremdulo = Fremdulo.*

1. *Kiam ni estis geknaboj*, ni vadis en la maro.
2. La raketoj brodis la nokton *per oraj fadenoj*.
3. La albatroso *sur larĝaj flugiloj* ŝvebis super la ondoj.
4. Ŝi forviŝis larmon, kiu aperis *en angulo de ŝia okulo*.
5. Ili rimarkis la larmojn, kiuj ardadis *sur miaj vangoj*.
6. *Tirante la ŝultrojn*, li indiferece foriris.
7. La knaboj interpugnis ĝis *la sango ŝprucis*.
8. Mirinda multkolora brulo fontis sur la ĉielo, *kvazaŭ kreado de steloj*.
9. *Plena de zorgoj* li klinis sin denove al la libro.
10. Horloĝo povas difektiĝi *pro diversaj infuoj*.

Ekzerco 53

Parolu dum ne pli ol kvin minutoj pri via profesio aŭ liberhora intereso, tiel ke aliaj havu bonan perspektivon kaj komprenon pri ĝiaj specialaĵoj.

PAŜO DEKA

VORTARO

ABSTRAKTA malkonkreta.	FLATI trolaŭdi.
AKCENTO plilaŭtigo de voĉo.	FOTI fari bildon sur filmon.
AMUZI gajigi.	FOTOGRAFO homo, kiu fotas.
ANTIKVA malnovega.	FRONTO antaŭa parto de objekto.
ARĤIVO dokumentujo.	FRUNTO superokula parto de vizaĝo.
ARKO kurblinio.	GAPI rigardadi kun larĝe malfermitaj okuloj.
AVENTURO neordinara kaj ne atendita okazaĵo.	GLUTI enstomakigi.
BANI meti en akvon por ĝin lavi.	GRAVURI desegni sur metalo aŭ ŝtono.
BANALA seninteresa, ĉar tre ordinara.	GRIMPI pene supreniri.
BANKEDO komuna manĝo.	HAŬTO natura korpokovro de la homo.
BARI fermi vojon per io.	HIPNOTO arte kaŭzita dormo.
BILDO videbla similaĵo de io.	IMPERIO granda regno.
BORDERI stari ĉe la rando de io.	INDIGO malhelblua koloro.
BRILANTO speco de diamanto.	INDIKI precize konigi ion.
BUNTA diverskolora.	INKVIZITORO rigora esploranto.
ĈERPI elpreni, eltiri.	INTENSA tre energia.
DEDUKTI fari konkludon per logiko.	INUNDO superakvego.
DIMENSIO mezuro.	JUGLANDO speco de nukso.
DIVENI supozi laŭ elpensado.	JUVELO multekosta ŝtono.
DORSO malantaŭo de la korpo.	KARTO kartonfolieto.
EKZEMPLERO unuopa specimeno.	KOFRO granda kesto, uĵejo.
ENIGMO malfacile komprenebla afero.	KOLEKTI iom post iom amasigi samspecajn objektojn.
ETOSO spirita atmosfero.	KOMIKA ridiga, amuza.
FENDI disigi laŭlonge ion.	KOMPLIKI malsimpligi.
FENOMENO malofta afero.	KONCENTRA havanta komunan centron.
FILMO tio, sur kio oni faras negativojn dum fotado.	KONFIRMI plicertigi.
	KONSTERNI konfuzi, maltrankviligi.
	KONVERSACIO interparolado.

KONVULSIO fortega skuiĝo.	PLAFONO plataĵo super ĉambro.
KRONO reĝa kapornamo.	PLANKO tio, sur kiu oni paŝas en ĉambro.
KURTENO ŝtofa fenestrokovrilo.	POŜTO organizo por transporti leterojn.
LANTERNO lampego.	PROCESO sinsekvo de fenomenoj.
LOGIKO rezonanta pensmaniero.	PSIĤO tuto de la mensaj fortoj.
LUKSO riĉa vivmaniero.	RUBENO ruĝa valorŝtono.
MARKO distingiga signo.	SAFIRO blua valorŝtono.
MARŜI paŝi.	SERIO laŭorda sinsekvo.
MEBLO seĝo, tablo, lito, aŭ alia hejmobjekto.	SKATOLO ujo el ligno aŭ simila materialo.
METALO malmola substanco.	SPEKTAKLO interesa vidaĵo.
MUZEO domo, kie oni konservas malnovajn interaĵojn.	ŜPRUCI rapide elflui.
NAVIGI marveturi.	ŜTELI preni ion, kio apartenas al alia.
NUBO densaĵo sur la ĉielo.	ŜVITI eligi fluaĵon tra la haŭto.
ODORI esti flarebla.	TEGMENTO domsupraĵo.
OPERACIO agmaniero.	TENDO provizora loĝeĵeto el tolo.
ORNAMI plibeligi.	TUFO densa aro da maldikaĵoj.
PALACO reĝa domo.	VALO intermonto.
PAŜTI manĝigi bestojn sur kampo.	VANDO maldika mureto.
PEJZAĜO landvidaĵo.	VAPORO gasa nubo.
PERLO juvela globeto.	VETERANO homo, kiu longe servadis ĉe io.
PIRATO marrabisto.	VIGLA vivoplena.
	VIOLO floro kun karakteriza koloro.

LEGAĴO

KOLEKTANTO DE ĈIELARKOJ

La atmosfero en la triaklasa kupeo estis sufoka. Ŝvitodoro ŝvebis en la aero. Kun malŝato mi pensis pri la multaj horoj de vojaĝo, kiuj ankoraŭ staris antaŭ mi.

Miaj kunvojaĝantoj vigle babilis pri temoj, kiuj eĉ ne por momento povis fiksi mian atenton.

Vidalvide de mi, de la kontraŭa flanko de la fenestro, sidis dekjara nigrokula knabino. Sur ŝia vizaĝo ŝajnis al mi diveni la saman enuon, kiun mi mem sentis.

Mi decidis alparoli ŝin.

Responde al miaj demandoj Sita rakontis, ke ŝi lernas en la kvara klaso de elementa lernejo. Ŝi ŝatas la geografion kaj malŝatas la matematikon. Post kelkaj pluaj demandoj la konversacia materialo estis elĉerpita. Paŭzo ekestis.

Mi ekmemoris pri kelkaj leteroj kun diverslandaj poŝtmarkoj, kiujn mi havis en la poŝto, kaj pensis, ke per ili mi povus ĝojigi la knabinon.

« Ĉu vi kolektas ion, Sita? »

« Kolekti?... Ne, nenion mi kolektas, » ŝi respondis.

Silento. Mi ekserĉis alian temon por vivteni la konversacion.

« Kaj ĉu vi kolektas ion, sinjoro? Kion vi kolektas? »

La fronta atako de Sita frapis min neatendite.

Mi ja estis veterana kolektanto de ĉio imagebla. Por ne kompliki la aferon, mi volis diri ion simplan, kiel poŝtmarkojn aŭ bildkartojn. Tamen post momento tio ŝajnis al mi neinda banalaĵo. Dum tempero mi pretis konfesi al ŝi la sekreton de mia vivo: mi kolektas aventurojn! Sed tio ŝajnis tro abstrakta. Ŝi certe ne kapablas kompreni min.

Dum kelkaj sekundoj mi rigardis tra la fenestro meditante. Ĉar ni sidis en la unua vagono de la trajno, mi klare povis vidi tra la fenestro la vaportufon elŝprucantan el sub la lokomotivo. La sunradio rompiĝadis tra la vaporo kaj formis duonrondan zonon de ĉielarko ĉirkaŭ ĝi.

« Ĉielarko! » mi ekkriis kun admiro.

« Kion?... Ĉu ĉielarkojn vi kolektas? » demandis mia inkvizitoro kun la okuloj larĝe malfermitaj.

« Kion?... Jes, kompreneble, hm, ĉielarkojn. Ĉu io stranga pri tio? »

Sita ne sciis ĉu kredi al mi aŭ ne. Subokule ŝi ekzamenadis mian vizaĝon por malkovri sur ĝi ŝercan rideton. Sed ŝerca rideto tie malestis.

»Kaj kiel vi kolektas ilin? « ŝi kuraĝis finfine demandi.

La radoj de la vagono per monotona frapado akcentadis la sufokan atmosferon de la kupeo. La ĉielarko ĉirkaŭ la vaportufo vetkuradis kun la lokomotivo antaŭ miaj okuloj.

« Kiel mi kolektas ilin? Simple. Kie ajn mi vidas unu, mi enmetas ĝin en mian kolekton... Kompreneble, nur se mi ne havas ankoraŭ similan ekzempleron. »

La nigraj okuloj de Sita fikse rigardis min. Ili atendis. Ili atendis iun gravan malkovron.

« Ĉar ĉielarkoj povas esti, vi ja scias, tre diversspecaj... »

« La unua, kiu eniris mian kolekton, estis tre kutima ĉielarko. Mi vidis ĝin, kiam mi estis apenaŭ kvinjara. Mi subite ĉesigis la ludadon kun mia pli aĝa frato kaj aliaj vilaĝaj knaboj. Senspire mi gapis al la bunta miraklo. Ĝi ŝajnis tiel proksima! »

« Mia frato, vidinte mian admiron, diris: "Tiu, kiu sukcesas pasi sub la ĉielarko, ĉiam en la vivo sukcesos plenumi sian deziron!" Li ŝajnis paroli serioze. Mi eĉ momenton ne dubis pri la vereco de lia aserto. »

« Senvorte, kvazaŭ hipnotita, mi ekmarŝis en la direkto de la mirinda pordego. Mi rapidis tra la vilaĝa strato ne deprenante la rigardon de la ĉielo, kaj alveninte al la rando de la vilaĝo mi daŭrigis la marŝadon tra la vasta paŝtejo. Ŝajnis al mi, ke mi rapide alproksimiĝas al la arko de ĉiuj sukcesoj. »

« Kaj ĉu vi sukcesis? Ĉu vi pasis sub ĝi? » senpacienca Sita.

« Ne. La suno malleviĝadis pli kaj pli, kaj la ĉielarko paliĝis ĝis fina malapero. Nur mi restis sola kun mia senlima admiro, gapanta al la ĉielo. »

« La vidaĵo de tiu ĉielarko restis tiel profunde gravurita en mia menso, ke mi senhezite povas diri, ke ĝi restis mia propraĵo. Tiu estis mia unua sperto pri la posedo de ĉielarko. Posedo, cetere, kiun neniu povas de mi forpreni, okazu kio okazos. »

« Poste sekvis aliaj. Unu post la alia ili fariĝis miaj, kreante mian kolekton. »

Sita sidis senmova aŭskultante min. Ŝia patro proponis al ŝi oranĝon, sed ŝi malakceptis. Ŝi estis tro okupita per la rakonto.

« Kaj ĉu vi havas multajn ĉielarkojn, sinjoro? Kiaj ili estas? »

« Hm, jes. Ne estas multaj en mia kolekto, ĉar... mi ja ne prenis ĉiun ajn ĉielarkon. La kutimajn mi lasas por aliaj, kaj prenas nur la eksterordinarajn. Ekzemple... »

Dum momento mi intense serĉadis en la arĥivo de mia memoro iun elstaran ekzempleron el mia kolekto. Fine jen ĝi estis.

« Mi troviĝis en antikva marborda urbeto de mia lando. Post pluva mateno subite disiĝis la nuboj kaj, eĉ antaŭ ol mi ekvidis la sunon, ĉielarkoj aperis sur la ĉielo. Mi diris “ĉielarkoj”, ĉar ne estis unu, sed du. Unu super la alia. La pli malgranda estis klara, kun koloroj tre intensaj. Unu el ĝiaj flankoj ripozis sur la antikvaj tegmentoj de la domaro, dum la alia dronis en la maron. Ĝi aspektis kvazaŭ simbolo esprimanta la ligan inter la urbo kaj la maro. Kaj la ĉielarko pravis. Dum multaj jarcentoj la loĝantoj de la urbo estis navigistoj, fiŝkaptistoj, piratoj, markomercistoj kaj maristoj sur ĉiuspecaj ŝipoj. »

« Super tiu ĉi bildo, kvazaŭ formante kadron al ĝi, etendiĝis la dua ĉielarko. Iomete pli pala ol la suba. »

« Kaj nun, Sita, se vi promesas ne rakonti ĝin al aliaj, mi diros al vi sekreton. »

« Mi promesas, » flustris la knabino.

Mi ĉirkaŭrigardis por certigi ke neniu aŭskultas nin. Tiam mi alproksimiĝis al la knabino.

« Imagu, » mi diris, « la koloroj de la supra ĉielarko estis renversitaj. Ĉiu bona kolektisto scias, ke la violkoloro kaj la blua estas la supraj koloroj, kaj la ruĝa kaj indiga troviĝas malsupre. Kaj tiel ili troviĝis en la malsupra ĉielarko. Sed en la supra la ordo estis renversita, kvazaŭ ĝi nur respegulus la alian. »

Sita rigardis min konsternite. Sur ŝia vizaĝo estis videble ke ŝi estas konscia pri la graveco de la sekreto. Ⓚ

« Kaj poste...? »

« Poste... Mi fotografis per kolora filmo la duoblan ĉielarkon, kaj se iu ne kredas, mi montras la foton. Aŭ mi diras “demandu Nina. Ŝi estis tie kaj ŝi povas konfirmi mian aserton”. »

« Sed mi prezentos al vi alian ekzempleron de mia kolekto, » mi reprenis la rakonton, jam kuraĝigita per la granda intereso, kiun la brunhaŭta amikino montris por mia kolekto.

« Okazis tio en alta montaro. Kune kun kelkaj amikoj mi troviĝis en tendaro, en valeto inter neĝaj pintoj. Pro la alteco ni ĉiuj sentis iom da sufokiĝo, kiu ne permesis al ni dormi. »

« Post longa sendorma horo mi decidis eliri el la tendo. Ekstere mi trovis mian amikon Georgon, sidantan sur ŝtono. Fumante li observis la naturon. »

« Estis plenluna nokto. La luno kvazaŭ grandega lanterno pendis super la proksima glaciejo, banante la rokecan pejzaĝon per blua mistera lumo. La ĉielo surhavis milojn da steloj. Ĉiuj brilegis tiel grandaj, kiajn mi ankoraŭ neniam vidis ilin. La altaĵa aero estis pura pro la maldenseco kaj sekeco. La videblo estis senfina. »

« Subite du flamoj aperis sur ambaŭ flankoj de la luno, apogante sin sur montojn ĉirkaŭ la glaciejo. “Kia stranga afero!” diris Georgo, homo kun longa sperto montgrimpa. »

« Antaŭ niaj surprizitaj okuloj la du flamoj komencis leviĝadi transformiĝante en du kolonojn. Nun ili kurbiĝadis. Iom post iom ili formis arkon ĉirkaŭ la luno. Kaj fine la arko koloriĝis je ĉiuj koloroj de la ĉielarko. »

« La spektaklo estis eksterordinare bela. Ni staris tie kun la spiro retenita, kaj ĝuis intense. »

« Poste mi eksciis ke nur malmultaj homoj en la mondo ekzistas kiuj vidis similan fenomenon. Kaj kompreneble, mi estas tre fiera havi en mia kolekto tian maloftaĵon. »

Eta Sita senspire min aŭskultis. Ŝi glutis ĉiun mian vorton.

« Rakontu ankoraŭ, sinjoro, » ŝi diris kun peta voĉo, kiam mi ekpaŭzis. Kaj mi daŭrigis.

« Sed en mia kolekto troviĝas ne nur maloftaĵoj, sed eĉ veraj altvaloraj ekzempleroj. Mi prezentos al vi la plej altvaloran el ĉiuj miaj ĉielarkoj. La plej multekostan, por tiel diri. »

« En iu malproksima lando mi vizitis foje la iaman imperiestran palacon, kiu nun estas transformita en muzeon. Ĉiuj salonoj estis malfermitaj. Nur unu ĉambreton, en kiu la krono de la imperiestro estis gardata, oni malfermis nur je speciala peto de la vizitantoj. Post la necesaj formalajoj la gardisto malŝlosis la pordon, kaj mi eniris. Nun ni staris en malgranda ĉambro, malplena kaj sen ornamaĵoj. “Kio okazos?” ni demandis nin. Sed la respondo jam venis. »

« El la planko, meze de la ĉambro, ekleviĝis kvarangula kolono. Kiam ĝi leviĝis ĝis la alteco de niaj brustoj, subite la metalaj vandoj de la kofro sur la supro de la kolono malfermiĝis lasante libera vitran skatolon. Kaj en ĝi la kronon. »

« Jes, vere, tie estis antaŭ niaj okuloj la ora kronego de la imperiestro, plena de brilaj juveloj. La plej belaj rubenoj kaj safiroj viciĝis tie unu apud la alia. Kaj pluraj perloj je grandeco neniam vidita. »

« Kia bankedo por la okuloj! »

« Sed la plej valora juvelo troviĝis sur la frunto de la krono. Ĝi estis brilanta granda kiel juglando. Neniam mi sonĝis eĉ pri io simila. Jam mi ne memoras ĉu ĝia nomo estas Kohinor aŭ Orlov, aŭ io alia, sed mi estas certa, ke ĝi estas unu el la plej grandaj brilantoj ekzistantaj en la mondo. »

« Subite okazis io neatendita. Tra trueto sur la kolora kurteno kiu kovris la fenestron, sunradio eniris, kaj tuŝis la kronon. Ĝi tuŝis precize la gigantan diamanton. Sammomente centoj da delikataj strioj de ĉielarkoj kovris la murojn kaj la plafonon de la ĉambreto. Subite ni jam ne troviĝis en senornama griza ĉambreto. Ni staris meze de luksa salono kun centoj da ĉielarketoj kiuj multobligis la dimensiojn de la ejo, kaj kreis la ĝustan etoson por la observado de la imperiestra krono. »

« Jen, Sita, tiu ĉi estas la plej altvalora el ĉiuj miaj ĉielarkoj. Kaj mi devas al vi konfesi, ke por mi ĝi valoras pli ol se mi posedus la brilanton mem. Ĉar havante la juvelon, mi ĉiam timus ke iu ĝin forŝtelos de mi. Kaj krome, eble neniam mi sukcesus plu per ĝi krei tiel riĉan aron da ĉielarkoj. »

« Vere, sinjoro, mi kredas ke vi estas tre riĉa! Mi envias vin. »

« Ho, ne, ne diru tion, » mi rifuzis la flaton kun modesta rideto. « Eble iam ankaŭ vi povos fari vian propran kolekton, kaj fariĝi eĉ pli riĉa ol mi. »

« Sed ne kredu, » mi daŭrigis post ioma paŭzo, « ke ĉiuj ĉielarkoj el mia kolekto estas altvaloraj. Estas en ĝi ankaŭ kelkaj kiujn mi kolektis nur pro strangeco. Estas

inter ili, ekzemple, unu komika ĉielarko. »

« Komika? Kiel povas esti ĉielarko komika? Rakontu, sinjoro. »

« Jen kiel okazis. Mi dormis en la sama ĉambro kun miaj gepatroj. Estis somermeza frumateno. Tra fendo apud la kurteno penetris iom da sunradioj, kiuj inundis la ĉambrojn per milda oranĝkolora duonlumo. Mi estis kuŝanta surdorse. Subite mi rimarkis sur la plafono kolorajn striojn. Post ioma observado mi konstatis, ke temas pri vera ĉielarko, en kiun endeseĝniĝis vico da montetoj, barante tiel partojn de kelkaj koloroj. »

« Mi fariĝis scivolema. Mi ĉirkaŭrigardis serĉante la fonton de la stranga ĉielarko, sed ne sukcesis malkovri ĝin. Mi klopodis fari logikajn deduktojn pri la direkto de la radioj. La serĉado de meblo kun dentumita rando restis senutila. Longe mi kuŝis sendorma, cerbumante. »

« En certa momento mia patrino vekigis. Kaj tio ĉion ŝanĝis. »

« Per sia unua movo ŝi elstreĉis la brakon al la nokta tableto, kaj el la glaso kun akvo ŝi elprenis sian falsan dentaron. Dum tiu operacio la ĉielarko malaperis de la plafono. Tuj poste ĝi reaperis vikle ondumanta, sed... sen la serio de montetoj. Jen estis la solvo de mia enigmo: komika ĉielarko kreita en glaso da akvo kaj borderita per falsdentaro! »

Mia kunvojaĝantino ekridis jam antaŭ la fino de la rakonto. Ŝi divenis la finon kaj ĝi amuzis ŝin. Nun ni kune ridis.

« Sinjoro, » ekparolis la knabino post momento. « Mi ŝatus kolekti ĉielarkojn. »

« Ĉu vere? »

« Ho jes, mi tiel ŝatus... Sed kiel komenci? Al vi estis facile komenci, vi ja havis fraton! »

« Kiel komenci? Jes, tio estas problemo, » mi diris penseme. « Tamen, mi havas ideon, Sita. Ekrigardu tra la fenestro. »

Ni klinis nin trans la fenestro, kaj mi indikis per la fingro al la ĉielarko, kiu fidele akompanadis ankoraŭ la vaportufon sub la lokomotivo. Kiam Sita rimarkis ĝin, ŝi ekkriis pro ekscitiĝo.

« Ĉu ĝi plaĉas al vi, Sita?... Ĉu vi ne kredas, ke ĝi taŭgus por komenci vian kolekton per ĝi? »

« Belega ĝi estas. Mi volus per ĝi komenci, sed kiel? »

« Jen kiel. Ni ŝanĝu la sidlokojn, tiel ke nur vi povu vidi ĝin. Mi promesas ne plu elrigardi tra la fenestro, kaj ĉar la suno baldaŭ subiros, vi estos la lasta kiu ĝin vidos. Ĝi restos nur via. La unua en via kolekto. »

« Vi estas vere bonkora, sinjoro. Sed tiu ĉi belega ĉielarko tiam mankos el via kolekto. »

Malpeze mi svingis la manon antaŭ mia vizaĝo:

« Ho ne zorgu, amikino, mi ne bezonas ĝin. Mi jam havas similan en mia kolekto. »

Dum duonhoron Sita fikse rigardadis tra la fenestro. Sur ŝia vizaĝo intensa koncentriĝo estis videbla. Jes, la proceso de la ekposedo de la unua ĉielarko ĉiam estas akompanata de psiĥaj konvulsioj. Eĉ de fizikaj doloroj kelkfoje.

Subite la patro de Sita ektiris ŝin je la brako. Ni estis atingintaj la stacion kie ili devis forlasi la trajnon. Ni adiaŭis. Mia eta amikino brilis pro feliĉo.

Kaj ekde tiam mi ĉiam dum la vojaĝoj rigardadas tra la fenestro de la vagonaro. Mi tre dezirus denove vidi tian ĉielarkon, por meti ĝin en mian kolekton.

Ĉar, vi ja povis supozi, ke tian ĉielarkon mi ne havis ankoraŭ en mia kolekto. Mi mensogis al Sita nur por ke ŝi akceptu la donacon sen konscienciproĉo.

TIBOR SEKELJ
(el *Esperanto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 54

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kial la vojaĝanto enuis en la kupeo?
2. Kia knabino sidis kontraŭ li?
3. La aŭtoro dufoje entreprenis konversacion kun Sita. Dufoje lia provo fiaskis. Kial?
4. Kiamaniere estiĝis la miskompreno, ke la aŭtoro kolektas ĉielarkojn?
5. Kial la aŭtoro nomas la knabineton inkvizitoro?
6. Kie kaj kiam la aŭtoro vidis sian unuan ĉielarkon?
7. Kio atendas la homon, kiu pasas sub la ĉielarkon?
8. Kial la aŭtoro ne sukcesis pasi sub la ĉielarkon?
9. Kion simbolis la duobla ĉielarko, kaj pro kio la simbolo estas trafeca?
10. Kian pruvon havas la aŭtoro, ke li fakte vidis duoblan ĉielarkon?
11. Kial la montgrimantoj ne povis bone dormi?
12. Ĉu ĉielarko ĉirkaŭ la luno estas ofta fenomeno?
13. Priskribu, kie kaj kiel vidis la aŭtoro sian plej multekostan ĉielarkon.
14. Kial la kvina ĉielarko estis « komika »?
15. Ĉu Sita ĉiam rememoros sian unuan ĉielarkon? Kial?

Ekzerco 55

Kiam oni raportas parolon, la verbtempo post KE aŭ ĈU en subpropozicio restas tiel sama, kiel la verbtempo en la origina parolo mem. Ekzemple:

- a) « Mi kolektas ĉielarkojn », diris la sinjoro.
= La sinjoro diris, ke li kolektas ĉielarkojn.

b) « Ĉu la veteranoj venos al la kunveno? » demandis la sekretario.
= La sekretario demandis, ĉu la veteranoj venos al la kunveno.

c) « Prezentu vin tuj! » la inkvizitoro ordonas al la akuzito.
= La inkvizitoro ordonas al la akuzito, ke li prezentu sin tuj.

Reskribu laŭ tiuj modeloj la subajn propoziciojn en formo de raportataj paroloj:

1. « Ŝtelistoj forportis el mia domo kelkajn valorajn juvelojn, » raportis malgaje la domposedanto. (N.B.... kies domo?).
2. « Ŝtelisto klopodas eniri mian domon! Venu tuj! » kriis la domposedanto al la policano.
3. « Se mia amanto ne skribos baldaŭ al mi, » plorĝemis la junulino, « mi kredos, ke li forlasis min por ĉiam! »
4. « En la baldaŭa estonteco, » konjektas la sciencisto, « homoj elpaŝos sur la lunsurfaco. »
5. « Ĉu ĉielarkojn vi kolektas? » demandis mia inkvizitoro.
6. « Kion? ... Ĉu ĉielarkojn vi kolektas? » demandis mia inkvizitoro kun la okuloj larĝe malfermitaj. (N.B. ... kiel vi raportos la nuancon de tiu vorto « Kion »?).
7. « Sed kiel komenci? Al vi ja estis facile komenci, vi ja havis fraton! » ekparolis la knabino.
8. « Sed ne kredu, » mi daŭrigis post ioma paŭzo, « ke ĉiuj ĉielarkoj el mia kolekto estas altvaloraj. Estas en ĝi ankaŭ kelkaj kiujn mi kolektis nur pro strangeco. »

Ekzerco 56

Via vortelekto estu prefere kolorplena kaj esprimiva. Ofte uzataj vortoj emas perdi sian trafekon. En la subaj propozicioj, uzu anstataŭ DIRIS verbojn formitajn el jenaj radikoj:

VIGL DIVEN BANAL AKCENT KONSTERN KONFIRM FLAT DEDUKT

1. « Jes, mi venos morgaŭ laŭ nia interkonsento, » diris la kliento.
2. « Jes, ni nepre iru al la bankedo! » diris mia manĝema frato.
3. « Tiel amuzan prezentadon mi neniam pli frue ĉeestis, » mi diris al la komikulo.
4. « Laŭ liaj piedsignoj la ŝtelisto altis preskaŭ du metrojn, » diris la detektivo.
5. « En ĉiu malbono, » diris mia fratino, « troviĝas iom da bono. »
6. « Ĉu vi vere donacas al mi tiel valoran rubenringon? » diris lia edzino.
7. « Memoru bone, » mi diris, « ke vi nepre ne forlasu la domon ĉi-vespere! »
8. « Vi tute ne intencis ĉeesti la kunvenon, » mi diris, « kaj tial vi ja neniun paroladon pretigis! »

Ekzerco 57

Skribu pri unu el jenaj temoj:

- a) « Mi estas kolektanto de »
- b) « Se mi estus milionulo, mi kolektus »
- c) « Mi malŝatas la kolektadon. »

PAŜO DEKUNUA

VORTARO

ADRIA MARO la maro kuŝanta inter Italujo kaj Jugoslavio.	KAPRICO subita, neantaŭvidebla emo.
AŬTOMATO io funkcianta sen homa direktado.	KARBO nigra substanco, uzata por hejti.
BOATO ŝipeto.	KNARI eligi akran bruon skrapan aŭ frotan.
BRAVA preta sentime fari sian devon.	KRAKI eligi sekan bruon el ŝirado aŭ rompado.
ĈAPO plata kapvesto.	LARĜA multampleksa.
ĈEMIZO subvesto.	LAZURO blua koloro de la ĉielo.
DALMATIO regiono de Jugoslavio.	LEĜERA malpeza.
DANCI ritme moviĝi laŭ muzika takto.	LULI balanceti.
EĤO ripetiĝo de sono.	LUPO sovaĝa hundsimila besto.
EKSTREMA plej malproksima.	MANOVRI fari laŭcelajn iradojn.
ETENDI plilongigi ĉiudirekte.	MOKI priridi iun.
FADENO longa maldika ŝnureto.	MUSKOLO fibraĵo, kiu movas la membrojn de korpo. Ⓜ
FAJFI krei sonon blovante tra la lipoj.	NEPRA neevitebla, deviga.
FANTOMO spirito de mortinto; reaperanto.	PALPI tuŝesplori per la mano.
FATALA malfeliĉiga, grava, ne evitebla.	PALPEBRO membrano kovranta la okulon.
FEBRO forta eksciteco.	PENI energie streĉi siajn fortojn.
FIRMA neŝancelebla.	PEPI birdokrieti.
FULMO granda rapidpasanta ĉiela fajro.	PETOLI amuziĝi infanece.
FURIO furioza virino.	PIPO aparato, per kiu oni fumas tabakon.
HORIZONTO limo de la vidkapablo.	POŬPO ŝipmalantaŭo.
HURLI bleki sovaĝe.	PRUO ŝipantaŭo.
INFERO loko, kie mortintaj animoj suferegas.	PUPO ludila figureto.
INSTINKTO aŭtomata aktivigo, plejofte de bestoj.	RAMPI antaŭeniri malfacile, foje surventre.
KALO malmolaĵo de la haŭto	REGIONO speciala land- aŭ marspaco.
KANDIDATO aspiranto al ofico	REVI imagi tion, kion oni forte deziras.
	REZONI logike tiri konkludon el argumentoj.
	RIGIDA nefleksebla.

SALO blanka substanco, uzata por gustigi manĝaĵojn.	SVINGI moveti ion rapide ĉiudirekte.
SAPO substanco uzata por lavpurigi.	ŜAŬMO blankaĵo sur akvo aŭ alia fluaĵo.
SILKO delikata teksaĵo.	ŜELO malmola ekstera krusto.
SIMIO homosimila besto.	TEMPESTO ŝtormo.
SINO homa brusto.	TRAJTO karakterizaĵo.
SIRENO marvirino kun fiŝa vosto.	TUKO peco de teksaĵo.
SOJLO ŝtono aŭ trabo de enireja fundo.	VASTA granddimensia.
SOPIRI ĝeme elspiri.	VELO granda tuko fiksita por kapti la venton.
SULKO kavaĵeto.	VEZIKO globeto.

Ⓢ

LEGAĴO

SUR DALMATA FIŜISTINSULO

Neniam ŝi vidis la sunon. Nur la karesojn de ĝiaj varmaj radioj ŝi sentis sur sia juna vizaĝo. Neniam ŝi vidis la lazuran bluan de la Adria Maro, nur ĝojplezure ŝi ĝuis lulata per ĝiaj ondoj. Nek sian patrinon nek la patron ŝi vidis, nur palpkaŝe ŝi ekkonis iliajn kaloplenajn manojn kaj vizaĝojn, sur kiuj ŝi tiel bone konis ĉiun sulkon... Neniam ŝi iam ajn vidis, ĉar ŝi estis de la naskiĝo blinda...

Jarojn longe ŝi vivis en la lernejoj por blinduloj kaj nur somere ŝi revenadis pasigi la ferion apud siaj karaj. Nun, ŝi denove troviĝas en sia fiŝistvilaĝo sur fora insuleto perdiĝinta en la marovasto. Feliĉa ŝi estis forlasi por ioma tempo bruegon de la grandurbo en kiu ŝi vizitadas lernejon. Tamen, sidante sur la pruo de leĝera velboato kiu petole saltetis sur la ŝaŭmantaj ondoj, kaj karesante la harojn de sia sepjara fratineto, ŝi pensis pri tiu grandurbo kien ŝi revenos post la ferio por fini sian lastan studjaron kaj kie ŝi, dank' al siaj lertaj manoj, ricevos postenon. Ho, kiel ŝi revadis pri sia unua salajro! Pri ĉio kion ŝi aĉetos per ĝi. En ŝia imago jam ĉiu monero estas fikselspezota! Al la patrino ŝi aĉetos kaptukon el belega pura silko... Ridetante ŝi imagas kiel la vilaĝaninoj rigardos ŝian patrinon, kiam ŝi kun tiu kaptuko aperos dimanĉe inter ili. Ĉiuj ekdeziros ĝin tuŝi por prijuĝi la kvaliton, kaj la patrino fiereme rakontos al ili ke ŝia Zlatica aĉetis ĝin. Jes, Zlatica kiu nun laboras en la grandurbo kaj perlaboras tiom, ke ŝi eĉ povas de tempo al tempo helpi al ili... Kaj, al la patro?... Al li ŝi aĉetos novan pipon el rozoligno ĉar la malnovan forglutis la maro, kiam pasintan printempon tempesto surprizis lin, dum li estis ĵetanta reton en la maron. Ĝojos la patro pro tiu donaco... Al la frato? Oh, li jam fariĝis edziĝkandidato kiu eĉ rajtas malkaŝe fumi. Al li ŝi aĉetos belegan arĝentan cigaredujon, kaj kiam li elpoŝigos ĝin, ĉiuj junulinoj el la vilaĝo admire rigardos!... Al la fratineto Mare, nepre ŝi aĉetos tiun grandan pupon kiu palpebrumas kaj pepas: « Panjo, panjo »! Ho, kiel ŝiaj karbonigraj okuletoj mire gapos!

Subite, iu granda ondo frapis la boatpruon kaj amaso da akveroj ŝprucmalsekigis ŝian korpon. Ŝi tremkuigis kaj la revaĵo disrompiĝis kvazaŭ sapveziko... Instinkte ŝi antaŭsentis tion, ŝia frato senzorge sidanta ĉe la poŭpo ne rimarkis: iom troe ili malproksimiĝis de la bordo. Laŭ timkrioj de la mevoj ŝi sentis alvenon de tempesto, kvankam la sunradioj ankoraŭ varme brilis.

– Mario, ni iru returnen. Ĉu vi rimarkas la tempestalvenon?

Mario nur memfide ekridetis kaj per sia sonora voĉo iom mokeme respondis: « Ne zorgu vi, grandurba sinjorino, kaj ne saligu al mi la cerbon! »

Ŝi eksilentis, sed ĉiuj ŝiaj sentoj streĉiĝis. Ne, ŝi ne eraras. Ne plu blovas la agrabla venteto. La veloj de la boato ne plu gaje kraketas sed knarkrakas sub ĉiam pli forta ventpremo. Sur la ondoj, la leĝera velboato ĉiam pli kaj pli supreniĝas kvazaŭ iu ĉevalo transsaltanta barojn.

– Mario, ni iru returnen! Fine... ni ne estas solaj, Mare povas ektimi la ondojn. Ⓚ

– Mare ja estas fiŝista filino. Ĉu ne, Mare? Ni ne timas la maron kiel tiu nia fratino, kiu tute urbaniĝis... ĉu ne, Mare? Ⓚ

La knabineto nenion respondis, nur pli forte sin premis al la fratino. Mario, tenante la poŭpon per siaj fortaj manoj, gaje fajfetis kaj videble ĝuis sian lertan manovradon. Ankaŭ li estis rimarkinta la malboniĝon de la vetero kaj rapidan plialtiĝon de la ondoj sed pro sia vireca fiero li ne volis obei al la « ina saĝo »... Subite, malaperis la rideto de sur lia vizaĝo. Jen, tie malantaŭ la fora horizonto, aperis ia verdnigra nuboj kiu fulm-rapide pligandiĝadis kaj ĝiaj brakosimilaj ekstremoj minace disvastiĝadis. Fulmobriloj trakuris la ĉielon kaj perdiĝadis ien en la vasto. Eĥis timigaj tondrobruoj...

– Al diablo! ni eĉ malsekiĝos! – grumblis Mario por si mem kaj manovris por direkti la velboaton al la bordo. Sed jam estis iom malfrue. Li konsciiĝis pri tio. Kontraŭ la vento la leĝera velboato pene luktis por alproksimiĝi al la bordo kiu apenaŭ videbletis. Dume la tempesto rapide alproksimiĝis... La suno tute malaperis malantaŭ la nigra nubkurteno. Malheliĝis. La vento fantome ekhurlis kaj la ondoj furie ekdancis kvazaŭ la maro estus bolanta... La tempesto atakis per sia tuta sovaĝa forto.

Portata de la ondegaj kvazaŭ juglandŝelo, post iu nova ventatako la velboato ren-versiĝis... Ⓚ

– Mario-o! – ekkriegis malgranda Mare, – sed en la sama momento fortaj brakoj kaptis ŝin kaj konata voĉo trankviligis la infanon:

– Mare, ne timu... Mare, via frato portos vin... ne timu! Luktante kontraŭ la ondoj, kun la fratinetoj en la manoj, li plenforte kriis al la fratino kiun li fojfoje vidis inter la ondoj.

– Zlatica-a-a, naĝu laŭ mia voĉo. Ne timu pri Mare, mi portos ŝin.

– Je-e-e-s! Eĥis ŝia respondo. Ekscio ke Mare estas en la manoj de la frato trankvil-iĝis Zlatican kaj ŝi eknagiĝis per fortaj membrosvingoj, gvidata per la voĉo de Mario. Ŝi naĝis kuraĝe, sentime, kvankam la ondoj fojfoje superiris ŝian kapon. Ŝi ja estas infano de la maro... De tempo al tempo la frato vokkriis al ŝi kaj ŝi respondkriis. Tranĉante la ondojn ŝi naĝis kvazaŭ sireno... Post ioma tempo, ŝajnis al ŝi ke ĉiam malpli ofte ŝi aŭdas la voĉon de la frato... kaj ke ĝi malproksimiĝas, dume la hurlo de la vento superas la ondofrakason... Ⓚ

– Mario, Ma-ri-o-o! – krivokis ŝi, sed la voĉo de Mario ne aŭdiĝis plu. Sola ŝi estis. Sola... en tiu infero de la elementoj kaj sen gvidvoĉo de la frato. Tamen ŝi ne cedis al la teruro. Ŝi naĝis, naĝis en la direkto el kiu ŝi lastfoje aŭdis la voĉon de Mario. Sed vane... Ⓚ

La tempo pasadis. Ŝi jam sentis lacon kaj por ŝpari la forton ŝi forlasis sin al la ondoj... – Mario certe atingos la bordon, – pensis ŝi, – kaj ili venos min trovi. Ili scias ke mi naĝas kiel fiŝo. Kaj, se mi forlasos min al la ondoj ili alproksimigos min al la bordo, Ⓚ

– ŝi rezonis. Sed krom la ventofajfado kaj ondomuĝoj nenian bruon ŝi estis aŭdanta. Tamen ŝi esperis... De tempo al tempo por memkuraĝigo ŝi vokkriis: – Mario, Ma-ri-o!

Ree minutoj fariĝis horoj. Kiom longe ŝi jam solas portata de la ondoj? Nur ne perdi kuraĝon, ne pensi pri ebla droniĝo! Vivi ŝi volas... kaj pense ŝi ekvagis tra sia vivo rememorante siajn geamikojn. Laŭ iliaj voĉoj ŝi ĉiam rekonadis ilin: « Pala voĉo », « Nigra voĉo », « Verda voĉo »... El ŝia brusto kelkfoje eliĝis la nomo kvazaŭ voksopiro. Laca, tro laca ŝi ja estas. Tiu ĉi maro... kiu estis ŝia unua lulilo... ne povas ŝin nun malamike forrabi... el la vivo...

*

**

En la vilaĝa ŝtondometo, okupita per sia hejmlaboro, la patrino ne rimarkis la veterŝanĝon. La patro, kiu pasigis du lastajn noktojn en fiŝkaptado kun la aliaj fiŝistoj el la vilaĝo, nun ripozis en la apuda ĉambro. La ventatako kunfrapis la larĝe malfermitan fenestron kaj la patro vekiginta ekvidis la nuboplenan ĉielon.

– Tempesto alvenas, ĉi-nokte ni ne povos fiŝkaptadi! – grumblis li por si mem. Li aliris la fenestron kaj alrigardis la marovaston kiu etendiĝis antaŭ liaj okuloj. La malheliĝintan horizonton tranĉadis fulmoj kaj sur la bordorokojn disrompiĝis ondoj. La vizaĝo de la maljuna fiŝisto malsereniĝis. Forlasante la fenestron li rapidpaŝe eniris la kuirejon, kie lia edzino okupiĝis pri lavado.

– La infanoj jam revenis, ĉu ne? – demandis li.

– Verŝajne... Mi ne scias! – respondis ŝi.

– Tempesto alvenas, al diablo, kaj mi ŝatus vidi ilin hejme, – rediris la patro kaj prenante sian veston kaj ĉapon li rapide eliris.

En la malgranda insulhaveno la fiŝistoj okupiĝis pri plifirmigo de la boatoj kaj ŝipetoj. Rigarde esploris la patro la havenon sed lia velboato ne troviĝis ligita al la bordo.

– Amikoj, ĉu iu vidis Marion kaj nian velboaton?

– Marion? Ne, neniu vidis lin! – respondis iuj.

– Ĉu li eble per velboato...? ekdemandis iu junulo.

– Jes, tuj post la tagmanĝo li elveturis kun Zatica kaj Mare... kaj ili ankoraŭ ne revenis! – lia vizaĝo streĉiĝis zorgoplene.

– Al diablo! Certe li malproksimen elveturis kaj la tempesto jam alvenis sur la maron! – diris iu mezaĝa viro.

– Eh, infanoj, infanoj! neniam ili estas prudentaj! – sopiris iu maljunulo.

– Mi timas ke la velboato ne povos rezisti al tia ĉi tempesto, malgraŭ la lerteco de Mario.

– Li estas sperta fiŝisto kaj certe li revenus ĝis nun se tio estus ebla, des pli ĉar la fratinoj estas kun li, – aldonis iu alia fiŝisto.

– Ni ne perdu la tempon, – diris iu altstatura viro. Jen, mia motorboato kies forton vi konas, per ĝi ni facile kontraŭstaros al la ondegoj. Venu ni kelkaj kaj iru serĉi ilin.

Ĉe tiuj vortoj jam kelkaj fiŝistoj ensaltis la motorboaton; inter la unuaj estis la zorgoplena patro. Dume, alkuris la patrino sekvata de la malmultnombraj loĝantoj de la vilaĝeto.

Timoplenaj okuloj esploris la maron sur kiu ne videblis io ajn alia krom la jam tre alten leviĝintaj ondoj.

*
**

Jam unu horon per motorboato la bravaj fiŝistoj esploradis la bordoprosimajn regionojn. Neniun ili trovis. Iom okcidente troviĝas ia rokinsuleto kaj ili decidis tien direktiĝi. Malgraŭ la ventego ili senĉese vokkriis kaj daŭre esploradis la maron.

Kaj jen, sur unu rokpinto, svingante per sia ĉemizo, sidis Mario premante al sia brusto la sepjaran fratineton Mare. Danĝere estus iom pli proksimiĝi, ĉar la ondoj furioze frapadis sur la rokojn. Tamen lertaj manoj sukcese alĵetis al la junulo ferfadenŝnuregon, kiun li firme ligis al la rokpinto kaj per alia ŝnuro ligis al si la fratineton. Simiosimile li glitrampis laŭ la ŝnurego kaj helpe de la sindonaj amikoj, post pena streĉiĝo, li atingis la motorboaton.

– Ĉu... ĉu vi trovis Zlatican?! – estis lia unua demando. Post nea respondo, liaj okuloj pleniĝis de larmoj. Per kelkaj vortoj li klarigis kio okazis al ili kaj kiel li kun Mare surdorse, pli dank' al la feliĉo ol al siaj muskoloj, atingis la rokinsuleton. Sed, Zlatica... ŝin li luktanta kontraŭ la ondegoj ne plu vidis, nek aŭdis delonge jam. Ĉiuj mutis. La patro, karesante la malsekajn harojn de Mare kiu silente ploris en lia sino, kun larmoplenaj okuloj rigardis la larĝon de la maro... Ŝi, lia malfeliĉa filino... ŝi... Sed, ne! Li ne povis, ne volis ŝin kredi pereinta.

Li kuŝigis la knabon sur la boatfundon kaj kun petoplena rigardo ekkriis:

– Serĉu ni plue! – Ĉiuj jese kapsvingis.

– Mario, kie vi ŝin lastfoje vidis? – demandis iu maljuna marlupo. Mario revigliĝis. Montrante per tremanta mano la okcidentan direkton li streĉe observis la marosurfacon. La motorboato ree ekveturis.

*
**

Tri horojn ili serĉis senrezulte. La okuloj jam laciĝis pro streĉa observado. Iom post iom la maro trankviliĝis...

Dume, ne havante plu forton por naĝi, Zlatica kuŝis surdorse forlasante sin al la kaprica danco de la ondoj. Ŝiaj membroj jam rigidigis. Laca ŝi estis, tiom laca. – « Estus eble pli bone se mi ne scipovus naĝi, ol tiu malrapida droniĝo, » – pensis ŝi amare. Tamen, de tempo al tempo preskaŭ aŭtomate ŝi vokkriis: – Mario! Ma-ri-ooo!

– He-ej! He-e-ej! eĥe alvenis ŝin raŭkaj voĉoj. Ŝi ekstremis ne kredante al sia aŭdsento.

– Zla-ti-ca! He-e-ej! Aŭdiĝis vokoĵ jam pli proksime.

– Mario! Paĉjo! – ĝojkrie ŝi respondis kaj sentante novan forton eknaĝis en la direkto el kiu ŝi estis aŭdanta la vokoĵn... Ⓢ

*
**

La ĉielo ankoraŭ estis kovrita per nuboj sed jam kelkaj sunradioj trapenetris ilin falante sur la amason kiu mute staris ĉe la marbordo. La motorboato enhaveniĝis... Retenante spiron ĉiuj febre atendis. Malrapide surbordiĝis la maljuna fiŝisto apogante sian filinon. Mario portis la fratineton Mare kiu dormis sur lia ŝultro. Ĉiuj eliris el la motorboato.

– Savitaj ili estas! – ekis ĝojkrioj. La patrino, kies vizaĝon malsekigis larmoj alkuris ilin balbutante: – Infanoj miaj... infanoj! – Ĉiu deziris ion demandi, ekscii kie kaj kiel oni trovis ilin...

– Lasu ilin unue ripozi! – grumblis iu el la savintoj. – Ni ĉiuj tion nepre bezonas. Poste vi povas babilaĉi kiom ajn vi volas. Nur ion mi nun deziras diri al vi. Rigardu Zlatican! Nian Zlatican, pri kiu vi fojfoje mokeme diradis « grandurba sinjorino »... Sciu, ke ŝi luktis tri horojn sola sur la marondegoj! Ŝi pruvis al ni ke ŝi restis vera fiŝista filino... Filino de la maro. Fieru pri ŝi!

La tuta amaso silente akompanis la savitojn kaj iliajn gepatrojn ĝis la domo. Mute ekstaris la patro ĉe la sojlo. Nur per forta manpremo li dankis al siaj amikoj-fiŝistoj.

La suno reaparis salutkaresante la insuleton perdiĝintan en la marovasto.

*

**

Neniam ŝi vidis kiom ŝia patrino maljuniĝis, kiom la haroj de la patro griziĝis dum tiu fatala posttagmezo. Nur palpkaresante iliajn vizaĝojn ŝi malkovros novajn sulkojn kiujn ŝi antaŭe ne konis.

SRDJ ARANDJELOVIĆ
(el *Monda Kulturo*)

EKZERCOJ

Ekzerco 58

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kial Zlatica ne povis restadi la tutan jaron en sia hejmvilaĝo?
2. Kiom da homoj troviĝis en la velboato?
3. Pri kio pensis Zlatica en la boato?
4. Kiamaniere la patro perdis sian pipon?
5. Kio subite okazis por elrevigi Zlatican?
6. Kiel Zlatica divenis la alvenon de tempesto?
7. Kial Mario ne atentis tuj pri la minacanta danĝero?
8. Priskribu la alvenon de la tempesto.
9. Kion faris la gefratoj, kiam la boato renversiĝis?
10. Pri kio pensis Zlatica, dum ŝi portiĝis de la ondoj?
11. Kial la patrino ne rimarkis la ŝanĝiĝon de la vetero?
12. Kion faris la fiŝistoj, kiam ili eksciis pri la mankantaj infanoj?

13. Kie kaj kiel oni trovis Marion?
14. Kion vi komprenas per la vorto « marlupo »? Klarigu, kial ĝi estas pitoreska esprimo.
15. Kiel Zatica liberiĝis de la moknomo « grandurba sinjorino »?

Ekzerco 59

Reskribu ĉiufoje la tri propoziciojn en formo de unu ĝusta kaj eleganta propozicio, ne uzante la vorton KAJ:

1. La patro rigardis la larĝon de la maro. Li karesis la malsekajn harojn de Mare. Mare silente ploris en lia sino.
2. La motorboato malrapidis. Ĝi eniris la havenon. En la haveno atendis mute amaso da homoj.
3. Zatica luktis kontraŭ la ondegaj. Mario ne plu vidis ŝin. Jam delonge li ne aŭdis ŝin.
4. La fiŝistoj forlasos la havenon. Ili eniris la motorboaton. Ĝi estis atendanta ĉe la bordo.
5. Zatica palpkaresos la vizaĝojn de la gepatroj. Ŝi malkovros novajn sulkojn. Ŝi antaŭe ne konis ilin.
6. Ŝi imagas ridete la vilaĝaninojn. Ili rigardos dimanĉe ŝian patrinon. Tiam la patrino portos tiun kaptukon.
7. Ŝi havis instinktan antaŭsenton. Ili tro malproksimiĝis de la bordo. Ŝia frato ne rimarkis tion.
8. La leĝera boato ĉiam pli kaj pli supreniĝas. Ĝi similas al iu ĉevalo. La ĉevalo estas transsaltanta barojn.
9. La voĉo de Mario gvidis ŝin. Ŝi naĝis kuraĝe. La ondoj fojfoje superiris ŝian kapon.
10. La patro forlasis la fenestron. Li eniris la kuirejon. Tie lia edzino okupiĝis pri lavado.

Ekzerco 60

Kiom da radikoj vi povas skribi, uzante nur la literojn de la vortoj TEMPESTO SUR MARO?

Ekzerco 61

Konstruu propoziciojn, uzante la subajn radikojn unue substantive, poste adjektive, adverbe kaj verbe:

BOAT BRAV FADEN FAJF FANTOM FIRM NEPR ŜAŬM LEĜER VEL

Ekzerco 62

Skribu rakonton, en kiu blindulo savas la vivon de vidanto. Aŭ pri sireno. Aŭ en kiu homa fiereco kaŭzas katastrofon.

Ekzerco 63

« Junuloj neniam estas prudentaj. » Diskutu.

PAŜO DEKDUA

VORTARO

ALARMO signalvoko.	LAMENTI plendadi ĝemante.
ASEKURI kontrakti kontraŭ eventuala perdo.	MUŜO fluginsekto.
AŬDIENCO oficiala akcepto.	PLEDI prezenti sian aferon antaŭ juĝisto.
BANDO araĉo.	LOTI decidi ion laŭ hazardo.
BOMBO eksplodaĵo.	LINO kreskaĵo, el kiu oni faras tolon.
BOVO kampara besto, kies ino donas lakton.	PORKO besto, kiun oni grasigas por manĝi.
DEMONO diablo.	PROFESIO okupo, per kiu oni vivtenas sin.
EKSTERMI tute detru, neniigi.	PROVIANTO provizoj de manĝaĵo.
ELEFANTO plej granda landbesto.	PRUNO speco de frukto.
FLOKO malpeza peceto.	PULO parazita suĉinsekto.
FOJNO sekigita herbo.	SAKO ujo el maldelikata ŝtofo.
FORMIKO speco de insekto, tre laborema.	SEKALO speco de greno.
GAJNI akiri profite.	SEMI disĵeti grajnoj sur la teron.
GRENO kreskaĵo, el kiu oni faras panon.	STALO bestloĝejo.
GURDO muzikilo, kiun oni funkciigas per turnilo.	STERKO io uzata por plifekundigi la teron.
INCENDIO brulego.	SVARMI amase kunestadi kaj moviĝi.
INDULGI trakti pardoneme.	SVATI sin proponi al iu kiel edz(in)on.
KAĈO manĝaĵo el faruno, kun lakto aŭ akvo.	TABAKO sekigitaj folioj, kiujn oni fumas.
KAPRO barbhava kampara besto.	TASKO difinita laboro.
KOMFORTO ĉio, kio agrabligas la vivon.	TERNI brue kaj subite elspiri tra la nazo.
LAKTO blanka fluaĵo de bovino.	(BRIKSEN ekzilloko de la aŭtoro.)

LEGAĴO

DIA MASTRUMADO

(Parolas Peruno, dio de la antikvaj slavoj:)

« Vi sensperte vivas certe,
neestinte dio.
False ŝajnas, ke mi gajnas
en la profesio!

Mi matene devas pene
rosi kampan valon,
hejti sunon, kaj la lunon
fermi en la stalon.

Noktfantomojn kaj demonojn
en la sakon loki,
la stelflokojn kiel kokojn
al nestejo voki.

Ĉies buŝo: birdo, muŝo,
pulo, elefanto,
frue jam ĝi volas manĝi
el di-provianto.

La ekstaro de l' homaro,
aĥ, ĝi kaŭzas servojn!
La lamento de l' homgento
ŝiras miajn nervojn!

Nur se pikoj de formikoj
vian aŭdon ĝenus,
la matenan aŭdiencon
eble vi komprenus.

Preĝoj svarmas kaj alarmas,
ĝis mi preskaŭ surdas:
tiu kantas, flustras, larmas,
tiu psalmojn gurdas.

Ĉu kalkuli la postulojn?
Estus vane peni!
Kapo krevus, se mi devus
ĝin nur memorteni:

Doni sanon kaj infanon,
panon por satmanĝi;
ke fabrikoj ĉesu ŝpini,
devus di' aranĝi!

“Gardu grenon kaj ĝardenon!”
oni al mi taskas;
nova krio: “Helpu dio!
La bovino naskas!”

La vetero estu varma
kaj samtempe frosta,
la sekalo estu kara
kaj malmultekosta.

Pluvu! Iu semis linon,
di’ ĝin rosu bene!
Pluvi? Oj ne! Sed porfojne
brilu sun’ serene!

Ve, ke estis virinaĉoj
estigitaĵ per mi!
La ĉagrenan bandon ĝenan
devos mi ekstermi!

Tondro ilin...! Jam eĉ dio
devas ja blasfemi!
Se ne laktas la kaprino,
ili plendas ĉe mi.

Ĉiu vivus ne per zorgoj,
sed per preĝovorto,
kvazaŭ oni havus dion
sole por komforto.

Akvon, sekon, kampan sterkon
dio disdonacu!
Se porkulo sanon perdis,
mi lin rekuracu!

Ŝi min tedas, ke mi pledas,
ke ŝin oni svatu;
edzo preĝas, ke jam tondro
la edzinon batu!

Kiu volas loton gajni,
subaĉetas dion;
kiu pagis asekuron,
volas incendion!

Ho, se mi ne tro indulgus
vin, la hombandaĉon,
mi vin premus kiel prunojn,
farus el vi kaĉon! »

Li enspiris naztabakon,
ternis bombobru...

Tondro frapis, fulmo fajris,
 pluvo ŝprucis flue.
 KREDU, frato! Ne amuzas
 tiu di-ekzerco!
 Briksen mem – kompare tion –
 estas preskaŭ ŝerco.

KAREL HAVLÍČEK BOROVSKÝ
 el la ĉeĥa: Tomáš Pumpr (el *La Bapto
 de Caro Vladimir*)

EKZERCOJ

Ekzerco 64

Leginte la supran poemon, respondu jenajn demandojn:

1. Ĉu Peruno estas kontenta, estante dio?
2. Skribu frazon samsignifan, anstataŭ la vorto « matene ».
3. « Fermi en la stalon »: kial akuzativo, kaj kiel ĝi helpas la bildon?
4. La poeto similigas la stelojn al du tute malsamaj aĵoj : al kiuj?
5. La poeto rimas per « jam ĝi » kaj « manĝi »: tiajn ne tute perfektajn rimojn oni nomas « rimoidoj ». Kiujn aliajn rimoidojn vi trovas en la poemo?
6. Al kio komparas Peruno la preĝojn de la homaro?
7. Kial Peruno ne povas kontentigi ĉies preĝojn?
8. Certe vi povas diveni laŭ la kunteksto la senton esprimatan per la interjekcio « Oj! » Kion ĝi esprimas?
9. « Tondro ilin ...! » Kiu vorto, laŭ via opinio, kompletigus tiun frazon?
10. Kial homo, kiu pagis asekuron, volus incendion?

Ekzerco 65

En la sekvantajn propoziciojn enmetu sen eraro jenajn prepoziciojn:

AL ANSTATAŬ ANTAŬ APUD ĈIRKAŬ DA DE DUM EKSTER EL.

1. la tuta tago li laboris mi, tiel ke ni restis ĉiam kune.
2. la tagmezo, tre proksimume, ni iris la domo kaj laboris pluraj horoj dome.

3. la bovino mi ekhavis iom lakto, kaj mi trinkis tion akvo.
4. Baldaŭ ni trovis nin danĝero, kaj ne plu timis la vojon ni.
5. La steloj eklumis la klara ĉielo sen eĉ ombro nubo.
6. fojno li havis multe, kiun li amasigis la stalo.
7. Mi sopiras mia hejmo, kie zorgojn oni povas restigi la domo.
8. La akuzito pledis la juĝistaro, dirante, ke alia devus stari tie li.
9. la amaso, kiu staris li, li kriis, ke li estas amiko la popolo.
10. La starantoj brakis lin, tuj kiam li promesis i sian amikon.

Ekzerco 66

Klarigu la sencan diferencon inter jenaj propozicioj:

1. (a) La malfeliĉulo riproĉis sin; (b) la malfeliĉulo riproĉis lin.
2. (a) Sin rapide liberiginte li forkuris el la ĉambro; (b) Lin rapide liberiginte li forkuris el la ĉambro; (c) Lin rapide liberiginte li forkurigis lin el la ĉambro; (d) Sin rapide liberiginte li forkurigis lin el la ĉambro; (e) Sin rapide liberigintan li forpafis el la ĉambro.
3. (a) Sian novan domon ili trovis ne tre oportuna; (b) Ŝian novan domon ili trovis ne tre oportuna; (c) Ilian novan domon ili trovis ne tre oportuna.

Ekzerco 67

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

SIATEMPE SIAFLANKE SIAVICE SIANOME.

Ekzerco 68

Verku konversacion inter dio kaj diablo (aŭ demono). Aŭ traktaton por aŭ kontraŭ la sinteno de Peruno. Aŭ mallongan versaĵon, per kiu la homoj riproĉas Perunon.

PAŜO DEKTRIA

VORTARO

ADEKVATA taŭga.	EFEKTIVA reale ekzistanta.	Ⓚ
ADEPTO homo, kiu akceptis iun doktrinon.	EKONOMIO administrada sistemo, ŝparado.	
AGNOSKI rekoni.	EKSPLODI diskrevi.	
AKTUALA nuntempa.	EKZAKTA severe preciza.	
ANALIZI esplori detale ion.	ELITO elektitaro.	
APLIKI uzi por speciala celo.	EMOCIO kortuŝo.	
ARGUMENTO rezona pruvo.	EVOLUI disvolviĝi.	
ARKAISMO io malnoviĝinta.	FANATIKA blinde fervora.	
ASOCIO grava societo.	FANTAZIO kaprica imagado.	
ATOMO plej malgranda materiero.	FLAGO simbola tolaĵo.	
AVANGARDO grupo, kiu iras la unua.	FLEGI prizorgi (ekz-e malsanulon).	
BAZO esenca principo.	GRAMATIKO reguloj aŭ studado de iu lingvo.	
BREMSO haltigilo.	ĜENERALA rilata al tutaĵo aŭ plimulto.	
CIRKONSTANCO fakto rilate iun situacion.	HIMNO religia kanto.	
DEDIĈI plene fordoni al.	ĤAOSO kompleta ordomanko.	
DEFINITIVA decida, finofara.	IMPETI antaŭenĵetiĝi.	
DEKADENCO iompostioma ruiniĝo.	IMPULSO ekpuŝo.	
DEKLARACIO oficiala anonco aŭ sciigo.	INDIVIDUO unuopa persono aŭ estaĵo.	
DEMAGOGIO popolekscita agado de potencav- idaj politikistoj.	INERTA senenergia, nemoviĝema.	
DEMOKRATO iu, kiu kredas pri egalrajteco de ĉiuj homoj.	INFORMI doni sciigojn aŭ klarigojn.	
DISKRIMINACIO maljusta distingado.	INSIGNO distingiga signo.	
DISKUTI interargumenti.	INSTANCO decidkapabla aŭtoritato.	
DISTINGI rimarki diferencon inter homoj aŭ ide- oj.	INVERSA estanta en mala direkto.	
DIVERĜI malproksimiĝi unu de la alia.	KALKULI nombri, konsideri.	
DOKTRINO akceptata principaro.	KARAKTERIZI montri ies karakteron.	
	KLERA instruita.	
	KOALICIO kunligo de diversaj interesoj por ko- muna celo.	

KOHERA kunteniĝanta.	PRAKTIKA realigebla.
KOMPLOTO sekreta aranĝo por malicaj celoj.	PROGRESI disvolviĝi antaŭen.
KOMPROMISO interkonsento de konfliktaj intereso.	PROJEKTO proponata ideo.
KONFLIKTO aktiva malkonsento.	PROTOTIPO la unua, laŭ kiu ĉiuj postaj kreiga.
KONKRETA reale perceptebla, palpebla.	PROVIZORA portempa.
KONTRIBUI doni sian parton al komuna afero.	PULSO korbatado.
KONVENCIO akceptita moro.	PUŜI preme delokigi.
KONVINKI akceptigi per pruvoj.	RACIO kapablo koncepti principojn.
KOREKTI ĝustigi eraron.	RASO grupego da homoj samdevenaj.
KRIBRI apartigi pli delikatajn erojn.	REKOMENDI favore atentigi pri io.
KRIZO grave danĝera momento.	RELIEFO atentiga distingeco.
KULTO kvazaŭreligia adorado.	REVOLUCIO subita grava ŝanĝiĝo.
LIMO loko, kiu difinas la ekstremon de io.	REZULTO logika sekvo.
MEDIO fizika aŭ spirita ĉirkaŭaĵo.	ROLO agado aŭ funkcio (ekz-e de aktoro).
MENSO la spirita, nekorpa parto de homo.	RUTINO kutimo, kiun oni daŭre kaj senpense ripetadas.
METODO maniero atingi iun celon.	SEKTO aro da personoj aliĝintaj al stranga doktrino.
MISTIKO emo kredi je misteraj malklaraj kaj nepruveblaj kaŭzoj kaj efikoj.	SENTIMENTALA havanta romantikan sentemon.
MODIFI parte ŝanĝi.	SINONIMO vorto samsignifa.
MONOLINGVISMO doktrino pri unu komuna lingvo por ĉiuj.	SINTEZO sistemiga rezonado.
NEOLOGISMO nova vorto.	SKIZO rapida desegno.
NETA nekofuza kaj preciza.	SOLIDARECO respondeco de ĉiu pri la aliaj. Ⓚ
NIVelo grado de alteco.	STADIO difinita grado de evoluo.
NUTRI doni manĝaĵon aŭ spiritan subtenon.	STATI esti en certa kondiĉo.
OBJEKTIVA senpartia.	STREBI energie streĉi la fortojn.
PACIENCO eco trankvile atendadi.	ŜANCELI malfirmigi.
PARALELA egaldistanca laŭlonge.	TAKSI difini la valoron de io.
PERCEPTI koni per la sentorganoj.	TAVOLO parto de la socio konsiderata kompare kun pli superaj kaj pli malsuperaj partoj.
PERFEKTA tute senmanka.	TENDENCO daŭra inklino al io.
PERIODO difinita tempodaŭro.	TEZO scienca aserto.
PESI mezuri la pezon.	TRADICIO ideo transdonita de pli fruaj generacioj.
PIONIRO homo, kiu pretigas la vojon.	TRADUKI transigi de unu lingvo en alian.
PLANO antaŭe decidita aranĝo por fari ion.	TRENI pene tiri post si.
POLILINGVISMO plurlingvisma doktrino.	U.E.A. Universala Esperanto-Asocio.
PONTO konstruaĵo por transiri super io.	
POTENCO kapablo trudi sian aŭtoritaton.	
POZITIVA nepre certa.	

LEGAĴO

ZAMENHOF KAJ LA MOVADO

Por kompreni la personecon de Zamenhof, oni devas distingi en lia karaktero du kontraŭajn tendencojn, kiuj daŭre bataladis inter si. De unu flanko lin pelis al altaj faroj granda idealismo kaj profunda kredo je la bono de la homa koro. De alia flanko fera malvarma racio kaj neŝanceligebla logiko kontrolis kaj modifis ĉiun lian impulson, tiel ke hodiaŭ ni ne trovas agon en lia tuta vivo, nek vorton en lia plena verkaro, kiu ne estis atente pesata kaj kribrita tra prudenta analizo. Nur homo kun granda morala supereco povis ne esti disŝirita de tiaj diverĝaj tendencoj, sed male superregi kaj harmoniigi ilin. Ⓚ

Kiel idealisto, Zamenhof ekde la junaĝo estis profunde impresita de la batalado inter popoloj de diverĝaj nacioj. Li supozis, ke du estas la kaŭzoj de la konfliktoj inter la homoj: lingvoj kaj religioj. Li ne povis stati inerta antaŭ spektaklo de sanganta homaro kaj ellaboris du planojn, kiuj – tamen respektante la lingvojn kaj religiojn – donu al la homoj la eblecon renkontiĝi kaj toleri sin reciproke sur neŭtrala tereno. La unua plano nomiĝis Esperanto kaj rapide disvastiĝis tra la tuta terglobo. La dua nomiĝis « homaranismo » aŭ « hilelismo » kaj ne sukcesis kolekti adeptojn. Al tiuj du idealoj, kiuj en lia menso kompletigis unu la alian, sed kiujn en la publika aktivado li nete dividis unu de la alia, Zamenhof dediĉis sian vivon.

Idealisto estis Zamenhof kaj samtempe malpasia aganto, kiu neniam sekvis sian instinkton aŭ emocion, sed nur obeis al sia logika inteligenteco. Ni ĉiuj scias, ke malgraŭ la interna impeto doni al la homaro solvon de la lingva problemo, li atendis naŭ jarojn antaŭ ol publikigi sian verkon kaj ke en tiuj naŭ jaroj li pacience elprovis plurajn formojn de Esperanto, korektadis kaj fundamente refaris ilin ĝis eltrovo de la definitiva. Tiu lia fera logika inteligenteco pli ol unu fojon savis Esperanton de la perejo, al kiu gvidus ĝin la fanatikuloj. La adorado, per kiu la unuaj esperantistoj ĉirkaŭis lin, neniam tuŝetis lian saĝecon. Li tuj komprenis, ke lingvo ne povas esti ligata al unu homo, sed nur al ĝiaj utiligantoj: tial, malgaŭ ĉiu malaprobo, tuj en la komenco li klopodis senpersonigi la Internacian Lingvon: li forĵetis por ĉiam ĉiajn rajtojn kaj rifuzadis esti leĝofaranto de la lingvo kaj gvidanto de la Movado. Kun karakteriza demokrata sento, li volis Lingvan Komitaton (nuntempe Akademio), kiu konstatu la naturan evoluon de la lingvo, kaj kies decidoj estu devigaj por ĉiuj. Konscia pri la neceso gardi la unuecon de la lingvo, li kreis la Fundamenton, sed samtempe, zorgema ne sufoki la maturiĝon de Esperanto li akceptis kaj mem vaste praktikis la metodon de neologismoj, nome de paralelaj formoj flanke de la fundamentaj. Zamenhof frue komprenis, ke Esperanto estas akceptebla de la tuta homaro nur kiel lingvo kaj ne kiel nova speco de mistiko. Tial, li mem verkis la faman Deklaracion de 1905, kiun la unua Kongreso en Boulogne-sur-Mer alprenis kaj kiu restis kiel dua Fundamento, ne por la lingvo, sed por la Movado, ĝis hodiaŭ. Eĉ pli reliefigas lia racia konduto en la lukto kontraŭ la reformistoj. Zamenhof daŭre agnoskis, ke Esperanto ne estas perfekta, sed ke reformoj povus ĝin ruini: projektoj de reformoj dependas de la preferoj de unuopaj personoj kaj komencante la reformadon ni neniam povos kontentigi ĉies postulojn kaj devos senĉese aldoni reformojn al reformoj. Kiam eksplodis la Ido-krizo, en la tiama Movado ĉiuj perdis la sinkontrolon escepte de Zamenhof. Boirac volis forlasi la prezidantecon de la Lingva Komitato, Sebert esperis Ⓚ

je abstraktaj kompromisoj, la esperantistoj ĉie akre kverelis unu kontraŭ la alia. Sed en Varsovio jam en la unuaj krizaj tagoj Zamenhof en plej granda trankvilo skribas kun preciza antaŭvido, ke Ido estas mortnaskito, kontraŭ kiu ne valoras lukti, ĉar « la ruza konstruaĵo baldaŭ falos ». Li precize preparis la kontraŭagajn planojn kaj liaj antaŭvidoj tute plenumiĝis.

Sed, ne ĉiam la bolantaj esperantistoj de la unuaj tempoj sekvis lin. Plurfoje kaj vane li proponas la fondon de neŭtrala komuna asocio tutmonda: unue en *La Esperantisto*, jam en 1889, sub la nomo Tutmonda Ligo de Esperantistoj kaj poste en 1905. La reciproka malkonfido de la tiutempaj francaj gvidantoj kaŭzis, ke lia projekto eĉ ne estis diskutata en la Kongreso. Pasos tri jaroj ĝis kiam Hodler fondos U.E.A.; Zamenhof antaŭvidis kaj proponis tion 19 jarojn pli frue!

Estas signo de vera grandeco ne aparteni al unu epoko, sed al ĉiuj epokoj, resti aktuala trans la jardekoj kaj la jarcentoj. Ni lasu momenton Zamenhof kaj pririgardu la nuntempajn problemojn de la Internacia Lingvo de li kreita kaj klopodu apliki al ili iom da Zamenhofa disciplino.

La transiro de la nuntempa polilingvisma ĥaoso en la internaciaj rilatoj al monolingvismo – kio ja estas la alpreno de Esperanto – signifas formorton de jarcentaj rutinoj kaj privilegioj. En tiu senco Esperanto povas esti konsiderata lingvorevolucio. Estas normale, ke kontraŭ ĝi koalicias ĉiuj malnovaj interesoj, kiuj akurate plektas ĉirkaŭ ĝi komploton de silento. Ĉiuj revolucioj estas unue faritaj ne de la larĝaj amasoj, sed de elitoj gvidataj de intelektuloj. Esperanto ne estas kaj ne povas esti movado de amasoj. Ĉia socia portanto estas malplimulta avangardo. Tiu avangarda elito – la nuntempa esperantistaro – havas la funkcion maturigi la cirkonstancojn, en kiuj la Internacia Lingvo atingos la finan celon.

Fundamentan gravecon havas la demando ĉu la Esperanto-Movado efektive plenumas la supre skizitan rolon.

En la nuna stadio, kiam niaj tezoj ankoraŭ ne estas popularaj kaj ni ne disponas pri la rimedoj de amasinformado, la disvastigo de la Internacia Lingvo dependas grandparte de persona propagando. Kaj ĉar la publiko ne distingas – eble prave – la ideon disde la homoj, la esperantistoj, volenevole, fariĝas prototipoj, laŭ kiuj estas juĝata la ideo de komuna lingvo. La tre delikata situacio donas al ĉiu el ni pezan respondecon. Ni povas adekvate plenumi ĝin, se ni enkondukos en nian Movadon tri internajn elitecojn: socia eliteco, kultura eliteco kaj eliteco de metodoj.

Estis tempo, kiam la Movado konsistis grandparte el sciencistoj kaj plej gravaj Akademianoj. Estis la ora franca periodo. Kaj estis tempo, antaŭ kaj post la lasta milito, kiam esperantismo fariĝis sinonimo de malgranda sekto, kun adeptoj praktikantaj strangajn kultojn. Ni hodiaŭ ne volas esti Asocio nur por altaj tavoloj, nek disdonejo de etaj vivĝoj al vivmalfeliĉuloj. Movadano rajtas esti ĉiu esperantisto, el kiu ajn socia ŝtupo, el kiu ajn raso, el kiu ajn religia, filozofia kaj politika konvinko. Sed, ni ne volas en niaj aktivaj vicoj homojn, kiuj en la ordinara vivo estas konsiderataj fuŝuloj, fantaziuloj kaj sentaŭguloj. Nur tiu, kiu en sia ĉiutago estas serioze respektata, povas sukcese disradii siajn ideojn kaj influi la ĉirkaŭan medion. Bona aŭ malbona socia konsisto de nia Movado estas ekzisto-demando por la Internacia Lingvo.

Kial la Esperanto-Movado bezonas altan kulturen nivelon? Ĉar esperantismo, kiel lingvomovado, havas esence kulturen karakteron. Altigante la kulturen nivelon de

la movado, ni kreas la kondiĉojn, en kiuj ni regajnas al niaj celoj la simpation de la intelektularo. Sen ili Esperanto ne havas esperon venki sian batalon. Tiu simpatio penetros ĉiujn tavolojn de la publika opinio, ĝis kiam la registaroj estos devigataj agnoski la Internacian Lingvon kiel fakton.

Kiam ni parolas pri movado, ni ne celas senkorpan abstraktaĵon, sed konkretan unuigon de individuoj. Tial, kiam mi parolas pri kultura nivelo de la Movado, ni scias, ke ĝi estas proksimume suma rezulto de la kultura nivelo de ĉiu unuopa membro. Ĉiu el ni devas kontribui levi la kulturen nivelon de la Esperanto-Movado per senĉesa ampleksigo de nia propra klereco. Malofte devo estas pli agrabla tasko ol en la nuna okazo. Nia spirito postulas ĉiutagan nutradon: la scio estas senlima, se ĝiajn ĝuojn ne bremsas horizonto. Same kiel la Imperiestro Marko Aŭrelio je la fino de la tago ne estis kontenta, se li ne estis farinta bonan agon, tiel ĉiu movadano je la fino de la tago ne devus esti kontenta, se li ne plivastigis sian propran kulturon. Zamenhof mem, dronanto en peza kaj zorgoplena vivo, ne postlasis unu tagon ĝis sia morto sen labori intelekte. En la nokto, kiam Varsovio ripozis, Zamenhof kreis por ni senmortajn tradukojn, paroladojn, leteraron, li ellaboris la doktrinon de hilelismo kaj verkis – eble kiel la unua – plenan gramatikon de la jida, hodiaŭ konservata en Muzeo en Jeruzalemo. Zamenhof mem konfesis, ke li konas 12 lingvojn: plurajn el ili li flegis ĝis la lastaj tagoj. Kie ni trovu pli taŭgan ekzemplon?

Eliteco de metodoj signifas unue klaran diferencigon inter, unuflanke, la lasta celo kaj la afero mem kaj, aliflanke, ties rimedoj kaj la simboloj. Nia strebado estas difinita en la Deklaracio de Boulogne-sur-Mer: « disvastigi en la tuta mondo la uzadon de lingvo neŭtrale homa, kiu ne entrudante sin en la internan vivon de la popoloj kaj neniom celante elpuŝi la ekzistantajn lingvojn naciajn, donos al la homoj de malsamaj nacioj la eblon interkompreniĝadi inter si ». La enkonduko de Esperanto en ĉiujn internaciajn rilatojn estas la fina celo. La Esperanto-organizaĵoj – lokaj, regionaj, landaj kaj internaciaj – estas nepre havindaj, sed nur provizoraj rimedoj. Ilia potencigo estas necesa por la bono de la Internacia Lingvo. Sed, nia rigardo ne povas halti ĉe la limoj de niaj societoj: ni ne povas luli nin en blinda kontenteco de partaj atingoj. La taksado de nia laboro devas esti multe pli alta kaj objektiva: ni devas percepti la pulsadon de la Internacia Lingvo kaj la progresojn de ĝia popularigo ne interne de ni, sed tie ĉe la publika opinio. En Mainz Prof. Lapenna parolis pri la tempo, kiam la Esperanto-organizaĵoj ne plu estos necesaj. Niaj strebadoj per la Esperanto-organizaĵoj celas al tiu tempo.

Hodiaŭ oni ne plu diskutas pri la du famaj vojoj, kiuj kondukis Esperanton al ĝenerala akcepto: nome pri leĝfarado de supre – flanke de oficialaj instancoj – kaj pri la iompostioma ĝeneraligo de malsupre, flanke de la popolo. Ni superis tiun demandon ĉar ni laboras samtempe laŭ ambaŭ principoj. Hodiaŭ ni konscias, ke ambaŭ vojoj estas nedisigeblaj, ke agnosko de supre kuraĝigas plian disvastigon de la lingvo malsupre, ke, inverse, pli vasta aplikado malsupre trenas oficialajn rekonon de supre. Sed, ankoraŭ en niaj tempoj, kelkaj adoras la simbolojn kaj kredas servi la aferon mem. Eksteraj simboloj – flagoj, insignoj, himnoj – estas nur pontoj por konvencie kaj sinteze prezenti nian veron. Tiuj rekoniloj estas respektindaj kaj tradiciaj, sed ni devas preteriri la simbolon kaj posedi la esencon. Ne tiu, kiu – sincere aŭ demagogie – multe krias « samideano, samideano » vere ion faras por la Internacia Lingvo, sed tiu, kiu pozitive utiligas ĝin kaj kreas per ĝi.

Eliteco de metodoj signifas, krome, aplikadon de informadaj principoj, kiuj bone koheras kun la jarcento. Jam delonge pasis la tempo de romantikismo. Esti romantikaj en epoko de atomismo signifas esti dekadencaj. Homoj vivantaj en tempoj de rapideco kaj de mondproblemoj ne plu atentigas sentimentalajn argumentojn. Ili konvinkigigas nur, se oni proponas avantaĝojn. Esperanto ne proponas al la mondo pliajn idealojn, sed simple solvon de la lingva ĥaoso, kun sekva nekalkulebla ekonomio de tempo, gajno de ekzakteco kaj defendo de la naciaj lingvoj kontraŭ lingvaj diskriminacioj. Kiel jam konstatis UNESCO, Esperanto grave kontribuas al disvastigo de scienco kaj kulturo. Ĝi, do, ne plu estas projekto – kiel en la pioniraj tempoj de esperantismo – sed vivanta lingvo, kiu jam nun estas praktike uzata tra la tuta mondo por ĉiaj internaciaj interŝanĝoj. Ĝi, fine, alportas al la homaro fundamentan bazon, sur kiu eblas efektiviĝi solidarecon kaj moralan unuecon inter la popoloj. Elitaj metodoj signifas prezenti al la homoj la palpeblajn faktojn pri Esperanto, alvoki kaj konfidi al ties racio prefere ol al malfirmaj emocioj. En nia laboro por Esperanto ni ne rajtas forgesi, ke Esperanto estas lingvo kaj nenio alia ol lingvo; ke ĝi evoluas laŭ la leĝoj de ĉiuj aliaj lingvoj, nome per alpreno de necesaj neologismoj kaj forlaso de nenecesaj arkaismoj.

« Esperantisto estas nomata ĉiu persono, kiu scias kaj uzas la lingvon Esperanto, tute egale por kiaj celoj li ĝin uzas. Apartenado al ia aktiva societo esperantista por ĉiu esperantisto estas rekomendinda, sed ne deviga. » Per tiuj vortoj la citita Deklaracio de 1905, la fondoŝtono de nia Asocio, difinas nin. Ĉiu alia ideo, eĉ interna, kiun ĉiu el ni ligas al Esperanto estas pure privata afero, pri kiu Esperantismo ne respondecas. En la sama Deklaracio Zamenhof mem ĝisdetale fiksas, ke ankaŭ liaj opinioj kaj verkoj havas privatan karakteron kaj estas por neniu devigaj.

Dum sia tuta vivo Zamenhof mem oferis siajn flankajn idealojn – kaj ni scias kiom fortaj kaj turmentaj ili estis – al la bono de Esperanto. Li ne nur verkis kaj akceptigis la Deklaracion, sed poste li plurfoje konfirmis ĝin. Plej solene tio okazis dum la malferma parolado pri la fondiĝo de U.E.A. en Barcelono en 1908.

Ni hodiaŭ kunvenis por honori D-ron Zamenhof en la tago de la datreveno de lia naskiĝo. La plej taŭga honorigo, pli ol teksti laŭdojn al lia nomo, estas firma sekvado de lia ekzemplo, utiligado de lia verko kaj laborado por ĝi, ĝis atingo de la lasta celo.

GIAN CARLO FIGHIERA
(el *Esperanto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 69

Leginte la supran artikolon, respondu jenajn demandojn:

1. Kiujn du kontraŭajn tendencojn oni trovas en la karaktero de Zamenhof?
2. Kial tiuj du tendencoj ne konfliktis en lia menso?
3. Ĉu Zamenhof kutime agis impulse?
4. Kio, laŭ Zamenhof, estis la kaŭzoj de interhomaj konfliktoj, kaj kion li faris por forigi tiujn kaŭzojn?

5. Ĉu ambaŭ liaj projektoj sukcesis?
6. Kial, laŭ via opinio, la du projektoj ne same sukcesis?
7. Kial Zamenhof atendis, antaŭ ol publikigi sian lingvon?
8. Kiel Zamenhof reagis al la adorado de la adeptoj?
9. Kiu, laŭ Zamenhof, devis kontroli la evoluon de la lingvo?
10. Kial reformoj ruinigus Esperanton?
11. Kio ĉefe malhelpis la fondon de internacia asocio antaŭ 1908?
12. Klarigu la taskon de la nuntempaj esperantistoj.
13. Nomu, kaj klarigu, la tri internajn elitecojn.
14. Kion povas fari ĉiu esperantisto por altigi la kulturen nivelon de la movado?
15. Kiel Zamenhof donis al ni ekzemplon?
16. Klarigu la rolon de la Esperanto-organizaĵoj en la movado.
17. Kio estas pli grava – leĝfarado de supre, aŭ populariĝo de malsupre?
18. Kion Esperanto proponas al la mondo?
19. Kio, laŭ la aŭtoro, estas la rolo de idealismo en la movado?
20. Laŭ la Deklaracio de 1905, kiu estas esperantisto?

Ekzerco 70

En la sekvantajn proponojn ĝuste enmetu jenajn vortojn:

EN ĜIS INTER JE KONTRAŬ KROM KUN LAŬ MALGRAŬ PER.

1. miaj konatoj mi havas neniun intiman amikon ŝia frato.
2. mia opinio, ni trovos la solvon tiu libro.
3. Esperanto ne venkos la cirkonstancoj maturiĝos, tamen ĝi venkos, ĉiaj kontraŭuloj.
4. mia surprizo, li venis ankaŭ liaj du amikoj.
5. Ni batalos ĉiuj rimedoj la akuzoj de niaj kontraŭuloj.
6. Mi vidis la propraj okuloj, ke li ne ĉeestas la dua kaj tria horoj.

7. lia mistraktado, mi ne forgesos lin mia morto.
8. Zamenhof estis inda ĉiaj honoroj, sed eĉ la Movado li ne volis esti gvidanto.
9. la instruo de la historio, la pioniroj de novaj ideoj renkontas nenion moko kaj atakoj.
10. Kiu ne estas ni, estas ni.

Ekzerco 71

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

DANK' AL; FAVORE AL; FRONTE AL; HONORE AL; APARTE DE; ĈIRKAŬE DE; DAŬRE DE; DEKSTRE DE; KOMPARE KUN; KONFORME KUN.

Ekzerco 72

Ĉu vi konas proksimumajn sinonimojn de jenaj vortoj?

AMARA REALA EGOISMO BUNTA KAMARADO INSTRUITA DIVENI HAZARDO PRIRIDI RENVERSI.

Ekzerco 73

« Mia rolo en la Movado: kion Esperanto povas fari por mi, kaj kion mi povas fari por Esperanto. » Ĵen temo por diskuto aŭ eseo.

PAŜO DEKKVARA

VORTARO

AKCELI plirapidigi.

AKURATA ĝustatempa.

AŬTOMOBILo motorveturilo.

BOTELO vitra ujo.

BROVO hararo super la okulo.

DEPRIMI senkuraĝigi.

DEVIZO fremdmona ĉeko.

DISTRI agrable okupi.

DUNGI interkonsenti kun servisto por ricevi lian servadon.

ENTREPRENI komenci la plenumadon de grava tasko.

ESTINGI ĉesigi bruladon aŭ lumadon.

EVENTUALA povanta okazi.

FOSFORESKI lumi en mallumo.

HOTELO loĝejo por vojaĝantoj.

INKO kolora fluaĵo uzata por skribi.

KAŬĈUKO elasta gumo.

KOMODO tirkestaro.

KONFIDENCO sciigo, kiun oni konfidas, kaj kiu ne estu malkaŝota.

KONSILI sugestoj farotaĵon.

KONTO komerca kalkulo.

KONTURO ĉirkaŭanta limlinio de io.

KRUTA preskaŭ vertikala.

LIPO buŝrando.

LUI havigi ion por provizora uzado, kontraŭ pago.

NEPO filo de fil(in)o.

OBSEDI premokupi la spiriton.

PARALIZI perdigi la movkapablon.

PASPORTO dokumento rajtiganta vojaĝi eksterlanden.

PESTO epidemia malsano.

POLICO administracio por prizorgi la publikan ordon.

PREZO vendvaloro de objekto.

PROVINCO la lando, ekster la ĉefurbo.

RIFO danĝera roko en la maro.

SITUO situacio.

STAMPI frapreliefigi markon.

STARTI ekiri.

STRANDO sabla marbordo.

SUGESTI proponi, subinspiri.

SVELTA ĉarme kaj elegante maldika.

ŜALO lantuko.

ŜILDO tabuleto surskribita.

TAKSIO aŭtomobilo luebla kun ŝoforo.

TERASO eksterdoma sidejo.

TESTAMENTO skribaĵo, per kiu oni difinas postlasaĵon postmortan.

TRINKI gluti fluaĵon.

TRIUMFO granda venko aŭ sukceso.

VALIZO kofreto.

VELURO mola ŝtofo.

VIZIO imagaĵo, iluzio.

LEGAĴO

AVINJO

– Ni restu en mallumo – li petis. – Estas tiom ripozige aŭdi bruon de la ondoj inter la rifoj, kaj nenion vidi.

Mi estingis la lampon malantaŭ ni. La teraso fariĝis tute malhela. Dum momento, nenio estis videbla; sed baldaŭ ni perceptis konturojn de la sveltaj kolonetoj; sub ne-certa lumo falanta de miriadoj da steloj, la sablo, la rifoj, la maro nigris malsame. Niaj vizaĝoj fantomis pale unu al la alia. Kaj mi komprenis, ke mia amiko estas preta ellasi per konfidenco la tro streĉitajn nervojn. Cigaredo fosforeskis. Dum ĝia ekfajriĝo, mi rimarkis la kuntiritajn brovojn de mia amiko.

- Nu, mi bezonas konsilon.
- Diru.
- Mi devas mortigi mian avinjon, kaj ne scias kiel.

Mi eksaltis:

- Ho!
- Jes. Mi devas mortigi ŝin.
- Sed kial?
- Ĉar ŝi jam mortis.
- Kion vi diras?

De sia reveno el Francujo, mia amiko ŝajnas eviti min, kaj, la tre malmultajn fojojn kiam mi povis alparoli lin, li aspektis ne tute sana mense. Li ne atentis; li ne respondis, aŭ respondis post kelkaj minutoj. Li agis kaj parolis hezite, nedecide, kvazaŭ obseda ideo posedus lin. Kaj nun... Ĉu *tiu* estis la obsedo?

- Jes. Ŝi jam mortis; kiel do mi povas fari, ke ŝi mortu?
- Ŝi? Avinjo Dalia? Ĉu vi parolas pri avinjo Dalia?
- Jes. Ĉu vi memoras ŝin?

Mi memoris la maljunulinon; preskaŭ naŭdekjara ŝi estis: sulka vizaĝo, hezitema voĉeto, ne plu vigla menso. La tutan tagon ŝi estis dormetanta kvazaŭ infano kiu pene trenas sin atendante baldaŭan definitivan endormiĝon. Avinjo Dalia, laca pro sia longa vivo... Ĉu ŝi definitive endormiĝis?

- Aŭskultu, kaj ne interrompu min. Alie, mi ne kuraĝos ĉion rakonti.

Mi silentis obeeme. La maro daŭre grumblis inter la rifoj.

– Nu, kiam mi planis tiun vojaĝon al Côte d'Azur, avinjo Dalia neatendite ekvigliĝis. Lastan fojon, ŝi diris, mi volas vojaĝi; prenu min kun vi en via aŭtomobilo; kia ĝeno mi estos por vi? Vi kalkulu havi unu plian valizon; kaj tiel plu. Elna pledis por la afero de avinjo ĉe mi: finfine, kompatinda avinjo, kiajn ĝojojn ŝi havis de la vivo? Tri militoj venis kaj pasis, kaj ĉiam ŝi restis en sia provinca urbeto; la mondo ŝanĝiĝis, ŝi ne konas ĝin; se ŝi tiom deziras tiun vojaĝon, nu lasu...

Mi fine cedis al mia edzino kaj al avinjo Dalia. Foriris ni tri. Pasportoj, kofroj, devizoj, ŝaloj kaj kaŭĉuka botelo por avinjo. Kaj triumfe avinjo Dalia marŝis sur la laŭstranda promenejo de Cannes. Eble ŝia maljuna koro tro pleniĝis je maro, je ĉielo, je luma ĝojo de sunsubiroj: eĉ de sia propra sunsubiro. Ĝi krevis.

- Ho! Mi ne sciis!

– Silentu. Neniu sciis. Neniu scias. Ĉar ni komprenis, ke transporto de kadavro al nia lando kostos terure, ke oni devos plenumi nedireble multajn formalaĵojn, ke ni certe devos malfruigi nian revenon hejme je tagoj, eble je semajnoj, kaj tio signifus bato por mia entrepreno, por mia laboro, ni diris al neniu, ke avinjo mortis. Inter Elna kaj mi ne estis diskutoj. Ni tuj vestis avinjon por vojaĝi: ŝi veturos kun ni, en ombra angulo de nia aŭto, kovrita per ŝaloj. Malmultaj horoj dividis nin de nia hejmlanda limo: ŝi mortos oficiale tuj trapasinte ĝin, de ĝi nia urbo ne estas malproksima. Tien alvenintaj, ni esperis, ke nia familia kuracisto helpos nin, eventuale deklarante, ke la morto okazis unu-du horojn pli malfrue ol la vero, do trapasinte la landlimon.

Ni ekveturis tuj: ni pagis hotelkonton, ŝarĝis nian aŭton per valizoj kaj, profitante el la fakto, ke la ĉambro de avinjo havas fenestropordon al la ĝardeno de la hotelo (ni ne volis, ke ŝi estu devigata grimpi ŝtupojn), portis tien la veturilon kaj situigis avinjon sidanta sub aro da ŝaloj. La kapo apogiĝis dormmiene sur ŝultro: pala kiel ĉiam, ŝi ŝajnis, kiel ĉiam, dormeti.

Mi forglutis kilometron post kilometro, piedon sur la akcelilo, okulojn al rapid-montrilo. Jen la limo. Ni donis la tri pasportojn. Niaj koroj – niaj du koroj batis; neniu rimarkis, ke ne batas la tria.

Do, oficiale, laŭ la stampo sur sia pasporto, avinjo Dalia eniris vivanta nian landon.

Vespero estis falanta. Ni veturis inter montoj krute minacaj. Neniu el ni emis paroli. Ni sentis intense la ĉeeston, kaj samtempe la malĉeeston, malantaŭ ni, de avinjo Dalia.

Subite Elna ekparolis:

– Tamen, – ŝi diris – oni devos manĝi.

Jes, sed kiel...

Nu... Ni haltigu la veturilon en malluma strateto; poste, ni – ni du – serĉos restoracion kaj manĝos.

Ni estis enirantaj mezgrandan urbon. Jen taŭga strato: malluma, silenta, soleca. Neniu ĝenos la grandan dormon de avinjo Dalia. Mi ŝlosis akurate ambaŭ pordojn de nia veturilo.

Post kelkaj minutoj, la lumoj, la bruo, la miksitaj odoroj de restoracio malstreĉis niajn nervojn kaj iom distris niajn deprimitajn spiritojn. Bonega vespermanĝo kaj taŭgaj alkoholaĵoj plie helpis nin momente forgesi pri la dormantino en senluma veturilo.

Jam estis la deka vespere kiam ni pagis kaj eliris. Ni iom penis trovi la strateton; sed, kvankam ni streĉis niajn okulojn en la mallumo, neniel ni povis vidi nian aŭtomobilon. Kaj ni devis konvinkiĝi, ke oni ŝtelis ĝin. Kun avinjo ene.

Strange, dum mia lango pasis febre sur miaj sekaj lipoj mi ne pensis pri nia situacio, nek pri la perdo de mia veturilo, nek pri avinjo Dalia. Mi pensis pri la ŝtelistoj. Kian mienon ili havos, kiam ili malkovros la kadavron! Kaj mia dua penso estis: ni devas retrovi ĉiukaze la veturilon, sed ni ne povas turni nin al la policejo: ili pridemandus nin, volus scii kion enhavis la aŭtomobilo. Nia nura espero estis, ke la ŝtelistoj, kiel ofte okazas, forlasu la aŭton, eventuale sen kromrado, sen radio, sen valizoj, sen la diablo kiu forportu ilin... sed *kun* avinjo.

Ni luis taksion. Ni pasigis tri kvaronojn de la nokto laŭirante ĉiujn stratojn, vojojn, placojn kaj stratetojn de tiu damnita urbo. Mi povas certigi al vi, ke mi konas ĝin parkere. Mi detale vizitis ĝin. Tute detale.

Nenio.

Ni maldungis la taksion. Ni pagis fabelan lu-prezon kaj ne aldonis trinkmonon. La taksiisto foriris ne sciante ĉu ĝoji pro la longa dungado aŭ ĉu grumbli pro manko de trinkmono. Mi opinias, ke li faris ambaŭ.

Jen ni en flavromana situacio. Ni sentis nin krimuloj. Nur, anstataŭ havi la problemon senigi nin de kadavro, ni devis solvi tiun rehavi nian kadavron. Sen kadavro, ni estas perditaj.

Grize mateniĝis. Pluveto ekfalis. Sed ni ne atentis ĝin. Ni estis marŝantaj sencele, senpense laŭ kampara vojeto ekster la urbo. Laceco, emocioj, timego malplenigis niajn kapojn. Elna donis al mi duonkuraĝige la brakon. Mi dankis per rideto senkolora.

Subite, en la duba lumo, jen vizio. Ĝi frapis nin kvazaŭ nerealeco. Nia veturilo fantomis, kotmakulita, antaŭ ni, ĉe kurbo de tiu vojeto. Mi legis kaj relegis la numeron sur la ŝildo. Nenia dubo, estis ĝi! Ni kuris, mi febre malfermis pordon ĉe kiu la ŝlosilo jam ne plu estis bezonata...

Avinjo ne estis tie. Valizoj, ŝalpoj, radio, kromrado, ĉio netuŝita. Sed avinjo mankis.

Ni nin rigardis senespere. Kien la ŝtelistoj povis ĵeti ŝin? Ni serĉis en la proksimaj kampoj. Ni serĉis inter la arbetaroj. Nenio. Ni revenis al la aŭto, ĉiam serĉante, eĉ sub ĝi...

« Ĉu mi povas helpi? » – demandis proponi preterpasanta kamparano – « Ĉu vi perdis ion? »

« Jes. Kadavron! » – senvole elbuŝigis Elna per raŭka voĉo.

La kamparano haltis, gapis momenton, senmovi, senesprima. Poste li ruĝiĝis:

« Ne, mi ne vidis ĝin... » – li balbutis, kaj forkuris.

Kion fari nun? Ni ne povis iri al policejo, diri ke oni ŝtelis kadavron. Ni ne povis diri, ke avinjo forkuris: duonparalizita naŭdekjarulino ne forkuras tiel. Ni ne povis deklari, ke ŝi malaperis: kiam oni trovas la kadavron (mia Dio, kie? kiel?), oni konstatus, ke ĝi estis ĵetita jam post morto el la aŭtomobilo: tio estas elemente simpla; kaj ni... teruro!

Ni reengrimpis la aŭtomobilon. Mi silente startis. Ni veturis malrapide al nia urbo, al nia domo. En mia poŝo, sur pasporto, kuŝis avinjo vivanta; en mia veturilo tamen ne plu kuŝis avinjo mortinta.

Ni venigis hejmen niajn gekuzojn, kaj pristudis la situacion, kiun mi sincere klarigis al ili. Kaj, jen nova problemo. Avinjo Dalia, kiel vi scias, estis riĉa. Ŝi posedis multon; ŝi kompreneble testamentis, preskaŭ certe je favoro de ĉiuj siaj nepoj. Sed la testamento kuŝas fermita en tirkesto de ŝia komodo; kiel malfermi ĝin? Kiel pruvi, kiel diri eĉ al geamikoj, ke ŝi mortis? Ŝi laŭleĝe vivas kaj eniris nian landon vivanta. Intertempe, ni neniun vidas, al neniun parolas, vivas solaj, kiel pestmalsanuloj evitas ĉies kontakton. Nur vin mi enlasis ĉi-vespere, profitante el momenta foresto de Elna. Kaj mi enlasis vin por peti, por preĝi vin: helpu min ne freneziĝi, sugestu al mi rimedon, por mortigi mian avinjon...

La maro ĉiam grumblis inter la rifoj. Mi ne vidis solvon, nek en la nigra inko bruete moviĝanta sub ni, nek en la lumetanta veluro silente etendiĝanta super ni.

Avinjo Dalia, kie vi estas?

CLELIA CONTERNO GUGLIELMINETTI
(el *La Suda Stelo*)

EKZERCOJ

Ekzerco 74

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. En kia loko troviĝis la du amikoj?
2. Per kiu kontraŭdiro la amiko de l' aŭtoro enkondukis sian konfidencon?
3. Kial la rakontanto fine decidis kunpreni avinjon Dalia por la ferioj?
4. Kie ili pasigis la feriojn?
5. Kial la geedzoj decidis ne anonci la morton de l' avinjo?
6. Kiun planon ili havis por transiri la landlimon? Ĉu ĝi sukcesis?
7. Kiel ili perdis la aŭtomobilon?
8. Kial ili ne iris al policejo?
9. Kie ili retrovis sian aŭtomobilon?
10. Kiu proponis helpon, kaj kial li forkuris?
11. Kion la geedzoj faris, veninte hejmen?
12. Kiel ili povus solvi sian problemon?

Ekzerco 75

En la subajn propoziciojn enmetu sen eraro jenajn prepoziciojn:

PO POR POST PRETER PRI PRO SEN SUB TRA TRANS.

1. la manĝo, kiu kostis dudek steloj, ili ĉiuj foriris.
2. Ni iris la riveron, kaj la aliborda arbetaro ni alvenis vilaĝon.
3. plua diskutado ni ekiris la longa silenta strato.
4. Mi dankis la mono, kiun li donis al mi la societa kaso.
5. sia trankvila ekstero, li tute ne estis kontenta la irado de la afero.
6. Li revenis du tagoj, kaj el la gajnitaj cent dolaroj li donis al siaj infanoj dudek.

7. Li ne volis diskuti tio, do iris mi saluto.
8. multaj kaŭzoj li ne povis atingi tiujn, kiuj jam staris la valetto.
9. la tuta nokto li laboris sia familio.
10. La demando estis ankoraŭ juĝado, do mi nenion rajtis diri ĝi.

Ekzerco 76

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

HONORE AL; KOMPENSE AL; KONFORME AL; KONSIDERE AL; DEPENDE DE; EKSKLUZIVE DE; ESCEPTE DE; INTERKONSENTE KUN; INTERRILATE KUN; FINE DE.

Ekzerco 77

Ĉu vi konas proksimumajn sinonimojn de jenaj vortoj?

MALDIFEKTI MALCEDI MALLAŬDI MALLIBERIGI MALAKTIVI MALELASTA MALREALA MALAMPLEKSA MALENTUZIASMA MALVARMEGA.

Ekzerco 78

Kiom da radikoj vi scias formi, uzante nur la literojn de la frazo:

AVINJO MALAPERIS?

Ekzerco 79

Skribu rakonton pravigante unu el la subaj proverboj:

- a) Peke akirita ne estas profita;
- b) Ŝipon rompitan ĉiuj ventoj atakas;
- c) Inter la mano ĝis la buŝo ofte disverŝiĝas la supo.

PAŜO DEKKVINA

VORTARO

ABRUPTA malagrable subita.

ABSURDA kontraŭa al la saĝo.

ANALOGIO io, kio estas parte simila.

ASTRONOMO homo, kiu studas la ĉielajn fenomenojn.

ASTRONOMIO studo de la ĉielaj fenomenoj.

EFEKTO forta impresio.

EKSPANSIO plietendiĝo.

ENERGIO laborkapabla forto.

FIZIOLOGIO scienco pri la funkcioj de vivantaj estaĵoj.

FREKVENCO nombro de periodoj en unu sekundo.

GALAKSIO stelamasego.

GASO aersimila fluidaĵo.

GRAVITO reciproka altiro de la korpoj.

HEROLDO diskoniganto.

HIPOTEZO provizore akceptata supozo.

KEMIO scienco pri la konsisto de materiaĵoj.

KOMPETENTA kapabla plenumi ion.

KONSTELACIO grupo da steloj.

KOSMO la tutaĵo de tio, kio ekzistas.

LENZO speciala vitraĵo tra kiu oni pasigas la lumradiojn.

MIKROSKOPO instrumento por vidigi malgrandegaĵojn.

MILIARDO mil milionoj.

NUDA tute senvesta, nekovrita.

PLANEDO terbulo ĉirkaŭanta sunon.

PRISMO vitraĵo uzata por analizi lumkonsiston.

REGISTRI note enskribi.

RELO longa metalaĵo, sur kiu ruliĝas lokomotivojks.

SPACO senfinaĵo, en kiu moviĝas ĉiuj objektoj.

SPEKTRO vico da diversaj koloraj lumradioj.

STABILA neŝanĝiĝema, firma.

ŜOVI puŝe delokigi.

TELESKOPO instrumento por observi malproksimajn objektojn.

TOTALA ĉioma.

UNIVERSO la tuto de ĉio, kio ekzistas.

VIBRI moviĝi tien-reen rapide.

LEGAĴO

LA UNIVERSO – EKSPLODANTA?

Ĉu la Universo estas senfina aŭ ne – estas demando, kiun oni ofte aŭdas. Grandaj distancoj, miriadoj da steloj kaj stelmondoj malebligas al ni havi superrigardon al la Kosmo en ĝia totaleco. La steloj nokte videblaj sur la ĉielo apartenas al la giganta stelsistemo kiun astronomoj nomis « galaksio ». « Lakta vojo » estas nur la plej densa parto

de la galaksio al kiu apartenas ankaŭ nia Suno kun la planedoj. Por trapasi galaksion de unu ekstremo al la alia la plej rapida heroldo de l' Universo, la lumo, devas vojaĝi ĉirkaŭ 100 000 jarojn! Ĝi entenas proksimume 200 miliardojn da stelo-sunoj (ĉiuj steloj estas sunoj!). Krom la steloj en ĝi estas nebuloj formitaj el la interstela gaso. Ili estas tre interesaj objektoj en la teleskopo. Sed ne ĉiuj nebulecaj objektoj en la ĉielo apartenas al nia Lakta vojo. Kelkaj estas tre malproksime ekster ĝi kaj konsistas en realo el la steloj kiel nia galaksio. Ili ja estas aliaj galaksioj kiuj etendiĝas ĝis la limo de la videbla Universo. Samtiel kiel la galaksioj konsistas el la steloj, la Universo, ĝis nun konata, konsistas el multego da galaksioj.

Kiamaniere esplori tiun egan kosmo-mondon?

Peniga estis la laboro de la astronomoj ĝis kiam ili sukcesis elmezuri la distancojn ĝis la plej proksimaj galaksioj. La galaksio en la konstelacio de Andromedo (sola kiun oni ankoraŭ iel povas vidi nudokule) estas pli ol du milionojn da lumjaroj malproksime de ni. Homo ankoraŭ ne ekzistis sur la tero kiam la ĵus alvenanta lumradio forlasis tiun ĉi galaksion. La aliaj galaksioj estas eĉ nekompareble pli malproksimegaj.

La astronomo Edwin Hubble, studante la galaksiojn per siatempe plej granda teleskopo de la mondo, malkovris en la jaro 1929a tre interesan kaj surprizan fenomenon – la galaksioj diskuregas (fuĝas) ĉiufanken – for de la Lakta Vojo kvazaŭ ĝi estus la centro de la Universo!

Por kompreni kiamaniere oni eltrovis tion ni revenu al unu el la fundamentaj metodoj de astronomia esplorado – la spektra analizo.

Ĝis antaŭ nelonge la nura heroldo, kiu venadis ĝis ni el la mondo de steloj, estis la lumo. Do, la tuta scio pri la stela mondo devis baziĝi sur esplorado de ilia lumo. Jam de la tempo de Newton oni scias ke la « blanka » lumo konsistas el sep bazaj spektrokoloroj. La koloro mem estas fiziologia efeto en nia okulo. Kian koloron ni vidos, dependas de la ondolongo de la lumo (t.e. de ĝia frekvenco). Se dum unu sekundo, ekzemple, nia okulo ricevas pli da « ondfaloj », ni vidos bluan koloron, se ĝi ricevas malpli, ni vidos la ruĝan. La lumo el la Suno kaj el aliaj steloj estas miksaĵo de ĉiuj spektraj koloroj (ruĝa, oranĝa, flava, verda, blua, viola). Per vitra prismo ni povas apartigi diversajn ondolongojn (kolorojn) unu disde la alia. Tion ni nomas « la spektro ». En la spektro de iu stelo ni vidas multajn nigrajn liniojn. Ili restas ĉiam sur la sama loko en la spektro kaj karakterizas ĉeeston de iu konata kemia elemento en la atmosfero de la stelo. Tiamaniere astronomoj sukcesis esplori kemian konsiston de malproksimegaj steloj sendepende al ilia distanco de ni. Sed ne nur tion! La spektra analizo ebligas eĉ konstati ĉu iu stelo alproksimiĝas al ni, aŭ kontraŭe, ĉu ĝi malproksimiĝas de ni!

Kiamaniere?

Helpu al ni simpla ekzemplo el la ĉiutaga vivo: imagu ni nin starantaj apud trajnreloj. Alvenas fajfante lokomotivo kaj pasas rapide preter ni. Dum la lokomotivo estas alvenanta, la sono de la fajfado estas alta. Kiam la lokomotivo pasas preter ni kaj komencas malproksimiĝadi de ni, la sono abrupte *malplialtiĝas!* La kaŭzo?

La alto de la sono dependas de ĝia frekvenco (la nombro de vibroj en unu sekundo), same kiel la koloro en la lumo dependas de la vibroj de elektromagnetaj ondoj. Ju pli multe da sonfrapoj en nia orelo, des pli alta la sono. Kompreneble, se la sonfonto alproksimiĝas al ni, nia orelo akceptas pli da ondfrapoj en unu sekundo, la frekvenco estas pli granda kaj la sono pli alta! Kontraŭe estas se la sonfonto malproksimiĝas de ni. Ĉi tiu

interesa kaj grava fenomeno ricevis nomon « la Doppler-principo » laŭ ĝia eltrovinto, fizikisto Kristian Doppler.

La sama efekto montriĝas ne nur ĉe la sono, sed ankaŭ ĉe la lumo. Se la lumfonto (ekzemple, iu stelo) alproksimiĝas al ni, la nigraj linioj en ĝia spektro (kiuj estas ĉiam sur precize difinita ondolongo) estas ŝovataj *al blua parto de la spektro*. El la diferenco de la fakta kaj normale atendata pozicio de linioj oni tute simple povas elkalkuli la rapidon de la lumfonto (t.e. la rapidon per kiu iu stelo alproksimiĝas al ni aŭ malproksimiĝas de ni!).

Dum oni esploris tiamaniere stelojn el nia galaksio ĉio estis en ordo. Iuj steloj alproksimiĝadis, la aliaj fuĝadis de ni.

Sed aplikante la Doppler-principon al la mondo de galaksioj oni konstatis emocian surprizegon – ĉiuj galaksioj *malproksimiĝas* de ni!! Eĉ pli! Hubble konstatis ke ju pli malproksime estas iu galaksio des pli rapide ĝi forkuregas de ni! Tio ne signifas ke ni estas la centro de la Universo, kaj ke ĉiuj galaksioj fuĝas de ni. Tute ne! Al observanto sur iu ajn galaksio montriĝas la sama efekto – ĉiuj estus fuĝantaj de li!

Tio signifas ke ĉiuj galaksioj malproksimiĝas unu de la alia – do, la Universo estas en la stato de eksplodo!? La astronomo Lemaître supozis eĉ ke en la prakomenco de la Kosmo ekzistis nur unu granda praatomo entenanta tutan kosman materion kaj energion. Ĝi eksplodis kaj tial hodiaŭ la tuta Universo ekspansiĝas.

Sed aliaj astronomoj provis alimaniere klarigi tiun ĉi preskaŭ enigman problemon, ĉar dum lastaj jaroj novaj malkovroj multe komplikis la aferon. Nome, en la jaro 1959a la astronomo Minkowski malkovris per la plej granda teleskopo de la mondo (sur la monto Paloma) la grupon de galaksioj je distanco de 6 miliardoj da lumjaroj (!) fuĝantaj de ni per la rapido de 138 500 kilometroj en sekundo, kio signifas preskaŭ duonon de la rapido de la lumo (300 000 km/sek).

Sed laŭ la teorio de relativeco de Einstein neniu materia korpo povas atingi la lumrapidon. Estas certe ke per pli fortaj teleskopoj oni malkovros eĉ pli rapide fuĝantaj galaksiojn, sed tio kondukus – al la absurdo.

Iutage oni verŝajne trovos galaksion malproksimiĝantan pli rapide ol la lumo mem! – la afero nebla laŭ la nuntempaj konceptoj de la teorio de relativeco.

Kaj kio estos tiam???

La konata franca astronomo Paul Couderc provis tre sprite klarigi tiun ĉi estontan absurd-problemon. Jen la klarigo de la problemo kiel ĝin priskribis Couderc: se ni, ekzemple, observas iun objekton per mikroskopo kaj rimarkas ke la objekto, rigardata en la mikroskopo, subite ekmalproksimiĝas – ni povas tiun ĉi okazaĵon klarigi laŭ du manieroj – aŭ la objekto *fakte* malproksimiĝas, aŭ la objekto *restas* sur sia loko, sed (pro iu ajn kaŭzo) la lenso (vitro) de la mikroskopo *mallarĝiĝis*! Do, la malproksimiĝo povas esti aŭ *fakta*, aŭ nur *laŭŝajna* (pro la ŝanĝo en la aparato mem). Couderc nun aplikas ĉi tiun analogion al la kosmaj okazaĵoj : faktan fuĝadon de la galaksioj la Doppler-principo povas registri, sed, se la kosmospaco *plilarĝiĝas*, la fuĝado de la galaksioj estas nur *laŭŝajna*, ĉar ni ne havas garantion ke la Doppler-principo estas kompetenta registri la plivastiĝon de la tuta kosmospaco...

Ĉar la eventuala eksplodo de la Kosmo ja ne estas sensignifa etaĵo, multaj astronomoj dum lastaj jaroj cerbumas por klarigi tiun ĉi emocian problemon.

Estas jam sufiĉa aro da spritaj klarigoj kiuj klopodas almenaŭ iel (sed, ho ve! – ne

kontentige) respondi al la famaj demandoj: « Kial, do, la lumoj venanta de la galaksioj estas *songrave ŝovata laŭ la ruĝa flanko de la spektro?* » « Ĉu la Kosmo, do, vere eksplodas? »

Ⓢ

Iuj astronomoj, ekzemple, provas respondi al ĉi-demando ankaŭ sekve: ne estas la ekspansio kaŭzo de la « ruĝiĝo » de la lumoj, sed ĝi estas la « laciĝo » de la lumoj dum tre longa kosma vojaĝo. Nome, la ruĝa lumoj havas malpli grandan energion ol la blua – do se la blua perdas la energion pro la vojaĝo tra fortegaj gravitaj kampoj, la lumoj devige transformiĝas al flava aŭ ruĝa lumoj (la nigraj linioj sekve flankiĝas al ruĝa parto de la spektro).

Sed al tiuj ĉi hipotezoj – same kiel al la similaj – mankas ankoraŭ multaj faktoj. Nia tuta koncepto pri la mondo en kiu ni vivas povas travivi ankoraŭ grandajn ŝanĝojn. Hodiaŭ ekestis demandoj neimageblaj en la klasika evolustadio de la fiziko kaj astronomio. Ĉu la gravito de Newton estas konstanta en la tempo? Per kiu rapido ĝi etendiĝas!? (Aŭ ĉu ĝi eĉ enprincipe etendiĝas?) Ĉu la Universo eĉ enprincipe eksplodas aŭ ĝi estas senfina kaj stabila? Ĉu ĝi eble nur pulsas?

Konataj astronomoj opinias ke ankoraŭ multa tempo pasos antaŭ ol ni scios la respondojn al tiuj kaj similaj gravegaj demandoj.

Sed tio ja ne malkuraĝigas nin. Bele diris Lessing: « Se iu per la dekstra mano donus al mi tutan veron, kaj per la maldekstra nur strebon al la vero, mi prenis la maldekstran! »

TONI BREIDER

(el *Homo kaj Kosmo*)

EKZERCOJ

Ekzerco 80

Leginte la supran artikolon, respondu jenajn demandojn:

1. Kio estas la « Lakta Vojo »?
2. Kia analogio estas trovebla inter nia galaksio kaj la Universo?
3. Kiu estas la sola galaksio, kiun ni povas vidi sen teleskopo?
4. Ĉu ni vidas tiun galaksion tiam, kia ĝi nun estas?
5. Kiun fenomenon malkovris Edwin Hubble?
6. « Ĝis antaŭnelonge la nura heroldo, kiu venadis ĝis ni el la mondo de steloj, estis la lumoj. » Ĉu vi povas konjekti, ke estas nun dua heroldo tiam?
7. Kio determinas la diversajn kolorojn, kiujn ni vidas?
8. Kio estas la « Doppler-principo »?
9. Kiun surprizan fenomenon evidentiĝas aplikado de la Doppler-principo al la galaksioj?

10. Kio estas la teorio de Lemaître?
11. Kial malkovro de eĉ pli rapide fuĝantaj galaksioj kondukus al absurdo?
12. Kiel la teorio de Couderc nuligus la atestaĵon de la Doppler-principo rilate la galaksiojn?

Ekzerco 81

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

PREPARE AL; PROPORCIE AL; RENKONTE AL; RESPONDE AL; FLANKE DE; FOR DE; FUNDE DE; HELPE DE; KONTRASTE KUN; KUNE KUN.

Ekzerco 82

Flugas flugANTO, flugas ankaŭ BIRDO. NE uzante la sufikson -ant-, respondu: Kiu aŭ kio kuras? naĝas? vagas? boras? drivas? fluas? glitas? grimpas? gutas? inundas? manovras? marŝas? plandas? raketas? rampas? saltas? velas? vojaĝas? zigzagas? dancas?

Ekzerco 83

Ĉiu el la subaj vortoj havas sinonimon konsistantan el prepozicio plus la vorto IRI. Trovu la sinonimojn. Ekzemple: Akompani = kuniri.

ATINGI VENKIĜI LEVIĜI PASI SEKVI TURNIĜI PENETRI PROGRESI.

Ekzerco 84

Kiun adjektivon vi uzus por priskribi:

1. Homon, kiu havas aŭtoritaton por pritrakti vian aferon?
2. Homon, kiun la vivo traktis malbone, kaj kiu pro tio seniluziiĝis?
3. Homon, kiu tro facile emociiĝas?
4. Teorion tre zorge ellaboritan kaj tre konvinkan?
5. Homojn, kiuj sendiskute subtenadas unu alian?
6. Opinion ridinde kaj evidente stultan?
7. Virinon tre alloge maldikan?
8. Novaĵon, kiu tuŝas vian nunan situacion?
9. Ideon, kiu kondukas al novaj horizontoj?
10. Prijuĝon, kiu prenis en konsideron ĉiujn flankojn de la problemoj?

Ekzerco 85

« Jurij Gagarin estis la Kristoforo Kolumbo de nia jarcento. » Diskutu.

Ekzerco 86

Kio, laŭ via opinio, estas la plej grava eltrovaĵo de la dudeka jarcento? Pravigu vian elekton.

PAŜO DEKSESA

VORTARO

- ADMINISTRI** prizorgi la funkciadon de grava organizo.
- AFLIKTI** suferigi.
- BAMBUO** granda arbeka kano.
- BARKO** ŝipeto.
- BELETRO** belliteraturo.
- BONZO** budaisma pastro.
- BRANĈO** brako de arbo.
- BROKATO** teksaĵo ornamita per oraj aŭ arĝentaj fadenoj.
- BUBALO** speco de granda bovo.
- CIKONIO** granda longkrura birdo.
- DESTINI** antaŭfiksi la celon de io.
- DIAFANA** tralumebla sed ne travidebla.
- DISTRIKTO** administra regiono.
- EKSTAZO** anima plezurego.
- FEO** supernatura fabela estaĵo.
- FENIKSO** fabela birdo kiu renaskiĝas el propra cindro.
- FLEKSI** kurbigi.
- FLOSI** resti sur akvo.
- FLUTO** tubeta muzikilo.
- FOLIO** maldika verdaĵero; maldika paperpeco k.s.
- FONTANO** akvoŝprucigilo.
- FREKVENTI** ofte vizitadi.
- GEMO** valorŝtono.
- GITARO** seskorda muzikilo.
- GRACIA** facilmovva, belproporcia.
- GROTO** artefarita kaverno.
- HIRUNDO** speco de migranta birdo.
- HONORI** trakti respekteme.
- ĤORO** kantistaro.
- JADO** verdkolora mineralo.
- KALENDARO** tabelo montranta la datojn.
- KATENO** ligĉeno por malliberuloj.
- KOMPENSI** repagi egalvalore.
- KONSOLI** mildigi ies ĉagrenon.
- KONSUMI** malrapide neniigi.
- KORIDORO** endoma trairejo.
- KOSTUMO** maniero sin vesti.
- KRISTALO** tre pura senkolora vitro.
- MAJESTA** imponaspekta.
- MANDARENO** altranga ĉina ŝtatoficisto.
- MUSKO** mola kreskaĵo sur rokoj kaj arboj.
- NOBELO** altranga persono.
- ORKESTRO** muzikistaro.
- PAGODO** templo de aziaj dioj.
- PAJLO** seka grentrunketo.
- PARFUMO** agrablaodoro.
- PENTRI** kolore desegni.
- PEONIO** speco de floro.
- PERSIKO** bongusta frukto.
- PILGRIMI** vojaĝi al sankta loko.
- PROKRASTI** lasi ĝis pli malfrue.
- RAVI** ĉarmegi, admirigi.
- REMI** movi ŝipon per specialaj lignaj iloj.

RIZO nutrograjno kulturata en Azio.
SALIKO eleganta apudakva arbo.
SANTALO arbo kun bonodora ligno.
SERPENTO senpieda rampanta besto.
SIGELO stampilo.
STALAGMITO vertikale staranta rokpintaĵo en kaverno.

STALAKTITO pendanta rokpintaĵo en kaverno.
TAPETO murornamaĵo.
TRONO seĝo de reĝo.
TUNIKO speco de ĝisgenua ĉemizo.
VEO lamenta krio.
VJETNAMIO lando en sudorienta Azio.

LEGAĴO

UNU JARON EN LA FEINLANDO

Iufoje, estis en Centra Vjetnamio juna beletristo konata sub la nomo Tu Thuk. Distriktestro, li tamen preferis naturon, ol mandarenajn taskojn. Li ofte vojaĝadis tra sia pentrinda naskiĝlando, kies plej malproksimajn fontanojn kaj plej malgrandajn vojstrekojn li tute bone konis.

En lia distrikto ekzistis malnova pagodo kun belega florigardeno. Ĉiujare, je la dua monato de la lunkalendaro tie okazis granda florifesto. La pilgrimantoj plej ŝatis mirindan peonion, kies brileruĝaj floroj eligis ebriigan parfumon.

Iun printempan matenon, ĉarma fraŭlino vizitis la faman lokon. Ŝi venis sola kaj, laŭŝajne, el tre malproksime. En sia admiro, ŝi fleksis florantan branĉon de la multvalora arbeto kaj ĝin rompis. La bonzoj postulis kompenson, je kio ŝi estis nekapabla. Vesperiĝis, kiam preterpasis Tu Thuk. Li demetis sian brokatan tunikon interŝanĝe de ŝia libereco.

La juna mandareno estis tre amata de siaj administratoj precipe de tiu tago. Sed, li volis ĉiupreze sin liberigi de la katenoj de la honoraĵoj kaj profitoj. Iam, konsumita de sia ĉiama sopiro al senlima spaco, li rifuzis sian mandarenan sigelon kaj forvojaĝis.

Li promenis en la malmulte frekventitaj lokoj, akompanate de knabo, kiu kunportis brandujon kaj gitaron. Li haltadis aŭ ĉe arbarrando, aŭ sur riverbordo, aŭ en bela groto, trinkante brandon, ludante muzikon, verkante poemojn...

Iun matenon, lia barko estis glitanta sur la glata spegulo de l' Orienta Maro, kiam li ekvidis ĉe la horizonto kvinkoloran nubon ŝvebantantan super monto, kiu ŝajnis tute vapora. Akcelante siajn remilojn, li sin direktis tien. Li ŝnurfiksis sian barkon malsupre de la roko kaj surgrimpis la deklivon.

Li longe ekstazis antaŭ granda groto, kies stalagmitoj kaj stalaktitoj movbrilis, kiel multe da kristalaj lampoj. Sed, apenaŭ li faris kelkajn paŝojn internen, jam la enirejo sin fermis kaj tuj lin ĉirkaŭis la plej kompleta mallumo. Timoplena, li tamen daŭrigis blindpalpe sian antaŭeniron. La grotovandoj estis muskokovritaj. La vojo estis longa kaj zigzaga. Fine, li ekvidis malproksime malklaran lumeton, kiu kreskis kun lia espero.

Tu Thuk eliris en vastegan ĝardenon de florantaj persikarboj. La aero estis diafana kaj parfumita kaj milda suno verŝis sian lumon. Birdoj, kiujn li neniam estis vidinta ĥore prikantis lian alvenon. Du blujakaj servantinoj, kiuj ŝajne atendis lin delonge interflustris: « Jen li venas, la juna edziĝonto! »

Al li fariĝis, kvazaŭ li estus revanta. Antaŭ liaj okuloj brilis la rubenaj tegmentoj kaj la jadaj muroj de lukse belaj palacoj. La du fraŭlinoj flugkuris en la ĉefan konstruaĵon por anonci lian alvenon. Post momento, ambaŭ reaperis, sin salute klinante antaŭ li: « Lia Nobela Moŝto estas petata eniri! »

Li sekvis ilin tra longaj koridoroj el gemo, oro kaj arĝento, antaŭ ol atingi ĉambr-egon tapetitan per brokato kaj superverŝitan per blueta lumo. Sur sia trono el blanka santalligno, lin estis atendanta majesta kaj bela reĝino tute blanke vestita. Montrante al li blankan santallignan brakseĝon, ŝi demandis:

« Juna beletristo, ĉu vi scias, kie vi estas? Ĉu vi memoras pri iu antaŭdestinita renkontiĝo? »

Tu Thuk timeme skuetis sian kapon:

« Kiel ŝatanto de verdaj montoj kaj bluaj akvaroj, mi vagadis tra multe da ravaj pejzaĝoj. Sed, mi neniam havis la feliĉon tien ĉi alveni. Estus malrespekte peti vian klarigon, sed mi ankoraŭ ne scias, kie mi troviĝas. »

La reĝino ridetis:

« Kiel vi povus scii? Jen vi estas en la sesa el la tridek ses grotoj de la Monto Fi Laj. Naskiĝinte el la akvaro, nia monto flosas sur la maro, aperas kaj malaperas laŭ la ventoj kaj la pluvoj. Via bonkoreco kaj via nobleco estas ĉiekonataj. Tial vi estas invitata en nian landon, kiun ĝis nun vidis neniu ordinara mortulo. »

Ŝi sin turnis al siaj servantinoj. Tiuj ĉi komprenis la senparolan ordonon kaj fortiriĝis. Post momenta silento, eniris malreale bela fraŭlino. Tu Thuk tuj rekonis en ŝi tiun, kiu estis rompinta la florbranĉon. En sia kostumo el blanka vualo, ŝi aspektis milfoje pli gracie, ol dum la unua renkontiĝo.

« Mia filino nomiĝas Ĉiela Parfumo, – diris la reĝino al la beletristo. Dum ŝia vojaĝo sur la tera mondo ŝin trafis malfeliĉo. Vi jam malavaris al ŝi bonfaron, kiun mi ne forgesas. Tial, mi permesas al ŝi kunligi sian vivon kun la via por estingi tiun dankŭldon. »

Tu Thuk, en sia granda emocio, ne sciis, kion respondi. Ĉio estis pretigita por la edziĝfestoj, kiun ĉeestis ĉiuj feinoj de la tridek ses grotoj de la Monto Fi Laj. Ludis feina orkestro. Oni dancis, oni kantis, oni ebriiĝis pro la feina persikbrando.

**

La tempo forpasis, kiel traflugo de la hirundoj. Jam la juna beletristo vivis unu jaron en feliĉo kaj revo. Iun matenon, blanka velo aperis sur malproksimaj ondoj kaj vekis en lia koro la sentojn pri lia tera naskiĝlando. Je la unua fojo, senlima malpleneco ekkaptis lin. Ŝajnis, ke al li mankas samtempe tro multe da aĵoj: lia patra pajlodometo sub bambutufo, la vastaj verdaj rizkampoj, kiuj lacigas la flugon de la cikonioj, la etaj bubalgardistoj ludantaj bambuflutojn sur la dorso de siaj bestoj, kiam vespere ili revenas sian vilaĝon. Tiun nokton, li ne povis fermi siajn okulojn kaj atente aŭskultis la bruon de l' ondoj, kiuj venis por estingiĝi ĉe liaj piedoj.

Lia malĝojo kreskis tagon post tago kaj fariĝis nekonsolebla. Fine, li konfidis al sia feina edzino:

« Mia Ĉiela Parfumo, ni jam gustumis unu jaron la dolĉecon de la geedza vivo. Mi estas tute feliĉa, sed mia koro estas tute konsumita de hejmeo. Lasu min rehejmiĝi ian tempon por revidi miajn familianojn; poste mi senprokraste revenos apud vi kaj ni kune vivos en nia eterna amo. »

La feino restis tute enpenŝiĝa. Ĉe la insisto de sia edzo, ŝi turnis la kapon por kaŝi larmoguton kaj diris al li tra korŝira ekĝemo:

« Mi neniel kuraĝus kontraŭstari al viaj intencoj. Sed, la surtera mondo estas malvasta kaj la surtera vivo, mallonga. Mi timas, ke vi retrovus nek la ombron de l' salikoj, nek la bonodoron de l' floroj de la pasintjara ĝardeno... »

Ŝi konfesis siajn sentimentojn al sia patrino, kiu trankvile respondis:

« Mi tute ne pensis, ke la “polvomondo” tiel pezas ankoraŭ sur lia koro. »

La disiĝo estis aflikta. Ĉiela Parfumo longe ploris. Ŝi pasigis al sia edzo leteron skribitan sur silka folio kaj petis lin malfermi ĝin, nur kiam li estos hejmen reveninta.

Tu Thuk forveturis sur ĉaro el blanka nubo. En palpebruma daŭro li estis jam surterriĝinta.

Li klopode rekonis sian naskiĝvilaĝon. Ĉio estis ŝanĝiĝinta, kaj la pejzaĝo kaj la domaro kaj la loĝantaro. Sole restis samaj la verda flanko de la montaro kaj la arĝenta rivereto, kiu serpentumis ĉe ĝia malsupro. Li sin parole turnis al respektinda blankbarba maljunulo. Aŭdante la nomon « Tu Thuk », tiu ĉi kuntiris siajn brovojn, kvazaŭ serĉante ion en sia memoro:

« Kiam mi estis ankoraŭ eta knabo, – li diris, – mi aŭdis malklare pri mia praonklo, kiu havis la saman nomon, kiel vi. Li iam foriris en la montaron kaj ne plu revenis. Tio okazis antaŭ proksimume unu jarcento... »

La beletristo sentis sin pli sola, ol iam. Li volis denove engrimpi la nuban ĉaron, sed ĝi estis aliĝinta en fenikson, kaj la ĉiela birdo jam malaperis ĉe la horizonto.

Tu Thuk malfermis la leteron. Estis adiaŭa poemeto:

« Meze de l' nuboj naskiĝis amo de feniksoj
De l' pasintjara unueco estas la fino
Ne plu serĉu sur la maro la paŝosignojn de la feinoj.
Pri estonta renkontiĝo estas nenia espero! »

Korpremita, Tu Thuk dankis sian maljunan pranepojn kaj foriris en la montaron.

VU KAN

(el *Vjetnamio Antaŭenmarŝas*)

EKZERCOJ

Ekzerco 87

Leginte la supran fabelon, respondu jenajn demandojn:

1. Kio speciale altiris pilgrimantojn al tiu pagodo?
2. Kiu malfeliĉo trafis la ĉarman fraŭlinon, kaj kiel ŝi estis eltirita el la malfacila situacio?
3. Kion faris Tu Thuk, rezigninte pri siaj mandarenaj respondecoj?
4. Kio okazis, kiam Tu Thuk eniris la grandan groton?

5. Kien li alvenis, kaj kiu renkontis lin tie?
6. Priskribu la reĝinon, antaŭ kiun oni kondukis la junulon.
7. Kion donis al Tu Thuk la reĝino, kaj kial?
8. Kiom longe la junulo restis en la feinlando?
9. Kial li deziris foriri?
10. Kial lia edzino estis tiel malĝojega, kaj kion ne sciis Tu Thuk?

Ekzerco 88

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

RILATE AL; SPITE AL; VIDALVIDE AL; INKLUZIVE DE; INTERNE DE; KAŬZE DE; KOMENCE DE; NIVELE KUN; PARALELE KUN; PROPORCIE KUN.

Ekzerco 89

DE ANTAŬ; DE INTER; EL ANTAŬ; EL TRANS; ĜIS EN; ĜIS SUPER; ĜIS POST; EL SUB.

Per unu el la supraj paroj da prepozicioj plenigu la mankon en ĉiu el jenaj propozicioj:

1. Ne kredu tion, kion vi aŭdis; ĝi estas nur bela rakonto la monto.
2. Ni estas malnovaj amikoj; mi konas lin la milito.
3. Ni troviĝas la kapo en malfacilaĵoj.
4. Li prenis la servotablo specialan botelon por liaj amikoj rezervatan.
5. Se vi decidis iri, ni ne revidos nin pli ol unu jaro.
6. Kiam mi demandis, kio okazas, anonima respondo aŭdiĝis la amaso.
7. Subita rememoro venis al mi mia edziĝo.
8. nia epoko la homoj ankoraŭ kredis neebbla vojaĝon al la luno.

Ekzerco 90

Kiel nomiĝas:

1. homo, kiu defendas viajn interesojn en juĝejo?
2. insekto vivanta en societo, kiu konstruas domojn, paŝtas « bovinojn » kaj havas armeojn?

3. homo servanta en restoracio?
4. tabelo de objektoj ordigitaj laŭ difinita ordo?
5. marborda alta krutaĵo?
6. facetita diamanto?
7. ĉiu el la du moveblaj membranoj, kiuj proksimiĝante kovras la okulglobon?
8. substanco uzata kiel saniga rimedo?
9. speciala signo metita sur io kaj servanta por rekonigi kaj distingigi ĝin?
10. papera saketo, en kiun oni metas leteron por ĝin enpoŝtigi?

Ekzerco 91

Kiu vorto priskribas:

1. voĉon, kiu pro malvarmumo aŭ trouzado iĝis malklara kaj obtuza?
2. ion, kio ripetiĝas kun ĉiam sama interspaco? Ⓚ
3. ion, kio estas detale kaj severe difinita?
4. menson, kiu preferas senton kaj fantazion al intelekto kaj racio?
5. manieron senpacienca kaj facile incitebla?
6. poemon malpezan, supraĵan, malprofundan?
7. agon, kiu montriĝis senutila?
8. ion, kio estas sola en sia speco?
9. ondaron, kiu estas blankkapa? Ⓚ
10. diskuton tro teoriantan kaj nekonkretan?

Ekzerco 92

Kvankam Unu jaron en la feinlando estas vjetnamia, tamen simila fabelo estas konata en multaj landoj kaj lingvoj. Rakontu alian fabelon el vialanda kulturo.

PAŜO DEKSEPA

VORTARO

- ABSOLUTA** senkondiĉa, senescepta, senmanka.
- AEROLITO** ŝtono falinta sur teron el la spaco.
- AKUŜI** elpuŝi el si idon.
- AMBASADORO** oficiala reprezentanto de regno eksterlande.
- AMETISTO** violkolora gemo.
- AMONIAKO** gaso, NH₃.
- ARMEO** granda militistaro.
- ARTO** homa kreado, plejofte reprezentanta iel belon.
- ASTRO** ĉiela korpo.
- AŬTENTIKA** nepre vera, originala; oficiale certigita.
- AVIADI** aerveturi.
- BEBO** infaneto, suĉinfano.
- BOLŜEVIKO** adepto de komunismo.
- BRODI** ornami teksaĵon per fadenaj desegnaĵoj.
- BUKLO** harvolvaĵo.
- CENZURI** oficiale kontroli presaĵojn k. a.
- ĈELO** malgranda konsistaĵero.
- DEBATO** diskuto laŭ orda maniero.
- DIAGRAMO** klariga desegno.
- DIPLOMATO** politikisto, kiu rilatas kun alilandaj registaroj.
- DRAKO** fabela besto havanta flugilojn kaj ungojn.
- DRESI** celkonforme eduki (plejofte bestojn).
- EBENA** samnivele plata.
- EFEMERA** nedaŭra, rapide pasanta.
- EKSPOZICIO** publika elmontriĝado.
- EPIDEMIO** disvastigita malsano.
- EPIZODO** unu flanka agado en rakonto aŭ historio.
- ESTETIKO** beltaksado.
- ETAĜO** samnivele parto de domo.
- FARTI** stati sane.
- FEKUNDA** fruktodona, naskipova.
- FELO** besthaŭto.
- FOKUSO** kuniĝpunkto de tralensaj lumradioj.
- FRAZO** vortkunaĵo; parolo belsona sed malmultsenca.
- FUTBALO** ludo, en kiu oni batas pilkon per la piedoj.
- FUNGO** speco de kreskaĵo foje manĝebla, foje venena.
- GENERALO** armeestro.
- GRAFIKO** arto desegne reprezenti objektojn.
- GRUNDO** kulturebla tero.
- HAJLO** glaciiginta pluvo.
- HIDROGENO** senkolora malpeza gaso (H).
- HOSPITALO** kuracejo.
- JUPO** virina vesto por la malsupra korpoparto.
- KANONO** paflego.
- KAPITALO** profitodona riĉaĵo.
- KARIKATURO** troigita kvazaŭportreto.
- KIRLI** rondirigi fluaĵon.
- KOBALTO** metalo (Co), kies kombinaĵoj blukoloras.

KOLONIO grupo da homoj loĝantaj konstante en lando fremda.	POLIOMJELITO speco de epidemia malsano.
KOMENTI klarigi la signifon de io.	PROBABLA verŝajna.
KONTRAKTI interŝanĝi skribitajn promesojn pri io komune plenumota.	RIBELI rifuzi obeon.
KVARCO tre malmola ŝtono	RITMO perioda reveno de akcentoj.
LABORATORIO scienca laborejo.	SAGO akrapinta pafaĵo.
LAFO materio, kiu elfluas el vulkanoj.	SATELITO korpo, kiu ĉirkaŭiras planedon.
LAKO briliga ŝmiraĵo.	SEKURA estanta en sendanĝera loko.
LERTA tre kapabla.	SKALPO haŭto sur la kaposupro.
LOGI tente altiri.	SLOGANO konciza propaganda frazo.
MAJUSKLO ĉeflitero, granda preslitero.	SMERALDO verdkolora gemo.
MAMO elstara brustparto, kiu ĉe inoj donas lakton.	SPEKTROSKOPO ilo, per kiu oni studas spektron.
MAPO geografia karto.	SPIONO homo, kiu sekrete observas.
MARSO la kvara planedo de nia suno; militodio.	STATISTIKO cifertabeloj pri iu temo.
MASO kvanto da materio konsistiganta iun korpon.	STERILA nekapabla naski.
MERLO speco de birdo.	STILO karakteriza maniero esprimi siajn pensojn aŭ fari ion.
METIO manlabora profesio.	STRIKO ĉeso de laboro por subteni iun postulon.
MINERALO substanco, kiu estas nek besta nek vegetaĵa.	STRIKTA severe preciza.
MINISTERIO ministrejo.	STRONCIO flava metalo (Sr). Ⓚ
MODO aktuala kutimo rilate vestojn ks.	STURMI kurataki.
MURDI krime mortigi.	ŜALTI funkciigi elektron.
NITROGENO senkolora gaso (N).	ŜIKA laŭmode bongusta.
NODO ŝnurkunligaĵo.	ŜTATO regno.
OKSIGENO senkolora gaso (O), necesa por spirado.	ŜUTI verŝi substancon nefluidan.
OPRESI tirane premeĝi.	TANKO milita aŭtomobilego.
ORBITO vojo de unu astro ĉirkaŭ alia.	TEMPERATURO grado de varmo.
ORDENO honora signo.	TERITORIO difinita lando sub iu aŭtoritato. Ⓚ
PACIFIKO la oceano inter Ameriko kaj Azio.	UNGO malmola kreskaĵo sur fingropinto.
PAPO estro de la katolika eklezio.	URANIO kemia elemento (U).
PERFIDI mallojale trompi.	VAKUO malplena spaco.
PERTURBO malordo en korpo, socio, ks.	VARBI instigi al aliĝo.
PLANTI meti vegetaĵon en la teron por ke ĝi kresku.	VARIJ prezenti sinsekvajn diversajn ŝanĝiĝojn.
PLATA senreliefa.	VERMO malgranda senpieda besto.
	VOLBO arkforma plafono.
	VUNDI difekti korpon.

LEGAĴO

FENIKSO

La okuloj de la astronomo ruĝis kaj doloris. Dum longa juvelita nokto li staris ĉe la teleskopo aŭ skribis en notlibro, faris etajn krucojn sur grafikaĵoj, komparis diagramojn. Li estis laca.

« Mi bezonas bonan tagplenon da dormo, » li diris. « Sed, unue, legi miajn leterojn kaj la matenan ĵurnalon. »

Li iris al sia skribotablo.

Miloj kaj miloj da astroj; milionoj da kilometroj; lumjaroj; orbitoj kaj sistemoj; temperaturoj kiuj vaporigas feron kaj solidigas nitrogenon; aliaj gravitoj, lafaj montoj, amoniakaj maroj; glaciuroj kaj drivanta polvo; vasta matematiko de longaj nulovicoj; ekkompreneti tiun lumtremantan vualon el nigra veluro, gembrodita, tra kiu aerolitoj ofte trenas longajn lumfadenojn; la konoj kiuj ĉiam kreskigas nian respekton al la kosma mistero; tio estis la vivo de la astronomo. Lumo; lumjaroj; kaj mondoj kiuj pro la nulovicaj distancoj ŝajnas manoplenoj da brilega polvo ŝutitaj sur la vualon.

Nun la okuloj de la astronomo, tiel longe fokusigitaj sur lumjarmile foraj steloj, fokusigis sur paperpecoj, ĉe la skribotablo en la studĉambro. Li revenis al la planedo Tero.

Naŭzo kaj tremetoj maltrankviligis tiun eĉ pli malgrandan teron kiu estis lia korpo, tiun etetan sateliton, ligitan per gravito al la surfaco de planedo.

La leteroj ne tre urĝis, kaj li metis ilin sub sian paperpremilon. La paperpremo estas peco da fero: aerolito malgranda. La plimulto de la fera maso forvaporigis en la flugo antaŭ ol la aerolito trafis la teron. La objekto ne havis estetikan belon, sed ĝi plaĉis al la astronomo pro la profesia intereso kaj pro la mistero. Ĝi estis peceto de mortinta stelo, kiu traflugis grandajn vakuecojn kaj, esceptaĵo inter la matematikaj probabloj, renkontis alian stelon sufiĉe frue por ne tute elvaporigi.

La astronomo prenis la matenan ĵurnalon. Grandegaj majuskloj hurlis nervŝire.

Aŭtentikaj fotoĵoj de murdistoj kiuj portis mankatenojn kaj generaloj kiuj portis brilajn ordenojn konkure postulis atenton. Ribeluloj, rifuĝintoj, protestaj procesioj, procesoj kun konfesoj, la konfesoj de kulpuloj kies vangoj estis kavaj kaj kies manoj senĉese tremetadis; filmstelinoj kun planedaj mamoj, sennaciecaj perdituloj sen pasportoj, tiuj astretoj sen normala gravito; karikaturo sur kiu fumofungo kreskis en trietaĝa ŝpruco; ferigaj, konsolaj statistikoj pri tankoj, kanonoj, aviadiloj, atombomboj, hidrogenbomboj, kobaltbomboj; la lastmodaj aktualaĵoj de Dior kaj Schiaparelli (ŝikaj virinoj portos malpli longajn jupojn ĉi-jare; la harnodo eksmodiĝas kaj la lerneknaba bukaro iĝas lastmoda; drakosango estos la nova koloro por unglako); la plej lastmodaj aktualaĵoj de la laboratorioj (ĉiu ŝika registaro nun havas stokon da hidrogenbomboj: la senskalpa harstilo baldaŭ estos laŭmoda, ĉiuj mondkonsciaj virinoj portos sterilecon sub la jupo kaj la lastmodaj jupoj mem estos faritaj el forvezikiĝinta haŭto; homsango estos la lastmoda kolorilo por la manoj de la ministraj moŝtoj); epizodoj sur landlimoj kiuj perturbas multajn nervsistemojn kaj pro kiuj pluraj nervsistemoj ne plu funkcias; la astronomo legis la ĵurnalon kaj sentis tordiĝantan vermonodon sub la stomako.

Diplomatoj flugis tien kaj reen, ridetis por la fotografoj, frazis kave. Komentistoj serĉis signifon en la frazoj kaj represigis malnovajn mapojn kun novaj simboloj kaj novaj

longiĝantaj, kurbaj sagoj. La edzino de fervojisto ĵus naskis kvaropon. Belegaj infanoj, ĉiuj kvar estis knabetoj. Oni vokis la knabojn naskitajn antaŭ dekok jaroj al la flago. Sed faru longtempan kontrakton kun la armeo por interesa aventuroplena vivo. Ni havas la interesajn novajn armilojn. Flegistino riskis la vivon por savi akuŝantinon dum incendio en la hospitalo. La patrino kaj la bebo bone fartas. Niaj novaj tankoj montras grandegan teknikan progreson. Ili tiom deziris infanon, ke la edzino defiis kuracistojn kaj vetludis pri la vivo por naski. Tri kuracistoj avertis pri la danĝero de stroncio-90 en la atmosfero. Dekses-jarulino petis permeson edziniĝi: ni tiom amas unu la alian. Ni ne cedos eĉ centimetron de nia sankta teritorio. Mil cent dek kvar homoj proponis hejmon al la hundido trovita en la trajno. Ni devos esti fortegaj por defendi la pacon. Radioaktiva pluvo falis sur Pacifika insulo. Sciencisto forkuris orienten. Dancistino forkuris okcidenten.

La astronomo karesis la aeroliton, solidan objekton kiu jam forvaporigis laŭ la ordoj de la sorto. Ĝi restos, li pensis. La aerolito, la rifuĝinto el alia sistemo, estis konsole solida, difinita objekto en timige disvaporigema mondo. La astronomo vesperis kaj ŝaltis la radioaparaton.

Sloganoj, generaloj, ĝeneraligoj, konfliktoj, debatoj, voĉdonoj, li denove vizitis la ĉefministron, la ambasadoro refluĝis al la ĉefurbo, ni ne cedos unu centimetron, ni defendos niajn rajtojn, la kvar grandaj potencoj, la malgrandaj potencoj, la senpotencaj amasoj, nova provo pri la hidrogenbombo, tre interesaj rezultoj, stroncio-90, uranio-235, tre interesaj numeroj, la tiraneco de la bolŝevikoj, la militemo de la kapitalistoj, imperismo, opresado, cenzurado, ŝtatperfido, spionado, la urbo estas kaptita per sturmo kaj oni portos malpli longajn jupojn ĉi-jare; ekspozicio pri novaj aviadiloj por varbi promesplenajn junulojn al la aerarmeoj; epidemio de poliomjelito la Ministerio de Publika Sano diras sterileco pro laboro inter radioaktivaj substancoj la Papo diras dudek mil novaj rifuĝintoj multaj vunditoj la Ruĝa Kruco diras striko inter la fervojistoj la Ministerio de Trafiko faras anoncon stroncio-90 uranio-235 hidrogeno kobalto ni ne cedos unu centimetron prestiĝo akuŝhospitalo tri grimpantoj mortis proksime al la pinto kaj jen la futbalrezultoj.

La astronomo malŝaltis kaj rerigardis la ĵurnalon. Li bezonis dormon, eĉ urĝe. Amaso da bildoj kaj konceptoj ĥaosis en la kapo, pri mondo kiu havis ĉion por feliĉiĝi, sed ŝajne ne havis la saĝon por permesi al si feliĉon. Kio okazos finfine? li diris. Ni jam revas pri kolonioj sur aliaj planedoj kaj ne kapablas toleri unu la alian sur tiu ĉi bela, nature vivsubtenema planedo. Marso tradicie simbolas militon; tamen sur Marso troviĝas, eble ia verdaĵo, sed ne homoj.

« Mi enlitiĝos, » la astronomo diris. « Eble la mondo aspektos pli feliĉa kiam mia cerbo estos freŝe vigla. »

Sed, por konvinki sin pri solideco, li tenis la malgrandan aeroliton sur la manplato, kaj sentis kiel la centro de la tero allogas la premantan pezaĵon. La pezo estis iel konsola, kuraĝiga.

« Ĉiu rifuĝinto povus rakonti historion, » la astronomo pensis, kaj remetis la aeroliton sur la leterojn; sed li daŭre fiksrigardis ĝin, pro la inerteco de granda laco; la malgranda objekto komencis iom hipnotigi lin; ĝiaj konturoj iĝis maldifinitaj antaŭ la dolorantaj okuloj. Lia kapo ekzumis kaj la aerolito iĝis tremanta planedo, mondo en alia sistemo.

Al la astronomo ĝi rakontis historion.

« Tie, kie nun nigras absolute vaka spaco, kie nek gasoj kirliĝas nek roko pendas sur gravitoreto, iam estis planedo, planedo kun tero kaj maro, poste kun vivantaj estaĵoj en la maro, poste kun vivantaj estaĵoj en la maro kaj sur la tero. Sur tiu planedo, kiun vi neniam vidis per teleskopo, troviĝis montoj kiuj lumis purpurete sub la radioj de la stelo kiu estis la granda centro de tiu sistemo. Glaciriveroj malrapide fluis. Vivantaj estaĵoj spiris atmosferon malpli densan ol tiu de la tero, kun multe malpli da oksigeno. La gravitotiro estis malforta sur la malgranda planedo, kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj havis piedetojn kun suĉteniloj. La plantoj marŝis serĉante la plej varmajn lokojn. La lumo estis tre forta pro la glacio kaj la neĝo. Ĉiuj vivantaj estaĵoj kiuj havis okulojn havis tre dikajn palpebrojn duoblajn; la travideblaj palpebroj kovris la okulojn ĉiam escepte dum la noktoj, kiam nur la astroj, inkluzive la Teron, estis videblaj, kaj la aliaj palpebroj ripozigis la okulojn.

La plej inteligentaj bestoj sur tiu planedo estis la *rjuiaoj*; ili estis kovritaj per mal-longa, densega ora felo, kiu brilis sub la forta respegulita lumo. La pensa aparato estis en la plej malsupra parto de la korpo, pro sekureco kontraŭ neĝŝtormoj kaj hajlo.

Ĉio malsimilas al la plantaro kaj bestaro de la Tero; eble kosmaj memoroj malofte ĵetas detaleton de tiu planedo en vian menson dum sonĝo; sed teraj vortoj ne ekzistas por klarigi al vi la plimulton de tiuj detaloj. Lumo, koloroj, sonoj, substancoj, samis; sed ĉiuj kunmetaĵoj malsamis. Vi scias ke, laŭ la atestoj de la spektroskopo, la samaj elementoj, aŭ pluraj el ili, troviĝas ĉie... Sed alie, ĉio malsamis al la Tero.

Ĉu feliĉo povis ekzisti sur tiu planedo? Ĉar la spektroskopo ne povas trovi feliĉon. Jes; feliĉo povis ekzisti sur tiu planedo. La *rjuiaoj* kapablis elekti unu la alian kiel kunulojn, admiri unu la alian kaj zorgi unu pri alia. Laŭ la difinaj vortoj de la Tero, Amo ekzistis inter ili; kaj familioj; kaj grupoj; kaj kiam ili pli evoluis, la grupoj grandiĝis. *Rjuiaoj* luktis kune, kontraŭ malvarmo, kontraŭ ŝtormoj; ili dresis plantojn por ke ili restu en bonaj lokoj; ili ebenigis montojn kaj trovis mineralojn en la grundo. Ili beligis sin per ametistoj kaj smeraldoj. Ili komencis regi la aliajn bestojn; kaj la aliaj bestoj iĝis pli grandaj, pli belaj, pli fekundaj.

Iu vidis similecojn inter kvarco kaj glacio kaj la okulaj lensoj de amata *rjuiaino*; kaj alia provis rekrei la trajtojn de sia morta patrino sur roko. La arto naskiĝis.

Jarmiloj kaj jarmiloj. Semi, konstrui, porti, komuniki, ariĝi.

Ĉu do malfeliĉo ekzistis sur tiu planedo, inter belaj, lertaj, fortaj bestoj kiuj tiom kapablis feliĉi kaj venki la naturon?

Jes, ankaŭ malfeliĉo povis ekzisti. La plimulto de la *rjuiaoj* havis bonajn intencojn kaj nur eraris kelkfoje pro malforteco aŭ miskompreno; sed ĉiam kelkaj perceptis ke la plej rapida vojo al ĝuado estis forpreni la laborfruktojn de aliaj. Envio ekzistis inter ili; malpacienco kaj, tial, malamo.

Ili povis kvereli; ili provis distiri unu la alian per suĉiloj; poste ili lernis kiel ĵeti rokpecojn. Akraj glacipecoj... kaj poste ili trovis feron.

Ili ekregis fajron kaj kreis la domon, la hejmon. Ili poste eksciis ke fajro povas mortigi.

Jarmiloj kaj jarmiloj. Ariĝi pli strikte, venki distancojn, krei multajn, belajn, komplikajn ilojn. Jarmiloj kaj jarmiloj.

Truante la teron por elpreni trezorojn, ili trovis multajn novajn substancojn, ili ne

demetis envion, malpaciencon kaj malamon.

Iam mi estis peco de stelo; kaj nur la silentaj steloj, senvivaj estaĵoj kaj sen scio, estis la alrigardantoj senkonsciaj. kiam la bela, rida, vivsubtenema planedo malaperis.

La *rjuiaoj* havis ĉion: amon, amikecon, hejmojn, ilojn, artojn, metiojn, lumon, atmosferon, akvon, plantojn, bestojn. Milmiloj da aliaj steloj havis nur gasojn aŭ rokojn. Sed ili brilis kaj beligis la noktojn, la diversajn noktojn de la diversaj ĉefsteloj.

La *rjuiaoj* havis senfinan variecon, kaj trovis novajn, strangajn substancojn; kaj komprenis kiel ili povos esprimi malamon plenplene, dum ili ankoraŭ, mallerte kaj vespirante pro la maladekvateco de esprimiloj, fuŝesprimis amon. La vasta plimulto de la *rjuiaoj* volis daŭre provi, volis vivi, eĉ maladekvate, sed vivi kaj vivigi kaj iel krei estontecon; sed kelkaj *rjuiaoj* volis havi ĉion tuj kaj iĝi tre gravaj.

Tial, ili eksplodigis la planedon.

La katastrofo estis nur malgranda en la kosmo; subite tre bela lumego; pluvego da aerolitoj; nigra vakuco. Nenio ajn; ĉar astroj ofte mortas.

Sed tiu planedo ne mortis nature; tiu planedo estis murdita. Amo, amikeco, hejmoj, iloj, artoj, metioj, tuj malaperis, ekmaestis. Milmiloj da belegaj komplikaĵoj kaj variaĵoj ne plu estis. Sur tiu planedo ne plu ekzistis eĉ lumo, eĉ maro, eĉ atmosfero por rekomenci. Aerolitoj forvaporigis en belaj lumostriaj flugoj; poste, silento, nigro, vakuco, absoluta nenio. »

« Fino, » diris la astronomo.

« Ne! » diris la aerolito, kun fera firmeco. Ne fino; nur perdego, malŝparego, murdo de planedo vivsubtenema, eksperimento finita multe tro frue. »

« Lumjarojn malproksime de tiu nigra, silenta vakuco, troviĝis la suno. Ĉirkaŭ la suno diversaj planedoj orbitis. Kaj, dum la lastaj, plej grandaj pecoj de la hejmo de la *rjuiaoj* ankoraŭ forvaporigis en flugo, dum tiu efemera beleco orpluvis en la vastega volbo, mistera nova energio ekvibris super la akvoj de la Tero.

Kaj kelkaj etetaj, unuopaj ĉeloj ekekzistis en la akvoj sur la Tero. »

La astronomo duone rekonsciiĝis.

« Rekomenci... » li flustris, kun tragika senpersona espero.

Kun fera firmo, la aerolito respondis:

« Ĉiam rekomenci... aŭ daŭri kaj iri pli alten... »

« Aŭ daŭri... aŭ daŭri... aŭ daŭri... » ritme pulsas la sango, brue en la lacegaj oreloj, kiam la kapo de la endormiĝinta astronomo falis sur la skribotablon.

« Sur alia stelo, se ne ĉi tie... » diris merlo en la ĝardeno.

« Aŭ daŭri... aŭ daŭri... » ritmis la homa sango.

MARJORIE BOULTON

(el *Belarto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 93

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Kial la astronomo estis laca?

2. Kio estis la aerolito, kaj ĉu ĝi estis bela?
3. Kiel la aŭtorino aŭtentikece sentigas al ni la ĥaosan, ŝajne senprijuĝan impreson pri tio, kio, laŭ la ĵurnaloj, estas grava kaj interesa por la homoj?
4. Ŝiaj kontrastoj estas zorge elektitaj: citu plurajn ekzemplojn de tio.
5. En la lasta parto de la radiodissendo, la aŭtorino fine rezignas pri ĉia interpunkciado. Kion ŝi komunikas per tiu rimedo?
6. Kian humoron havis la astronomo, aŭskultinte la novaĵojn?
7. Priskribu la mondon de la *rjuiaoj*.
8. Kiaj kreaĵoj estis la *rjuiaoj*?
9. Kio fine okazis al la mondo de la *rjuiaoj*, kaj kial?
10. Ĉu la fina impresoj de la rakonto estas optimisma aŭ pesimisma? Kial vi opinias tiel?

Ekzerco 94

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

KOMISIE DE; KONDIĈE DE; KONSEKVENCE DE; KONTRAŬE DE; KONTRAŬVIZAGĈE DE; LAŬLARGĈE DE; LAŬLONGE DE; MANKE DE; MEMORE DE; MEZE DE.

Ekzerco 95

Sube troviĝas du listoj. En listo (a) troviĝas vortoj formitaj el la radiko LAS; en listo (b) troviĝas la signifoj de tiuj vortoj, sed misordigitaj. Skribu la LAS-vortojn, kaj apud ĉiu el ili metu la ĝustan signifon.

- a) ALLASI; DELASI; ELLASI; ENLASI; FORLASI; POSTLASI; PRETERLASI; TRALASI; TRANSLASI.
- b) restigi post si; ne mencii; restigi sola forirante; akcepti; ne plu teni; lasi transpreni; lasi trairi; lasi netuŝita preterpasante; lasi eniri.

Ekzerco 96

El la vortoj inter krampoj, forstreku ĉiukaze la malĝustan:

1. (ĈIU, ĈIA) lernanto devas studi la participojn.
2. Tio forigas (ĈIUN, ĈIAN) dubon pri la estonteco de la lingvo.
3. Lia klarigo forigis (ĈIUJN, ĈIAJN) miajn dubojn pri lia konduto.
4. Ni ekskursos en (ĈIU, ĈIA) vetero.

5. Ke Esperanto plene funkcias, devus esti evidente al (ĈIU, ĈIA) plej elementa inteligenteco. Ⓚ
6. Ili ellernis en la daŭro (DE, DA) kelke (DE, DA) semajnoj. Ⓚ
7. Esperanto (EVOLUAS, EVOLUIGAS) laŭ la natura kaj rekta vojo.
8. Ni ferias surborde de (NIGRA MARO, LA NIGRA MARO).

Ekzerco 97

Daŭrigu kaj kompletigu la suban rakonton:

« Negrave kiom da jaroj oni jam deĵoris sur spacveturiloj, tre dramecaj estas ĉiam la unuaj horoj sur nova neesplorita planedo. Per observado de malproksime ni jam ekhavis kelkajn bazajn informojn pri la nova tereno, sed neniuj povas antaŭvidi precize, kio atendas ekstere kiam la veturilo alteriĝas. Tial, apenaŭ la *Vojaĝanto* ektuŝis la surfacon de la dua planedo de stelo 2145 kaj la motoro eksilentis, jam mi leviĝis de sur mia kuŝejo kaj rapidis al observa fenestro. Tie, antaŭ miaj okuloj »

Ekzerco 98

« Eble multloke tra la universo troviĝas inteligentecoj, kun kiuj la homoj iam kontaktiĝos. »

Priskribu la emociojn – ĉu pozitivajn, ĉu negativajn – kiujn tiu koncepto vekas en vi. Provu analizi la kaŭzojn de tiuj emocioj.

PAŜO DEKOKA

VORTARO

ALEO (ĉi tie) mallarĝa trapasejo.

ALUDI nerekte paroli pri io.

AMBOSO feraĵo, sur kiu oni batas metalon.

AVIZO anonco, informo.

BALONO kaŭĉuka ludilo, kiun oni plenigas per aero aŭ malpeza gaso.

BAZARO vendejo.

BLAGO ŝerca mensogo.

BOJI hunde bleki.

BUDO ligna butiketo.

CIRKO rondforma spektaklejo.

DISPUTI malpace diskuti.

EKSKLUZIVA esceptanta ĉion alian.

EKZORCI preĝe forpeli diablon.

ESKAPI sukcese forkuri aŭ eviti.

FARSO neserioza teatraĵeto.

FASKO kunligita aro.

FAŬKO besta buŝego.

FILANTROPO bonfaremulo.

FORMATO dimensio de libro (k.s.).

FUNEBRO malĝoja sento pro ies morto.

GALIMATIO sensencaĵo, konfuzajo.

GORĜO interno de la kolo.

HISTERIO konvulsia nerva malsano.

IDIOTO homo malinteligenta.

INICIATIVO entreprenemo.

JUKI kaŭzi malagrablan senton en la haŭto.

KALSONO subpantalono.

KORNO malmola kapelstarajo.

KRETENO malspritegulo.

KRIĈI alte kaj akre krie.

KUNIKLO malgranda rapidkura longorela besto.

KVAKI bleki kiel ekz. rano.

LEONO granda kateca rabobesto.

MAGIO arto fari mirindaĵojn.

MANDATO rajtigilo.

MARTELO peza batilo.

MURMURI aŭdigi malfortan obtuzan bruon.

NEGOCO monprofita afero.

OFERTI komerce proponi.

OPORTUNA facile uzebla; bone adaptita por sia celo.

PAKI pretigi ion por transportado.

PANIKO subita ektimego.

PAPILIO bela grandflugila insekto.

PIA religie respektama.

PRUNTI disponigi aŭ akcepti ion poste redonatan.

PSEŬDA falsa, nur ŝajna.

PUFA plenblovita; plenŝtopita.

PUNDO brita monunuo.

REDUKTI dimensie malgrandigi.

REMBURI pufigi, enŝtopante ion.

RITO religia ceremonio.

SARKASMO akra moko.

SKLAVO homo senkondiĉe je dispono de iu mas- tro.	TUSI spasme elpuŝi aeron el la pulmoj.
SPONGO malpeza trupleña materio, uzata por vi- ŝi aŭ sorbi.	URTIKO vegetaĵo, kies folioj estas kovritaj de pi- kiletoj.
STANDO montrejo en ekspozicio.	VAMPIRO sangosuĉa fabela monstro.
SVENI perdi momente la konscion.	VARO komercaĵo.
ŜARGĪ meti pezan objekton sur ion.	VIANDO karno uzata por nutrado.
ŜRUMPI malŝveli, malkreski.	VOLVI ĉirkaŭmeti ion flekseblan ĉirkaŭ alian ob- jekton.
ŜTOPI tute plenigi.	(GELT) neesperanta vorto, slange uzita = mono.
ŜULDI devi laŭleĝe pagi iun sumon.	(ZO'O) slanga mallongigo = bestĝardeno.

LEGAĴO

PLEJ BONE RIDAS KIU LASTE RIDAS

Dum la manĝohoro la bazaruloj kutime kolektiĝis en la foira restoracio kaj senĉese babiladis. La temo estis preskaŭ ekskluzive pri ilia negoco. La negoco kaj foiroj kaj ĉio rilata estis la ĉiama temo. Oni pensus, ke for de la laboro, kiu konsistas plejparte el uzo de la voĉo, bazaruloj emus ripozi per silento, sed tute male. Ju pli ili parolas, des pli ili emas paroli, eĉ kiam ili estas raŭkaj.

Ĉe la manĝotablo oni demandis al mi, ĉu mi konas Benzo'n. « Jes, » mi respondis. « Mi konas lin, sed nur supraĵe. »

« Ho, » respondis la bazarulo, « li estis en vera kaĉo antaŭ nelonge. Neniam mi vidis viron pli turmentatan ol li. Tiu kompatinda bovo preskaŭ freneziĝis! Strange, ke vi ne aŭdis pri li. »

« Sed kio okazis al li? »

« Kio okazis? Ĉiuj ridis pri li. Jen kio okazis. »

La bazarulo ĉirkaŭrigardis esprimplene, tusetis kaj komencis rakonti. (Mi poste konfirmiĝis, ke la rakonto, kiun la bazarulo rakontis, estas ja baze vera; sed ĝis kia grado li ornamis ĝin per elpensitaj detaloj, mi ne scias. Mi citas lian rakonton komplete, kiel li diris ĝin, kun la troigoj.)

– Vi ĉiuj konas tiun pseŭdan lertulon, ĉu ne? Do la kaĉo startis tre simple. Kiam Benzo sklavumis ĉe cirka budo, li pruntis 'om da pundoj al ulo, kiu laboris en la sama cirko. Tiu cirkisto promesis tuj redoni la pruntaĵon; sed tempo pasis, kaj la cirkisto ĉiam elpensis novajn turnojn por eviti la repagon. Tiu ludo daŭris, kaj Benzo pli kaj pli malpacientiĝis. La afero tedis lin, ne sole ĉar li ne emis roli kiel filantropo, sed ankaŭ ĉar aliaj vidos, kiel facile trompebla li estas. Komprenu, ke nenio pli frakasas la memestimon de trompisto, ol esti mem trompata antaŭ atestantoj. Fine Benzo komencis forte minaci la ŝuldanton. La ŝuldanto multe protestis kaj fine konvinkis Benzoni, ke li ja volas repagi, sed ke li vere ne havas la gelt'on. Sed Benzo persistis kaj diris ke, se li ne povas repagi per mono, do li nepre devas repagi per io egalvalora. Post longa disputo la cirkisto diris al Benzo: « La sola oferto, kiun mi povas fari, estas repagi vin per leonado. Ĝi valoras multe pli ol la ŝuldata sumaĉo, sed por enkapigi al vi, ke mi ja estas honesta, kaj por ŝtopi vian kvakantan faŭkon, mi faras tiun oferton. »

« Je la turmentita Kristo, » eksplodis Benzo. « Kion mi faru per leonido? Kia brila ideo! – vera geniaĵo! Kial ne oferti elefanton? Jen ideo: ofertu elefanton, faskon da elefantoj, mi ja amegas ilin, elefantojn de ĉiuj formatoj kaj koloroj, milojn da ili, – efektive mi aĉetis dudekon da ili ĉi-matene antaŭ la matenmanĝo! » peze sarkasmis Benzo.

« Do, sarkasmu, sarkasmu, idioto! Ĉu vi demandas kion fari per valora leonido? Vi, kies metio estas vendi! For de mia vido, mi perdas paciencon pri vi. Jen vi aperas en ĝusta lumo! Vi, kiu fanfaronas ĝisnaŭze, ke vi povas vendi kion ajn! Kaj ni aŭskultis, dum vi pufigis vin per memlaŭdoj; sed nun, kiam mi ofertas al vi trezoran varon, vi ekŝrumpas kiel pikita baloneto! La leonido valoras pli ol duoble la ŝuldon, eĉ kretena vendisto scias tion. Ĉu tiu fakto ankoraŭ ne enpenetris la spongon en via kapo? Kion vi pensas? Ĉu vi pensas, ke oni povas aĉeti leonidojn tiel facile kiel kuniklojn? Leonoj ne petolas sur la kampoj ĉi tie, sciu. Oni ne kaptas ilin per papilia reto. Se vi estas tro stulta por akcepti la leonidon, nu, mi estas kontenta, ĉar mi certe ne volas fordoni ĝin. Sed ne plu ĝenu min. La afero finiĝu tiel. Neniu povos diri, ke mi ne faris malavaregan ofertan. »

Tiel daŭris la reciprokaj insultoj, kaj post multe da argumentoj Benzo akceptis la leonidon. Tuj li klopodis vendi ĝin, sed ne sukcesis. Diablo! tion li ne atendis. La leonido embarasis lin, ĉar estis tre maloportune kuntreni ĝin ĉie. Li forlasis la cirkolaboron kaj reiris al foiroj: sed ĝenaj malfacilaĵoj komenciĝis, kiam li provis enloĝiĝi. Li konstatis, ke dommastrinoj tute ne ŝatas havi leonidon en la ĉambroj.

La rakontanto rigardis al ni ĉiuj kaj iom tro serioze ripetis:

« Jes, amikoj. Kredu-ne-kredu, sed dommastrinoj – cetere tute normalaj homoj – havas tiun strangan kapricon, tiun nekompreneblan mankon, ke ili ne ŝatas havi leonidojn en la ĉambroj. »

La rakontanto ekbruligis cigaredon kaj daŭrigis:

– Post multaj ĝenaj provoj Benzo komencis ruzi por akceptiĝi en loĝejon. Li lasis la leonidon provizore ĉe iu, luprenis ĉambron, kaj post la mallumiĝo enportis la leonidon. Ĉiutage li devis ŝteliri, por aĉeti viandon por la besto, kaj reveni mistere kun volvaĵo sub la brako. Sed tiu damnita leonido manĝis senfine. Benzo pli kaj pli zorgumis. La kosto de la viando iĝis peza ŝarĝo. Kiam la dommastrino volis enveni por ordigi la ĉambron, ŝi trovis ke la pordo estas ŝlosita kontraŭ ŝi kaj ŝi komencis esti suspektama. La enporto de la misteraj pakaĵoj pliigis ŝian suspekton. Ŝi imagis ke io terure stranga okazas en la ĉambro, kaj kvereloj rezultiĝis, dum kiuj ŝi faris amarajn aludojn al magiaj ritoj kaj nigra sorĉo, sed Benzo ne cedis eniron al ŝi. Fine li ricevis de ŝi forlas-avizon kaj li devis atendi oportunan momenton por ŝtele eliri kun sia leonido.

Denove li serĉis ĉambron kaj denove li devis ruzi. En la nova loĝejo la farso rekomenciĝis. La leonido ŝajne volis ĉiam gluti, kaj se Benzo ne prethavis sufiĉe da viando, ĝi komencis muĝi; do, por senbruigi ĝin, li estis devigata plenŝtopi ĝin per manĝaĵo. Kaj la laboro, kaj la prizorgo de la besto, kaj la ĝeno, kaj la senmoneco: ĉio kune reduktis Benzon al kompatinda stato. La leonido pli kaj pli grasiĝis, dum Benzo pli kaj pli maldikiĝis. Dumtempe la besto kreskis kaj komencis agi iom minace, kaj samritme kun la kresko de la besto kreskis la premzorgo de Benzo. Unu vesperon li revenis en la ĉambron kaj trovis la leonon sur la lito; sed kiam li provis malsuprenigi ĝin ĝi murmuris terure, do Benzo devis dormi sur la planko. Ni kunlaborantoj de Benzo multe ŝercopikis lin pri la okazaĵo, kaj li furioziĝis. Ĉiuj ridis pri li kaj diris, ke li estas pli sovaĝa ol la besto.

Ⓚ

La kompatinda Benzo fariĝis malbonhumora, malgrasa kaj diboĉaspekta pro nesufiĉa dormo, dum oni povis imagi glatan, grasrondan leonon trankvile ripozantan sur la lito kun rideto, kiu streĉiĝis de orelo al orelo. Benzo sovaĝe bojis kontraŭ niaj ŝercopikoj, kaj mankis nur tempo, por ke la homo bestigu kaj la besto homigu. Kompato komencis tuŝi nin, ĉar li ja estis en terura stato; sed niaj bonintencaj konsiloj nur pli kolerigis lin, ĉar li taksis ilin kiel blagojn. Li nun perdis ĉian iniciativon kaj ne povis pensi kion fari.

Sed unu tagon venis la krizo. Dum lia foresto el la ĉambro la dommastrino havigis al si kroman ŝlosilon kaj malŝlosis lian ĉambropordon. Ŝi tre suspekteme ŝtelrigardis en lian ĉambron, atendante vidi mi-ne-scias-kion. Kio ajn estis ŝia atendo, ŝi certe ne estis preta ricevi tian ŝokon. Ŝi ŝovis la kapon en la ĉambron, kaj ŝiaj okuloj gluiĝis sur la besto. La leono subite antaŭenmoviĝis, kaj la dommastrino tujtuj fermtiris la pordon kaj reŝlosis ĝin. Ŝi staris frostigita dum momento kaj, post konsciiĝo, eligis kriĉon kiel lokomotiva fajfilo kaj forkuregis laŭ la koridoro ĝis duonvoje, kie ŝi falis en plena sveno. Alarmite, homoj kuris el la ĉambroj kaj komencis revivigi la dommastrinon. Ŝi rekonsciiĝis, malfermis la okulojn kaj ĉe la rememoro larĝigis la okulojn kaj komencis histerie kriegi:

« Leonoj, teruraj leonoj en la ĉambro! Ho Dio, savu min! Ho Dio, ili saltis al mi, grandaj, sovaĝaj leonoj! Tiu diablo, tiu vampiro kaj lia sorĉarto, tiu monstro el infero! »

« Sed kio estas, kio estas? » voĉoj demandis al ŝi.

« En tiu ĉambro, tie, leono atakis min. Ĝi estas leona monstro. Ne eniru, pro la sanktuloj ne eniru: ĝi estas terura monstro, ĝi preskaŭ disŝiris min per la ungegoj... pli ol unu futon longaj! Ĝi saltegis al mi, ĝi havas kornojn, – je Dio, ne malfermu la pordon – estas ĉiusecaj monstroj tie! »

« Trankviliĝu, ne tremu, ni helpos! » diris la voĉoj; sed la dommastrino nur kriadis el tuta gorĝo panikan galimation da kontraŭdiroj.

Iu vokis policianojn.

« Nu, » diris unu el la policianoj, « regu vin kaj diru al ni, pri kio temas. »

« En tiu ĉambro, numero ok, estas teruraj bestformaj monstroj. Apenaŭ mi eskapis viva. »

« Nu, nu, ne ekscitiĝu, ni protektos vin, » diris la policano, per tono, kiun oni uzas por pacigi frenezulon. « Ĉu la bestoj havis gajajn kolorojn? » Kompreneble la policanoj pensis, ke ŝi estas aŭ freneza aŭ ebria. « Estu nur trankvila, ni forigos la bestojn, ne ĝenu vin, lasu al ni! »

« Jes, jes, forigu ilin tuj – estu singarda, eniru armite – voku pastron, ke li ekzorcus la diablojn! »

« Donu al ni la ŝlosilon! » diris la policano tute trankvile, kaj duonridete li kaj lia kolego alproksimiĝis al la pordo, sed ĝuste tiam aŭdiĝis muĝo el la ĉambro.

« Jen, jen, » kriis la dommastrino. « Ĉu mi ne diris? »

La grupeto da homoj tuj forkuris for de la pordo, kaj la du policianoj restis senmove. Post hezito unu diris al la alia: « Ni ne rajtas eniri privatan ĉambron sen serĉmandato. »

Esprimo de malŝarĝo heligis la vizaĝojn de la policianoj ĉe tiu elturno. Ili sin turnis al la dommastrino:

« Kie troviĝas la luanto de la ĉambro? »

« En la foiro, ĉe stando 13. Lia nomo estas Samuel Rogers. » La du policianoj iris al la stando kaj flustre parolis al Benzo. Li kviete foriris kun ili.

Pasis tri tagoj, dum kiuj nin jukis la scivolo. Ĵaŭde matene li revenis, pasante tra la aleoj kun iom de la malnova aplombo.

Ni kuris al li. « Kio okazis? » ni demandis.

« Aranĝite, knaboj! » diris Benzo. « Nu kio? Iom da tondro kaj hajlo en la policejo, sed tio tuŝis min kiel akvo anseron. Nun ja *ili* transprenis la zorgon, kaj ĝi donis al ili urtikon en la kalsonon! Kion fari? Ili devis eltiri la leonon kun helpo de cirkaj dresistoj, kaj ili loĝigis ĝin ĉe la cirko. Tamen la besto ja restis mia! Tion ili ne povis ŝanĝi. Ili akuzis min pri rompo de l' paco; mi kontraŭatakis, ke ili senrajte forprenis mian proprajon. Diable, tio mutigis ilin! Ili estis inter martelo kaj amboso – ne sciis kion fari. Mi vidis ilin danceti kiel kato sur fornoplato. Fine mi konsentis intertrakti, kaj ili vendis la leonidon al la zo'o – kredu, mi bone remburis la prezon! Jes, knaboj, lasu min fari: mi scias min aranĝi. En mia cerbo ne kreskas herbo. Kiu min tuŝas, min sentas! »

Tion rakontis Benzo; sed pri tiu parto de la rakonto mi ne garantias. Mi mem rakontas nur la puran veron, kiel bonpia bazarulo; sed vi ĉiuj scias, ke Benzo mensogas kiel funebra parolo!

CEZARO ROSSETTI
(el *Kredu Min, Sinjorino!*)

EKZERCOJ

Ekzerco 99

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. « Li estis en vera kaĉo. » Klarigu tiun metaforon.
2. « Sklavumis. » Klarigu kiel la sufikso -UM ŝanĝas (plivastigas) la sencon de la vorto, kaj kial ĝi estas pli pitoreska ol ekzemple « laboris ».
3. « 'Om da pundoj »: kial tiu frazo estas pli trafa ol simple « kelkajn pundojn »?
4. « Ŝtopi vian kvakantan faŭkon. » Esprimu tion, unue ĝentile, poste per similaj malĝentilaj frazoj.
5. « Vi ekŝrumpas kiel pikita baloneto. » Elpensu simile trafajn komparojn, kompletigante la subajn propoziciojn:
 - Li gapis stulte kiel ...
 - Ŝi grumblis kiel ...
 - Li estis aplomba kiel ...
 - Ŝi lamentis kiel ...
 - Ĝi staris rekta kiel ...
6. « Zorgumis. » Kian impreson ĉi tie liveras la sufikso -UM?
7. « Senbruigi »: kiom da sinonimaj vortoj kaj esprimoj vi povas listigi?

8. « La dommastrino *tujtuj* fermtiris la pordon. » Ripetado de la radiko *tuj* emfazas ĝin. Ĉu vi konas aliajn tiajn duobladojn?
9. « Kriĉi kiel lokomotiva fajfilo. » Elpensu simile trafajn sonkomparojn: muĝi kiel ...; murmuri kiel ...; knari kiel ...; kraki kiel ...; boji kiel ...; pepi kiel ...; bleki kiel ...; zumi kiel ...; ĝemi kiel ...
10. « Mi bone remburis la prezon. » Klarigu tiun metaforon.
11. Lerne la uzitajn proverbojn kaj idiotismajn esprimojn, nome:
- Tio tuŝis min kiel akvo anseron.
 - Ĝi donis al ili urtikon en la kalsonon.
 - Esti inter martelo kaj amboso.
 - Danceti kiel kato sur fornoplato.
 - En mia cerbo ne kreskas herbo.
 - Kiu min tuŝas, min sentas.
 - Mensogi kiel funebra parolo.

Ekzerco 100

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

NAJBARE DE; NOME DE; NORDE DE; OKAZE DE; PROKSIME DE; MALPROKSIME DE; REZERVE DE; REZULTE DE; SEKVE DE; TRANSE DE.

Ekzerco 101

En la Ekzercaro, Zamenhof citis 52 senchavajn vortojn formitajn el la radiko SAN per aldono de sufiksoj kaj vortfinaĵoj. Al la listo li aldonis « k.t.p. » Kiom da vortoj vi povas per sufiksoj kaj vortfinaĵoj formi el jenaj radikoj: KURAGĜ; BRU; SALT?

Ekzerco 102

Kiom da senchavaj vortoj vi povas formi, uzante neniun radikon sed nur sufiksojn kaj vortfinaĵojn?

Ekzerco 103

SIMPLIGITA ANATOMIO. Sub tiu titolo la konata ŝerculo Raymond Schwartz sprite proponis (en La Ĝoja Podio) sinonimojn por diversaj korpopartoj. Sekvas kelkaj el ili; pri kiuj korpopartoj temas?

- kapfadenoj;
- vidiloj;

- flarilo, aŭ mukfonto;
- manĝotru-rando;
- kiskusenoj;
- kapfolioj, aŭ aŭdiloj;
- maĉiloj;
- ir-stangoj;
- sidkarno;
- digestujo.

Ekzerco 104

Traduku la antaŭlastan alineon de la legaĵo en vian nacian lingvon.

PAŜO DEKNAŬA

VORTARO

ABOMENI malamegi.	OSTO malmola substanco, kiu formas skeleton.
AKORDO sameco de opinioj inter pluraj personoj.	PAPERO folio, sur kiu oni skribas.
ANĜELO ĉiela di-servanto.	PEKINO la ĉefurbo de Ĉinujo.
BENKO longforma sidilo.	PERSEKUTI konstante turmenti.
BURĜONO ŝvelaĵo sur vegetaĵo, el kiu formiĝas folioj aŭ floroj.	PLUMBO tre peza, griza metalo.
FIRMAMENTO ĉiela arkaĵo.	RIVALO konkuranto.
IMPLIKI malorde ĉirkaŭvolvi.	SKELETO interna malmolaĵo, bazo de la homo aŭ besto. Ⓚ
INDIGNI senti koleron kaj malestimon.	SKOLOPENDRO multpieda ringforma krablanta insekto.
KAJTO fluganta infanludilo.	TABULO plata longa peco da ligno.
KRABO manĝebla marestaĵo kun du pinĉilegoj.	TABURETO sendorsa seĝeto.
KVADRATO ortangulaĵo, kies kvar linioj estas samlongaj.	TEGOLO maldika plataĵo, per kiuj oni kovras tegmentojn. Ⓚ
MILDA malsevera.	

LEGAĴO

KAJTO

Vintre en Pekino, kiam sur la tero ankoraŭ troviĝas restanta neĝo kaj grizaj, kalvaj arboskeletoj disetendas siajn branĉojn en la serena spaco, en malproksimo ŝvebas unu aŭ du kajtoj. Por mi tio estas io surpriza kaj malĝojiga.

La kajtsezono en mia naskiĝloko estas la dua monato de printempo. Aŭdante zumadon de vent-rado vi vidos kaplevante grizan kraboforman aŭ palbluan skolopendroforman kajton. Troviĝas ankaŭ solecaj tegolformaj kajtoj, kiuj ne havas vent-radon, ŝvebas malalte kaj aspektas kompatinde deprimitaj. En tiu tempo, sur la tero, salikoj kaj fruaj persikujoj burĝonas jam kaj kreas printempan mildon, en akordo kun la infanaj ornamaĵoj sur la firmamento. Kie mi estas nun? Ĉirkaŭe staras ankoraŭ la vintra rigoro, sed la delonge forpasinta printempo de la delonge adiaŭita naskiĝloko jam naĝas en la aero.

Laŭkutime mi ne ŝatis kajtludon, cetere, eĉ abomenis ĝin, ĉar mi konsideris ĝin ludo de sentaŭgaj knabaĉoj. Kontraŭe estis mia plej juna frato. Li estis tiam ĉirkaŭ dek jarojn aĝa, malsanema kaj osteca, tamen amis pasie la kajtludon. Li ne havis monon por aĉeti kajton kaj mi malpermesis al li tian ludon. Li nur rigardis la firmamenton stulte kun gapanta buŝeto. Iam tio daŭris tre longe. Jen li ekkriis kun surpriziĝo, ĉar en malproksimo iu kraboforma kajto subite falis surteren, jen li saltis pro ĝojo, ĉar la implikitaj fadenoj de du tegolformaj kajtoj solviĝis. Ĉiuj ĉi liaj agoj, laŭ mia opinio, estis ridindaĵoj malŝatindaj.

Iun tagon, mi ekrimarkis, ke mi malofte vidis lin, ŝajne, dum la lastaj tagoj, sed mi memoris, ke mi jam vidis lin en la malantaŭa ĝardeno kolekti velkajn bambuojn. Mi ekkomprenis kaj rapidis al malofte vizitita ĉambreto, kie diversaj objektoj estis entenataj. Mi puŝmalfermis la pordon kaj trovis lin efektive inter la amaso de polvokovritaj objektoj. Li sidis sur tabureto antaŭ granda kvadrata tabulsidilo. Li ekstaris konsternite kaj tremis pale. Sur la granda sidilo apogis sin skeleto de papiliforma kajto, sur kiu la papero ankoraŭ ne estis algluita. Sur benko kuŝis paro da vent-radoj, kiuj estis servontaj kiel okuloj. Li estis ĵus okupata alglui al ili ruĝajn paperpecojn, kaj la laboro estis finota. Mi kontentiĝis pro la malkovro de lia sekreto, ludo de sentaŭga knabaĉo, evitante mian atenton. Mi tuj etendis miajn manojn kaj rompis flugilon de la papilio, ĵetis la ventradojn sur la teron kaj detruis ilin per piedpremo. Li ne estis mia rivalo laŭ aĝo aŭ forto, kompreneble mi gajnis plenan venkon. Tiam mi elpaŝis fiere kaj lasis lin stari en malespero en la ĉambreto. Kiel li statis poste, mi ne sciis kaj eĉ ne atentis.

Tamen fine trafis min mia puno, tre longe post nia disiĝo, kiam mi fariĝis jam mezaĝulo. Je mia malfeliĉo, mi legis hazarde fremdlingvan libron traktantan pri infanoj kaj eksciis, ke ludo estas la plej justa ago de infanoj, kaj ludilo – ilia anĝelo; tiam tiu sceno de spirita persekutado en mia fruaĝo, kiu jam glitis el mia memoro dum la lastaj dudek jaroj, subite disvolviĝis antaŭ miaj okuloj kaj mia koro kvazaŭ fariĝis plumbo kaj subiĝis tre tre peze.

Ĝi ne falis nete kaj tial derompiĝis, sed ĉiam subiĝis kaj subiĝis kun pezego.

Mi konis ankaŭ rimedon por ripari mian pasintan eraron: donaci al li kajton, aprobi kaj kuraĝigi lin por la ludo aŭ ludi kune kun li. Ni krius, kurus, ridus – tamen tiam li jam delonge havis barbon kiel mi.

Ankaŭ alian rimedon mi konis por ripari mian pasintan eraron: peti de li pardonon kaj atendi lian respondon: « Mi tute ne koleras vin. » Tiam mia koro certe plifaciliĝus. Tiu estas efektive praktikebla rimedo. Foje ni renkontiĝis, kiam sur ambaŭ vizaĝoj jam gravuriĝis sulkoj de vivpeno kaj mia koro forte peziĝis. Iom post iom nia interparolado direktis sin al la pasintaĵoj de infanaĝo. Mi menciis tiun okazaĵon kaj kulpigis min pri mia knabaĝa sensencaĵo. « Sed mi tute ne koleras vin. » Mi kredis, ke li tiel diros kaj mi tuj ricevos la pardonon kaj mia koro de nun plifaciliĝos.

« Ĉu tiel okazis? » diris li mirigite kun rideto kvazaŭ aŭdante rakonton pri alia homo. Li memoris nenion.

Plena forgeso; nenia ofendiĝo: do el kie venus la pardono? Pardono sen ofendiĝo estas simple mensogo.

Kion mi povas esperi? Mia koro nur ĉiam pezas.

Nun la naskiĝloka printempo denove naĝas en fremdurba aero, ĝi rememorigas min pri delonge forpasinta infanaĝo, kaj samtempe kunportas nepalpeblan malĝojon. Mi preferas rifuĝi en rigoran vintron – sed, ĉirkaŭe estas ja vintro tute klare, ĝi montras al mi neordinaran rigoron kaj malvarmon.

LU SIN

el la ĉina: S. J. Sü (el *Sovaĝa Herbaro*)

EKZERCOJ

Ekzerco 105

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. « Kalvaj arboskeletoj. » En tiu frazo estas duobla metaforigo. Klarigu ambaŭ.
2. (a) « Vi vidos kaplevante grizan kraboforman kajton »; (b) « Mi legis hazarde fremdlingvan libron. » En ambaŭ propozicioj la pozicio de la adverbo kaŭzas necesan ambiguecon. Klarigu la kaŭzon de tio, kaj reskribu ambaŭ propoziciojn senambigue.
3. « La kajtoj aspektas kompatinde deprimitaj. » En tiu propozicio troviĝas ekzemplo de *personigo*. Klarigu ĝin.
4. « Salikoj kaj persikujoj. » Kiom da aliaj arboj vi konas?
5. « Mi konsideris ĝin ludo de sentaŭgaj knabaĉoj. » Klarigu la nominativon de la vorto *ludo*.
6. Skribu la vortojn en la tria alineo de la legaĵo formitajn per sufiksoj, kaj analizu ilin.
7. « Sur la granda sidilo apogis sin skeleto de papiliforma kajto. » Kial estas necesa la vorto *sin*, kaj kion ĝi indikas?
8. « En la ĉambro diversaj objektoj estis entenataj » estas *pasiva* propozicio, kiu *aktive* fariĝus: « La ĉambro entenis diversajn objektojn. » Skribu *aktive* jenan pasivan propozicion: « Li estis ĵus okupata alglui al ili ruĝajn paperpecojn. »
9. « Mi tuj etendis miajn manojn kaj rompis flugilon de la papilio. » Kiel oni ŝanĝus la sencon de tiu propozicio, se oni enmetus la artikolon *la* antaŭ la vorto *flugilo*?
10. « Mi konis ankaŭ rimedon por ripari mian pasintan eraron: donaci al li kajton. » Klarigu la funkcion de la dupunkto (:) en tiu propozicio; per kiuj du vortoj oni povus esprimi la saman funkcion, kaj kio estas la akceptata mallongigo de tiuj vortoj?
11. « Mi kredis, ke li tiel diros. » Kial la tempo de *dir-* estas futura, kvankam la tuta rakonto jam antaŭlonge okazis?

Ekzerco 106

Respondu al jenaj demandoj per kiom eble da adverboj:

1. *Kiel* li manĝis? (Rapide... avide...)
2. *Kiam* li laboras? (Hodiaŭ... ĉiutage...)
3. *Kie* li troviĝas? (Hejme... ekstere...)
4. *Kiom* li amas? (Multe... tutkore...)
5. *Per kio* li batalas? (Glave... pugne...)

Ekzerco 107

Kiom da vortoj vi povas skribi rilatantaj al:

- a) astronomio;
- b) religio;
- c) infanludoj ?

Ekzerco 108

Ĝuste uzu la subajn vortojn en propozicioj:

PRECIZIGI; AMASIGI; ARANĜIGI; BALANCIGI; BOLIGI; DRONIGI; FLUIGI; KREVIGI.

Ekzerco 109

Rakontu krizan aŭ kortuŝan memoraĵon el via infanaĝo.

PAŜO DUDEKA

VORTARO

APARTA malkuna, disigita de.

ATRIBUI destini; aljuĝi.

BARIO arĝentblanka metalo.

BIOLOGIO scienco pri la fenomenoj de la vivo.

BISMUTO flavblanka metalo.

CIVILIZI socie kulturi.

DISERTACIO verko traktanta pri scienca aŭ literatura temo.

DOKTORO plej alta universitata diplomo.

EFIKI havi rezulton.

EKSPLIKI klarigi kaj komprenigi ion.

ERAO difinita epoko.

ERCO neprilaborita metalo.

FAKULTATO fako de universitato.

FASCINI nerezisteble allogi.

FORMULO preciza dirformo.

HELIUMO unu el la kemiaj elementoj (He).

INDUSTRIO produktado de riĉaĵoj.

INICIATI esti la unua, kiu proponas aŭ faras ion novan.

INSTITUTO nomo de scienca aŭ artista altlernejo.

INTUICIO kvazaŭinstinkta kono.

IRONIO moka dirmaniero.

IZOTOPO atomo de elemento, kies atompezo diferencas.

JONO atomo, kiu gajnis aŭ perdis elektronojn.

JONIZI produkti jonojn.

KALIO unu el la kemiaj elementoj (K).

KATEDRO profesora seĝo.

KLIŜO fotografia negativo.

KOMPONI harmonie aranĝi; kunigi la kemiajn elementojn de io.

KONDIĈO cirkonstanco de kiu dependas efektivigo.

KORTO spaco ĉirkaŭata de konstruoj aŭ muroj. Ⓢ

KUPRO brunruĝa peza metalo (Cu).

KURENTO fluo de elektro.

LAVANGO falanta neĝamasego.

LICENCIO universitata rango.

LISTO serio de nomoj.

LONDONO la ĉefurbo de Britujo.

MAKROKOSMO la tuta universo.

MANSARDO subtegmeta ĉambro.

MATERIO perceptebla substanco.

MEDALO metala honoriga disko, stampita ambaŭflanke.

MEDICINO scienco pri sano kaj malsano.

MIKROKOSMO malgranda universo; modelo de la universo.

MODELO malgranda kopiaĵo de io.

MOLEKULO plej malgranda ero de kemia korpo.

NUKLEO atomkerno.

OMAĜI fari honoron al iu.

PARIZO la ĉefurbo de Francujo.

PERSPEKTIVO aspekto de io malproksima.

POLA rilata al Pollando.

PRECEDENCO pasintaĵo, kiu pravigas nunan agadon.	STRUKTURO kunarango de diversaj partoj de tutaĵo.
PROFESORO fakestro en universitato.	SUBSTANCO ĉiu speco de materio.
RADIKALA ĝisfunda, esenca.	TERAPIO arto kuraci.
RADIOLOGIO scienco pri radiokrea energio.	TITOLO nomo montranta rangon.
RANGO grado de graveco de iu.	TORIO unu el la kemiaj elementoj (Th).
SOLDATO militisto.	TRAFIKO ĉirkaŭirado sur vojoj.
SORBONO la universitato en Parizo.	TRAGIKA terure malfeliĉa.
SPONTANA propravola; ekestanta sen ekstera influo.	TUMORO malsaneca ĉelaro kreskanta en organismo.
	VARSOVIO la ĉefurbo de Pollando.

LEGAĴO

LA VERKO DE MARIA SKŁODOWSKA-CURIE

Aŭtune de 1891 en la pariza Sorbono komencas studadon juna polino – Maria Skłodowska, alveninta el la lando, kiu de cent jaroj estis mallibera. Loĝante en eta, nehejtita mansardo, sur la sesa etaĝo de iu domo en Quartier Latin, baraktante kontraŭ la ĉiama manko de mono kaj la malfacilaĵoj de la vivo en fremda lando, ŝi studas samtempe fizikon kaj matematikon. Jam en 1893 Maria Skłodowska fariĝis licenciato pri fiziko, akirante la unuan lokon; unu jaron pli poste, sur la dua loko, ŝi fariĝis licenciato pri matematiko. Ŝi ekkonas tiam la jam elstaran francan fizikiston Pierre Curie, kiu fariĝas ŝia edzo kaj la plej proksima scienca kunlaboranto. Komence la juna sciencistino okupiĝas pri la esploroj super magnetismo – tamen baldaŭ turninte la atenton sur la mirigan observon de Henri Becquerel, ŝi decidas ekokupiĝi pri la radiado eligata de la plej peza el inter la konataj tiam elementoj – uranio.

En tiu tempo unu el la plej grandaj sciencaj enigmoj estis la trapenetrantaj radioj, malkovritaj en 1895 fare de Konrad Roentgen dum la esploroj super la elektraĵoj en maldensigitaj gasoj. Becquerel provis difini, ĉu la kemiaj kombinoj de uranio ankaŭ eligas similajn radiojn – hazarde li rimarkis, ke preparaĵoj de uraniatoj nigrigas fotokliŝon tute *spontane*, antaŭ prilumigo aŭ efikado per elektra kurento. El kie do fontis la energio de ĉi tiuj misteraj nevideblaj radioj, efikantaj sur la kliŝon kaj jonizantaj la aeron (t.e. farantaj el la aero elektrokondukilon)? Maria Skłodowska kun la tuta energio komencis esplorojn pri ĉi tiu problemo – la genia scienca intuicio tuj montris al ŝi la vastecon de la perspektivoj, kiujn ekmalfermis la malkovro de Becquerel.

En la komenco de la esploroj la juna sciencistino formulas la leĝon, kiu estas la fundamento de la novmalkovrita sfero de la fenomenoj, nomitaj de ŝi *radioaktiveco* de la materio; la radiadkapablo estas eco de elemento kaj ne de la kemiaj kombinoj (kion komence sugestis aliaj fizikistoj), kaj la intenseco de la radiado estas proporcia al la kvanto de ĉi tiu elemento en koncerna radioaktiva substanco. Sekve, la novmalkovrita de ŝi propreco de la materio kaj nomita radioaktiveco – estas *la* atoma eco de difinitaj elementoj.

Maria Skłodowska aplikas novajn metodojn de mezurado de la mistera fenomeno. Baldaŭ ŝi malkovris, ke krom uranio la radioaktivajn ecojn havas ankaŭ torio. Esplorante la uraniajn ercojn ŝi konstatas, ke ili montras eĉ pli grandan radian aktivecon ol la kemie pura uranio. Ĉi tiu fakto mirigis kaj surprizis tiutempajn fizikistojn. Juna doktorkandidatino en Sorbono (kaj en tiu tempo ŝiaj sciencaj aktivadoj, pro la fakto mem, ke ŝi estis virino, eĉ juna virino, elvokadis kelkfoje ironiajn rimarkojn flanke de pli aĝaj profesoroj) ne hezitis fari kuraĝan, kaj eĉ – laŭ ies rimarko – « simple fantazian » hipotezon: en la uraniaj ercoj troviĝas nekonata ĝis nun en la scienco kemia elemento pli aktiva ol uranio. Kaj krome – devas ekzisti pliaj radioaktivaj elementoj. Skłodowska antaŭvidas, ĉu eble antaŭsentas – jam tiam – ke tiel esenca eco de la materialo, kiel la radiado, devas esti ligita kun iuj fundamentaj, ĝeneralaj naturaj leĝoj.

Pierre Curie, profunde fascinita de la esploroj de la edzino rezignas pri siaj ĝisnunaĵ eksperimentoj en alia sfero de fiziko kaj komencas kunlaboron kun Maria – kiun kunlaboron finigos lia tragika morto sub la radoj de ŝarĝveturilo en 1906. Ⓚ

En la jaro 1898 geedzoj Curie publikigas komunikon, en kiu ili konstatas la malkovron de du novaj kemiaj elementoj – unuan, pro siaj karakterizaĵoj proksiman al bismuto, ili nomis « polonio » (« ... se ekzisto de ĉi tiu nova elemento konfirmiĝos, ni proponas nomi ĝin polonio, laŭ la gepatra lando de unu el ni »), kaj la alian, similan al bario, « radiumo ». Ⓚ

Nun necesis apartigi el la ercoj kaj ricevi en la pura stato du elementojn. Tio estis penego tute eksterordinara kaj pro la ĝeneralaj malfacilaĵoj de la apartigado de nekonataj substancoj, kaj pro la escepte malfacilaj laborkondiĉoj de geedzoj Curie. La sciencistoj disponis sole pri unu malnova budo en la korto de la Lernejo pri Industria Fiziko kaj Kemio, ĉe la strato Lhomond. En ĉi tiu hazarda laboratorio « ... ni laboris – preskaŭ sen ies helpo – dum du jaroj, okupiĝante kune kaj pri la kemiaj laboroj, kaj pri la sciencaj esploroj super la radiado de ĉiam pli forte radioaktivaj elementoj, kiujn ni iom post iom ricevadis ». Ⓚ

La rezultojn de la esploroj en la malnova budo publikigas Maria Skłodowska en la jaro 1903 en la doktoriĝa disertacio *La esploroj super la radioaktivaj elementoj*. La Fakultato de Ekzaktaj Sciencoj en Sorbono atribuas al ŝi la titolon – doktoro de la fizikaj sciencoj. La Reĝa Londona Societo distingas geedzojn Curie per la arĝenta medalo je la nomo de Davy. Kaj en la sama jaro la scienca mondo omaĝas la malkovrintojn de radioaktivado per la plej alta distingo – Pierre kaj Maria Curie, kune kun Henri Becquerel, ricevas Nobelpremion pri fiziko.

Nun ilia vivsituaĵo ŝanĝiĝas radikale. Pierre Curie investiĝas en la Katedro pri Fiziko de Sorbono; de ĉiuj flankoj ŝutiĝas medaloj, invitoj, proponoj de kunlaboro.

Post la tragika morto de la edzo en 1906, Maria Skłodowska Curie ricevas la gvidon de la Katedro pri Fiziko, komence kiel eksterordinara profesoro, kaj de la jaro 1908 – jam regula profesoro de la pariza Sorbono. La unuan fojon en la historio de la fama franca altlernejo oni konfidis katedron al virino. Maria Skłodowska difinas la atomecon de radiumo, ŝi esploras la bazajn proprecojn de polonio kaj radiumo, ŝi preparas la unuan internacian modelon de la kvanta signado de la radiado, ŝi iniciatas la biologiajn kaj medicinajn esplorojn de radioaktiveco. Ekestas tiam nova branĉo de medicino – kuriterapio – aplikanta la radiumajn radiojn por kontraŭbatalo de tumoroj. En 1910 la sciencistino eldonas sian klasikan, 1000-paĝan verkon *Traité de Radioactivité* – la unuan

eksplikon de la atingoj kaj principoj de la nova scienco. En decembro 1911 – la afero tute senprecedenca en la historio de la scienco – Maria Skłodowska-Curie *la duan fojon* ricevas Nobelpremion, ĉifoje pri kemio.

Dum la Unua Mondmilito la sciencistino organizas trafikantan radiologian servon – helpon por vunditaj soldatoj – kio permesos al ŝi kolekti spertojn kaj pruvi la signifon de radiologio por kuracado. Post la milito ŝi organizas en Parizo Radiuman Instituton, estantan la monda centro de la esploroj en ĉi tiu sfero. Laŭ ŝia iniciato similaj institutoj fondiĝis en aliaj landoj, kaj ankaŭ – en 1932 – en ŝia gepatra lando, en Varsovio (Radiuma Instituto je la nomo de Maria Skłodowska-Curie). La listo de la distingoj kaj premioj atribuitaj al ŝi atingas jam la nombron 130. Tri uraniaj mineraloj estas nomitaj: kurito, sklodovskito, kaj kupro-sklodovskito. La plej altrangaj superaj lernejoj de la mondo lokas ŝin sur la listoj de siaj honoraj doktoroj; cent sciencaj societoj proponas al ŝi la membrecon.

La malkovroj en la kampo de radioaktiveco malfermis novan eraon por fiziko, biologio kaj medicino. Ankoraŭ en 1899 Maria Skłodowska starigis hipotezon pri « la atoma transformiĝado de radiumo » kaj pri la transformiĝado de la radioaktivaj elementoj. Tri jarojn poste W. Ramsay kaj F. Soddy konfirmis ĉi tiun hipotezon eksperimente kaj konstatis, ke preparaĵoj de radiumo estas fonto de alia elemento – helio. Iom poste Rutherford kaj Soddy prezentis la ĝeneralan teorion de la radioaktiva malkomponiĝo. Konfirmiĝis ankaŭ alia hipotezo de la genia sciencistino – ke ne sole la kemiaj elementoj kun granda atompezo (kiel ekzemple uranio aŭ radiumo) povas elmontri radiadon – tio devas esti pli ĝenerala eco de la materio. La ĝustecon de ĉi tiu hipotezo montris la malkovro de la radioaktivaj izotopoj de la malpezaj elementoj – tiaj kiaj kalio kaj rubidio – kaj baldaŭ poste la malkovro de la artefarita radioaktiveco. La propreco radioaktivado estas efektive *ĝenerala* propreco de la materio.

La laboro de Maria kaj Pierre Curie, kaj poste tiu de Ernest Rutherford, permesis formi la unuan nuklean modelon de atomo, kaj ili ekkomencis la lavangan progreson de la nuklea fiziko alkondukante ĝis la liberigo kaj ekregio de la nuklea energio. En biologio kaj medicino ekestis apartaj branĉoj, ligitaj kun la aplikado de radioaktiveco. La esploroj super la influo de radioaktivado al la viva materio kaj la apliko de la radioaktivaj izotopoj en biologio malfermis novan eraon – de la molekula biologio, kiu provas hodiaŭ solvi la enigmon de la plej kaŝitaj fundamentoj de la vivo.

Oni povas diri, ke la malkovro kaj esploro de la radioaktiveco de kemiaj elementoj fariĝis la bazo de preskaŭ la tuta nuntempa naturkono. Ĉi tiuj malkovroj ŝanĝis la antaŭajn, falsajn konceptojn pri la konstruo de la materio kaj ĝustendirektis la esplorojn pri ĝia strukturo. Dank' al ĉi tiuj unuaj malkovroj estas ebla la hodiaŭa evoluo de la nuklea tekniko, kiu ricevas la decidan signifon en la civiliza progreso sur la tero. « *La Verkoj de Maria Skłodowska* – skribas unu sciencisto – *kaŭzis la potencan revolucion en la scio pri mikrokosmo, simile kiel la malkovro de Nikolao Kopernik elvokis renversiĝon en la scienco pri makrokosmo... La revolucia transformiĝo realigita dank' al la laboroj de Maria Skłodowska (...)* apartenas al tiuj grandaj atingoj, kiuj influis la konceptojn de la tuta naturkono. »

*

**

La 4-an de julio 1934 Maria Skłodowska-Curie mortis pro la sangomalsano « kiu es-

tis sekvo de longedaŭra efikado de la radioaktivaj substancoj, kiujn ŝi malkovris kune kun la edzo. » En la sama jaro ŝia filino, Irena Curie, publikigas kune kun la edzo, Frederic Joliot, la komunikon pri la malkovro de la *artefarita* radioaktiveco de elementoj (kiu malkovro ankaŭ estis baldaŭ kronita per Nobelpremio). Komenciĝas la erao de radioaktivaj izotopoj kaj de la nuklea energio – nova erao en la historio de la scienco kaj de la homaro.

MACIEJ IŁOWIECKI
(el *Heroldo de Esperanto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 110

Leginte la supran artikolon, respondu jenajn demandojn:

1. En la artikolo la aŭtoro uzas, kvankam la okazaĵoj estas jam ĉiuj pasintaj, sufiĉe ofte la nuntempon (-as); kelkfoje la nuntempa kaj pasinta tempoj proksime intermiksiĝas. Ekzemple: « Maria Skłodowska aplikas novajn metodojn de mezurado de la mistera fenomeno. Baldaŭ ŝi malkovris, ke ... » Ĉu vi povas klarigi tian uzadon de la nuntempo, kiam temas pri pasintaĵoj?
2. « En la uraniaj ercoj troviĝas nekonata ĝis nun en la scienco kemia elemento. » En tiu propozicio estas adjektiva frazo priskribanta la vorton *elemento*: « nekonata-ĝis-nun-en-la-scienco ». Tiu vortordo disigas la vorton kun adjektiva finaĵo (*nekonata*) disde ĝia substantivo (*elemento*); ĝi tamen metas la ĉefan vorton en la fino de la propozicio, kaj ĝi atentigas, ke la tuta frazo devas esti konsiderata kiel adjektiva tutaĵo. Oni povus skribi la propozicion ankaŭ jene: « En la uraniaj ercoj troviĝas kemia elemento ĝis nun nekonata en la scienco »; tiu vortordo apudigas la verbon kaj ĝian subjekton. Dank' al la libera vortordo de Esperanto, elekto estas afero de stilo, kaj oni havas diversajn eblecojn akcenti kaj elegantigi sian esprimadon. Trovu en la artikolo minimume du aliajn ekzemplojn de tiaj frazoj, kiuj disigas adjektivon kaj ĝian substantivon.
3. « La lavanga progreso de la nuklea fiziko ». Klarigu la tiean metaforon.
4. Klarigu la diferencon inter *radioaktiveco* kaj *radioaktivado*.
5. « El kie do fontis la energio de ĉi tiuj misteraj, nevideblaj radioj, *efikantaj* sur la klinŝon kaj *jonizantaj* la aeron. » Reskribu tiun propozicion, ne uzante la participajn finaĵojn.
6. « Tiutempaj fizikistoj. » Donu sinonimon de « tiutempaj ».
7. « La kunlaboron finigos lia tragika morto. » Klarigu la uzon de *-ig* en tiu propozicio.
8. « Tio estis penego tute eksterordinara *kaj* pro la ĝeneralaj malfacilaĵoj *kaj* pro la escepte malfacilaj laborkondiĉoj. » Klarigu la signifon de la duobla *kaj*. Per kiu alia vortparo oni povas esprimi la saman signifon?

9. « ... konfirmis ĉi tiun hipotezon eksperimente. » Anstataŭ la vorto *eksperimente*, skribu samsignifan adverban frazon.
10. « La molekula biologio, kiu provas hodiaŭ solvi la enigmon... » Tie enestas ekzemplo pri *personigo*: klarigu ĝin.

Ekzerco 111

Kompletigu la subajn propoziciojn:

- a) Temas pri ...
- b) Okazis ke ...
- c) Pro tio, ke ...
- ĉ) Ŝajnas ke ...
- d) Venas al mi en la kapon, ke ...

Ekzerco 112

En la subaj propozicioj elektu ĉiufoje la ĝustan vorton el tiuj inter krampoj:

- a) Ĉiu el vi ricevos (LIAN, VIAN, SIAN) monon.
- b) Neniu el ni evitos (NIAN, SIAN, LIAN) sorton.
- c) Karlo kaj (LIA, SIA) frato ne povas iri al la konferenco.
- ĉ) Skłodowska kaj (ŜIA, SIA) edzo eltrovis radiumon.
- d) Li volis sin liberigi de la konscienciproĉoj (LIN, SIN) turmentantaj.
- e) Ŝi tre amas la kanton kantatan de (SIAJ, ŜIAJ) infanoj.

Ekzerco 113

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn:

SINREGADO; SINGARDEMA; SINESTIMO; SINDONEMA; SINDETENEMA; SINKONO; SINFIDO; SINOFEREMO; SINAMO.

Ekzerco 114

Skribu po du propozicioj, uzante la subajn vortojn. En la unua propozicio uzu la vorton senmetafore; en la dua uzu ĝin metafore. Ekzemple: (1) Ni rostis terpomojn en la fajro. (2) Ŝi bruligis amofajron en mia koro.

AKUŜI; AMBOSO; ARMEO; BEBO; BOJI; BURĜONI; DRAKO; DRESI; FAŬKO; EBENA.

Ekzerco 115

La rado; la skribado; la kalendaro. *Kiu el ĉi tiuj tri teknikaj inventoj ŝajnas al vi la plej grava, kaj kial?*

PAŜO DUDEKUNUA

VORTARO

- AKTORO** teatra ludisto.
- ALMOZO** monhelpo al malriĉulo.
- ANEKDOTO** mallonga sprita rakonto.
- APLAŬDI** montri aprobon.
- ARTIFIKO** trompa ruzaĵo.
- BENGALA** rilata al Bengalujo, orienta regiono de Hindujo.
- CIGANO** homo el vaganta hindujdevena gento.
- CIVITO** tutaĵo de la regnanoj.
- DIREKTORO** direktisto de ofico.
- DORNO** pikileto de vegetaĵo.
- EVIDENTA** klara kaj senduba.
- FILISTRO** senidealulo, vulgarulo.
- GRATULI** esprimi al iu kontentecon pri iu lia sukceso.
- ĜEMI** aŭdigi plendan brueton.
- ILUZIO** erara penso aŭ opinio.
- IMITI** similigi sin aŭ ion al io aŭ iu alia.
- INFEKTI** havigi al iu malsanon.
- INKLUZIVA** enhavanta en si.
- INSTRUMENTO** speciala ilo; ĉi tie: muzikilo.
- JAGUARO** amerika katsimila rabobesto.
- KOLOMBO** birdo kun forta hejmiĝa instinkto.
- KOLUBRO** nedanĝera serpento.
- KOMPROMITI** endanĝerigi.
- KONFERANSEO** programestro.
- KONKLUDO** fino de rezonado; finrezulto.
- KORBO** portebla ujo farita el sekaj herbaĵoj k.s.
- KRAVATO** ornama rubandaĵo, kiun viroj portas ĉirkaŭ la kolo.
- KROĈI** ligi per hoko.
- LEVO** bulgara monunuo.
- MANTELO** longa supervesto.
- MIKROFONO** instrumento, kiu plilaŭtigas sonojn.
- MORDI** ŝiri per la dentoj.
- MUSO** malgranda malutila besto.
- NEGLEKTI** malzorgi, malatenti.
- ORIGINALA** ne simila al aliaj.
- POPO** grekortodoksa pastro.
- PROGRAMO** la enhavo de teatraĵo k.s.
- PRONONCI** aŭdigi klare.
- PROTESTI** fari deklaron kontraŭ io.
- RATO** malutila besteto.
- REKVIZITO** teatra ekipo.
- TELEGRAMO** komuniko rapide transsendata.
- TELERO** malprofunda manĝovazo.
- TIGRO** granda katsimila rabobesto.
- TIKLI** delikate kaj ridige tuŝeti iun.
- TRETI** piedpremi.
- TUMULTO** konfuza brua malordego.
- VOSTO** postpenda hararo de besto.

LEGAĴO

KONFERANSEO

Kiam mi estis en la dua lerneja klaso ni prezentis teatraĵon kaj en ĝi mi partoprenis en rolo de popo. Ĉe ĉiu mia apero la publiko krevis pro rido kaj aplaŭdis vigle, malgraŭ ke la teatraĵo estis tragika – iu reĝfilino estas ŝtelita de ciganoj, ŝi suferas kaj mortas kiel almozulino malproksime de sia hejmo. Mi supozas, ke pri la rido kulpis mia barbo, ĉar ĉiuj komprenis, ke la barbo estas farita el kapra vosto.

Ĉe ĉiu provo diri ion mia barbo turniĝis supren, fermadis mian buŝon, tiklis mian nazon kaj mi tuj ternis. Sed plej grandan sukceson mi atingis en la fino de la teatraĵo kiam la reĝfilino mortis. Mi devis levi miajn manojn kiel eble plej rapide kaj voki Dion preni ŝian animon, kaj mi faris tion tiel energie ke mia popa mantelo ŝiriĝis (mi estis ĝin surtretinta per miaj piedoj antaŭ ol levi la manojn) kaj la barbo malkroĉiĝis kaj mole falis sur la plankon. Mi kredas, ke eĉ Kin ne atingis tian sukceson – la salono apenaŭ ne detruigiĝis pro aplaŭdado kaj rido.

De tiam mi ekvivis kun la penso, ke mi estas naskita artisto. Kun paso de la tempo mi pliaĝiĝis kaj fariĝis helpadministranto, sed tiu penso pri mia destino ne lasis min eĉ dum minuto.

Kaj jen, hazarde, antaŭ ne longe, oni sciigis, ke la urba konsilantaro aranĝas grandan vesperamuzon en la salonoj de la novkonstruita modela restoracio.

Ĉio estis en ordo, sed en la lasta momento, sabate tagmeze, oni eksciis, ke forestos la konferanseo; la antaŭvidita persono ebriiĝis vendrede kaj malaperis. Sabate li sendis el urbo Sliven luksan telegramon: « Mi estas bone, kiel vi fartas ». La situacio minacis fariĝi danĝera, se mi ne enmiksiĝus. Tuj mi iris al la ĉefa urba respondeculo, kiu prizorgas la amuzon, kaj deklaris al li, ke mi estas preta konferansei, des pli ke mi havas sperton en tiaj aferoj, ja mi ludis en la lernejo la rolon de popo kaj tiel plu. Dum momento al mi ŝajnis, ke mi vidas ĝojan brilon el la okuloj de la respondeculo, sed poste li svingis per mano kaj diris:

– Mi petas vin, kamarado Conev, klopodu, ke ĉio estu iom pli... ja vi komprenas, ni ne devas nin kompromiti kaj krome la nomo de nia urba konsilantaro... ĉu vi komprenas?...

– Estu trankvila, kamarado, lasu tion al mi. Ni ja ludis en la pasinto, mi havas sufiĉan sperton, ne maltrankviliĝu!

Sed Dio scias pro kio, la respondeculo daŭre rigardis min kun certa dubo kaj malgaje balancis la kapon.

– Eh, Dio mia – ĝemis li kaj al mi ŝajnis, ke li pentas pro la fakto, ke li entreprenis tiun respondecan kaj riskan aranĝon. Ⓢ

Sed jen la vespero venis. Mi renkontadis la gastojn ĉe la pordo, manpremis neglekte kun ĉiuj gravaj personoj de la urbo kaj kiam ili demandis min: « He, kiel estas, ha? Ĉu ni amuzos nin? », mi svingis per la mano dirante: « Mi petas – ĉu ne mi estas la konferanseo? » kaj similajn spritaĵojn. Poste mi ekvagis inter la tabloj kaj la gastoj konkuris regali min kaj demandi pri detaloj de la programo. Al ĉiuj mi respondadis sub sekreto, ke mi aranĝis ĉion kaj estos grandaj surprizoj kaj multe da rido. Neatendite

tamen la respondeculo kaptis kaj eltiris min de ĉe unu tablo, kie mi klarigas la signifon kaj la rolon de la konferanseo kaj kriis al mi:

– Kion vi faras? Jam estas la 22a horo kaj la programo ankoraŭ ne komenciĝis!?

– Kia programo? – ekmiris mi.

– Kiel kia?! – ekĝemis la respondeculo. Ja vi devas malfermi la amuzvesperon kaj prezenti la aktorojn kaj ties numerojn. La ĉeestantoj jam protestas.

– Ha, estos ankaŭ numeroj – ekĝojis mi. Tre bone, saĝe elpensite.

Mi etendis mian manon por gratuli lin, sed li forpuŝis ĝin kaj montris al mi la scenejon. Meze de tondro de aplaŭdoj mi riverencis kaj sciigis per la movebla mikrofono, kiun oni enmanigis al mi, ke nia programo komenciĝas. Poste mi eksidis sur unu seĝo kaj diris al la sidantaj personoj de la najbara tablo, ke certe la programo estos tre interesa kaj mi komencis kanteti la kanton *Dornoj, knabinoj, dornoj*. En la sama momento la tuta salono ekkrevis pro rido. Mi turnis min malantaŭen kaj demandis pro kio oni ridas, sed la rido plifortiĝis. Tiam la respondeculo kriis en miajn orelojn: « Forĵetu tiun mikrofonon, sentaŭgulo! » Nur tiam mi vidis, ke mi tenas ankoraŭ la mikrofonon kaj la publiko aŭdas tion, kion mi parolas. Mi tamen devas diri, ke ankaŭ la respondeculo sin kompromitis, ĉar ĉiuj aŭdis kiel li min insultis.

Ankaŭ post tio mi ne perdis mian trankvilon kaj sciigis, ke sekvos la unua punkto de la programo. En tiu momento antaŭ mi staris unu el la flutistoj de la orkestro kaj al mia kapo tuj venis la penso profiti la okazon kaj prezenti lin kiel plenumanton de ludado per fluto.

– Kamarado Petrov (mi ne sciis ĉu li nomiĝas Petrov aŭ alie, sed tio ne gravas en la momento) ludos ion per fluto – anoncis mi. La flutisto retiriĝis kaj ekrigardis min ektimigite, sed mi mallaŭte kriis al li, ke ni pagas al la orkestrantoj ne por rigardi la plafonon, sed por ludi. Aŭdante mian koleran voĉon la flutisto konsciiĝis kaj tuj ekblovis sian instrumenton. En tiu momento alvenis, profunde spirante, alia prizorganto por la amuzo, kaj sciigis al mi, ke en la suba salono la iluziisto Ĉarli atendas min. Mi ordonis al la flutisto, ke li ludu ĝis kiam mi revenos kaj rapide iris al la suba salono. Sed intertempe la iluziisto estis perdinta paciencon kaj mem ekiris serĉi min. Tial estis necese, ke mi trovu eliron el tiu situacio. La publiko ja estis okupinta la lokojn kaj streĉe atendis. Konsiderante rapide kion fari, mi sciigis, ke ankaŭ mi scipovas artifaĵojn kaj mi prenis la kravaton de la kolo de unu sinjoro, prenis ankaŭ unu tre grandan restoracian teleron kaj k-r-a-ŝ! – frapis la teleron je la plankon kaj la kravaton disŝiris je pecojn. La publiko komencis furioze aplaŭdi, nur la direktoro de la restoracio kaj la sinjoro restinta sen kravato ekrigardis min scivoleme – evidente ili atendis, ke mi tuj rekreos antaŭ ĉies okuloj la teleron kaj la kravaton. Sed ilin mi trankviligis:

– Civitanoj – diris mi – vi certe atendas, ke mi restarigos tion, kion mi rompis kaj ŝiris. Vere iuj iluziistoj faras tion, sed mi ne. Mi iras laŭ propra vojo.

La publiko denove ekridis kontenta, ĉar tio vere estis tre ridinda, nur la direktoro protestis laŭte kaj ekiris serĉi la ĉefan respondeculon, kaj la posedanto de la kravato sin ĵetis kontraŭ min por bati min. Mi tamen lerte manovris kaj sukcesis eviti la frapon. En tiu momento alvenis la vera iluziisto kaj li flustris en mian oreilon, ke li, se ne estus la publiko, deŝirus mian kapon, ĉar li kuris tra ĉiuj salonoj serĉante min. Mi tamen ne konfuziĝis pro tiuj minacoj kaj alproksimiĝante al la rekvizitoj de la iluziisto komencis malfermi skatolojn, korbojn kaj sakojn. Sed subite mi ekkriis, ĉar iu besteto mordis

min kaj mi retiriĝante malantaŭen, falis en korbon, el kiu eliris 10 kolomboj, 17 blankaj musoj, 3 kolubroj, ĉirkaŭ 10 akvaj serpentoj kaj multaj aliaj etaj kaj nedanĝeraj bestetoj, kiuj tuj ekrapis inter la gastoj. La lastaj, mi ne scias pro kio, levis grandan bruon; iuj surtabliĝis kaj fariĝis tia tumulto, kvazaŭ okazus io eksterordinara. Al mi mem ĉio ŝajnis tre gaja kaj mi ridis elkore ĝis mi vidis, ke venas la ĉefa respondeculo, kiu havis teruran esprimon sur sia vizaĝo. Li ordonis al mi, ke mi tuj iru supren kaj liberigu la kompatindan flutiston. Mi plenumis tiun ordonon kaj alveninte en la supran salonon mi kun miro konstatis, ke la tuta publiko sidas kiel rigida kaj la flutisto daŭrigas blovadi en la fluton kun lastaj fortoj. Vidante min, li apenaŭ povis prononci: « Ah, jen vi finfine », kaj svenante falis en la manojn de la ceteraj orkestrantoj, kiuj lin elportis.

Por serenigi la atmosferon mi komencis rakonti ian anekdoton, sed mi ne povis fini ĝin, ĉar en la salonon ŝtorme eniris la gastoj el la suba salono kaj post ili inter la tabloj ekrapis la musoj, kunikloj, serpentoj, kolubroj, ratoj k.a. bestoj de la iluziisto Ĉarli Gicov. Okazis vera paniko, en kiu, kiel mi sukcesis vidi, la respondeculo svenis en la brakoj de unu dika sinjorino, kiu siavice konsideris lin muso kaj ekkriis per laŭta voĉo. Ŝia krio infektis ĉiujn ceterajn kaj baldaŭ la tuta salono eksimilis al vivanta maro, en kiu viroj kaj virinoj interpuŝante unu la alian, renversante kaj rompante ĉion sur sia vojo, direktiĝis al la eliro.

Mi plifortigis la tumulton imitante per la mikrofono la voĉojn de diversaj sovaĝaj bestoj, de jaguaro ĝis bengala tigro. Do, persone por mi, la amuzo iris tre gaje kaj plene diferencis de aliaj tiaspecaj aranĝoj.

La postan tagon, tamen, vokis min la ĉefa respondeculo kaj klarigis al mi, ke li sugestis al mia ĉefo, ke sentaŭguloj kiel mi ne devas okupi ŝtatan postenon. Poste li daŭrigis:

– Krome, « Kara amiko », je via konto ni kalkulis ĉiujn elspezojn por la amuzvespero, inkluzive la rompitaĵojn kaj difektitaĵojn je sumo 15 624 levoj. Kaj nun – konkludis li – for de ĉi tie, ĉar se mi vidos vin ĉi tie refoje, mi sufokos vin per miaj propraj manoj.

Dirante tion li ekĝemis « Oh » kaj kaptis sin je la okulo, kiu estis bluiĝinta – kredeble, la dika sinjorino frapis lin je tiu loko, opiniante lin muso.

Sed, « se »... Mi mem intencis forlasi tiun filistran urbon kaj translokiĝi en la ĉefurbon, por tie plene dediĉi min al la arto.

Kaj se la vizitantoj de la amuzvespero ne komprenis, ke mi estas la plej originala kaj kuraĝa konferansejo, ja vi karaj legantoj plene komprenis tion. Mi petas vin, kunhelpu, ke mi estu enoficigita kiel ŝtata konferansejo en Sofia. Skribu al la adreso: Vasil Conev, Sofia, Str. 6 septembro N 49.

VASIL CONEV
el la bulgara: Metodi Panĉev (el
Belarto)

EKZERCOJ

Ekzerco 116

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. « ... iu reĝfilino estas ŝtelita de ciganoj, ŝi suferas kaj mortas ... » Kial ĉi tie estas uzita la nuntempo (-as)? La unua parto de la propozicio estas *pasiva*: reskribu ĝin *aktive*. Donu sinonimon de *reĝfilino*.
2. « La barbo estas farita el kapra vosto. » Skribu ankaŭ tiun propozicion *aktive*.
3. « Kiel eble plej rapide. » Skribu propoziciojn, uzante *kiel eble plej* kun jenaj vortoj: EVIDENTA; IMITINDA; NEGLEKTE; ORIGINALA; ARTIFIKE.
4. « La salono apenaŭ ne detruigis... » Skribu unuvortan sinonimon de *apenaŭ ne*.
5. « Mi estas bone, kiel vi fartas? » Jen ekzemplo de idiotisma Esperanto. Gramatike, la unua frazo devus legiĝi: « Al mi estas bone » (*kial?*), sed ofta kaj kutima uzado de la plena frazo kaŭzas, ke la frazo de la aŭtoro restas tute komprenebla kaj natura. Kial li ne povis skribi « Mi estas bona »?
6. « ... rigardis min kun certa dubo. » Jen denove idiotismo, sufiĉe disvastiĝinta. Ĉi tie la vorto *certa* estas uzita anstataŭ *iom da* aŭ *ia*. Kion signifas fundamente la vorto *certa*?
7. « Mi frapis la teleron je la plankon kaj la kravaton disŝiris je pecojn. » Laŭeble klarigu la diferencon signifan inter la du uzoj de « je ».
8. « Ŝia krio infektis ĉiujn ceterajn. » Klarigu la metaforon.
9. « ... la tuta salono eksimilis al vivanta maro. » Klarigu tiun similigon.
10. Kial la vortoj « kara amiko », en la fina parolo de la ĉefa respondeculo, estas skribitaj inter citiloj?

Ekzerco 117

Skribu po du propozicioj, uzante la subajn vortojn. En la unua propozicio uzu la vorton senmetafore; en la dua uzu ĝin metafore (vidu ekzercon 114):

DORNO; MORDI; TIGRO; TIKLI; TUMULTI; JUKI; KUNIKLO; LAFO; NODO; ORBITO.

Ekzerco 118

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

PRILABORI; PRISKRIBI; PRIPENSI; PRIKANTI; PRIRABI; PRIŜTELI; PRILUMI; PRIDISPONI; PRIMOKI; PRIPAROLI.

Ekzerco 119

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

DEMETI; DEKUTIMIĜI; DELOGI; DEFLANKIĜI; DETENI; DEPRENI; DELONGE;
DENASKA; DEVOJIĜI; DEVENI.

Ekzerco 120

Kiun adjektivon vi uzus por priskribi:

- a) personon, kiu helpadas al homoj senhavaj?
- b) priskribon troigan kaj, kvankam ne tute malveran, tamen iom misprezantan?
- c) virinon allogan kaj mode vestitan?
- ĉ) novaĵon maltrankviligan?
- d) paroladon komplete sensencan?
- e) kutimon tre provizoran kaj paseman?
- f) okazaĵon tre absurdan?
- g) homon tre religian?
- ĝ) virinon, kiu ne kapablas naski?
- h) spacon tute malplenan?

Ekzerco 121

« Iu reĝfilino estas ŝtelita de ciganoj, ŝi suferas kaj mortas kiel almozulino malproksime de sia hejmo. » *Do verku tian teatraĵeton – nu, ne necesas trakti la temon tute serioze!*

PAŜO DUDEKDUA

VORTARO

AŬTONOMIO politika sendependeco.

FIBRO kunplektitaj korpaj aŭ vegetajaj fadenoj.

FORTIKA malfacile rompebla.

IZOLI apartigi de la aliaj.

KALUMNII malutili al iu per mensogaj akuzoj.

LITOVUJO provinco en tiama rusia Pollando.

MORO ĝenerala vivmaniero, kutima konduto.

MOTIVO kialo.

ORATORO homo, kiu publike paroladas.

PREDIKI fari religian aŭ kvazaŭreligian paroladon.

RUSA rilata al Ruslando.

ŜOVINISTO fanatika patrioto.

TEORIO supozo rezulte de rezonado.

LEGAĴO

VORTOJ DE ZAMENHOF

(1) Pri Patriotismo

La dua kulpigo, kiun ni ofte devas aŭdi, estas tio, ke ni esperantistoj estas malbonaj patriotoj. Ĉar tiuj esperantistoj, kiuj traktas la esperantismon kiel ideon, predikas reciprokecon justecon kaj fratecon inter la popoloj, kaj ĉar laŭ la opinio de la gentaj ŝovinistoj patriotismo konsistas en malamo kontraŭ ĉio, kio ne estas nia, tial ni laŭ ilia opinio estas malbonaj patriotoj, kaj ili diras, ke la esperantistoj ne amas sian patrujon. Kontraŭ tiu ĉi mensoga, malnobla kaj kalumnia kulpigo ni protestas plej energie, ni protestas per ĉiuj fibroj de nia koro! Dum la pseŭdo-patriotismo, t.e. la genta ŝovinismo, estas parto de tiu komuna malamo, kiu ĉion en la mondo detruas, la vera patriotismo estas parto de tiu granda tutmonda amo, kiu ĉion konstruas, konservas kaj feliĉigas. La esperantismo, kiu predikas amon, kaj la patriotismo, kiu ankaŭ predikas amon, neniam povas esti malamikaj inter si. Ĉiu povas paroli al ni pri ĉiuspeca amo, kaj ni kun danko lin aŭskultos; sed kiam pri amo al la patrujo parolas al ni ŝovinistoj, tiuj reprezentantoj de abomeninda malamo, tiuj mallumaj demonoj, kiuj ne sole inter la landoj, sed ankaŭ en sia propra patrujo konstante instigas homon kontraŭ homo – tiam ni kun la plej granda indigno nin deturnas. Vi, nigraj semantoj de malpaco, parolu nur pri malamo al ĉio, kio ne estas via, parolu pri egoismo, sed neniam uzu la vorton « amo », ĉar en via buŝo la sankta vorto « amo » malpuriĝas.

Vi staras nun antaŭ miaj okuloj, mia kara Litovujo, mia malfeliĉa patrujo, kiun mi neniam povas forgesi, kvankam mi forlasis vin kiel juna knabo. Vi, kiun mi ofte vidas en miaj sonĝoj, vi, kiun neniam alia parto de la tero iam povos anstataŭi en mia koro, vi atestu, kiu vin pli multe, pli kore kaj pli sincere amas: ĉu mi, idea esperantisto, kiu revis pri frateco inter ĉiuj viaj loĝantoj, kvankam mi devis bedaŭrinde forlasi vin, simile al multaj centoj da miloj da aliaj viaj filoj – aŭ ĉu tiuj personoj, kiuj deziras, ke vi apartenu nur al ili, kaj ĉiuj aliaj viaj filoj estu rigardataj kiel fremduloj aŭ sklavoj! Ho, patriotismo, patriotismo, kiam fine la homoj lernos kompreni ĝuste vian sencon! Kiam via sankta nomo ĉesos esti armilo en la manoj de diversaj malhonestuloj! Kiam fine ĉiu homo ricevos la rajton kaj la eblon algluiĝi per sia tuta koro al tiu peco da tero, kiu lin naskis!

Longe daŭros ankoraŭ malluma nokto sur la tero, sed ne eterne ĝi daŭros. Venos iam la tempo, kiam la homoj ĉesos esti lupoj unuj kontraŭ la aliaj, perforte altrudi al si reciproke siajn lingvojn kaj morojn, ili vivos inter si pace kaj frate, en plena interkonsento ili laboros sur la tero, sur kiu ili vivas, kaj kontraŭ tiuj krudaj fortoj de la naturo, kiuj ilin ĉiujn egale atakas. Kaj kune kaj interkonsente ili celados ĉiuj al unu vero, al unu feliĉo. Kaj se iam venos tiu feliĉa tempo, ĝi estos la frukto de konstanta kaj senlaca laborado de tiuj homoj, kiujn ni vidas nun en ĉi tiu ĉambrego kaj kies nomo, ankoraŭ tre malmulte konata kaj tre malmulte ŝatata, estas « esperantistoj ».

(el Parolado en la Guildhall, Londono)

(2) *Pri la Neceso Paroli Esperanton*

Vi eble miros, ke mi parolas al vi ne ruse, sed esperante; vi eble diros, ke ĉar ni havas nun kongreson de samregnanoj kaj ĉiuj, aŭ almenaŭ preskaŭ ĉiuj ĝiaj partoprenantoj komprenas tre bone la saman lingvon, estas multe pli nature paroli al ili en tiu lingvo. Ekzistas tamen gravaj kaŭzoj, pro kiuj mi elektis por mia parolo tiun lingvon, por kiu ni batalas kaj por kiu ni kunvenis.

Niaj kongresoj, ne sole la universalaj, sed ankaŭ la naciaj, havas antaŭ ĉio signifon instruan kaj edukan. Esperantistoj, disĵetitaj en diversaj urboj kaj urbetoj, kunvenas en pli aŭ malpli granda amaso, por aŭdi nian lingvon, por kontroli, ĉu ili ĝuste ellernis la lingvon, ĉu ili bone ĝin komprenas, por kompari sian propran manieron de parolado kun la parolmaniero de pli spertaj esperantistoj. Kiam ili poste revenas hejmen, ili ne sole mem parolas pli pure, sed ili alportas modelon de bona parolado al tiuj, kiuj restis hejme. Tiamaniere la kongresoj reguligas la uzadon de la lingvo, kaj dank' al niaj kongresoj jam nun oni parolas Esperanton perfekte egale ne sole en la plej malproksimaj anguloj de ĉiu aparta regno, sed en ĉiuj plej malsamaj lokoj de la tuta tera globo. Jam nun, kiam oni aŭdas bonan kaj spertan esperantan oratoron, oni neniel povas diveni, al kiu nacio aŭ lando li apartenas. La plena aŭtonomia vivo de nia lingvo, kun ĝia absolute propra, ne pruntita kaj ne imitita spirito, ĉiam pli kaj pli fortikiĝas tiamaniere, kvazaŭ ĉiuj esperantistoj de la mondo loĝus kune sur unu malgranda peco da tero.

Ne malpli grava estas la *eduka* signifo de la esperantistaj kongresoj. Izolitaj esperantistoj, kiuj neniam havis la eblon praktike apliki tion, kion ili lernis, ofte dubas, ĉu efektive per Esperanto oni povas tute bone interkompreniĝi. Eĉ interne de la esperantistaj grupoj oni ofte ne kuraĝas paroli esperante, oni balbutas, oni preferas paroli en sia nacia lingvo, kaj proporcie al la nekuraĝeco de la parolado aperas ankaŭ nekuraĝeco

de propagando, ĉar la esperantistoj-balbutantoj malgraŭvole ne povas liberigi sin de la timo, ke eble tamen Esperanto estas afero pli teoria, ol praktika. Sed kiam la balbutanto venas al kongreso, kie li havas la eblon aŭdi bonajn kaj spertajn esperantistajn oratorojn, kiam li per siaj propraj oreloj kaj okuloj konvinkiĝas, kiel bele kaj flue oni povas paroli en Esperanto, li entuziasmiĝas, li vidas, ke li laboras por io viva kaj vivoplena, li revenas hejmen kun nova kuraĝo kaj energio. Niaj kongresoj, ne sole la universalaj, sed ankaŭ la lokaj, tiamaniere edukas konvinkitajn, sekve ankaŭ entuziasmajn batalantojn por nia afero.

Tio estas la ĉefaj motivoj, pro kiuj ni en ĉiuj niaj kongresoj ne sole en la universalaj, sed ankaŭ en la naciaj aŭ regionaj, nepre devas paroli ne sole *pri* Esperanto, sed ankaŭ *per* Esperanto.

L. L. ZAMENHOF
(el Parolado en St. Petersburg, 1910)

EKZERCOJ

Ekzerco 122

Leginte la suprajn paroladojn, respondu jenajn demandojn:

1. Kial oni kelkfoje opinias, ke la esperantistoj estas malbonaj patriotoj?
2. Kio, laŭ Zamenhof, estas la diferenco inter patrioto kaj ŝovinisto?
3. Kiel la esperantismo kaj la patriotismo similas unu la alian?
4. Kio, laŭ Zamenhof, devus esti la fincelo de la patriotismo?
5. Kiel la esperantistoj kontribuas al tiu fincelo?
6. Kiu estas la duobla signifo de esperantistaj kongresoj? Ⓢ
7. Kiel la kongresoj kontribuas al la unueco de la lingvo?
8. Ĉu Esperanto estas imitaĵo de iu alia lingvo?
9. Kiel la ĉekongresa parolado en Esperanto helpas la disvastigon de la lingvo?
10. Ĉu vi konas aliajn motivojn por inter esperantistoj nepre ĉiam paroli Esperanton?

Ekzerco 123

« Niaj kongresoj, ne sole la universalaj, sed ankaŭ la naciaj ... » *Skribu plurajn proponojn, uzante la konstruon « ne sole... sed ankaŭ... » antaŭ ne sole adjektivoj, sed ankaŭ substantivoj, verboj kaj adverboj.*

Ekzerco 124

En ĉiun suban propozicion enmetu po unu el jenaj radikoj:

BARAKT; KLOPOD; LUKT; PEN; PROV; STREB; STREĈ; ŜVIT

1. Se unu fojo ne prosperis, ni devas netimigite i duan fojon.
2. Kion vi pri as, tio al vi venas.
3. Li as ĉe la ministro pri siaj domo kaj kampo.
4. Nun en ŝia kapo is nova demando.
5. Ekzistas homoj, kiuj de tempo al tempo sentas adon al poezio.
6. Dum la tuta vivo li is kontraŭ la mizero.
7. La studento is super siaj libroj.
8. La pioniroj devis fari grandajn forto ojn por travivi la vintron.

Ekzerco 125

Kiel nomiĝas:

- a) elektra fluo?
- b) subtegmenta ĉambreto?
- c) malmola elstarajo sur besta kapo?
- ĉ) homo sub absoluta dispono de iu mastro?
- d) informa anonceto?
- e) vira ĉekole ligita ornama vestaĵo?
- f) malsano, kiu atakas multajn homojn samtempe en unu loko?
- g) rajtigita dokumento?
- ĝ) akra kaj mordanta moko?
- h) malmola, fortika, kalkeca substanco, el kiu konsistas la skeleto de vertebruloj?

Ekzerco 126

En la subaj propozicioj troviĝas po unu eraro (eĉ du eraroj en la frazo ĝ). Trovu la erarojn kaj korektu ilin.

- a) La gepatroj de Jozefo tre ĉagrenis pro lia maldiligenteco.
- b) Homo plene vivas nur tiam, kiam li havas kreaĵojn en lia ĉiutaga laboro.
- c) En tiu tempo oni ne vidis tiom da novajn konstruaĵojn, kiel nun.
- ĉ) Boteloj plenaj da akvo estas tre pezaj.
- d) La ministro enoficigis tiun pastron kiel anstataŭanta episkopo.
- e) Kiam vi bruligas fajron, tre gravas, kion lignon vi surmetas.
- f) La temanĝo prenita ni veturis hejmen.
- g) Mi ne scias, se tiu poŝtmarko servis por afrankado.
- ĝ) La kongreso okazos de la 20-an ĝis la 27-an de majo.
- h) Tiun beston oni nomas talpon.

Ekzerco 127

« Kiel Esperanto solvas la lingvan problemon. » *Skribu dek punktojn sub tiu titolo, kaj skribu kelkajn propoziciojn pri ĉiu punkto.*

Ekzerco 128

« Lingvo internacia fortiĝos por ĉiam nur en tia okazo, se ekzistos ia grupo da homoj, kiu akceptus ĝin kiel sian lingvon familian, heredan. » – L. L. Zamenhof.
Skribu aŭ diskutu pri la temo, « Esperanto kiel familia lingvo. »

Solvo
↓

PAŜO DUDEKTRIA

VORTARO

AKRO unuo de termezuro.

ARABO nordafrikulo.

ARDI esti varmega.

AZENO kvarpieda longorela ŝarĝbesto.

BIENO terposedaĵo.

CEREMONIO formala ĝentileco.

ĈARMA delikate plaĉa kaj loga.

DAKTILO speco de frukto.

DIGNO memrespekto.

DROMEDARO unuĝiba besto, kiun oni rajdas en dezerto.

DUNO sabla monteto.

EKIPI provizi iun per necesaj iloj.

FESTENO luksa kaj abunda manĝo.

FRIPONO ruza malhonestulo.

FRIVOLA malserioza.

GAZELO svelta rapidkura besto.

GRAVEDA portanta naskotan idon.

GRIO senŝeligitaj grenograjnoj.

HORDEO grenspeco.

INSIDI prepari por trompi iun.

INSTALI starigi kaj funkciigi ion.

ITALA rilata al Italujo.

JUDO viro de la hebrea gento.

KANAJLO malnobla homo.

KOKETA ornamama kaj flirtema.

KRAĈI eljeti salivon el la buŝo.

MAGNEZIO kemia elemento (Mg)

MAHOMETANO religia sekvanto de Mahometo.

MAJORO oficira armea rango.

MALVO rozviola floro.

MEHARISTO araba soldato rajdanta sur dromedaro nomata mehari.

MENTO aroma vegetaĵo.

NEGRO nigrulo.

NIMFO virina diaĵo de akvo, arbaro kaj monto.

NOMADO migrulo.

OAZO fekunda insulo en la dezerto.

OKRO speco de mineralo uzata kiel farbo.

ORIGINO devenloko.

PALMO varmlanda arbo.

PAPRIKO ruĝa pipro.

RAJDI sidi sur dorso de besto.

REPUTACIO publika opinio pri iu.

REZERVI konservi por iu destino.

RIVERO granda akvofluo.

RUKTI brue eligi stomakgasiojn tra la buŝo.

SALOMONO biblia reĝo konata kiel lerta juĝisto.

SAŬCO spica manĝfluaĵo.

SKABIO infekta haŭtmalsano.

SORBI enspirante altiri fluaĵon iom post iom en sian buŝon.

STUFI longe kuiri viandon en fermita kaserolo.

SUDANA rilata al Sudano.

SUKO nutra fluaĵo.

ŜUO piedvesto.

Ⓚ

TAKTO kapablo ĉiam agi kun ĝentileco kaj delikateco.	VEGETI vivi inerte.
TEO trinkaĵo farita el sekigitaj folioj.	VENKI superi malamikon.
TONO nuanco de sono aŭ koloro.	VERDIKTO decido de juĝanto.
TRIBO grupo de homoj samdevenaj.	VIRTO konstanta emo fari bonon.

LEGAĴO

SALOMONO KAJ LA OAZA NIMFO

Iun tagon, dum kontrolvojaĝo en la oazoj de la malalta Saŭra, mi min trovis en palmareto duone subsabligita, nomata « Ouled-Raffa », kie vegetas maldensa popolo. Deveninte de la arabaj venkakitaj kaj sudanaj sklavinoj forrabitaj el la bordoj de la Nigero, la negroida loĝantaro ennestiĝas en dometoj el premita tero; ĉi tiuj kabanaj staras apud putoj, el kiuj akvon iomete magnezian ĉerpas nefrivolaj dromedaroj. Ĉirkaŭe la okrokolora dezerto envolvas la verdantan insuleton, kiel smeraldon en ĝia juvelujo.

Post sukoplana festeno konsistanta el kaprido turnrostita super lignardaĵoj, stufita grio terure flampikanta pro paprika saŭco kaj daktiloj arte surŝutitaj per blonda sablo, okazis la tradicia aŭskultado al kelkaj geplendantoj. La aferoj al mi prezentataj estis zorge elektitaj de la vilaĝestro, honesta sklavkomercisto, kiu deziris sin vidigi, kiel la Salomonon de la dezerto.

Post kiam banale lamentis pluraj kampistoj, alvenis jam neĵuna virino, sen ĉarmo, sen belo, delonge fuŝita pro ĉiuj laboroj kutime rezervitaj al la aminda sekso. Ŝi sidiĝis fronte al mi, interplektante siajn mallongajn kruojn sub blua robo. Por transdoni miajn neforgesindajn decidojn al la posteularo, la registristo pretigis sian plumon, antaŭtaksante siajn honorariojn.

La oaza nimfo akceptis modestan teniĝon, klarigis sian voĉon kaj jene rakontis:

« Mi estas Jamina bent Mabruk, de dek jaroj edzino de Mohamed ben Kadur. Antaŭ kvin jaroj mia edzo foriĝis kaj neniam sciigis tion, kio al li okazis. La famo disvastiĝas, ke li soldatiĝis en la itala meharistaro. Nun tute sola mi restas, kaj soleco danĝere insidas kontraŭ virta virino. Ankoraŭ juna mi estas, ŝi aldonis ruĝiĝante kaj mallevante siajn bovajn okulojn; mi posedas etan bienon: domon, kvaronakron da estonta hordeo, unu gravedan kaprinon kaj naŭ ekflorantajn palmojn. Mi volas vivi kiel sinjorino, kaj ne kiel forlasita ŝuaĉo. Mia reputacio... »

« Sufiĉe, » ekkriis la vilaĝestro brue ruktante. Sin turnante al mi li daŭrigis: « Jes, Via Majora Moŝto, tiu porkida Mohamed foriris kaj iĝis servisto de alilanda soldataro. Kial tiu judo – li lerte teren kraĉis kun fiero malestimo – kial tiu fripono ne soldatiĝis en la franca militistaro, he? Tiu malfidelulo meritas, ke mi fortranĉu lian dekstran oreton... La du orelojn, » li eksplodis, post pripensa momento. « Estu malbenitaj la gepatroj de tiu skabia azeno, tiu naŭza kanajlo, tiu hundaĉo, tiu... »

Li perdis la spiron kaj flamiĝante pro indigno ĉirkaŭrigardis la tremantan ĉeestantaron kun fulmoplenaj okuloj. Mi verdiktis: « Tia trolonga forrestado efektive similas al finofara rezigno de ĉiuj rajtoj de mastreco. Do mi proponas liberigi la virinon el la ligiloj de la edzeco. »

« Mi aŭdas kaj obeas, » noble diris la tribestro. « La geedziĝo estas rompita, kaj la eksedzino konservas la akiritan bienon. Skribu, registristo. »

Ĉiu aprobis kaj taktoplene gratulis la orbuŝan Salomonon. Tute rejuniĝinte la elĉenigita koketulino forkuris kiel gazelo, akompanate de la avidaj rigardoj de du-tri mezaĝaj kandidatoj al la ĵus neokupita loko. Ⓚ

Dum tri monatoj mi restadis en Ksabi, kie la kvazaŭa rivero Saŭra malaperas en la sablojn. Mi instalis mian tendaron apud puto kun sensala akvo, kaj prilaboris la vojon al Reggan.

Iun vesperon, en la « mire bela horo », kiam la sablodunoj malvetoniĝas kaj ridetas al la subiranta suno, tiam aperis majesta mehari kun digna malrapideco alvenante de la sudo. Estis belega besto preskaŭ tute blanka, rajdata de altstatura kaj fiermiena viro, kiu ceremonie salutis min. Mi invitis lin momente ripozi, laŭ la gastigleĝoj de la dezerto. Mi rimarkis la fremdan ekipaĵon, kaj konkludis, ke de tre malproksime venas la vojaĝanto. Sorbinte teon parfumitan per freŝa mento, li klarigis sian voĉon kaj jene rakontis: Ⓚ

« Mi originas de apuda lando, kaj forestinte dum pluraj jaroj mi revenas al mia vilaĝo. Pro enuo kaj nomada altireco, iun tagon mi ĝisiris al Fezano kaj soldatiĝis en la itala meharistaro. Post kvinjara servado mi rehejmeniras, ricevinte tiun belan rajdobeston kiun vi tie vidas, kaj gajninte sufiĉe da mono por aĉeti nombrajn daktilarbojn. Dank' al Dio – poreterne laŭdata Li estu – de nun mi kviete vivos kun mia familio. »

Subite mi memoris la scenon de la liberigita amatino. Sed mi silentis, ĉar maldece estas paroli pri virino al mahometano, kaj enmiksiĝi en la geedzajn aferojn mi neniel ŝatas. Trinkinte la tri ritajn tasojn da teo la vagemulo surmehariĝis.

« Iru pace, » mi adiaŭis lin.

« Sur vin la savo, » li respondis.

Kaj li malaperis, kvazaŭ sorbata de la viola noktiĝo.

Kio okazos, kiam la revenanto hejmen atingis? Ĉu li senkapigos sian kunvivintinon, kiel en tragedio de Shakespeare? Ĉu fluos la sango de la perfida nimfo sur la varman sablon de la paca oazeto? Ne, sendube li ĝojos, kiam li ekscios, ke malembarasite je sia malnova edzino, li povos per la mono honeste enspezita el la itala militkaso aĉeti dekkvinjaran belulineton, kiu al li donos iom da plezuro kaj multe da zorgoj. Ⓚ

Sed nur Allah estas granda!

JEAN RIBILLARD

(el *Esperanto*

kaj *Vagado sub palmoj*, 1956) Ⓚ

EKZERCOJ

Ekzerco 129

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. « Mi min trovis en palmareto. » Per kiu unuopa vortformo oni povas esprimi la saman koncepton kiel « min trovis »?
2. « La loĝantaro ennestiĝas en dometoj el premita tero. » Klarigu tiun metaforon.

3. En la unua alineo estas uzitaj 4 aktivaj participaj finaĵoj kaj 4 pasivaj. Trovu la koncernajn vortojn kaj analizu ilian signifon.
4. « La okrokolora dezerto envolvas la verdantan insuleton, kiel smeraldon en ĝia juvelujo. » Klarigu la tie uzitan similaĵon.
5. En la dua alineo estas uzitaj 7 neparticipaj afiksoj. Klarigu ilian signifon, kaj skribu po 5 aliajn vortojn, en kiuj la afiksoj estas ĝuste uzataj.
6. « ... sin vidigi kiel la Salomonon de la dezerto. » Tio estas ekzemplo de speciala metaforo, kiun oni povas nomi *antonomazio*: ĝi estas uzado de konata propra nomo por reprezenti la kvalito(j)n, per kiu(j) la persono estas konata. Donu aliajn ekzemplojn de tiu figuro.
7. Distingu inter « neĵuna » kaj « malĵuna » virinoj.
8. Analizu la vorton *posteularo*. Donu ĝian antonimon.
9. « ... mallevante siajn *bovajn* okulojn. » Klarigu tiun metaforon. Per kiu sufikso oni povus forigi la metaforon, restigante simplan komparon?
10. « La sablodunoj ridetas al la subiranta suno. » Klarigu tiun personigon.
11. « Mi konkludis, ke de tre malproksime venas la vojaĝanto. » Kial en tiu propozicio estas uzita la as-tempo?
12. « Trinkinte la tri ritajn tasojn da teo ... » Kiun signifon donas la artikolo *la* al tiu frazo?

Ekzerco 130

SEN.....ULO. *Kiom da senchavaj vortoj vi povas konstrui, enmetante diversajn radikojn en tiun kliŝon?*

Ekzerco 131

En la subaj propozicioj troviĝas po unu eraro. Trovu la erarojn kaj korektu ilin.

- a) La kongreso komenciĝis la 3-a de aŭgusto.
- b) En la akceptejo regis viglan atmosferon.
- c) Kiel abonanto de via gazeto bonvolu publikigi mian anonceton.
- ĉ) Li faris decidon, kiu mutigis sian edzinon pro mirego.
- d) La anekdotoj, kiujn li skribis dum lia libertempo, estas tre amuzaj.
- e) La sekretario elparolis vortojn jam de longe atenditaj.

Solvo
↓

- f) Ĉesu vian petoladon!
- g) Niaj gastoj ne ankoraŭ alvenis.
- ĝ) Mia amiko montris min gravan dokumenton.
- h) Multaj ribelintoj estas en la karcerejoj.

Ekzerco 132

En ĉiun suban propozicion enmetu sen eraro unu el jenaj radikoj:

GARD; DEFEND; HELP; KONSERV; KOVR; PROTEKT; SAV; ŜIRM

- a) Oni konsilas kaj konsolas, sedi ne volas.
- b) Tio neos nian aferon el pereco.
- c) La ombrelois nin kontraŭ la pluvo.
- ĉ)u min kontraŭ miaj malamikoj.
- d) Kiun reĝoas, tiun ministro elektas.
- e) Kaŝita malĝojo ĉiamas mistere vian koron.
- f) Li sukcesisi de putriĝo la kadavron.

Ekzerco 133

Priskribu per 250 vortoj sunsubiron, aŭ kafejon, aŭ stacidomon, aŭ akvofalon.

Ekzerco 134

Skribu rakonton, pravigante unu el la subaj proverboj:

- a) Nokte eĉ monstro estas belulo.
- b) Hodiaŭ festene, morgaŭ malplene.
- c) Vi sekrete vorton diris, ĝi tra l' tuta mondo iros.

PAŜO DUDEKKVARA

VORTARO

AŬDACI multimi.

BALADO rakonta poeziaĵo.

BANDAĜO longa tolaĵo por kovri vundon.

BASO plej malalta vira voĉo.

BLEKI krie kiel besto.

BUBO petola knabeto.

ĈEVALO kvarpieda rajdbesto.

GLORO famo kaj honoro.

GRIMACO tordiĝo de la vizaĝo.

ĴALUZA timanta pri perdo de kara objekto.

KAPONO kastrita koko, kiun oni manĝas.

KAPREOLO cervosimila besto.

LEOPARDO afrika katsimila rabobesto.

LIMAKO ĝardeno rampuleto.

MASAĜI kurace premfroti la muskolojn.

MIRAĜO erariga alloga iluzio.

PANTOFLO hejma piedvesto.

PAVO birdo kun granda bela vosto.

RIMO versfina samsoneco.

RUBANDO longa mallarĝa teksaĵo.

SENTENCO mallonga frazo enhavanta ĝeneralan moralan principon.

SOPRANO plej alta virina voĉo.

TAMBURO muzikilo, kiun oni batas per bastonoj.

VARTI zorgi infaneton.

VILA kovrita per densaj mallongaj haroj.

LEGAĴO

LA AĜOJ DE LA HOMO (1)

Je la unua jaro, li similas reĝon kuŝantan en portlito, ĉiuj lin ĉirkaŭbrakas kaj kisas;

je la dua jaro, li similas porkon, kiu baraktas en malpuraĵoj;

je la deka jaro, li saltadas kiel kapreolo;

je la dudeka jaro, li blekas kiel ĉevalo, vestumas kiel pavo, kaj postulas inon;

kiam li akiras edzinon, li similas azenon;

kiam li akiris idojn, li fariĝas aŭdaca kiel hundo, por havigi al ili panon kaj vivtenon;

fine, maljuniĝinte, li similas simion...

RABENO ŜIMEON BEN ELEAZAR
el la aramea: A. Nurak (el *La Nica Literatura Revuo*)

LA AĜOJ DE LA HOMO (2)

En supra ĉambro, lulo... lulo...

Anĝele dormas la etulo:

Etaĝo.

Sed baldaŭ li el dorm' sin ŝiras

Kaj pri la bela mondo miras:

Miraĝo.

Jam ne plu side li tamburas,

Sed tra la dom' explore kuras:

Kuraĝo.

Kun vundoj li (kaj sen rubandoj)

Revenas el stratbubaj bandoj:

Bandaĝo.

Kaj baldaŭ sekvas li kun ĝojo

Knabinon ĉien sur la vojo:

Vojaĝo.

Al ŝi li donas sian nomon:

Por fondi kune novan domon:

Domaĝo.

Li tiam estas tre utila

Fortika viro, kvankam vila:

Vilaĝo.

Kaj post rapida tempopaso

Postrestas nur senviva maso:

Masaĝo.

P.S.

Ni ne apliku al Virino

Ĉi tiun viv- kaj rimo-saĝon,

Ĉar de l' komenco ĝis la fino

Ŝi ĉiam havas saman aĝon:

Avantaĝo.

RAYMOND SCHWARTZ
(el *La Stranga Butiko*)

LA AĜOJ DE LA HOMO (3)

Kaj unu homo ludas multajn rolojn
 En sia viv', kun aĝoj sep por aktoj.
 Unue la infano, ploradante
 Ĉe l' brakoj de la vartistino. Tiam
 La juna lernejnabo, plendetante,
 Havante librosakon, kun vizaĝo
 Matenopura, rampetante kiel
 Limako nevolonte al lernejo.
 Kaj tiam la amanto, sopirante
 Kiel fornego, kun balad' malgaja
 Al brovo de la amatino. Tiam
 Soldato, plena je mirigaj ĵuroj,
 Havante barbon kvazaŭ leopardo,
 Ĵaluza pri honoro, malpacema,
 Celante tiun aerglobon, gloron,
 Eĉ ĉe la faŭko de la paflego.
 Kaj tiam, la juĝisto, dikakorpa
 Pro multe da donacoj de kaponoj,
 Severokula, kun tondita barbo
 Laŭ profesio lia, kaj dirante
 Sentencojn saĝoplenajn, kaj ekzemplojn
 Modernajn. Tiel li la rolon ludas.
 La sesa aĝo transmoviĝas tiam
 Je grimacul' maldika, en pantofloj,
 Portanta okulvitrojn, kun saketo
 Ĉe l' flanko; liaj ŝtrumpoj, konservitaj
 Ankoraŭ de juneco, jam tro larĝaj
 Por la malgrasaj kruroj. Lia voĉo
 Ne plu vireca baso, sanĝiĝinte
 En infanecan sopranaĉon, pepas
 Kaj fajfas en la son'. La lasta sceno
 De l' stranga okazplena historio –
 Maljunegeco – nura forgeseco,
 Sen dentoj, sen okuloj, gusto, ĉio.

WILLIAM SHAKESPEARE
 el la angla: Ivy Kellerman (el *Kiel
 Plaĉas al Vi*)

EKZERCOJ

Ekzerco 135

Leginte la suprajn eltiraĵojn, respondu jenajn demandojn:

1. « Li vestumas kiel pavo. » Analizu la nuancon de la sufikso -UM.
2. « Ĉirkaŭbrakas. » Esprimu la saman koncepton per radiko plus -UM.
3. En la poemo de Schwartz troviĝas multaj vortludoj, kiujn oni nomas *kalemburoj*. Ilia efiko dependas de la samformeco de diverssignifaj vortoj. Elpensu plurajn propoziciojn, kiuj estas ambiguaj pro kalemburoj.
4. « ... ĉien sur la vojo. » Klarigu la neceson de la akuzativo en *ĉien*.
5. « Tiam la juna lernejknafo ... nevolonte al lernejo. » Kio estas gramatike neregula en tiu propozicio?
6. « Sopirante kiel fornego. » Klarigu tiun similigon.
7. « Mirigaj ĵuroj ». Kiu vorto estus pli preciza ol « ĵuroj » ĉi tie?
8. Donu sinonimon de « paflego ».
9. « Havante barbon kvazaŭ leopardo. » Ĉu vi trovas tiun similigon trafa? Motivigu vian respondon.

Ekzerco 136

En la subajn propoziciojn metu sen eraro PLI aŭ PLU:

- a) Iru rapide!
- b) Mi postulus nenion krom ke oni montru al mi estimon.
- c) Danĝere estas lin lasi en tia libereco.
- ĉ) Li ne vivos ol unu tagon.
- d) Mi ne povas iri unu paŝon

Ekzerco 137

En ĉiun suban propozicion ĝuste enmetu po unu el jenaj vortoj:

DETRUI; EKSTERMI; ELĈERPI; FORMANĜI; KONSUMI; NENIIGI; NULIGI; PERDIGI; PEREIGI; RUINIGI.

- a) Malsato os lian forton.
- b) Kia granda homo iĝis!
- c) Ne sufiĉas i, necesas plenigi la malplenon.
- ĉ) Sekeco as la grenon.
- d) La krizo is al ni multajn amikojn.

- e) Li baldaŭis la tutan vinon el la barelo.
 f) La bordon iom post iomas la maro.
 g) Tertremois la urbon.
 ĝ) La komitatois sian antaŭan decidon.
 h) La malamikoj volis tutei nian popolon.

Ekzerco 138

Donu sinonimojn de la sekvantaj vortoj:

BONEMO; FLIRTEMA; HEJMŜUO; ENSPEZO; JUĜDECIDO; KANAĴLO; PAROLA-DISTO; ROLANTO; SABLONENTO; TERPOSEDAĴO.

Ekzerco 139

Uzu jenajn substantivojn verbe en propozicioj:

FONTANO; GEMO; HIMNO; HIPOTEZO; INDIVIDUO; KAŬĈUKO; KONTURO; KRIZO; MANDARENO; METODO.

Ekzerco 140

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

PERI; PERLABORI; PERFORTI; PERLETERE; PERKRAJONE; SENPERA

Ekzerco 141

Elpensu sep aĝojn de la virino. Klopodu, por ke viaj komparoj estu simile trafaj kaj spritaj, kiel tiuj de Ŝimeon Ben Eleazar.

Ekzerco 142

Priskribu (proze, se vi volas!) la sep stadiojn de la geedzeco.

Ekzerco 143

Vi legis supre tri opiniojn pri la diversaj aĝoj de la homo. Kiu el ili ŝajnas al vi plej trafa? Plej sprita? Plej serioza? (Pravigu ĉiufoje vian respondon.) Ĉu vi konsentas kun ili? Se ne, kial ne?

PAŜO DUDEKKVINA

VORTARO

- ABIO** konifera arbo.
ACERO speco de arbo.
AGRIMONIO speco de herbo.
AKTIVA agema.
ALISMO (PLANTAGA) speco de herbeca marĉo-planto.
ASIGNI destini, disponigi.
ASPERULO speco de floro.
BALZAMINO speco de planto.
BERO frukto de diversaj plantoj.
BETULO blankligna arbo.
BLUZO vesto por la supra korpoparto.
CITIZO arbo kun flavaj floroj.
ĈERIZO ruĝkolora bongusta frukto.
EKSKREMENTO tiu parto de la nutraĵo, kiun oni poste eligas el la korpo.
EMBUSKO sinkaŝo por surprize ataki malamikon.
ERIKO arbeto kun rozaj aŭ blankaj floroj.
FAKTORO kaŭzo de fenomeno.
FRAGILA tiel delikata ke ĝi facile rompiĝus.
FRAGMITO speco de fortika herbo.
FRAKCIO ono.
FRAKSENO arbo kun fleksebla ligno.
FURAĜO manĝaĵo por bestoj.
GALIO speco de planto.
GRAJNO malgranda semo.
ĜEMELO dunaskito.
ĜERMO komenca formo de estonta vegetaĵo aŭ besto.
HAKI battranĉi.
HEKTARO unuo de termezurado.
HOKO pinta ferkurbaĵo.
HORTIKULTURO la metio kulturi plantojn.
HUMO nigrebruna tero uzata kiel sterko.
INFLORESKO la aranĝo de floroj sur tigo.
INVADI perforte eniri kaj okupi.
KAMECIPARIDO konifera arbo.
KAMENO fajrujo.
KONFETOJ karnavalaj paperpecetoj.
KAPSULO skatoletforma ujo.
KONIKO duaorda kurbo.
KUKO franda bakaĵo.
LANUGO delikata plumaro aŭ hararo.
LAPO speco de planto.
MANAO ĉiela nutraĵo.
MEJLO mezuro de distanco.
METRO mezuro por linioj.
MIGRI translokiĝi de loko al loko.
MIRTELO speco de arbeto.
NUKSO frukto en malmola ŝelo.
ODISEO heroo de greka poemo, kiu dek jarojn vagadis tra la mondo.
OMBRELO kontraŭpluva ŝirmilo.
OVO maturiĝonta bestĝermo en ŝelo.
PARAŜUTO aparato por malrapide fali tra la aero.

PARKO publika plezurkampoj.	STURNO speco de birdo.
PASERO birdspeco.	TAŬZI ĉifante malordigi.
PELTO speciale preparita felo.	TERENO difinita terspaco.
PICEO konifera arbo.	TIFAŬO speco de marĉherbo.
PINO konifera arbo.	TIGO flotrunketo.
PIRO bongusta frukto.	TORFO spongeca substanco, per kiu oni povas hejti.
PLANTAGO ofta plurjara herbo.	TRIKI teksu per vergetoj.
PLUGI tranĉi la teron per speciala kulturilo.	TROPIKOJ regionoj, kiuj etendiĝas ĝis 23 gradoj norde kaj sude de la ekvatoro. Ⓚ
PLUKI deŝiri floron.	TRUPO soldataro.
POTO speco de vaso.	TUBO longa kava cilindro.
PRIMOLO printempa floro.	TUJO konifera arbo.
RADIKO subtera parto de vegetaĵo, per kiu ĝi al-suĉas nutraĵon.	ULMO speco de fortika arbo.
RETRO- sufikso, kiu signifas « dorseniri ».	URSO speco de granda rabobesto.
RINGO cirkloformaĵo.	VITAMINO helpa nutrofaktoro necesa por la sano.
SKALO dimensioj de desegnaĵo rilate al la reala objekto.	
SORPO arbo, kies fruktojn oni manĝas tromaturajn.	

LEGAĴO

FLUGANTAJ SEMOJ

Antaŭ trideko da jaroj mia patro aĉetis kamparan domon kun terpeco de du-tri hektaroj, plejparte herbokampo kaj iama torfejo. La herbo de nia kampo donis furaĝon por unu ĉevalo, kaj ni sentis nin kiel veraj kamparanoj. Sed dise ni plantis piceojn kaj pinojn, kelkajn betulojn kaj fraksenojn kaj citizojn kaj apud la domo pli delikatajn arbojn kiel tujon, kameciparidon kaj noblan abion.

Nun disvolviĝas sur nia grundo peco da sovaĝa naturo. Tiuj arboj, kiujn ni plantis, kiam mi estis knabo, fariĝis grandaj, sed tie kaj ĉi tie, en la plej diversaj lokoj, je longa distanco de la grandaj arboj, ekaperas nun amaso da malgrandaj arboj, tute surprize, ĉar oni povas konstati, ke ili estas infanoj de la gepatroj, kiuj kreskas malproksime de tiuj lokoj, kie sukcesis enradikiĝi tiuj ĉi novalvenintoj.

En fora angulo staras granda acero. Ankaŭ ĝi ekhavis nun idojn je longa distanco de sia loko. Ĝia globa nukso portas grandan flugilon, duope la nuksoj formas perfektan ŝvebaviadilon – ĝemeloj kiel ĉiam estas tiuj fruktoj. En kvietaj veteroj la semo ronde turniĝas, kiam ĝi malleviĝas tra la aero, sed kiam la vento forte blovas, la flugilo helpas al la semo longe forflugi. Neniel, tamen, komparebla kun la betulo, kiu vere nin turmentas sur la grundo.

Kiel trudherbo la betulo ekaperas ĉie, la fruktetoj estas tre malpezaj kaj krome ĉirkaŭataj de papere maldika, korforma portilo, por ke la vento povu ilin disen kirli. Sekve Ⓚ

fariĝas tro multaj el tiuj belaj, blankŝelaj arboj ĉi tie, kaj nun ni devas haki kaj multe peni por forigi ilin, tiomgrade la etaj, flugantaj konfetoj komencas transpreni la potencon.

Eĉ nun montriĝis kelkaj ulmoj, kaj ilin tamen ni ĝis nun evitis sur la tereno. Ni malkovris, ke ili sendube devenas de la komunuma vojo, situanta je distanco de kvinminuta promeno de tie ĉi. Forta vento supozeble portis aere la flugilhavajn ulmofruktojn, kaj nun ili desupre falis al ni kvazaŭ manao el la ĉielo, sed malpli bonvenaj ol la manao de la Biblio, al kiu asignis la popola kredo ja i.a. ankaŭ la ulmofruktojn. Kiam mi estis knabo, miaj kamaradoj kaj mi kolektis manaon en la strato antaŭ nia lernejo, ĉe granda parko, kaj ni gustumis la nukseton, kiu sidas en la mezo de la flugilo. Ni imagis al ni la situacion dum la dezerta migrado, tutaj neĝamasoj da tiuj ĉi fruktoj abundis, malavaro de la naturo. Kaj ni imagis al ni la amatan parkon, al si mem tute lasitan, iom post iom transformita al unu grandega arbaro plena de ventokirlita manao.

Preta, la naturo embuskas ĉie ĉe niaj ĝardenoj kaj kampoj. Se nur malmultajn jarojn ni lasas la bridon, jam transformiĝas tiu tero, kiu antaŭe estis sub plugilo aŭ forkego, kaj fariĝas el ĝi sovaĝa naturo, kreita el senĉesa luktado inter tiuj plantoj, kiuj sin trudas en la regionon de la senbridigita socio de plantoj. Pratempa dana pejzaĝo reaperas, certe ne tre diferenca de tiu mondo, en kiu vivis niaj malproksimaj prapatroj antaŭ du-tri jarmiloj.

La granda movoforto malantaŭ tiu ĉi proceso de transformiĝo estas la semdisvastiĝo. Kaj antaŭ ĉio la disvastiĝo per la vento portis sian parton al la ŝanĝiĝo de la grandaj, malfermitaj, herbokovritaj ebenaĵoj inter tiuj arboj, kiujn ni plantis, kiam mi estis knabo, al la nuna, fekunda arbara kaj arbetara pejzaĝo, tiel varia kaj riĉa de sovaĝaj floroj.

Ĉe la vojeto apud la domo staras miloj da leondentoj – eble la plej potenca floro de nia sovaĝa floraro, potenca, ĉar ĉien ĝi povas penetri, kaj ĉar ĝi per sia fortika pivotradiko solide povas persisti. Estas la perventa disvastigado, kiu ĉeestigas ĝin ĉie ĉe niaj vojoj, en niaj kampoj, en niaj ĝardenoj.

La leondento estas la unua kaj plej bela floro de nia infaneco. Kun mia knabineto mi eliris por studi ĝin. Singarde ni plukis unu el la finflorintaj kapoj kaj rigardis la malgrandan, iomete volbitan tabureton, kiu estas dense okupita de areto da lanugaj ombreloj, kie sidas po unu grajno. Kaj tiam, per unuigitaj fortoj, ni faris blovan veteron, kaj leviĝis nubeto da paraŝutoj el la malgranda startejo sur la kava flortigo, alte aeren turniĝis la nubeto kaj disflugis en ĉiuj direktoj, disportita de aerfluo kaj ventetoj, multaj el ĝiaj eroj baldaŭ malaperis el nia vidpovo, for de la patrina planto.

Ĉe nia kampara domo ni posedas lageton, dense ĉirkaŭitan de fragmito kaj tifao sur preskaŭ sia tuta bordo. Tia granda, grasa tifao konsistas el miloj da grajnoj. Per la ungoj ni povas distaŭzi ilin, kaj la dense kunpremita peltto malfiksiĝas en sennombrajn floketojn, kiujn la vento alten forportas. Ĉe la lago, kie ĝi kreskas, ĉio ja estas okupita. La flokoj bezonas amasflugi super la ĉirkaŭanta pejzaĝo, estas necese, ke ili neĝu de supre al la tuta regiono, por ke iu floko povu ĝermi sur la bordo de alia lagetito kun pli da spaco ol ĉe la nia.

Dise inter la fragmitoj ĉe la lago kaj pli malproksime en la akvo kreskas planto kun belaj konikoj el helruĝaj floroj kaj kun freŝe verdaj folioj. Estas la plantaga alismo – ĝiaj folioj rememorigas pri plantago.

Alismo forsendas siajn grajnojn en la mondon laŭ la akva vojo. Ĝiaj malgrandaj frukteroj estas nete aranĝitaj en ringo. Se oni dismanipulas la ringon kaj faligas la

grajnojn en la akvon, ili restas flosantaj. La vando, kiu ĉirkaŭas la semon, konsistas el grandaj, aerplenaj ĉeloj. La semo portas naĝozonon, flosante sur la akvo ĝi povas fari longan vojaĝon, malproksimen for de la gepatra planto.

Kiam ĝi estas flosinta dum iom da tempo, la akvo penetras en la naĝozonon, la semo peziĝas, la vojaĝo finiĝis, la semo malsupreniĝas al la fundo, kaj ekĝermas. Tiel komencas sian vivon multaj akvoplantoj.

Ankaŭ ĝis la kamentubo de nia domo disvastiĝis la naturo. Granda urtiko enradikiĝis ĉe ĝia bazo, kaj unu-du metrojn de tie, en la malnova, muskokovrita parto de nia pajlotegmento, ekdisvolviĝis malgranda sorpo. Tiun ĉi lastan praarbaran ĝermon ni facile povas devenigi el vico de sorpoj, kiuj staras apenaŭ cent metrojn disde la domo, kaj kiom koncernas la urtikon, ho ve, tro da ili abundas sur la tereno. Sed de tie ĝis la dorso de la domo, jen tamen salto. Estas bestoj, supozeble birdoj, kiuj prizorgas la transporton tien. Disvastigado de semo per bestoj okazas grandskale. La etaj, malgrandaj urtikgrajnoj facile povas aliksiĝi sur la plumaro de birdo, kaj la interesiĝo de la birdoj al la sorpaj beroj estas perfekta faktoro en la disvastiĝbiologio de la arbo: la ruĝaj beroj logas la birdojn al kunlaboro.

La sturnoj atakas niajn ĉerizojn – la vivo estas vigla en la arboj, kaj tio estas pli je la profito de la arboj ol de ni. Grajnoj el multaj plantoj estas manĝataj tutaj kun la dika, ŝirma ŝelo, kaj eble ili finas la vojaĝon, perditaj en la ekskremento de birdo aŭ pli granda besto, en iu malproksima loko, kie la kondiĉoj por ĝermado estas favoraj. En bovina kuko aŭ en ĉevala piro, perdita ie en la erikejo, elĝermas plantetoj nekonataj tie, kie regas eriko kaj mirtelo.

La lapon kun ĝia densa ekipaĵo de hokoj oni apenaŭ povas forŝiri el trikita bluzo. La solidaj hoketoj efektive prizorgas, ke la infloreskoj de la lapo kiel kaŝpasaĝeroj estu longe forportataj sur la felo de besto, for al lokoj, kie estas pli da ŝancoj, por ke la semo ĝermu, ol en densa kreskaĵaro de larĝfoliaj lapoj. Ankaŭ asperulo, hundolango, galio, agrimonio jam longe antaŭ Odiseo konis la avantaĝon esti ŝtelportata de besta felo.

Grandaj bestoj kaj malgrandaj bestoj agas kiel semistoj. Ursoj, paseroj kaj formikoj. Sur nia tereno ni havas du-tri konsiderindajn formikejojn ĉe la rando de abiaro. Iliaj etaj loĝantoj urĝe portadas siajn blankajn, ovosimilajn pupojn, sed ankaŭ aliaj objektoj estas transportindaj, i.a. grajnoj – pli ol cent metrojn ili pene povas forporti ilin. Grajnoj de violo kaj primolo kaj multaj aliaj plantoj surhavas oleoriĉan kaj vitaminhavan alpendaĵon, kiun la formikoj ŝatas manĝi, kaj kiu instigas ilin forporti la grajnojn. En la tropikoj la formikoj portas grajnoj kaj fruktojn supren al la arboj kaj aranĝas milojn da pendantaj ĝardenetoj, mejlojn vaste en la kunplektitaj branĉoj de la praarbaro.

Sed aliaj plantoj disvolvas en siaj ŝajne tiel delikataj ĉelaroj sufiĉe da energio por povi mem dissendi en la mondon siajn grajnoj per forta puŝo. En nia vilaĝo estas ĝardenisto, kiu travivis invadon de balzamino sur sia tero. Antaŭ kvar-kvin jaroj li ricevis ĉaron da arbara humo por siaj potplantoj. La humamaso kuŝis iom da tempo ĉe la rando de la hortikulturejo. La postan someron aperis la unuaj balzaminaj, kaj jaro post jaro ili disvastiĝis kaj nun atingis de unu fino de la entrepreno ĝis la alia kaj ankoraŭ eĉ konsiderindan distancon en la ĝardenon de la najbaro. Tra tiuj jaroj oni povis observi la progresantan fronton de la balzaminaj trupoj, ĝis fine ili nun okupadis la tutan hortikulturejon.

La balzamino kun sia fragila sukstreĉo estas ĉarma planto. Ĝi havas fajroruĝan ti-

gon, freŝe verdajn foliojn, flavajn kun ruĝaj punktoj, ĝia longa frukto estas kapsulo kun multaj grajnoj. La frukto estas la pafilo de la planto. Se oni tuŝas per fingro ĝian pinton, ĝi krakete eksplodas, kaj grajnoj dissaltas en ĉiuj direktoj. En frakcio de sekundo la diskrevinta frukto retroruliĝas kaj finas sian ekziston falante al la tero kiel taŭzita fade-naro, dum la grajnetoj rapidegas for de la gepatra planto. Aktiva, drama memdisvastigo de semo.

PAUL NEERGAARD
(el *La Vivo de la Plantoj*)

EKZERCOJ

Ekzerco 144

Leginte la supran eltiraĵon, respondu jenajn demandojn:

1. Supre oni trovas multajn nomojn de arboj, plantoj, birdoj kaj bestoj. Laŭeble identigu ilin, ne nur laŭ iliaj nacilingvaj nomoj, sed ankaŭ per bildoj aŭ eĉ specimenoj.
2. En la supra ĉapitro, kaj tra la tuta libro, la aŭtoro uzas, apud sciencaj nomoj, ankaŭ popolajn nomojn por iuj floroj. Sube ni listigas, maldekstre, plurajn popolajn nomojn, kaj dekstre la sciencajn nomojn, de iuj floroj kaj plantoj. Ĉu en via nacilingvo ili havas nomojn popolajn, kaj ĉu ili estas similaj al la esperantaj?

ezokfaŭko	– linario
herbo de Sankta Johano	– sedo
hundolango	– <i>Cynoglossum officinale</i>
kaskofloro	– akonito
kavalirsprono	– delfinio
leondento	– leontodo
neforgesumino	– miozoto
neĝborulo	– galanto
nudaj virgulinoj	– kolĉiko aŭtuna
orpluvo	– laburno
terpiro	– tubera helianto
vergo d' oro	– solidago

3. « Bovina kuko » kaj « ĉevala piro » estas evidente uzitaj figure. Klarigu.
4. Distingu inter « trideko da jaroj » kaj « tridek jaroj ».
5. « En fora angulo. » Donu sinonimon de « fora ».
6. « La betulo, kiu vere nin turmentas. » Klarigu tiun personigon de la betulo.

7. « Tiomgrade. » Reskribu tiun vorton kiel trivortan frazon samsignifan.
8. « ... portis aere la flugilhavajn ulmofruktojn. » Reskribu la vorton *aere* kiel trivortan frazon samsignifan.
9. Klarigu la diferencon inter « gustis » kaj « gustumis ».
10. « Kaj ni imagis al ni la amatan parkon, al si mem tute lasitan, iom post iom transformita al unu grandega arbaro ... » Klarigu, kial la vorto *transformita* estas nominativa.
11. En la sesa alineo trovu unu personigon kaj unu metaforon. Ⓚ
12. Analizu ĉiujn vortojn el la naŭa alineo, kiuj estas formitaj per afiksoj.
13. « La solidaj hoketoj efektive prizorgas, ke la infloreskoj de la lapo kiel kaŝpasaĝeroj estu longe forportataj sur la felo de besto, for al lokoj, kie estas pli da ŝancoj, por ke la semo ĝermu, ol en densa kreskaĵaro de larĝfoliaj lapoj. » Klarigu la du uzojn de la u-finaĵo de la verbo.
14. ODISEO: « ... estis virŝafoj bonnutritaj kaj denslanaj, belaj kaj grandaj, kun violkolora lano; senbrue mi tiujn kunligis per flekseblaj branĉetoj, sur kiuj kutimis dormi la Kiklopo, la monstrulo, inkлина al maljustaĵoj, kaj ĉiufoje mi prenis tri virŝafojn kune; ĉiu meza portis viron, kaj ambaŭ aliaj iris ambaŭflanke por ŝirmprotekti la kunulojn. Tiel do ĉiufoje tri virŝafoj portis unu viron; sed mi – ĉar estis unu virŝafo multsupere plej granda inter ĉiuj ŝafoj – ĉirkaŭprenis ties dorson kaj sub lia harkovrita ventro kurbigante min, mi tiel restis pendanta; kaj envolvinte la manojn en la densegan lanon mi tenadis min konstante al ĝi kun persistema animo... Ilia mastro, turmentata de teruraj doloroj, palpdis la dorsojn de ĉiuj virŝafoj rekte starantaj; sed tion ne rimarkis la stultulo, ke miaj kunuloj estis ligitaj sub la brustoj de la lankovritaj virŝafoj. Laste el ĉiuj iris eksteren mia virŝafo, ŝarĝite per sia lano kaj per mi kun miaj inteligentaj pensoj... Kiam ni estis venintaj je malgranda distanco de la kaverno kaj la barilo, tiam unue mi malligis min mem de sub la virŝafo kaj tiam mi liberigis miajn kunulojn. » (*Oduseias de Homeros*, tradukita de W. J. T. Manders.)
Ĉu vi konas, aŭ povas eltrovi, aliajn aventurojn de Odiseo?
15. « Tra tiuj jaroj oni povis observi la progresantan fronton de la balzaminaj trupoj, ĝis fine ili nun okupadis la tutan hortikulturejon. » Kiel nomiĝas tiu figuro? Klarigu ĝin.

Ekzerco 145

En la subaj alineetoj, pluraj verboj, kursive presitaj, estas aktivaj. Reskribu la propoziciojn tiel, ke tiuj verboj estu pasivaj.

- a) Sed se ekzistos la plej alta institucio, kiun la tuta esperantistaro *elektis*, tiam miaj manoj *liberiĝos*, kaj ĉion, kion mi trovos utila, mi povos kuraĝe proponi al la

decido de tiu institucio, kaj ĉion, kion tiu institucio decidos, oni povos kuraĝe fari, kaj neniu havos la rajton protesti aŭ disputi.

- b) Oni *mortigis* multe da personoj. Kompreneble oni *atingis* nenian rezultaton, ĉar la bone armita kaj senkompata soldataro montriĝis multe pli forta ol la malfeliĉa tute senarma popola amaso.
- c) Oni *devas* diri, ke, kiam la firmo ĉesos pagadi al mi la minimumon, tiam la kontrakto perdas sian leĝan valoron kaj mi fariĝas tute libera kaj mi povas eldonadi mem ĉiujn miajn verkojn, ne sole kiujn mi *faros* sed ankaŭ kiujn mi *faris*.
- ĉ) Se mi bezonos presi iajn artikolojn pri Esperanto, mi penos ĉiam fari tion ĉi en tiuj gazetoj, kiujn Hachette *eldonos*.
- d) Persono, kiu iam *ellernis* Esperanton, devas havi plenan certecon, ke neniu vorto, kiun li ellernis, iam perdos sian valoron kaj ke lin neniam *malkomprenos* aliaj esperantistoj.

Ekzerco 146

En ĉiun suban propozicion ĝuste enmetu po unu el jenaj radikoj:

ASIGN; ATRIBU; DEDIĈ; DESTIN; DETERMIN; DIFIN; DISPON.

- a) La registarois grandan sumon por la batalo kontraŭ la tuberkulozo.
- b) La patrois lin por komerca kariero.
- c) La sindikatoigis ĉambron al nia societo.
- ĉ) Niaj infanjaroj ofteas nian estontan vivon.
- d) Miis multajn jarojn al la lernado de lingvoj.
- e) La juĝantojis al li la unuan premion.
- f) La policianoj klopodisi la kaŭzon de la akcidento.

Ekzerco 147

Skribu ĉiujn bestnomojn, kiujn vi konas en Esperanto.

Ekzerco 148

Listigu ĉiujn nomojn de floroj aŭ birdoj, kiujn vi konas en via nacilingvo. Trovu la esperantajn nomojn kaj lernu ilin. Elektu unu el la floroj aŭ birdoj, kaj skribu pri ĝi 250 vortojn.

PAŜO DUDEKSESA

VORTARO

- AKVARIO** vitra akvujo en kiu estas fiŝoj.
- ANIMALO** vivanta estaĵo, sed ne vegetaĵo.
- AROGANTA** impertinenta, fieraĉa.
- BALAI** forpuŝi polvon aŭ malpuraĵon.
- BROSO** speciala ilo uzata por forigi malpuraĵon.
- DESERTO** lasta parto de manĝo.
- DISKO** metala ronda plataĵo uzata en ĵetludoj.
- DOTO** geedziĝa havaĵo.
- EKVILIBRO** egalpezeco.
- FALDI** refleksi ion maldikan, tiel ke unu parto kuŝas sur alia.
- FAZO** evolustadio.
- GAMBO** kruro.
- GRINCI** eligi malagrablan frotsonon.
- KADUKA** ruiniĝa.
- KARAMBOLI** kolizii.
- KASKO** soldata aŭ oficista kapŝirmilo.
- KLASIFIKI** aranĝi laŭ klasoj aŭ gradoj.
- KRISTO** laŭ la kristanoj, la Filo de Dio.
- KUGLO** konusforma metalaĵo, kiun oni ĵetas per pafilo.
- KULMINO** la plej alta punkto, la ekstremo.
- KVITANCO** ricevatesto.
- LEPORO** longorela besteto simila al kuniklo.
- LIKVORO** alkoholaĵo.
- MANIKO** parto de vesto, kiu kovras la brakon.
- MESO** katolika diservo.
- MOTOCIKLO** biciklo kun motoro.
- NOKAŬTI** senkonsciigi per bato.
- OPOZICIO** kontraŭstaro.
- PISTI** batpecetigi.
- PROCEDO** difinita agmaniero.
- PROKLAMI** oficiale kaj publike anonci.
- RIMENO** longa mallarĝa leda strio.
- STABO** armeestraro.
- STANGO** longa peco de ligno aŭ metalo.
- SUPO** manĝaĵo el akvo, en kiu oni kuiris viandon kaj legomojn.
- ŜOFORO** kondukisto de aŭtomobilo.
- ŜRANKO** meblo, en kiu oni pendigas vestojn aŭ konservas manĝaĵojn.
- TAĈMENTO** aro da homoj senditaj por speciala celo.
- TINTI** seke resoni.
- TRIBUNALO** juĝistaro.
- TROTUARIO** apudvoja irejo por piedirantoj.

LEGAĴO

KIEL NI MORTIGADIS LEPORON POR LA ANTAŬKRISTNASKA VESPERMANĜO

Pasintjare je Kristnasko ricevis la patro de iu sia kolego en la oficejo vivan leporon. Ĉi tiun pliriĉigon de la antaŭkristnaska manĝokarto kvitancis la tuta familio kun dankemo – kompreneble, krom la avineto, kiu ĉiam opoziciis. Sed eĉ ŝi, vidante, ke ŝi estis de la familia konsilantaro voĉdone superita, eĉ ŝi submetis sin al ĉi tiu decido, kaj kiel persono sperta ŝi prenis sur sin la taskon organizi la tutan preparon de la leporo por la antaŭkristnaska vespermanĝo. Poste la avineto elserĉis en *La hejma konsilanto* la devizon « Leporo », kie estis skribite (paĝo 824): « Mortigado de la leporo – vidu la samon sub la devizo “Kuniklo”. » Ĉi tiu saĝa libro poste konsilis, ke « kuniklon, same kiel leporon, ni ekprenos je malantaŭaj kruroj kaj mortigos per bato inter la orelojn » (paĝo 381). Post ĉi tiu grava konstato estis la taskoj dividitaj jene: la patro – mortigo de la leporo, la patrino – ĝia prilaboro. La frato Fabiano estis tenonta la leporon je kruroj. La avineto – kontrolo de la tuta procedo. La aveto estis destinita kiel unua, mi kiel dua rezervulo.

Poste do la afero komenciĝis. La patro suprenfaldis al si la manikojn, elprenis la leporon el kesteto kaj transdonis ĝin al la frato Fabiano, kiu – laŭ la konsilo – ekprenis ĝin je malantaŭaj kruroj. La patro dismetis la gambojn, trifoje profunde ekspiris kaj levis la manon, por doni al la leporo mortigan baton; sed subite la animalo ekkomprenis, ke la afero fariĝas grava – ĝi ekskuiĝis, kaj Fabiano kontraŭvole ĝin liberlasis. Anstataŭ la leporo ricevis la baton Fabiano; por la plua batalo li estis tiamaniere perdita.

La avineto (kaj samtempe estro de nia familio) kiel unua ekkomprenis la situacion kaj ekkuregis kontraŭ la leporo, kiu en senpripensa fuĝo zigzage kuregis tra la ĉambro. Bedaŭrinde, ŝia fulmorapida ago restis senefika, ĉar la leporo enkuris malantaŭ la ŝrankon – kaj evidente ĉi tiu loko al ĝi ekplaĉis, ĉar ĝi ne montris multe da emo ĉi lokon forlasi. Intertempe rekonsciiĝis kaj organizis sin pluaj taĉmentoj, kaj post pli longa proklamo de la avineto, ke ŝi kontraŭstaris kaj avertis, kaj post mallonga familia interkonsento estis decidite la leporon elpeli kun helpo de balailo. Ĉi tiu ideo estis tuj realigita. La atendata rezulto ne venis, ĉar la leporo forkuradis antaŭ la balailo, sed ne forlasadis la lokon malantaŭ la ŝranko. La patrino alkuris kun brosbalailo, por helpi elpeli ĝin de la alia flanko. Ne vidante alian eblon, la leporo subrampis la ŝrankon, kaj ree komencis senpripense kuregi zigzage tra la ĉambro. En la batalon intermetis sin la patro; li ĵetegadis post la leporon kuirtranĉilojn – sed li sukcesis nur frakasi la vitron en la fenestro, unu tranĉilon rompi kaj unu enigi en la pordon tiel profunden, ke ne estis eble ĝin eltiri. En ĉi tiu fazo de la batalo mi rangaltiĝis je unua rezervulo, ĉar mi nokaŭtis la aveton per viandpistilo.

*

**

Post plua horo de la batalo estis mallonga ripozo, kiun uzis ankaŭ la leporo. Ĝi estis en angulo, moke vidigis la dentojn kaj starsidis. Tion mi ne povis toleri, kaj tial mi ĵetegis post ĝin denove la viandpistilon; ĉi-tiufoje detruigi nur vitro de la libroŝranko. La batalo denove komenciĝis kun ankoraŭ pli granda rapideco kaj vervo, sed montriĝis,

ke ĉiuj disponeblaj bataliloj, t.e. balailo, brosbalailo, resto da kuirtranĉiloj kaj viandpisto, ke ĉiuj tiuj rimedoj ne sufiĉas. Subite venis al mi savoporta ideo: mi enkuris la loĝejĉambrojn kaj alportis al la patro kuglopafilon, por ke li mortigu la leporon tiunmaniere. La patro ekcelis, sed poste li ŝanĝis sian decidon kaj donis al mi kapofrapon; kaj kiam li ekvidis, ke la leporo intertempe enkuris la loĝejĉambrojn, ĉar mi lasis la pordon malfermita, mi ricevis ankoraŭ unu kapofrapon. Jes, tiel la mondo rekompencas!

La batalo transportiĝis en la loĝejĉambrojn, kio estis granda avantaĝo – por la leporo, kompreneble. Ĉi tie ĝi trovis multe pli da ebloj por defendo, kaj estas necese aldoni, ke ĝi uzis ilin rimarkinde. De tempo al tempo ĝi haltis kaj starigis la orelojn – sed tuj ĝi denove daŭrigis la vojon, ne permesante al ni respiri. La situacio estis senespera; la tempo senkompate pasis – estis jam la naŭa vespere, kaj ni ankoraŭ senĉese ĉaspeladis la leporon, kiu kontraŭstaris al sia fatalo kaj estis kuranta de unu angulo al la alia, entute malatentante, ke ĝi estas destinita al la antaŭkristnaska vespermanĝo. La patro intertempe rompis ĉiujn restantajn tranĉilojn, kaj komencis do ĵetegadi post la leporon diversajn aĵojn, ekzemple paperpezilojn, cindruojn, ŝuojn kaj inkujojn; kelkajn el tiuj aĵoj li sukcesis detrui komplete, aliajn nur parte.

La persekutado denove ĉesis, ĉar estis necese solidigi la fortojn por plua, eble jam fine decidiga fazo de la batalo. La ĝisnuna stato de la batalo estis jena:

A. La leporo:

viva kaj sana, perdoj neniaj.

B. Nia familio:

1. hom-perdoj:

- a. la frato Fabiano intertempe rekonsciiĝis – sed vidante, ke la batalo furiozas sur alia fronto (en la loĝejĉambro), li uzis la okazon kaj eltrinkis al la patro duonon da botelo kun sorpa likvoro. Post malebriiĝo li estos transdonita al la milita tribunalo. Por plua batalo – malkapabla.
- b. la aveto ĝis nun ne rekonsciiĝis.

2. material-perdoj:

- a. du fenestroj kaj vitro de la libroŝranko frakasitaj, kvin kuir-tranĉiloj rompitaĵoj, entute aŭ parte detruitaj kvar cindruoj, du paperpeziloj, unu seĝo, unu brosbalailo, unu fajrostango.
- b. pluaj perdoj: ĝenerala stato de ambaŭ ĉambroj: kaduka. Estas necese alvoki la ĉambropentriston, lakiston, tapetiston kaj mebliston.

Post rekomenco de la batalo plenumiĝis la sorto de dekduo da desert-teleroj, kiujn la avineto ĵetegadis post la leporon kiel diskon, plue detruiĝis la edziniĝ-dotajo de teleroj kaj supujoj de mia patrino (mi piedpuŝetis – ĝis nun mi ne scias, kion – kaj detiris la tablotukon de sur la manĝopreparita tablo). La patrino faligis la kristnaskan arbeton, kiu brulneniĝis. La batalo venis al sia kulmino. Laŭ ordono de estro de la ĉefa stabo (= la avineto) mi malfermis la pordon en la kuirejon. La leporo ne antaŭvidis ruzon kaj denove enkuris la manĝajpreparojn – sed ho ve! La afero finiĝis tute alie, ol ni atendis.

Nome, subite iu ekfrapetis sur la pordon, kaj antaŭ ol ni povis iel reagi, la pordo malfermiĝis kaj malkaŝis al niaj surprizitaj okuloj nian najbarinon, sinjorinon Nováčková. « Bonan vesperon, feliĉan kaj gajan Kristnaskon - kaj sanon, ĉefe la sanon, ĝi estas la plej grava », babilaĉis la najbarino el la pordo, eĉ iomete ne zorgante pri tio, ke la patro superŝutas ŝin per koleregaj rigardoj. Ni ĉiuj estis tiom surprizitaj per ŝia subita ekapero, ke ni ne estis kapablaj ekprotesti. Ankaŭ la leporo atenteme aŭskultis, sed vidante, ke ĉi tie ĝi ekscios nenion novan, ĝi uzis la okazon, ke la pordo restis malfermita, kaj definitive entombigis niajn esperojn pri sengrasa lepora rostaĵo. La patro terure ekmalbenis, enfalis en la dialogon de la najbarino per ia stranga preĝo, « Dio mia, pardonu al mi, ke mi ekbategos ĉi virinaĉon – sed forprenu de mi iom da forto, por ke mi ne ekbategu ŝin tro, ĉar alie oni povus min malliberigi », kaj poste ĵetiĝis kontraŭ sinjorino Nováčková; sed ŝi antaŭvidis la danĝeron kaj fuĝis. Iam mi aŭdis, ke malkontentigita kolerego povas malbone efiki je la sano; tial la patro – por eviti la eblajn sekvojn – donis al mi du kapofrapojn, ĉiujn ceterajn ekinsultis kaj foriris en restoracion, por tie vespermanĝi.

Jen, kiel ununura animalo povas detrui la trankvilon de la tuta familio! La patro forestas, la patrino ploras en la kuirejo, kaj la avineto prelegas al la kvar nudaj muroj pri tio, ke ŝi konsilis bone – sed neniuj pri tio zorgis.

Intertempe rekonsciiĝis la aveto kaj la frato Fabiano – sed tro malfrue; tiel ili fariĝis nur atestantoj de la malglora fino de la batalo. Volante helpi mildigi la pezan familian atmosferon, Fabiano komencis elakvigadi malgrandajn fiŝetojn el la akvario de la patro – laŭdire por la solena vespermanĝo. Pro ĉi tiu neaŭdita kaj malpia ago kondamnis lin la aveto-juĝisto al batpuno. Fabiano kronis sian pledparolon per vortoj, ke li agis sub influo de alkoholo kaj pro la juneca senpripenseco – sed la aveto estis senindulga. Vortoj de la verdikto plenumiĝis, pro kio la avino pridonacis la plenumanton per la nomo « la maljuna kanajlo » – ĉar kulpas ne la bubo, sed la malbona edukmaniero. Malŝarĝinte sian koron, la avineto foriris al noktmeza meso, la aveto – en gastejon.

Ĉiuj foriris – kaj mi restu hejme? Ankaŭ mi forlasis la naskiĝdomon, por partopreni en nia ŝatata antaŭkristnaska ludo. Sciu, estis ĉe ni unu germandevena mokinda policano; li nomiĝis Frederiko Fric, sed ni principe kaj senescepte nomis lin « Zweimal Fric »². Je kio li estis pli ridinda, je tio li volis esti pli severa. Precipe li zorgis pri nokta trankvilo; li paŝis tra la stratoj, ĉiuvespere post la deka horo, antaŭkristnaske post la noktomezo, kaj atentis, ke neniuj bruu kaj ke ĉiuj iru en ordo hejmen. Ni elpensis jenan ludon: ni diskuris tra la ĉefplaco, kaj subite unu el ni forte ekfajfis tra la fingroj. Zweimal Fric tuj kuris al li kaj serĉis la fajfilon (kiun, kompreneble, li trovis neniam); la akuzito malkonfesadis, mi ne fajfis – kaj subite aŭdiĝis fajfado el la kontraŭa flanko. Li do kuris tien, sed fajfsonoj senĉese antaŭ li forkuris. Konkludinte, ke ni pellacigis lin sufiĉe, ni kuniris sur antaŭe interkonsentita loko, per la tuta forto ekkriegis: « Zweimal Fric! », kaj poste ni disiris hejmen.

Mi do ĝojis, kiel Zweimal Fric ree estos kuranta tra la stratoj, sed ĉi-jare la ludo ne okazis – kaj mi tuj diros al vi, kial. Mi elkuris el la domo – kaj kion mi vidas? Zweimal Fric pelas tra la strato nian leporon! Renversita mondo! Leporoj kuras tra la stratoj – ĉu li, la ŝtata oficisto, povas tion toleri? Li devas ĝin elpeli el la urbo. Kion dirus al li alie liaj superuloj?

²germana vorto « Zweimal » signifas en esp. traduko « duoble ».

La leporo kuras sur la trotuaron, zigzagas, nun estas sur la ŝoseo – sed la policano ne laciĝas kaj sekvas ĝin kaptoproksime. Sed – kapti ĝin? Sensencaĵo! De maldekstre ruliĝas ŝarĝ-aŭtomobilo, de dekstre ankaŭ: la haltigiloj ekgrincas, tintas vitro, ekkrio – sed la leporo elkuras viva kaj sana, kaj post ĝi – Zweimal Fric. Dank’ al Dio, okazis nenio, ankaŭ ambaŭ ŝoforoj ĝustatempe elsaltis, sed la aŭtomobilojn riparos neniu plu.

La leporo daŭrigas, Zweimal Fric ĝin postsekvas. Kontraŭ ili paŝas avo kun bastono en la mano. La leporo enkuras al li sub la piedojn, la maljunulo perdas la ekvilibron, falas kaj en instinkto de memsavo eksvingas la bastonon, kiu trovas kiel celon la polican kaskon kaj surkapigas ĝin al Zweimal Fric ĝis la oreloj. La persekutado finiĝas – la leporo venkas kaj fuĝas, senĉese fuĝas for el la urbo. Ankoraŭfoje ĝi kaŭzas karambolon – ĉi-tiufoje de kvar aŭtomobiloj kaj unu motociklo – sed fine ĝi atingas la sopiratan arbar-randon kaj malaperas.

Zweimal Fric versimile vidis, ke la leporo elkuris el nia domo, kaj nia najbarino certe volonte al li sciigis, al kiu la leporo apartenis; alie mi ne scias klarigi al mi la fakton, kial la sekvantan tagon ekfrapis du policistoj senhezite ĝuste sur nian pordon. La patro ilin elĵetis, ekinsultis la najbarinon kaj eltrinkis reston da sorpa likvoro. Poste lia rimeno ekdancis sur certa korpoparto de la frato Fabiano, por ke li memoru ke alkoholaĵo ne estas taŭga trinkaĵo por infanoj – kaj kvankam mi eltrinkis nenion, ankaŭ mi havis la okazon gajni spertojn, ĉu la batregaliĝo per rimeno estas agrabla. Ⓜ

Necesas aldoni, ke la patron oni juĝos pro ofendo de ŝtata oficisto kaj ke li devas aĉeti al la policano Zweimal Fric novan kaskon. La patrino senĉese ploras. La avineto forloĝiĝis, la aveto pasigas la tutajn tagojn en gastejo. La frato Fabiano forkuris el la hejmo, kaj mi malsukcesos en naturscienco. Krome oni klasifikos miajn morojn kiel « ankoraŭ malkontentigajn », ĉar mi estas aroganta. Diris al mi tion la instruisto, ĉar al lia demando, kion mi scias pri leporo, mi respondis « nenion », kaj poste mi rakontis al li ĉi tiun historieton.

VLADIMÍR VÁŜA
(el *Esperanto*)

EKZERCOJ

Ekzerco 149

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Al la komikeco de la supra rakonto kontribuas ankaŭ la stilo. Ekzemple, la aŭtoro ofte troigas detalojn per pompa, eĉ bombasta, frazelekto. Trovu en la rakonto plurajn ekzemplojn de tia *troigo*.
2. Inverse, la aŭtoro utiligas ankaŭ *maltroigon* komikefekte. Trovu ekzemplojn de tio.
3. Citu ekzemplojn, kie la uzo de *-eg* kaj *-ad* aldonas al la komikeco de la rakonto (komencu jam ĉe la titolo!).
4. Kia persono estas la patro? la patrino? la avino? Fabiano? la aŭtoro?

5. Donu sinonimojn de *tiumaniere* kaj *haltigiloj*.
6. *Estis decidite*. Reskribu aktive tiun pasivan frazon.
7. Kiu frazo en la sesa alineo pruvas la eternan optimismon de la homa raso?
8. Donu sinonimon de *malebriiĝo*.
9. Donu sinonimon de *kuirejo*.
10. Kritiku la propozicion: « Je kio li estis pli ridinda, je tio li volis esti pli severa ».

Ekzerco 150

Ĉiu el la subaj propozicioj enhavas po unu eraro. Trovu la erarojn kaj korektu ilin:

Solve
↓

- a) Tiel estis la lernejo.
- b) En la festvespero oni prezentis teatraĵeton, verkita de la prezidanto.
- c) La ĉeestantoj larĝe malfermis iliajn monujojn por kunhelpi en la starigo de la monumento. Ⓢ
- ĉ) Ni legu tiun libron, ĉar ĝi estas grave koni la opinion de la aŭtoro.
- d) Ili konsideris Esperanton kiel ekzotika aspiro.
- e) La nova kurso komencos post du semajnoj.
- f) Ni tre ĝojus, kiam vi povus plenumi nian peton.
- g) La aliĝoj estos akceptitaj nur ĝis la fino de junio.
- ĝ) Ni forigu la malsaton en la neevoluiĝintaj landoj!
- h) La homa socio estas daŭre ŝanĝanta.

Ekzerco 151

Skribu propoziciojn por distingi inter la diversaj vortoj en ĉiu grupo:

PIMPA, POMPA, PUMPA; STALO, ŜTALO, STELO, ŜTELO, STILO; HORO, ĤORO.

Ekzerco 152

Kreu nemiskompreneblajn difinojn de la subaj vortoj:

KUIRI; APLOMBO; DEKLIVO; JUSTA; GIĈETO; ĈERPI; ĈIFI; DIVENI; BLONDA.

Ekzerco 153

Verku propoziciojn, kiuj ilustras jenajn figurojn:

metaforo, similigo, personigo, troigo, maltroigo, antonomazio, kalemburo.

Ekzerco 154

Klarigu la signifon de la subaj proverboj:

- a) De semo putra venas frukto ne nutra.
- b) Pasero sperta estas lerta.
- c) De edziĝo tro malfrua orfoj naskiĝas.
- ĉ) Melki kaproviron.
- d) Ju cerbo pli prudenta, des lango pli silenta.

Ekzerco 155

Rakontu historion pri unu el la subaj temoj:

- a) Kiel mi apenaŭ ne eskapis la geedzecon.
- b) Kiel mi sukcesis vendi mian aŭtomobilon.
- c) Kiel mi postulis salajraltigon.

PAŜO DUDEKSEPA

VORTARO

AFRIKANS	rilata al nederlanddevena lingvo parolata en Sudafriko.	HONESTA	konforma al honoro, virto kaj justeco.
AGENTO	komisiito.	HUNGARA	rilata al Hungarujo.
AGRIKULTURO	terkulturado.	INTRIGI	ruze kombini por atingi ion.
AMERIKA	rilata al la termaso okcidente de Atlantiko.	KONTINENTO	granda terdividaĵo.
ARISTOKRATO	nobelo.	KULTIVI	kulturi la teron.
BASTARDO	eksteredzeca infano.	MALICA	konscie malbonfarema.
DEMOKRATIO	demokratario.	MENTORO	saĝa gvidanto.
DEVII	devojiĝi.	MERKATO	vendosfero.
DILUI	maldensigi likvaĵon.	ORGOJLA	fierega.
EDINBURGO	la ĉefurbo de Skotlando.	ORTODOKSA	konforma al tradicia doktrino.
EKLEZIO	tuto de la anoj de iu kristana religio.	PAROĤO	eklezia distrikteto.
FABLO	versrakonto en kiu bestoj aŭ objektoj rolas kiel homoj.	SATIRO	verko, kiu kritike primokas ion aŭ iun.
FARMI	lui bienon por ĝin kulturi.	ŜAFO	lanprodukta besto.
GENERACIO	tuto de la samaĝaj homoj samtempe vivantaj.	TEKSTO	enhavkonsisto de libro.
HINDUSTANA	rilata al lingvo parolata en Hindujo.	TIRANO	senindulga kaj severa reganto.
		VERSIO	tradukvarianto.
		VOLUMO	unuopa libro.

LEGAĴO

ROBERT BURNS KIEL MONDPOETO

Ĉiujare pli ol 100 000 vizitantoj venas al la Burns-Muzeo en Alloway, apud Ayr en sudokcidenta Skotlando, apud la malgranda farmdomo, kie Robert Burns naskiĝis dum la ŝtorma nokto de la 25-a de januaro, 1759. Ĉiujare novaj tradukoj de la poemoj de Burns aperas en multaj lingvoj. Mi ĵus ricevis belan volumon de polaj versversioj de D-ro Stanislaw Kryński kaj aliaj. En Moskvo mi ricevis kun plezuro de Samuel Jakovleviĉ Marŝak ekzempleron de liaj bonegaj rusaj tradukoj; li informis min, ke nur malfacile

li akiris ekzempleron por mi, kvankam oni presigis 200 000 ekzemplerojn de ĉiu eldono; tiel entuziasme la rusoj aĉetas kaj legas Burns. Ĉinaj, hindustanaj, afrikansaj, hungaraj, eĉ anglaj tradukoj estas daŭre entreprenitaj; kio estas tiom pli surpriza, ĉar la plej bonaj el la poemoj estas verkitaj en la skota lingvo, kiun jam dum generacioj la eduka sistemo malmulte kultivis, kaj kiu nun malfortiĝas kaj estas diluata per alsimiliĝo al la angla aŭ usona por sia ĉiutaga uzado inter la nuntempaj loĝantoj de Skotlando, eĉ en kamparaj paroĥoj, kie ĝi plej vigle vivadas.

Evidente la enhavo pli ol la lingvo aŭ la stilo rekomendis la poezion de Burns al miliojn en multaj landoj dum preskaŭ du jarcentoj post lia unua eldono en 1786. Post malpli ol unu jaro jam aperis usona eldono; la presisto konstatis, ke li trovos pretan merkaton por la malkaŝaj radikalaj demokratiaj diraĵoj de la skota poeto. La unua poemo mem, *La Du Hundoj*, en la malnova tradicio de la bestfablo, konsistas el konversacio inter la Newfoundland-dorlothundo (Caesar) de terposedanto, kaj la ŝafhundo de plugisto (Luth), pri socio kaj politiko. Burns vivis dum ekonomia revolucio, kiam la agentoj de la terposedantoj ofte senkompate forpelis familiojn de la bienoj por faciligi agrikulturajn plibonigojn. La ŝafhundo de la plugisto komentas:

« Tre multaj homoj plej honestaj,
Virtemaj, decaj kaj modestaj,
Estas krudmane forpelitaj
De orgojluloj mon-avidaj... »

Samtempe Burns ĉiam rigardis la individuan homon, kaj ne kondamnis individuojn simple pro ilia klasa aparteno. La sama hundo poste komentas pri la terposedantoj:

« El tiu brava trup' fervora
Neniu estas malickora. »

Burns havis potencon intelekton, kaj kapablis partopreni la intelektajn diskutojn de la edinburga socio, en epoko kiam la Edinburga Universitato troviĝis inter la du-tri kulturaj centroj de la mondo. Sed lia koro, la fonto de emocio, emis venki lian kapon, kaj li mem skribis: « La koro, la mentoro de bono kaj malbon' ». »

Ĝuste pro la impulsoj de sia koro Burns enretiĝis en amaferojn, kiuj inspiris multajn el liaj plej belaj kantoj, kaj kondukis al okazaj malagrablaĵoj kun la eklezia aŭtoritato. Jean Armour, la bonkora edzino de la poeto, traktis trankvilanime la deviojn de sia pasia edzo, simple komentante, « Nia Roĉjo estus devinta havi du edzinojn, » eĉ kiam li alportis en la hejmon, por ke ŝi lin vartu, la bastardan infanon, kiun naskis al li servistino en la loka trinkejo en Dumfries. Malamante hipokritecon, Burns verkis satirojn kiel *La Preĝo de Pia Vilĉjo* pri hipokritaj personecoj en la eklezia ortodoksaĵo.

Kiel kritikanto de politikaj moroj, Burns ne timis paroli kontraŭ la senkoraj intrigoj de la kortegoj kaj aristokrataro luktantaj por privilegioj. Li demandis:

« Kial pli bonstatas unu,
Se l' homoj fratas? »

Kaj li advokatis la fundamentan valoron de la ordinaraj homoj:

« La rang' – la homon stampas nur,
Sed estas hom' la oro! »³

Burns aprobis la batalon de la amerikaj koloniistoj por sendependeco dum la 1770-aj jaroj, kaj ankaŭ la Francan Revolucion dum ĝia plej frua fazo de aspiro al Libereco, Egaleco kaj Frateco, ĉar li antaŭvidis epokon kiam « homo sur la tuta mond' por homo estos frato »⁴. Sed la teroran kaj tiranan evoluon de la Revolucio li kontraŭis.

La arda koro de Burns estis plenplena de simpatio ankaŭ por la bestoj, kiel ekzemple montras lia poemo al la muso, kies neston li renversis per la plugilo, aŭ la novjara saluto al lia maljuna ĉevalino Manjo. Li verkis senteme pri la fundamentaj aferoj de la familio, kiel ekzemple en *La Sabatvespero de la Kamparano*.

« Kreo al beboj kaj edzino
De ĝoj' endoma
Estas la celo kaj kulmino
De l' vivo homa. »

Li estis krome poeto de amikeco kaj sociemo, kaj opiniis, ke la mondo estas kreita fundamente por la vivo homa:

« Ĉar tekstis jene testamento,
Kiam ekestis homa gento:
“Honesto hom' kun arda sento
Por samsortano
Estas la sola plenumanto
De l' naturplano”. »

Kun tia sento ĉiujare, ĉirkaŭ la 25-a de januaro, kunsidoj sur kvin kontinentoj festas la Senmortan Memoron pri Robert Burns.

DOUGLAS YOUNG
el la skota: William Auld (el *Esperanto en Skotlando*)

EKZERCOJ

Ekzerco 156

Leginte la supran artikolon, respondu jenajn demandojn:

1. « ... dum la ŝtorma nokto de la 25a de januaro, 1759. » Klarigu la neceson ambaŭfoje uzi la artikolon « la ».
2. Kial la aŭtoro uzis la esprimon « eĉ anglaj tradukoj »? Kial la ekzisto de tradukoj anglaj estas surpriza?

³el traduko de R. Rossetti

⁴el traduko de R. Rossetti

3. Kial la aŭtoro skribis: « Evidente la enhavo pli ol la lingvo aŭ la stilo rekomendis la poezion de Burns al milionoj en multaj landoj »? Ĉu tiu opinio estas nepre tutprava? Kial?
4. Kiel diferencas inter si *dorlothundo* kaj *ŝafhundo*?
5. « Sed lia koro ... emis venki lian kapon. » Klarigu la signifon de tio, per esprimoj nefiguraj.
6. Skribu frazojn anstataŭ jenaj adverboj: *krudmane*; *trankvilanime*; *ĉiujare*.
7. Donu sinonimon de *trinkejo*.
8. « *Malamante hipokritecon*, Burns verkis satirojn... » Anstataŭ la participa frazo, skribu frazon samsignifan, kiu komenciĝas per konjunkcio.
9. « La rang' – la homon stampas nur,
Sed estas hom' la oro! »
Klarigu la supran metaforon.
10. Difinu kiel eble plej precize la vorton *simpatio*.

Ekzerco 157

En ĉiu el la subaj propozicioj troviĝas po unu eraro. Trovu la erarojn kaj korektu ilin:

Solve
↓

- a) « Tiel grandan kunvenon ni ne jam vidis! »
- b) Svislandon nur reprezentis unu delegito.
- c) La ekspozicio estis malfermata dum la tuta tago.
- ĉ) La naturbelaĵoj de nia regiono altiras ĉiujare multaj miloj da turistoj.
- d) Ni vizitis la monaĥejon, kiun la popolo estas konstruinta antaŭ multaj jarcentoj.
- e) En la lastaj jaroj li ellaboris multajn protokolojn de internaciajn konferencojn.
- f) Tiu packonferenco en 1919 faris grandan maljustecon.
- g) Ni ne povas plenumi la multajn mendojn ĝis nun ricevitaj.
- ĝ) Vi nur devas pagi la sendkostojn.
- h) Tiu vojaĝo kostos vin ducent dolarojn.

Ekzerco 158

Ĝuste uzu en propozicioj la sekvantajn vortojn kaj esprimojn:

LAŬE; DISPONI PRI; IOM POST IOM; ĈIFOJE; ENTUTE; KIEL ANKAŬ; PROKSIM-
UME; TIOM PLI BONE; IAM AJN; ĈE NI.

Ekzerco 159

Uzu la sekvantajn figurajn esprimojn, tiel ke ilia signifo estu klara:

butonumi iun malvaste; fari al iu bonan lavon; fari el muŝo elefanton; ĵeti bastonon en la radon; tralavi la gorgon; eksplodema kiel pulvo; malsaĝa kiel ŝtipo; vivi kiel kuko en butero; kuradi kiel venenita muso; draŝi fojnon.

Ekzerco 160

En ĉiujn propoziciojn enmetu po unu el jenaj vortoj:

APATIA; GLACIA; INDIFERENTA; INERTA; MALVARMA; MALVIGLA; SENZORGA.

- a) Depost la morto de lia filo ĉio fariĝis por li.
- b) Kiel tiu vorto, kiam ĝi rilatas al tia beleco!
- c) La tavolo de antaŭjuĝoj de la mondo estas nun rompita.
- ĉ) Malespera kaj li lasis fali la manojn.
- d) Kvankam urĝis ekago pro la minacanta danĝero, li tamen restis
- e) Sur tiu bela insulo, lia vivo estis
- f) Pro la fajro, pasis kelka tempo antaŭ ol la akvo bolis.

Ekzerco 161

Ĉiu lando, kiel ĉiu individuo, havas sian plej amatan poeton. Skribu pri la amata poeto de via lando. (Se vi estas skoto, respondu anstataŭe: ĉu vi konas kaj amas alian poeton krom Burns?). Trovu laŭeble, kiuj poemoj liaj estas jam tradukitaj en Esperanton, kaj lernu minimume unu el ili parkere.

Ekzerco 162

Nur por kuraĝuloj: elektu iun nacilingvan poemon, kaj provu traduki ĝin en Esperanton.

PAŜO DUDEKOKA

VORTARO

ABISMO profundegaĵo.

ABSOLVI pardoni la pekojn.

ADOPTI alpreni iun kiel sian filon aŭ filinon.

AKCIDENTO malfeliĉa neatendita okazo.

ANTROPOFAGO hommanĝulo.

AŬSPICIO antaŭsigno pri estonteco.

BREĈO trarompajo.

CIPRO insulo mediteranea.

DOĜO estro de la venecia respubliko.

FORTUNO diaĵo, kiu personigas la nekonstantan sorton.

FRAGMENTO derompita peceto.

GALO maldolĉa hepatsuko.

GENERI naskigi.

GLAVO pikbatalilo.

IMUNA ŝirmata, netuŝata.

KANIBALO hommanĝulo.

KAVERNO natura subtera kavo.

KONFORMA samforma.

KORNEDO standardisto.

MANIFESTI evidentigi.

MAŬRO nigrulo el Nord-Afriko. Ⓚ

POVRA kompatinda; malriĉa.

SIEĜI ĉirkaŭi fortikaĵon por ĝin kapti. Ⓚ

SPITI kontraŭstari la volon de iu alia.

SUSPIRI sopirĝemi, vespiri.

TREZORO valoraĵo.

TURKA rilata al Turkujo.

LEGAĴO

LA AMO DE OTELO KAJ DESDEMONA

Sen la scio de la patro, Desdemona edziniĝis al la nigrulo Otelon. Ekscianta pri tio, la patro, Brabancio, akuzas Otelon antaŭ la Doĝo. Ĵago estas la kornedo de Otelon.

DOĜO

Venigu Desdemonan.

OTELO

Kornedo, gvidu: vi la lokon scias.

(Foriras ĴAGO kaj servistoj)

Kaj dume, kiel pure mi konfesas
al Dio la malvirtojn de la sango,
do tiel vere al oreloj viaj
prezentos mi solene, kiel mi
prosperis ame ĉe la sinjorino,
kaj ŝi ĉe mi.

DOĜO

Rakontu ĝin, Otelo.

OTELO

Min amis ŝia patro, invitadis,
demandis min pri mia historio
laŭjare: la bataloj, la sieĝoj
kaj sortoŝanĝoj, kiujn mi trapasis.
Mi ĝin raportis, jam de l' infanaĝo
ĝis la momento, kiam li ĝin petis.
Jen temis pri fatalaj akcidentoj,
pri aventuroj sur la ter' kaj maro,
saviĝo el la tuj-mortiga breĉo;
kiel min kaptis krudaj malamikoj
kaj vendis en sklavecon; kiel oni
absolvis min, kaj jen mi pluvojaĝis:
tra kavernegoj kaj dezertaj vastoj,
abismoj, krudaj rokoj kaj montegoj
tuŝantaj la ĉielon – jen pri kio
li petis min rakonti. Kaj ankoraŭ
pri l' kanibaloj, la antropofagoj
manĝantaj unu alian, kaj la homoj
kun kapo sub la ŝultroj. Tion aŭdi
tre emis Desdemona, sed konstante
la taskoj de la domo ŝin fortiris.
Rapide plenuminte ilin, tuj
ŝi jam revenis kaj avid-orele
ŝi sorbis mian temon. Mi rimarkis,
kaj baldaŭ mi en horo aŭspicia
parolis tiel trafe, ke ĝi tiris
de ŝi fervoran peton, ke mi volu
rakonti mian tutan pilgrimadon,
kiun fragmente ŝi ja iom aŭdis,

sed ne en plena sekvo. Mi konsentis;
 kaj ofte ŝiajn larmojn mi ellogis,
 se mi parolis pri dolora bato
 trafinta min junaĝe. Je la fino
 ŝi pagis min per mondo da suspiroj.
 Ŝi diris, kiel stranga tio estis,
 tre stranga; kaj kortuŝa, plej kortuŝa.
 Ŝi eĉ bedaŭris, ke ŝi tion aŭdis,
 kaj tamen revis: ho, se nur ŝi mem
 estus povinta iĝi tia viro!
 Ŝi dankis min, kaj diris, se mi havas
 amikon, kiu amas ŝin, mi nur
 instruu lin rakonti mian temon,
 kaj tio svatus ŝin. Ĉe tiu varmo
 mi ekparolis. Vere, ŝi min amis
 pro la danĝeroj, kiujn mi travivis:
 mi amis ŝin, ĉar ŝi kompatis ilin.
 Nur tia estis mia sorĉinfluo.
 La sinjorino venas: ŝi atestu.

(Venas DESDEMONA, JAGO kaj servistoj)

DOĜO

Tia rakonto, vere, gajnus eĉ
 mian filinon! Bona Brabancio,
 akceptu ĉi fariĝon eksterordan.
 Prefere ja rompitan glavon uzi,
 ol siajn nudajn manojn.

BRABANCIO

Mi petegas,
 aŭskultu ankaŭ ŝin. Se ŝi konfesos,
 ke ŝi la amindumon partoprenis,
 pereu mi, se mia miskulpigo
 trafus la viron! – Venu, bona mia.
 En jena nobla societo, kie
 plej ŝuldas vi obeon?

DESDEMONA

Nobla patro,
 ĉi tie mia devo disdwiĝas.

Al vi mi estas ŝulda pro la vivo
 kaj edukado: vivo kaj eduko
 instruas min respekti vin; vi estas
 mastro de mia devo – mi, ĝis nun,
 estas filino via. Sed jen mia edzo;
 kaj tian devon, kian manifestis
 mia patrino, preferinte vin
 al sia patro – tion, mi pretendas,
 mi rajtu montri nun al mia edzo,
 la Maŭro.

BRABANCIO

Dio gardu vin! Mi finis.
 Mi petas, moŝto, al la ŝtataferoj!
 Preferus mi adopti, ol generi
 infanon! Venu, Maŭro...

OTELO, *alpaŝas*

Mi donas al vi nun, el tuta koro
 (ĉar vi jam havas ĝin), kion alie
 per tuta koro kontraŭ vi mi gardus.
 Pro vi, Trezoro, mi profunde ĝojas,
 ke mi infanon plian ne posedas,
 ĉar via fuĝo farus min tirana
 por ĝin kateni. Mi jam finis, moŝto.

DOĜO

Permesu ke, per saĝo de sentencoj,
 mi helpu, ke vi prenu en favoron
 ĉi tiujn geamantojn...
 Se jam ne eblas la aferon ŝanĝi,
 necesas sin konforme rearanĝi.
 Kiu lamentas pasintaĵon spite,
 altiras nur mizeron senprofite.
 Kontraŭ la nepra bato de l' Fortuno,
 la pacienc' nin armas per imuno.
 Kiu la perdon ridas, ĝin elstrekas:
 kiu ĝin ploras, daŭre ĝin revekas.

BRABANCIO

Do sekve, se la turkoj Cipron prenos,
 ni ĝin ne perdos, se ni ridmienos!
 Tre bele la sentenco ja sonoras
 por tiu, kies koron ĝi ne boras.
 Sed ve, se la aflikto devas ĉerpi
 de l' povra pacienco por sin helpi!
 Tiaj sentencoj, el suker' kaj galo,
 valoras por la senco kaj la malo.
 Ha, kial vorti? – La vundita koro
 per vortoj ne saniĝos de l' doloro.
 Mi humile petas vin, transiru al la
 aferoj de ŝtato.

WILLIAM SHAKESPEARE
 el la angla: Reto Rossetti (el: *Otelo, la*
Maŭro de Venecio)

EKZERCOJ

Ekzerco 163

Leginte la supran eltiraĵon, respondu jenajn demandojn:

1. *Kanibaloj, antropofagoj*: la unua vorto estas oficiala, la dua estas poezia varianta samsignifa (ili spegulas similan sencripetiĝon en la originalo). Distingu inter *fortiris* kaj *ellogis*: kial ili ne estas perfekte sinonimaj?
2. Rimarku, kiel gramatike simplaj estas ĝenerale la propozicioj en poezio. Trovu tamen unu propozicion, kiu enhavas *is*-finaĵon (dufoje), *as*-finaĵon (dufoje), *i*-finaĵon, *u*-finaĵon, kaj *us*-finaĵon, kaj analizu ĝin. Kiu konjunkcio, kutima en prozo, estas en tiu propozicio ellasita sen malhelpo al la flua kompreno?
3. « ... demandis min pri mia historio *laŭjare*. » Analizu la signifon de la adverbo.
4. « ... krudaj malamikoj ... krudaj rokoj. » Ĉu ekzistas nuanca diferenco inter la du uzoj de « krudaj »? Ĉu unu aŭ ambaŭ el ili estas uzitaj metafore?
5. « ... baldaŭ mi en horo aŭspicia parolis tiel trafe, ke ĝi tiris de ŝi fervoran peton... » Klarigu la uzadon de « ĝi » en tiu propozicio.
6. Klarigu la signifon (en la kunteksto) de jena versparo:
 Prefere ja rompitan glavon uzi,
 ol siajn nudajn manojn.

7. Ĉu vi trovas eĉ unu lokon en la eltiraĵo, kie la vortordo diferencas de bona proza vortordo? Se jes, ĉu vi opinias, ke la diferencon pravigas kriterioj de emfazo, belo aŭ trafeco?
8. « Mi donas al vi nun ... kontraŭ vi mi gardus. » Kio estas la objekto de la verbo « donas » en tiu propozicio?
9. « ... mi profunde ĝojas, ke mi infanon plian ne posedas, ĉar via fuĝo farus min tirana por ĝin kateni. » Kial la tradukinto uzis la vorton « ĝin » en tiu propozicio?
10. En sia lasta parolado, la Doĝo prononcas sentencojn po verspare. Verku mem sentencojn, uzante la subajn rimparojn. Atentu la ritmon: ĉiu verso konsistas el 11 silaboj, el kiuj la 2a, 4a, 6a, 8a kaj 10a estas akcentataj. Imitu laŭeble tiun ritmon, kiun oni nomas la *kvinjambo* (jambo estas unu senakcenta silabo sekvata de unu akcenta silabo).
ribelas-forpelas; kisiĝo-disiĝo; agrabla-diabla; matene-katene; ĝoji-voji.

Ekzerco 164

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

ĵus; pli frue ol; supermezure; konsekvence; ĝustatempe; alivorte; kelkrilate; vane ; vante; kiel ajn.

Ekzerco 165

En ĉiu suba grupo de vortoj, unu el la vortoj ne akordas kun la ceteraj. Trovu la nekonforman vorton ĉiukaze.

- a) malĝoja, malgaja, moroza, ŝika, splena, melankolia, trista, funebra.
- b) alĝustigi, konformigi, konfirmigi, akomodi, adapti, konvenigi, akordigi.
- c) putra, velka, ŝima, kaduka, dekadenca, petola, mucida.
- ĉ) grandega, ampleksa, kolosa, giganta, elefanta, mamuta, stumpa.
- d) konduki, konduti, gvidi, direkti, komandi, estri, administri.
- e) efiko, influo, importo, impreso, efekto, impono, rezulto.
- f) fola, stulta, kretena, idiota, obstina, naiva, malsprita.
- g) fekundo, raviĝo, ekstazo, entuziasmo, fervoro, ardo, pasio.

Ekzerco 166Solve
↓

Ĉiu el la subaj proponoj enhavas po unu eraro. Trovu la erarojn kaj korektu ilin:

- a) La nova filmo estos prezentita dum la kongreso.
- b) La ekskurso estis tre agrabla kaj tial niaj samideanoj ne bedaŭris ilian partoprenon.
- c) Ni esperas, ke vi havu agrablan vojaĝon.
- ĉ) Tiun konstruaĵon oni uzos kiel la centro de la japanaj studoj en Eŭropo.
- d) Tiu prelego estis tre amuza kaj lernema.
- e) Ni ne deziras miksi nin en la disputo.
- f) Ne necesas, ke la homoj morti kaj mortigi por la patrujo.
- g) La ministro kaj siaj kunuloj ne petis la opinion de la parlamento.

Ekzerco 167

Komparu la eltiraĵon el Otelo (ĝi estas el la 3-a sceno de la 1-a akto) kun la originala teksto, aŭ kun nacilingva traduko.

PAŜO DUDEKNAŬA

VORTARO

- ABSCESO** pusamaso.
ABUNDA grandkvanta.
ACIDA akragusta.
ALUMETO ekbruliga lignopeco.
AMELO substanco uzata por rigidigi tolaĵon.
ANGIO korpa tubo, tra kiu fluas sango.
ARGILO glueca tero.
BELGA rilata al Belgujo.
BULO globforma peco de materialo.
BUTONO vestkuntenilo.
DRATO metalfadeno.
DURA malmola.
EPITETO kvalitiga adjektivo.
FARĈO viandpecetoj, kiujn oni enmetas internen de manĝaĵo.
FAVO parazita kaphaŭta malsano.
FEKI eligi ekskrementon.
FERMENTO organika substanco, kiu kaŭzas malkomponiĝon.
FIGO dolĉa mola frukto.
FILOKSERO tre malgranda insekto.
FLARI percepti per la nazo.
FOSI fari kavaĵon en la tero.
KAPOTO granda dika mantelo.
KEGLO ligna staraĵo, kiun oni renversas per pilko.
KOLO korpoparto inter kapo kaj trunko.
KONKERI militakiri.
KORPULENTA dikventra.
KORPUSO granda armedividaĵo.
KRISPA neregule ondeta.
KRUĈO speco de vazo kun tenilo.
KUDRI kunligi per fadeno.
KVODLIBETO muzikaĵo diversspeca kaj varia.
LANO ŝafhararo.
LEŬTENANTO oficiro sub kapitano.
MAGAZENO luksa butikoj.
MEKANIKA farata per maŝino.
OBUSO kuglego.
ORANĜERIO varma halo por konservi arbojn dumvintre.
ORFO knabo, kies patro aŭ patrino mortis.
-OZ sufikso signifanta plena de, riĉa je.
PINĈI premi inter du fingroj.
POMERIO germana provinco.
PRINCO reĝido.
PROVENCO suda regiono de Francujo.
PUTRI malkomponiĝi.
REGIMENTO parto de armeo.
RENDEVUO interkonsentita renkontiĝo.
RESPUBLIKO reĝimo, en kiu regas popolaj reprezentantoj.
RIKOLTI detranĉi kaj kolekti, ekz-e grenon.
RODI mordeti.
RUBO senvaloraĵoj, forĵetindaĵoj.
SILIKO malmola ŝtono, per kiu oni povas fari fajron.

SOLDO malgranda monero.

SPIKO vico de grajnoj sur tigo.

STRANGOLI sufokpremi la gorĝon de iu.

SULFURO flava materialo trovebla ĉe vulkanoj.

ŜMACI kisi aŭ manĝi brue.

TAVERNO trinkejo.

TRANĈEO protekta fosaĵo.

TRISTA malĝoja.

VENTRO meza parto de la korpo.

VINO alkohola trinkaĵo.

VITO vinberarbeto.

VERTAGO speco de hundo kun mallongaj kruroj.

LEGAĴO

LA KVARA PIPO

La plej silentega radio flugkuras miljarojn, sed mallonga estas la vivo de l' homo: infanĵaroj kun ludoj, amo kaj laboro, malsanoj kaj morto. Estas teleskopoj, estas la saĝo kaj okuloj, sed kiel konstrui tiajn pesilojn por ekpesi la mallongan vivon: sur unu pesilteleron meti la silentegan radion, la vicaron de la nombroj, spacon, mondojn, kaj sur la alian la vegetadon de la grajno, kiu ĝermas, spikiĝas kaj forvelkas? Kiu scias, ĉu eblas, ke kvardek mizeraj jaroj superpezos?...

Estas la milito. Iam oni elektos la epiteton « La Granda » aŭ « La Malgranda » por tuj distingi ĝin de aliaj militoj pasintaj kaj estontaj. Por la homoj vivintaj tiun jaron ĝi estis simple – la milito, kiel estis simple – la pesto, kiel estis simple – la morto.

Estis la milito kaj sur la eta punkto – sur la punkto inter punktoj – proksime de la ŝtonamaso, kiu antaŭe estis nomita la urbo Ipr, kuŝis, sidis, manĝis kaj mortadis fremdaj, alvenintaj homoj. Oni nomadis tiujn la 118-a batallinia regimento de la franca armeo. La regimento kunformita en la sudo, en Provenco, konsistis el kamparanoj – vinfaristoj aŭ paŝtistoj. Dum ses monatoj la krispeharaj malhelaj homoj manĝis kaj dormis en la argilozaj kavaĵoj, pafadis, mortadis suprenĵetante la manojn, unu post alia kaj en la stabo de la korpuso estis signite, ke la 118-a batallinia regimento defendas la poziciojn ĉe « La Nigra Transirejo ».

Aliflanke je la distanco de 500 paŝoj sidis aliaj homoj kaj same pafadis. Inter ili estis malmulte da krispaj kaj nigraj. La blanketaj kaj helokulaj ja ŝajnis pli grandaj, pli krudaj ol tiuj vinfaristoj kaj parolis nesimilan lingvon. Ĉi tio estis la agrikulturistoj de Pomerio, oni nomadis ilin en la alia stabo la 87-a rezerva bataliono de la germana armeo.

Ĉi tiuj estis la malamikoj kaj inter la malamikoj estis la tero pri kiu la vinfaristoj kaj la agrikulturistoj diras: « La neniesa ». Ĝi apartenis nek al la Germana imperio, nek al la Franca respubliko, nek al la Belga reĝregno. La disfrakasita de la obusoj, trarodegita laŭlonge kaj laŭlarĝe per la forlasitaj tranĉeoj, abunde farĉita per la homostoj kaj rusta metalo, ĝi estis la tero morta kaj neniesa. Eĉ ne unu herbeto restis nedifektita sur ĝia fava haŭto kaj je la julia tagmezo ĝi peze fiodoris je fekaĵoj kaj sango. Sed neniam por ia ajn benita ĝardeno kun korpulentaj fruktoj kaj floroj de oranĝerioj, la homoj tiele batalegis, kiel por ĉi tiu deziriga putra senuza tero. Ĉiun tagon iu elgrimpadis el la terenoj franca aŭ germana sur la terenon nomatan « la neniesa » kaj fermentadis la flavan argilon per la densa varmega sango.

Unuj diradis ke Francujo batalas por la libero, la aliaj, ke ĝi volas forrabi la karbon kaj feron. Sed la soldato de la 118-a batallinia regimento Pierre Dubois militis nur tial,

ke estis milito. Sed antaŭ la milito estis la vinberaro. Kiam pluvis tro ofte aŭ la vitojn atakadis filokseroj, Pierre estiĝis malserena kaj vipis per seka branĉo la hundon, ĉar al li ŝajnis, ke tiu troe manĝas ĉe li. Sed en la bona jaro vendinte profite la vinberarojn, li sin vestigis en la amelumitan surĉemizon kaj veturis en la proksiman urbeton. Tie en la taverno « La Rendevuo de la Princoj » li ĝojis plene, t.e. ke li frapadis la servistinon sur la larĝan brusonan dorson kaj ĵetinte en la meĥanikan gurdon du soldojn, li aŭskultadis, malferminte la buŝon, la kvodlibeton. Unu fojon Pierre ekmalsanis, ĉe li aperis absceso en la orelo kaj ĉi tio estis dolora. Kiam li estis malgranda li ŝatis rajdi sur kaprino kaj ŝteli de la patrino sekigitajn figojn. Pierre havis la edzinon Jeanne kaj li ofte ame kunprematis ŝiajn mamojn, krutajn kaj brunetajn kiel la vinberaroj en la sunabunda bonjaro. Tiel estis la vivado de Pierre Dubois. Kaj poste Francujo komencis batali por la libero aŭ akiri la karbon kaj li estiĝis soldato de la 118-a batallinia regimento.

Distance 500 paŝojn de Pierre Dubois sidis Peter Debau kaj la vivo de tiu estis nesimila al la vivo de Pierre, same kiel estas nesimila la terpomo je la vinbero aŭ nordo je sudo kaj ĝi estis senlime simila same kiel estas similaj unu la aliajn ĉiuj fruktoj de la Tero, ĉiuj landoj kaj ĉiuj vivoj. Peter eĉ unu fojon ne manĝis vinberojn, li nur vidis tiujn en la fenestroj de magazenoj. La muzikon li ne ŝatis, sed festotage li kegloludis. Li malsereniĝadis kiam la herbo flaviĝadis kaj la bovino de Peter produktis malmulte da lakto. Li neniam havis oreldoloron. Iam li malvarmumis kaj dum semajno kuŝis havante tre altan temperaturon.

Estinte knabo li ludis kun la maljuna depatra vertago kaj per la kasketo li kaptadis la sunrebrilojn. Lia edzino Johanna estis blanka kiel lakto, malkompakta kiel la kuirita terpomo kaj ĉi tio plaĉis al Peter. Tiel vivis Peter. Poste – unuj parolis ke Germanujo batalas por la libero, la aliaj – ke ĝi volas forrabi la feron kaj karbon – Peter Debau estiĝis la soldato de la 87-a rezerva bataliono.

Sur la neniestereno estis nek libero nek karbo – estis nur la rubaro de la ostoj kaj rusta pikdrataro, sed la homo volis per ĉiuj ajn rimedoj akiri la neniesan terenon. Pri tio oni ekpensis en la staboj kaj menciis en la paperaro. La 24an de aprilo 1916 la leŭtenanto alvokis al si soldaton Pierre Dubois kaj ordonis je la dua horo post la noktomezo tragrimpi la forlasitan tranĉeon, nomitan « La Kata Koridoro », ĝis la germanaj pozicioj kaj kaŝrigardi kie estas dislokitaj la malamikaj postenoj.

Pierre Dubois estis dudek-ok-jara. Ĉi tio certe estas tre malmulte – la silentega radio flugkuras dum jarcentoj. Sed Pierre, ekaŭdinte la ordonon, ekpensis, ke estis la filokseroj pereigantaj la vinberojn kaj la malsanoj pereigantaj la homon, sed aperis la milito kaj por la homo necesas kalkuli ne jarojn, sed la horojn. Ĝis la dua post la noktomezo restis ankoraŭ 3 horoj kaj 15 minutoj. Li sukcesis alkudri la butonon, skribi al Jeanne ke ŝi ne forgesu surŝuti la sulfuron sur la junajn vitojn kaj laŭte ŝmacrinkante, varmigante la manojn super la kruĉo eltrinki la nigran acidan kafon.

Je la dua postnoktmeze Pierre rampis sur la gliteca argilo por konkeri la neniesan terenon. Li longedaŭre trarampadis la tranĉeon, nomitan « La Kata Koridoro », kunpuŝiĝante kun ostoj kaj pikdrataroj. Poste la koridoro finiĝis. Dekstre kaj maldekstre estis la samaj forlasitaj tranĉeoj, orfecaj kiel forlasitaj domoj. Pripensante kiun elekti: ĉu la dekstran aŭ maldekstran – ili ambaŭ kondukis al la malamikoj, tio estis – al la morto. Pierre decidis ekripozeti kaj uzante la kaŝitecon de la loko, ekfumi la povran soldatan pipon, malpurigitan de argilo. Estis tre mallaŭte – la homoj kutime laŭte pafadis tage,

sed nokte ili mortigadis unu alian sen bruo, sendante solecajn homojn, serpentumantajn kiel Pierre, aŭ fosante la subfosaĵojn. Pierre fumis la pipon kaj rigardis al la malplena steloza ĉielo. Li ne mezuris, nek divenprovadis, nek komparadis la mondojn kun sia vilaĝeto en Provenco. Li nur ekpensis: « se tie en la sudo estas la sama nokto – por la vinberoj tio estas bona kaj al Jeanne same, Jeanne ŝatas la varmajn noktojn. » Li kuŝis kaj fumis, ĝojante per la tuta varmo de sia harabunda besteca korpo de tio, ke tie ĉi sur la morta neniesa tero, li ankoraŭ estas viva, li spiras kaj fumas kaj kapablas ekmoveti la manon kaj piedon.

Sed Pierre ankoraŭ ne sukcesis fumigi bone la pipon, kiam depost ia angulo aperis homo. Iu rampis renkonten al li. Pierre vidis la vizaĝon – helan kaj larĝan, ne similan al la vizaĝoj de vinfaristoj kaj paŝtistoj de Provenco, la fremdan vizaĝon, fremdan ŝirmkaskon, fremdajn butonojn. Ĉi tiu estis Peter Debau, sed por Pierre li estis simple la malamiko, kiel simple estis la milito, aŭ simple – estis la morto. Li ne sciis, ke vespere la germana leŭtenanto alvokis al si soldaton Peter kaj donis al tiu la ordonon, ke Peter same riparis la kapoton, skribis al Johanna, ke ŝi ne forgesadu la gravedajn bovinojn, kaj ŝmacante trinketis la supaĉon. Pierre ne sciis pri tio, sed se li eĉ sciis, ĉioegale li ne komprenus – ja tiun jaron estis milito. Peter estis por Pierre simple la malamiko, sed renkontinte la malamikon alrampantan renkonten, Pierre kiel la antikva praulo en la arbaroj, kiel la lupo fleksiĝis, streĉis sin, preparante sin alkroĉiĝi en la kaptitaĵon. Kaj apude Peter ekvidinte la malamikon tiel proksime, ke li aŭdis kiel batadas la fremda koro, kiel la praulo, kiel la lupo liberigis la manojn, submetis la krurojn, mezurante la plej bonan eksalton.

Ili kuŝis unu kontraŭ la alia. Ĉiu atendis kaj ne volis komenci. La manoj de ambaŭ estis videblaj kaj, ne rigardante la vizaĝon, ili ambaŭ atentege rigardadis la malamikecajn manojn.

Kaj la pipo de Pierre fumis. La malamikoj kuŝis apude, ne volante mortigi, sed firme sciante, ke mortigi estas necese, ili kuŝis pace kaj laŭte spiradis unu al la alia en la vizaĝon. Ili kiel la bestoj alflaradis la fremdan lanon. La odoro estis parenca kaj konata, la odoro de la soldato, de tramalseka kapoto, ŝvito, malbona supo, argilo. La alvenintaj el la malproksimaj terenoj, el Provenco, el Pomerio sur ĉi tiun teron, neniesan kaj fremdan, ili sciis: la malamiko – oni strangolu... Ili ne penis interparoli: estas multaj fremdaj terenoj kaj fremdlingvoj. Sed ili pace kuŝis apude kaj la pipo de Pierre fumis kaj Peter (kiu ne povis ekfumi la sian, sciante, ke la plej eta manmovo – ekestos batalo kaj morto) enspirinte avida la tabakofumon, malfermis la buŝon. Li per ĉi tio petis kaj Pierre komprenis lin, kaj ankoraŭ pli proksimen eltiris sian kapon. Peter prenis la pipon per la dentoj el la dentoj. Kaj la okuloj de ambaŭ kiel ĝisnune ne lasadis la liberiĝintajn, kvaŝaŭ senvivajn, manojn. Enspirinte la tabakfumon Peter redonis la pipon al Pierre kaj tiu siavice, jam ne atendante la peton post la fumenspiro proponis la pipon al la malamiko. Tiel ili faris kelkfoje, dolĉe fumante la soldatan pipon, la du malamikoj sur la neniesa tero, kiun oni neprege konkeru. Ili enspiradis la tabakfumon singarde, malrapide, tre, tre malrapide. La plej silentega radio flugkuras dum miljaroj, sed ili sciis, ke por unu el ili ĉi tio estas la lasta pipo. Okazis la malfeliĉo – la pipo ne finfuminte ĝis la fino, estingiĝis. Iu el la du enmeditiĝis kaj ĝustatempe ne plilongigis per la englutita enspiro ties mallongan vivon. Ĉu tiu estis Pierre, ekmemorinta la brunhaŭtan Jeanne, aŭ Peter adiŭinta kun la blanketa Johanna? Iu el tiuj du... Ili sciis, ke elpreni la flamigilon neblas,

ke je plej eta manmovo – ekestos la lukto kaj morto. Sed iu unua ekdecidis, ĉu Pierre, defendanta la francan respublikon, kaj en la malantaŭa poŝo konservanta la silikon kun la longa ŝnuro, – ĉu Peter, kiu havis alumetojn kaj kiu batalis por la germana imperio? Iu el tiuj du...

Ili kunkroĉiĝis kaj komencis strangoli unu la alian. La pipo elfalis kaj enargiliĝis. Ili strangoladis kaj batadis unu la alian, strangoladis longe, silente, ruliĝante sur la tero, kovrante sin per la argilbuloj. Poste, ĉar neniu povis superforti, ili per la dentoj enkroĉiĝis en la durajn vilajn vangojn, en la angiozajn kolojn, eligantajn la parencon kaj konatan odoron, fermentante la flavan argilon per la varmega sango. Ili denove eksilentis, denove pace kuŝis apude, nur sen la pipo, mortaj sur la morta kaj neniesa tero.

Baldaŭ ĉesis esti videblaj la plej silentegaj radioj, irantaj de la steloj al la Tero, mteniĝis, kaj kiel ĉiun tagon, la homoj mortigantaj dum la nokto silente, rampante sur argilo kaj fosante la subfosajojn, ekvidinte la Sunon, komencis murdadi laŭte, pafante el la pafiloj kaj kanonoj. En la du staboj oni enskribis en la listojn de la malaperintoj tiel diversajn kaj similajn du soldatojn, sed kiam denove alvenis la nokto, ekrapis sur la teron, nomitan « la neniesa », novaj homoj por fari tion, kion faris nek Pierre, nek Peter, ja tiun jaron estis la milito.

En la vilaĝeto de Provenco la brunhaŭta Jeanne, ŝutante per sulfuro la vitojn, ploris pro Pierre kaj fininte plori, ŝi enlasis en sian hejmon alian edzon – Paul, ĉar iu devis pritondi la vitojn kaj kunpremadi ŝiajn mamojn, krutajn kiel la vinberaroj en la rikoltabunda jaro kaj tre malproksime de ŝi, sed pli proksime ol stelo de stelo, en la vilaĝeto de Pomerio ploris la blanketa Johanna, alŝutante la nutraĵon al la gravedaj bovinoj kaj ĉar la bovinoj postulis multe da zorgoj kaj ŝia karno blanka kiel la lakto ne povis vivi sen la karesoj, en la bieno aperis la nova edzo laŭ antaŭnomo Paul. Eksciinte, ke la viroj finfumis sian lastan pipon, du virinoj tristegis kaj poste denove ĝojis kun la aliaj edzoj, ja tiun jaron, same kiel dum aliaj jaroj, estis la vivo.

En aprilo 1916 la neniesa tero odoranta je la fekaĵo kaj sango, ĉesis resti neniesa. En la varma serena tago sur ĝi mortis tre multe da homoj el diversaj provincoj kaj la flava argilo, fermentita de la sango, estiĝis ies propra laŭleĝa tereno. Unuan fojon laŭlonge de la tranĉeo, havinta la nomon « La Kata Koridoro », la homoj antaŭe rampintaj sur la ventro ekiris trankvile, ne ekfleksante eĉ la kapon. Sur la tranĉekurbiĝo tie, kie finiĝis la « Kata Koridoro » kaj disbranĉiĝis dekstren kaj maldekstren aliaj tranĉeoj, ne havantaj nomojn, ili ekvidis du skeletojn, ĉirkaŭbrakumantajn unu la alian, kiel feliĉaj amantoj, ekkaptitaj de la morto. Apude kuŝis neglektite la eta pipo.

Jen ĝi estas antaŭ mi, la povra soldata pipo, malpurigita per argilo kaj sango, la pipo, kiu estiĝis en la milito « La Pipo de Paco! » En ĝi ankoraŭ grizas iom da cindro – la postsigno de la du vivoj, forbruligitaj pli rapide ol la pinĉokvanto de la tabako, la vivoj mizeraj kaj belegaj. Kiel konstrui tiun pesilon, ke oni pesu la vegetadon de la homgrajno, ke oni ĵetu sur unu pesilteleron milmilojn da jaroj kaj sur la alian tiom da tempo dum kiu povas fumi la eta soldata pipo?...

ILJA ERENBURG

el la rusa: Viktor Gruŝko (el *Norda Prismo*)

EKZERCOJ

Ekzerco 168

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Iasence la aŭtoro ja sugestias pesilon por mezuri la homvicon kontraŭ la ĉielaj radioj. Kiasence?
2. Evidente la aŭtoro prezentas du soldatojn, kiel li skribas, « tiel diversajn kaj similajn », eble pli similajn ol diversajn. La ripetado de detaloj ĉe la du malamikoj estas unu el la rimedoj, per kiuj li volas sentigi sian temon. Sed okazas ankaŭ ripetiĝoj vortaj, kiuj havas fortan efikon. Trovu kelkajn el tiuj vortaj ripetiĝoj, kaj analizu ilin.
3. « Iu el la du enmeditiĝis kaj ĝustatempe ne plilongigis per la englutita enspiro ties mallongan vivon. » Kritiku la pozicion de « ĝustatempe » en tiu propozicio.
4. Kiel Pierre kaj Peter malsimilis inter si? Kiel ili similis? Kiuj, laŭ via opinio, estis la pli gravaj vivfaktoroj – la malsimilaĵoj aŭ la similaĵoj? Kiuj faktoroj estis, laŭ la opinio de la aŭtoro, la pli gravaj? Kiel li sukcesis sentigi sian opinion?
5. Ĉu Pierre Dubois batalis por la libero?
6. Pri kio Pierre pensis, dum li ekbruligis sian lastan pipon? Kion tiuj pensoj sciigas al ni pri la homoj soldatiĝintaj dum milito?
7. Kiel reagis Pierre, kiam li ekvidis tiel proksima Peteron Debau?
8. La rakonto ne finiĝas kun la morto de la du soldatoj: ni sciiĝas pri la efiko de tiu duobla morto. Kion tiu efiko sentigas pri (a) la milito? (b) la vivo?
9. Al kio komparas la aŭtoro la du trovitajn skeletojn? Kial tiu komparo estas (intence) ironia?
10. Kio estas la fina efekto de la rakonto sur la leganton? Analizu tiun efekton.

Ekzerco 169

La subaj propozicioj enhavas po unu el jenaj figuroj: metaforo; similigio; ironio; antonomazio; kalemburo. Trovu kaj analizu la figurojn.

- a) La miljara paco estis rimarkinda fenomeno en si mem.
- b) Kion bezonas la Movado, tio estas financa napoleono.
- c) ... kaj lante kun ni la insulo eknagiĝas kiel nupta barko.
- ĉ) Tra la stratoj kaj bulvaroj de la urbo Antverpeno, mi multfoje la brutaron de ĉagrenoj miaj trenis.
- d) Kiumotive vi venis al Londono? – Lokomotive!

Ekzerco 170

La poeto Eŭgeno Miĥalski verkis poemon sub titolo «Paraleloj», kies unua strofo legiĝas jene:

... Novo – malnovo,
eterno – momento,
potenco – senpovo,
feliĉo – turmento.

Kiel vi vidas, temas pri vortparoj, kiuj estas antonimaj. Vi vidas krome, ke la unua kaj tria paroj rimas, ankaŭ la dua kaj kvara. Sube vi trovas 24 vortojn; ili estas la vortoj de tri aliaj strofoj en la poemo, sed tute misordigitaj. Laŭ tiuj indikoj, ĉu vi povas rekonstrui la tri strofojn?

KARESO SINCERO INFERO MILDECO PROMESO ĴALUZO SUFERO EKFLAMO FIDELO KOMPATO BEATO EDENO RIBELO INSULTO TRANKVILO ADORO KONFIDO MALAMO FI-TROMPO KRUELO ADULTO KONSTANTO AMUZO ĴURROMPO.

Ekzerco 171

Korektu la subajn propoziciojn, tiel ke ili diru tion, kion la aŭtoroj evidente intencis.

Solve
↓

- a) Estas notinde, ke la eldonejo akceptis Esperanton, kvankam ĝis nun ĝi estis kontraŭ nia lingvo sekve de la multa pruvmaterialo, kiun nia samideano povis disponigi.
- b) La patrinoj faras sian eblon forigi la infanojn, kokojn kaj ceterajn dombestojn de sur la reloj.
- c) Prelegis nia arminda instruistino.
- ĉ) Morgaŭ, frumatene, la metiistoj rapide pakis sian ekipaĵon kaj ĝentile formarŝis.
- d) Post du jaroj la patro de Aleksandro estis mortigita kaj sekve li surtroniĝis.
- e) La helpkuracisto estis homo nejuna kun grasa ventro kaj kun senharaĵo.
- f) Elektis vin Dio, ho granda virino, naskigi la Majstron.
- g) Montoj, surkreskitaj de abioj kaj piceoj kaj belegaj sunaj valoj, estas la vidindaĵoj de tiu ĉi regiono.
- ĝ) Malgraŭ landlimaj bareloj, la esperantistoj devas kaj povas aranĝi ligilojn inter la popoloj.
- h) La opinioj pri la valoro de la kiso estas tre malsanaj.

Ekzerco 172

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

ĜUSTE; ĴUS; MALPLEJ; JAM DELONGE; NOME; ENTUTE; JAM NE; POR MI; PRO MI; UNUOPE.

Ekzerco 173

« Prefere vivanta malkuraĝulo ol mortinta heroo. » Diskutu.

PAŜO TRIDEKA

VORTARO

AGORDI emigi iun al io.

AKVOPOLOO pilkludo en naĝejo.

ALIANCO interligo.

ALTARO rita tablo por religiaj oferoj.

ANĈOVO speco de fiŝeto.

ANONCI antaŭsciigi.

ANSO kurba tenilo.

ARENO loko en la centro de cirko por bataloj kaj ludoj.

BAGO valizo.

BANTO ornama nodo.

BARBITURATO speco de drogo.

BASENO akvujo en ĝardeno.

BIKINI-KOSTUMO tre eta dupeca naĝkostumo.

BOMBONO sukeraĵo.

BRETO horizontala tabulo por surmeti objektojn.

BRUTO kvarpieda paŝtobesto.

BUDAPEŜTO la ĉefurbo de Hungarujo.

BUĜETO la sumo de la jaraj en- kaj el-spezoj.

BUKEDO kunligaĵo de detranĉitaj floroj.

BURĜO mezklasulo.

ĈAMPANO speco de saŭmvino.

ĈERKO kesto, en kiun oni metas kadavron.

DIGO akvobarilo.

EKSTRA plia, aldonita.

EVENTO grava okazaĵo.

FANDI fluecigi per varmo.

FARBO koloriga substanco.

GALONO dika rubando por ornami aŭ borderi veston.

GIMNAZIO mezgrada lernejo.

GRANDIOZA impone granda.

GRATI froti per la ungoj.

GVATI kaŝe aŭ deĵore observi.

HENI ĉevalbleki.

HEPATO granda glando, kiu produktas galon.

HUMIDA malseka.

HUŜI fortimigi birdojn, kriante « Huŝ! ».

IMPROVIZI fari ion senprepare.

INCITI koleretigi.

JUNGI alligi beston al tirota veturilo.

JURO leĝoscienco.

KANAPO longa apogseĝo.

KAPACITO la kvanto, kiun ujo povas enteni.

KAZINO konstruaĵo por publikaj amuzaĵoj.

KLAKI eligi mallongan sonon per rapida movo de io kontraŭ io.

KOINCIDI okazi en la sama momento.

KOLĤOZO mastruma kolektivo.

KOLONJO urbo en Germanujo.

KOMPOTO manĝaĵo farita el fruktoj kuiritaj kun sukero.

KONEKSA interligita.

KONKO kalka tegaĵo de moluskoj.

KOTLETO rostita viandpeco.

KRANIO tutaĵo de la ostoj entenantaj la cerbon.

- KREZO** tre riĉa homo en la antikva tempo.
- KULERO** manĝilo per kiu oni ĉerpas.
- KUSENO** remburita sako por la kap-apogo.
- LADO** metala plato.
- LAMA** malfacile paŝanta pro kripleco.
- LAMPIONO** lampeto.
- LATINO** la lingvo de la Romianoj.
- LEKI** tuŝi per la lango.
- MAGAZINO** perioda revuo.
- MAJSTRO** titolo donata al homo fake elstare kompetenta.
- MASKO** artefarita vizaĝo, vizaĝkaŝilo.
- MATĈO** ludo aranĝita inter du trupoj.
- MATRIKULO** listo de anoj.
- MELODIO** belsona muzikaĵo.
- MELONO** granda sukplena frukto.
- MENTONO** vizaĝparto sub la buŝo.
- MIRTO** arbeto kun ĉiamverdaj folioj.
- MUZELO** elstara ĉirkaŭbuŝa kapoparto de bestoj.
- NORMO** modelo de la ordinara tipo aŭ kutimo.
- NUKO** posta parto de la kolo.
- NUPTO** geedziĝo.
- OBSTINA** firme necedema.
- OBTUZA** malklara, kvazaŭ sufokata.
- OCEANIO** la tuto de la pacifikaj landoj.
- OLDA** maljuna, malnova.
- PANTALONO** dukrura vesto por la suba korpo-duono.
- PEDANTA** precize kaj detale zorganta pri malgravaĵoj.
- PEKI** malobservi moralan leĝon.
- POLEKSO** dikfingro de la mano.
- PULOVERO** trikita torsovesto.
- RANCA** ricevinta malagrablan odoron pro malkomponiĝo.
- RAPORTI** sciigi tion, kion oni vidis aŭ faris.
- RASPI** skrapi per speciala ilo.
- REPRODO** (mallongigo) = reproduktaĵo.
- REZOLUTA** decidema, firmanima.
- SCIURO** malgranda besto vivanta en arboj.
- SKRUPULO** dubo de konscienco.
- STATUO** homsimilaĵo el ŝtono.
- ŜMINKI** ŝmiri la vizaĝon per kolorilo.
- TAPIŜO** teksita plankokovrilo.
- TEGI** kovri ion tiel, ke la kovro kaj la kovritaĵo unuiĝas.
- TELE-** prefikso, kiu signifas « en malproksimo ».
- TELEFONO** aparato por interparoli tra granda distanco.
- TENTI** instigi al io malpermesita.
- TREMOLO** speco de arbo.
- TROGLODITO** kavernulo.
- TUALETO** necesajoj por sinvestado.
- TUĈI** skribi per speciala nigrega inko.
- TURISTO** homo vojaĝanta por plezuro.
- ULTIMATO** lasta averto antaŭ milito.
- VAZO** ujo.
- VENENO** vivdetrua substanco.
- VISKIO** skota brando.
- ZIZELO** malgranda mambesto, kiu dormas dum la vintro.
- TRANKVI** (mallongigo) = trankviliĝi.
- CIAO, BAMBINA** Ĝis, knabino! (itale; legu: ĉao, bambina).
- YOU ARE MY DESTINY** vi estas mia sorto (angle; legu: ju ar maj destini).

LEGAĴO

GEEDZIĜO EN HODIAŬA MANIERO

Ili interkonatiĝis en la montaro Mátra. La knabino, Anikó, apenaŭ eliris iam el la somerumejo: taglonge ŝi ŝtopis al si la sciencon en la kapon en la fino de la ĝardeno, sub la pirujo, kie neniu ŝi ĝenis. Ŝi lernis juron en la vespera universitato, preparis sin por ekzameno. Kun Dezső, la milda kaj timema scienca esploristo, ŝi interkonatiĝis jam en la unua tago. Ili tagmanĝadis ĉe la sama tablo, kaj kiomfoje Anikó havis tempon, ili veturis kune inter la montojn en la Trabanto de Dezső, aŭ promenadis post la tagmanĝo sur la ombraj vojoj.

La asignita somerum-tempo de Dezső pasis pli frue. Anikó restis ankoraŭ por kelkaj tagoj; ŝi estis poste devonta trapasi ekzamenon. Ili interkonsentis, ke tiam kaj tiam, tie kaj tie ili renkontiĝos, du semajnojn post tiu tago, en Budapeŝto.

Ili adiaŭis, la viro sidiĝis en sian aŭton, la knabino enŝovis la kapon tra la fenestreto:

– Mi vin priŝmacos ankoraŭfoje – ŝi diris – la buĝeto tion permesas. Poste, ne forgesu, ke vi estas mia tablo, sed ankaŭ mi estu via vekielmankas, alie estos krako en via melono.

La guston de la kiso iom konfuzis, ke li ne komprenis precize la tekston de la knabino; li volis do informiĝi:

– Kiel mi komprenu tion, mia kara?

– Nu, tiel, scienca kapo, ke vi devas profundigi la situon, kaj aŭ *ciao bambina*, aŭ *you are my destiny*. Ĉu klare?

Ne estis klare, sed li hontis plu demandadi, nur ridetis kun la senkulpe bonvola rideto karakteriza pri la sciencaj kadruloj; lia rideto ankoraŭ unufoje trakaresis la knabinon, kies floranta virineco preskaŭ disstreĉis la venene verdan pantalonon, kiu subzone, kaj la flavan puloveron, kiu superzone ŝin kovris.

– *Ciao, my destiny* – li mansignis, poste tuj donis gason kaj forpolvis.

Al tiu ĉi improvizo li povis danki, ke li konsciiĝis pri la situacio: – la vortoj de la knabino signifas: aŭ por eterne finite, aŭ eterne kune. Kiam li alvenis Budapeŝton, li jam decidis favore al la dua el la solvoj, kaj ĉi tiu decidiĝo plifortiĝis en li tago post tago.

Poste venis la tago de la rendevuo. Apenaŭ li ĉirkaŭrigardis en la somera restoracio, li ekvidis Anikó-n de flankestara tablo. Ŝi ŝajnis laca: la ekzamenoj iom longigis ŝiajn trajtojn, paligis ŝiajn kolorojn. La animagorda ĉirkaŭaĵo instigis lin je deklaro.

– Mi decidis favore al la geedziĝo – li volus diri, sed la knabino lin antaŭis:

– Mi furaĝis min – tiavorte ŝi lin salutis kaj klaketigante la fingrojn ŝi diris laŭvice, kion si konsumis: kazinan ovon, skatolon da anĉovoj, kotleton Vienan – kaj tiu kreteno diris nur poste, ke ankaŭ rostitan hepaton ili havas. En ega saŭco mi sidis, kio estos, se vi min traskuis. Poŝremburo estas luna, eĉ telekupron mi ne havas, telefoni al iu sciuro.

Subite ŝi eksilentis.

– Ĉu vi scias, kiel vi rigardas min? Kiel kolĥozprezidanto, kiun oni alvokis diri sian raporton latine.

– Kiel ĉi tio venis al vi en la kapon?

– Heninde! Tiel ĝi venis al mi en la kapon, ke ĝi venis al mi en la kapon, ĉar se ĝi ne venus al mi en la kapon, mi ne estus ĝin dirinta. Ĉu ne vere? Kaj vi ankoraŭ ne kisis

min.

– Efektive!

En tiu momento, kiam li sentis la haŭton de la knabino per siaj lipoj, lia mondkoncepto ŝanĝiĝis:

– Mi decidis – li volus diri, sed Anikó tiris ansan kofron el sub la tablo kaj komencis en ĝi serĉe fosadi.

– Ĉu vi tagmanĝos, Didiliĉjo? – ŝi demandis tute senatente.

– Tagmanĝi? Je la kvina posttagmeze? – miregis Dezsö, – jam delonge mi estas trans la tagmanĝo.

– Jen ĝi estas! – diris Anikó. – Tamen bone mi memoris, ke mi ĝin metis ĉi tien. Notoj por lerno. De Ödön mi ricevis ilin. Ankaŭ li frekventas la vesperan. Klasa membro li estas, krom ke li lamas. Forpiedbatita en matĉo, nun li akvopoloas. En la baseno li estas animale klasa. Ha! Pagu, kaj ni iru. Ĉu vi estas kun la ĉaro?

Dezsö mansignis al la kelnero, levis la brakon, interfrotis sian polekson kun la monstrofingro; dume kapobalance signis, ke li venis kun ĉaro.

– Vi min kunprenos, ĉu ne? – alridetis lin la knabino, tiel varmege, ke lin kovris ia dolĉa ŝvito.

– Jes... jes... – li balbutis –, ankaŭ mi mem ĝuste pensis pri tio.

Ili sidiĝis en la ĉaro, kaj li direktis ĝin sendemande al la Rozmonteto. Tie li loĝis.

– Ĉu via menso ferias, Didiliĉjo? – demandis la knabino kaj sian manon ŝi glitigis milde sur la lian. – Ni iros al Ujpeŝto.

– Ĉu al vi?

– Al mi? Ne tie mi loĝas.

– Kial do ni iros tien?

– Ni reportos al Ödön la notojn; mi montris ilin, ĉu vi ne memoras? Ödön estas tiu, kiu estas klasa, krom ke li lamas. Ĉu vi fakte ne memoras? Mi promesis, ke la notoj hodiaŭ estos tie. Lia kunkapo bezonas ilin, kiu prokrastis ĝis aŭtuno kaj nun ilin kunportos al la provinco por tie lerni. Ankoraŭ du libroj estas urĝaj: tiu de Rózsa, kiu loĝas en Buda kaj tiu de Nuškó. Atendu iom, mi skribis en ĝin ŝian adreson; Érdliget. Tuj mi diros ankaŭ la straton.

– Érdliget? – demandis Dezsö obtuze.

– Kiel vi diras. Vi ne ŝajnas feliĉa, Didiliĉjo.

– Mi nome kalkulis je tio, ke ĉi tiu posttagmezo estas nia, ke ni priparolos, kiel estos poste...

– Ni priparolos – allasis la knabino –, sed antaŭe ni reportos la notojn, vi estas krezos sen krizo, vi ne komprenas tion, prunte mi ricevis ĉiujn notojn. Ĉu falis jam la monero en via aŭtomato?

– Sekve – ekparolis la scienca esploristo post kelka silentado –, de Ujpeŝto ni iros al Érdliget...

– Kaj dume ni prenos la vojon tra la Placo de Rondo en Buda. Scienca kapo, vi gvatas la vojon, kvazaŭ vi volus ĝin manĝi. Ĉu vi tute ne scivolas pri miaj ekzamenoj? Unu el la membroj estis animale kretena, oni ne scias, de kie oni ennovigas tiajn zizelojn. Li ne povis sin esprimi. Per sia ega muzelo li kovradis sian kretenecon, sed tiel grandan muzelon ankaŭ li ne povis gravmieni, ke tiu ne elŝovu sin el sub ĝi.

– Vesperiĝos, kiam ni revenos Budapeŝton – diris la knabino en Érdliget.

- Nu, vi vidas – diris Dezsö vigle.
- Kion mi vidas?
- Ke pasis la tago, nun jam apenaŭ ni havos tempon interparoli. Kvankam mi plej konsciencie pripensis ĉion kaj mi decidis...
- Pardonu, ke mi tretas sur vian tekston, sed mi devas fari salton ankaŭ al amikino Ŝári.
- Al Ŝári? – eĥis la viro funebre.
- Vi ne scias, kiu estas Ŝári, sed ne grave. Ŝi loĝas en la strato Thököly. Necesas tien iri, por ke ŝi ne mortigu sin. Ŝia pasaĝero tiris for la strion, inter tiaj cirkonstancoj iu devas elskui el ŝi la barbituratojn. Ĉu klare?
- Dezsö malsereniĝis.
- Ankaŭ vi povas tie dormi – konsolis lin la knabino.
- La viro skuis la kapon, demetis Anikó-n antaŭ la loĝejo de Ŝári kaj mishumore veturis plu hejmen. La svatiĝo restis en li ŝtopita.
- Mi decidis, Anikó – li volis diri tiutage, sekvatage, triatage, sed nur kvaratage venis ties vico. En sia loĝejo ĉion li preparis por la solena okazaĵo. Sur la rultableto estis florbukedo, en telereto du ringoj, sur glacio troviĝis ĉampano.
- Animale! – eksplodis la ekzaltiĝo de Anikó jam antaŭ la domo. – Ĉefkapo vi estas, Didiliĉjo. En animale altara loko vi loĝas. Brute bela!
- Per la samaj epitetoj ŝi karakterizis ankaŭ la loĝejon, kaj pri la elvido ŝi diris:
- Kapacite altara!
- Ŝi ĉirkaŭiris en la ĉambro, laŭvice elprovis la konkoformajn apogseĝojn, elprovis la kanapon, pririgardis la bildojn, sed flankentiris la buŝon:
- Ne sufiĉe abstraktaj.
- La viro kelkfoje faris provojn venigi ŝin el la ĉambro en la halon, proksimen al la florbukedo, kie atendus ilin la ĉampano kaj la deklaro:
- Mi decidis, Anikó.
- Kio la breĉo? – demandis fine la knabino. – Ĉu krevis la digo?
- Dezsö skuis la kapon, kaj staris tie obstine antaŭ la rultableto, de tie li vokadis mansigne la knabinon. Fine ĉi tiu ekkriis:
- Tiel vi okulumadas, kiel ia oĉjo tentanta per sukero.
- Venu, mia kara. Mi vin petas, venu.
- Fine Anikó cedis al la voko. Ŝi rimarkis la bukedon.
- Beste bela – ŝi diris –, se mi estus kapro, mi paŝtiĝus sur ĝi.
- Kaj tiam ŝi ekvidis ankaŭ la ringojn sur la telero.
- Kaj kion vi volas per tiuj? Ĉu ili estas de viaj prapatroj?
- Dezsö ridetis timeme.
- Ĉu vi ne divenas?
- Mi ne amas divenadi – kaj ŝi jam ekiris reen en la ĉambron, sed la viro ŝin retenis:
- Se ankaŭ vi mem volas tion, Anikó mia kara, vi estos mia edzino.
- Sur ŝia vizaĝo aperis ega tropika rideto, ŝia buŝo malfermiĝis ĝisorele, ŝiaj okuloj grandronde.
- Brute bona, Didiliĉjo. Tial do vi gravmanieradis, kiel kandidato perdinta siajn oponentojn? Vi svatas vin pri mi? Kia areno! Tia scienca kapo, kiel vi, edzinigas min! Heninde!

Ŝi tenis momenton da paŭzo, poste ŝi paŝis pli proksimen al la viro.

– Ĉu vi pripensis tion bone, Didiliĉjo? Ĉar mi estas kapabla eĉ edziniĝi al vi.

– Mi ne estas homo de senpripensaj decidoj.

– Efektive. Vi aĝas tridek kvin, kaj eĉ unufoje ĝis nun vi ne edziĝis. Mi nur ne komprenas, kial vi volas elekti ĝuste min? Aŭtoĉara kapo vi estas kaj ankaŭ loĝejon vi havas. Kial ĝuste min?

Dezső rigardis la nazon de sia ŝuo kaj sentis, ke la sango alfluegas lian kapon, li sentis sin kiel lampiono eklumigita en nekonvena tempo.

– Ĉar mi vin amas – li flustris, kaj poste singarde li alrigardis la knabinon.

– Ankaŭ mi vin amas – diris ĉi tiu dolĉe.

– Ni, scienculoj, estas tre okupitaj homoj, sed ni tre scias ami.

– Ĉe ni, normuloj, la situacio estas tia sama. Sed se ni jam venis ĝis ĉi tie, ni alsuĉu la ĉampanon.

– Je nia feliĉo.

Ili remetis la glasojn sur la rultableton.

– Unu aferon mi ne komprenas – ekparolis la viro inter zorgoj.

– Vi gajnis. Mi, nome, komprenas nenion.

– En Mátraháza, kiam ni adiaŭis, vi diris tra la fenestreto de la ĉaro: aŭ *ciao bambina*, aŭ *you are my destiny*. Precize mi memoras viajn vortojn.

– Nu, kaj kio, se mi diris tion? – kun ĉi tio Anikó premis la kapon de la viro inter siajn manplatojn, kaj antaŭ ol kisi lin surbuŝe, explore ŝi rigardadis lian vizaĝon.

– Vi estas dolĉa, kiel lerneja direktoro kredanta sin gimnaziano. Mi tute ne memoris tion.

– Ĉu ne? Mi pensis, ke vi starigis min antaŭ elekton.

– Antaŭ ultimaton? – ridis la knabino. – Neniel. Sed, se vi volas, ankaŭ tio estas ebla.

– Mi volas, kompreneble, ke mi volas tion. Kaj nun ni sidiĝu kaj preparolu, ke via parte kiel vi imagas kaj miaparte kiel mi imagas la aferon, ĉar la geedziĝo, ĉu ne...

– Estas serioza afero. Kiel vi diras, jes, Didiliĉjo. Tiom serioza, ke nun ni tuj iros alporti mian bagon ...

– Vian bagon... – eĥis Dezső konsternite.

– Ĉu vi volas tele-edzecon?

– Ne. Tamen...

– Mi ne amas tiajn etburĝajn skrupedantaĵojn.

Dezső cedis al la rezoluta opinio. Post duonhoro ili jam estis en la sublua ĉambro, kiun Anikó loĝis en kvaropo. En la sublua dezerteco la kvar knabinaj litoj, kvar oazoj de la bunta, kolora kaj refreŝiga malordo, estis tiom same da eksperimentoj por tio, ke ĉiu el ili povu krei por si hejmon sur kelkaj kvadratmetroj da loko kaj stampi tiun hejmon per sia individueco.

Dezső, karesante al si la mentonon, observadis la imperion de Anikó. Ĝi konsistis, krom la lito, el kesto kovrita per bona peco da kolora papero; en la kesto estis bretoj, sur la bretoj troviĝis libroj, malsupre inter ŝuoj estis turista kafkuirilo, kaj kompota botelo kovrita per peco da tabulo kun dufingre da porkograso. Sur la lito: blua-ruĝa kvadrata kovrilo, kuseneto kun dube pura tegilo; laŭlonge-laŭlarĝe vestoj, ŝaloj. Sur seĝo:

libro malfermita, turnita surventren, apud ĝi, en cindrujo, amaseto da cigaredaj stumpoj ruĝaj de lipoŝminko. Sur la muro: eltonditaj el magazinoj, puŝnajle fiksitaj reprodoj el modernaj majstroj, kadrita sorbopapero kun buntaj inkmakuloj, sur kiu pendis unuflanke fungo kun flava bantokravato sur sia tigo, aliflanke rusta ŝaftintilo kun verda silka galono. Sur la kesto: botelo de viskio *Black and White*, dike surfluigita per fandita kandelo, per verda, blua, viola, ruĝa oleofarbo.

Lia rigardo gluiĝis al la vidaĵo.

– Vi rigardas, kion kapablas la laboranta popolo? – demandis Anikó.

Kiam ili revenis en la loĝejon de Dezsö, Anikó ĉirkaŭrigardis agoprete, kaj ju pli longe ŝi rigardadis, des pli profunde plugiĝis la sulko inter ŝiaj du brovoj. Malaprobe ŝi ŝancelis sian kapon:

– Mi tramodernigos ĉi tiun rancan trogloditejon. Tiel oni ne povas loĝi.

– Bone – diris la viro rompite –, tre bone. Dume mi promenos iom, por ne ĝeni vin en via krea aktivado.

Post trihora vagado li revenis hejmen.

Kelkgrade li preparis sin dume, la kreaĵo lin tamen konsternis. Ŝajnis, ke li enpaŝas fremdan loĝejon. Iom post iom li malkovris la ornam-objektojn de la knabino: la botelon de viskio, la fungon, la tintilon, poste ankaŭ siajn proprajn ornam-objektojn – ĉi tiujn pli malfacile. La ribelema spirito de Anikó ŝanĝis ne nur ilian lokon, sed ankaŭ ilian funkcion. La dikventra itala vazo staris kun la buŝo malsupren, sur ĝia fundo kuŝis granda blanka ŝtono en la formo de la abstraktaj statuoj. Sur la bretoj ŝi kelkloke disŝovis la librojn, kaj en la breĉon tiel estiĝintan ŝi metis vazon kun arbobranĉoj, en alian unu maskon el Oceanio, en la trian kvar pecojn de brulligno kunigitajn en arta ordo. Super la lito pendis peco da rusta lado kadre al admono skribita per primitivaj literoj: « Veturigu sen akcidento ».

– De kie vi akiris ĉi tion?

– Kion vi diras pri mia tualeta ĉambro?

La spegulon de la banoĉambro kadris tri lignokuleroj, sub ĝi troviĝis la kesto de malpuraj tolaĵoj, turnita flank-alsupre kaj kovrita per tapiŝo, sur ĝi tupetiga kombilo⁵, pinĉilo, boteleto da kolonja akvo, ungoraspilo, ungotondilo, krome bombonujo kun jena tuĉa teksto surflanke: « Miaj cindroj ».

– Vi gapas kiel Kristoforo Kolumbo kredanta malkovri Amerikon.

Anikó kuŝis sur la kanapo en bikini-kostumo, en la feliĉo de la bone farita laboro.

– Nun ni furaĝos nin, ĉu bone?

– Bone. Kaj poste ni priparolos...

– Mi scias, mi scias, niajn « komunajn aferojn »...

Post la vespermanĝo Dezsö trapensis, kion multan li volus priparoli kun la knabino antaŭ la geedziĝo. Post iom da gorĝpreparo li ekparolis:

– Mi kredas, nenio malhelpas, ke ni priparolu la fendaĵojn koneksajn kun nia geedziĝo kaj interagordu niajn imagaĵojn pri la geedza vivo, ekzemple, kio estas via opinio...

– Ĉu vi amas Petöfi? – demandis la knabino. – Mi ne. Kion vi volis teksti? Mi aŭskultos vin kun pia enprofundiĝo.

⁵Speciala kombilo por fari tupeton, t.e. pufan hartufon super la frunto.

– Antaŭ tia grandsignifa paŝo kiel la geedziĝo, la konscia homo pripensas kaj konsideras ĉion, pesante la ŝancojn favorajn kaj malfavorajn. Mi mem, ĉiukaze, estas decidiĝinta, ke mi metas mian vivon sur tute novajn fundamentojn; kiamaniere, tion mi eksplikos al vi konkrete... Diru, ĉu vi ne rigardas la geedziĝon serioza afero?

– Kiel do mi ne rigardus ĝin tia? – respondis la knabino. – La geedzeco estas tia institucio, kiun ankaŭ la revolucio ne povas malhavi.

– Propre dirite – parolis plu Dezsö iom nerveze – la problemojn ni povas solvi ankaŭ dummarŝe, ĉi tio sekve ne estas urĝa, sed pri la praktika flanko de la afero tamen ni devas decidi: kiam ni geedziĝos, kiujn ni invitos, kiuj estos la atestantoj...

– Aŭskultu min, Didiliĉjo – diris la knabino –, nun mi sidiĝos en via sino, por ke vi ne eksplodu. Mi scias, ke por vi la geedziĝo estas granda afero. Sed mi volas nenian arenon, nenian etburĝan cirkon, mirtokronon, nek honorfraŭlinojn, nek nuptomarŝon, nek geedziĝfestenon, ke la oldaj kranioj tie idiotadu, leku sian buŝon humida, aludadu pri la nuptonokto. Nenion. Ni eniros – ni eliros geedze. Vi grimacas kiel iu glutinta skatolon da alumetoj.

– Kompreneble. Ĉio estos laŭ via deziro. Mi estus volinta fari iel alie, vi scias, ĉiu familio havas siajn tradiciojn.

– La tradicioj estas por tio, ke oni havu sur kion surtreti. Dimanĉe ne. Tiam ni ripozos. Merkredo ne estas bona, ankaŭ jaŭdo ne. Nek vendredo. – Ŝi kalkulis la tagojn sur la fingroj. – Sabato! Ĉu bone?... Grandioze, sabate mi fariĝos via kunsortulino.

Sabate Dezsö jam estis ekironta, kiam Anikó telefonis.

– Mi tremolis jam, ke mi ne trovos vin hejme, Didiliĉjo. Estas morta gaso, por hodiaŭ la alianco estas luna.

La vortojn li ne komprenis, nur el la akcentado li divenis, ke io ne estas en ordo.

– Kion vi volas diri? – li demandis incitite. La knabino respondis tiel same incitite:

– Mi ricevis ekstran laboron, ĝisvespere mi gurdas la melodion, mi ne havas tempon edziniĝadi.

– Kaj nun vi diras tion?

– Nun oni diris ankaŭ al mi.

En sia turmento, sian korpopezon li metadis de unu piedo sur la alian kaj gratadis sian nukon.

– Ĉu tie vi ankoraŭ?...

– Jes, ĉi tie.

– Mi jam pensis, ke oni malligis nin. Kial vi ne parolas? Kial vi silentas?

– Stulta situacio – li ekparolis post granda fortostreĉo. – Kial vi silentas? – demandis ĉi-foje li.

Tiam eksonoris la rido de la knabino kaj plenigis la aparaton per ebria ĝojo:

– Kion mi ne donus por tio, se mi povus vidi vin, Didiliĉjo! Se mi povus vidi vian vizaĝon funebre kadritan! Du nigrajn ĉevalojn oni devus jungi antaŭ vin kaj vi veturigis la ĉerkon en la tombejon.

– Ĉu vi spritumas pri ĉi tio? Tiom ne grava ĝi estas por vi? Mi opiniis...

– Trankvi, trankvi, nenia perejo. Mi scias mian devon kaj ne forlasos vin en via honto. Unu semajnon post hodiaŭ mi kondukos vin al la altaro de la matrikulisto, por ke la kolegoj ne montru fingre la peke falintan sciencan esploriston.

– Ne koleru, mi petas, mi ne komprenas. Finfine, se laborulino anoncas, ke...

- La laborulino nenion anoncis.
 – Sed kial do ne? Ⓚ
 – Ĉar ŝajnis, ke tio estos en ordo. Jen kial ne, Didiliĉjo. Kaj, cetere, mi havas teruran huŝon de tio, ke la kapisto eksciis la aferon.
 – Kiel ajn ni konsideras, mi vin petas, tia eksterordinara evento, ĉu ne... Kiu ne ripetiĝas, aŭ... kiel mi diru... Vi devus trasantu, mi vin petas...
 – Kie vi lasis vian cerbon? Vi kondutas kiel episkopo perdinta la adreson de Disinjoro. Per tio, ke mi ĵuros al vi eternan fidelon hodiaŭ posttagmeze, la kapisto ne ricevos premion. Nenia fabelo, la ekstran laboron oni devas trakteti. En la stato de la laboruloj la plej ĉefa valoro estas la premio. Jen la situo.
 Ĉe la alia fino de la linio – mutio.
 – Kaj nun, kial vi silentas kiel melono sur glacio? Reprenu vian menson, Didiliĉjo, aŭ vi restos fraŭlo.
 – La situacio estas eksterordinare malagraba. Vi ne komprenas tiaĵojn. Kion fari pri la atestantoj? Por min komplezi ili forferis sian semajnfino. Ministra ĉefklasvidanto kaj...

Ankoraŭ dufoje ili prokrastis la geedziĝon, sed fine tamen ĝi povis okazi. Ili ne renkontiĝis ofte, ili nur malofte povis koincidigi sian okupitecon. Sed sian ferion ili koincidigis. Aŭtune ili ekvojis, ĉirkaŭveturis la Balatonon en la Trabanto, kaj tendis jen tie, jen ĉi tie. La vetero estis favora al ili, la suno brilis, la akvo estis varma. Propre tiam ili enamiĝis unu al la alia.

Lastatage sur supro de monteto ili adiaŭis al la Balatono, kiu iom post iom vestis sin per leĝeraj nebuloj. Dezső pensis pri tio, ke en ĉi tiu ĉarma estaĵo li trovis la feliĉon de sia vivo. Ion similan pensis eble ankaŭ Anikó, ĉar subite ŝi turnis sin vidalvide al la viro kaj diris:

– Animalan fortunon mi havas. Ĉi tio estas mia unua edzineco, kaj jen kiel feliĉa mi estas jam nun. Kion vi diros, Dediliĉjo?

EMIL KOLOZSVDRI GRANDPIERRE
 el la hungara: Kolomano Kalocsay (el
Hungara Vivo)

EKZERCOJ

Ekzerco 174

Leginte la supran rakonton, respondu jenajn demandojn:

1. Anikó uzas multajn familiarajn esprimojn, kliŝiĝintajn en la junpopola parolado. Ekzemple, por esprimi sian entuziasmon ŝi uzas interalie la adverbojn: *animale*, *beste*, *brute*. Tiaj esprimoj jam ne posedas evidentan logikecon en la uzado; tamen origine ili sendube devenis de metafora impreso pri ilia fono. Ĉu vi povas sugesti la originon de la uzado de la supraj adverboj?
2. Ankaŭ « Heninde! » havas bestan originon; kion Anikó kutime esprimas per ĝi?

3. Alia karakterizo de la paroloj de Anikó estas trafaj similigoj. Eltiru kelkajn el ili, kaj diru, ĉu ili estas trafaj en la kunteksto.
4. Kion ŝi celas, kiam ŝi diras: « ... estos krako en via *melono* »?
5. Skribu en « normala » lingvaĵo la propozicion: « Poŝremburo estas luna, eĉ telekuponon mi ne havas, telefoni al iu sciuro ».
6. Klarigu la signifon de: « Per sia ega muzelo li kovradis sian kretenecon, sed tiel grandan muzelon ankaŭ li ne povis gravmieni, ke tiu ne elŝovu sin el sub ĝi ».
7. Kiun vorton Anikó kutime uzas anstataŭ *ulo* aŭ *persono*?
8. Kiel diferencas la sinteno de Anikó kiam ŝi ekvidas la loĝejon de Dezső, de ŝia sinteno, kiam ŝi ekloĝas tie? Per kiaj familiaĵoj ŝi karakterizas ĝin ambaŭfoje?
9. Kion esprimas Anikó per la demandoj: Kio la breĉo? Ĉu krevis la digo?
10. « Skrupedantaĵojn » El kiuj du radikoj, kunpremitaj, estas tiu kunmetaĵo farita?

Ekzerco 175

Klarigu la subajn metaforojn:

- a) Duŝilingo pale pendas, kvazaŭ luno,
Solece super urb' ardanta forne. (*Newell*)
- b) Jen – ĝi brilas, mia luno,
Virgomaska amlucerno,
Nuda mammo el latuno,
Iritilo de l' eterno... (*Hohlov.*)
- c) Envolvas ĉion sorĉa ret':
Silent' viola. (*Tárkony.*)
- ĉ) Vian nigran hararon luno pudras
nun per polvo arĝenta. (*Schauhuber.*)
- d) Maro, zorga dommastrino,
faldas re kaj re sen fino
susure silkajn ondojn. (*Maura.*)

Ekzerco 176

Korektu la subajn propoziciojn, tiel ke ili esprimu tion, kion la aŭtoroj evidente intencis:

- a) Nu, ĉu vi ne estas ankoraŭ kontentigita, ho postulino?
- b) Ĝojigu la koron de via amiko sendante al li leteron sur tiu ĉi poŝtkarto.

Solvo
↓

- c) Porkokomencanta kurso estis fermita la 12.IV. kaj montris kontentigan rezulton.
- ĉ) En Ĝenevo soveta delegacio proponis projekton de generala senarmigo.
- d) « Dum multaj monatoj ni ĉiam denove komencis la laboron, por fari al ni vojon, grimpi trans malfermitajn fendojn, travindante nin inter la arboj... »
- e) Simile kiel ekster nia movado diverspecaj diplomatoj...
- f) La kampanaro haltis kaj laŭte alvokis sian edzinon.
- g) La kongresanoj migris tra la arbo kaj vizitis la reĝan kastelon.
- ĝ) Ĉu la Esperanta instruado devos fariĝi aparta por ĉiu sekso, aŭ ĉu oni devas preferi la kuninstruadon de ambaŭseksaj lernantoj?
- h) La tuta loĝantaro estis kunbindita per sanga fido kaj amikeco.

Ekzerco 177

En ĉiu suba grupo de vortoj, unu el la vortoj ne akordas kun la ceteraj. Trovu la nekonforman vorton ĉiukaze.

- a) rosti, stuki, baki, kuiru, friti, stufi, boligi.
- b) pura, ĉasta, virta, kota, senmakula, senpeka, sankta.
- c) kroĉi, ligi, kateni, najli, nodi, impliki, luli.
- ĉ) moduli, mergi, maceri, infuzi, marini, trempi, saturi.

Ekzerco 178

Ĝuste uzu la subajn vortojn kaj frazojn en propozicioj:

PERE DE; ALIE; EKSTERVICE; AKURATE; MALOFTE; UNUJ; SENEFIKE; INVERSE.

Ekzerco 179

« La tradicioj estas por tio, ke oni havu kion surtreti. » Diskutu.

Ekzerco 180

El la legaĵoj en tiu ĉi libro, kiu plej plaĉis al vi, kaj kial? Kiu malplej plaĉis?

SOLVOJ

Ekzerco 126

- a) La gepatroj de Jozefo tre *ĉagreniĝis*
▶ La verbo *ĉagreni* estas transitiva (= *ĉagreni iun*), sekve kiam mankas objekto oni bezonas la sufikson -iĝ.
- b) Homo plene vivas nur tiam, kiam li havas kreaĵojn en *sia* ĉiutaga laboro
▶ La propra laboro kaŭzas la kreaĵojn, ne la laboro de alia persono, sekve oni devas uzi la refleksivon, resendante al « li ».
- c) En tiu tempo oni ne vidis tiom da *novaj konstruaĵoj*, kiel nun
▶ Post la prepozicio *da* neniam povas esti akuzativo.
- ĉ) Boteloj plenaj *de* akvo (aŭ plenaj *je* akvo)
▶ « Plena » ja ne estas vera mezuro de kvanto.
- d) La ministro enoficigis tiun pastron kiel *anstataŭantan episkopon*
▶ Se la frazo estus nominativa, ĝi signifus, ke la ministro estis la anstataŭanta episkopo.
- e) Kiam vi bruligas fajron, tre gravas, *kian* lignon vi surmetas
▶ « Kion lignon » signifas nenion – ĝi estas duobla substantiva objekto.
- f) *Post la temanĝo* (aŭ) *Preninte la temanĝon*, ni veturis hejmen
▶ En la donita frazo, « La temanĝo prenita » estas substantiva frazo tute ne ligita al io ajn alia en la propozicio.
- g) Mi ne scias, ĉu tiu poŝtmarko
▶ *Se* estas kondiĉa.
- ĝ) La kongreso okazos de la *20-a* ĝis la *27-a* de majo
▶ Post la prepozicioj *de* kaj *ĝis* ne povas esti akuzativo.
- h) Tiun beston oni nomas *talpo*
▶ Nominativo predikativa.

Ekzerco 131

- a) La kongreso komenciĝis la *3-an* de aŭgusto
▶ Akuzativo montras ellason de prepozicio.

↑
Ekz.

↑
Ekz.

- b) En la akceptejo regis *vigla atmosfero*
 ► Nominativo, ĉar temas pri la subjekto de « regis ».
- c) *Ĉar mi estas* abonanto de via gazeto, bonvolu publikigi mian anonceton
 ► La frazo kun « kiel » signifis, ke la redaktoro estas abonanto de sia gazeto!
- ĉ) Li faris decidon, kiu mutigis *lian* edzinon pro mirego
 ► La refleksivo *sian* signifis, ke temas pri la edzino de « kiu » = la decido!
- d) ... kiujn li skribis dum *sia* libertempo
 ► « Lia » signifis la libertempon de iu alia persono.
- e) La sekretario elparolis vortojn jam de longe *atenditajn*
 ► Adjektivo priskribanta la « vortojn », do akordiĝanta laŭ nombro kaj kazo.
- f) *Ĉesigu* vian petoladon
 ► La verbo « ĉesi » estas netransitiva (ne havas objekton), tial necesas la sufikso -ig.
- g) Niaj gastoj *ankoraŭ* ne alvenis
 ► La vorto « ne » aplikiĝas al la verbo « alvenis », do staras rekte antaŭ ĝi.
- ĝ) Mia amiko montris *al mi* gravan dokumenton
 ► Duobla akuzativo (unu rekta objekto, unu montranta ellasitan prepozicion) kaŭzas konfuzon kaj malkomprenon.
- h) Multaj ribelintoj estas en la *karceroj*
 ► Karcero estas jam loko, do ne necesas la sufikso -ej.

Ekzerco 150

- a) *Tia* estis la lernejo
 ► « Tiel » montras manieron, do estas adverba; *tia* priskribas la lernejon, do estas adjektiva.
- b) ... teatraĵeton, *verkitan* de la prezidanto
 ► Adjektivo akordiĝas kun sia substantivo.
- c) ... malfermis *siajn* monujojn
 ► Ili ja ne malfermis la monujojn de aliaj personoj!
- ĉ) ... ĉar estas grave koni la opinion
 ► La « ĝi » estas erara, ĉar ĝi aludas al neniu substantivo; temas ĉi tie pri senpersona verbo.
- d) Ili konsideris Esperanton kiel *ekzotikan aspiron*
 ► Akuzativo, ĉar la frazo post « kiel » rilatas al « Esperanton », kaj ne al ili.
- e) La nova kurso *komenciĝos* post du semajnoj
 ► La verbo « komenci » estas transitiva kaj postulas objekton, sekve oni netransitivigas ĝin per la sufikso -iĝ.

- f) Ni tre ĝojus, *se* vi povus plenumi nian peton
 ► Temas pri kondiĉo, ne pri tempo.
- g) La aliĝoj estos *akceptataj* nur ĝis la fino de junio
 ► Temas pri daŭra periodo, dum kiu la akceptado senĉese okazados. « Akceptitaj » signifus, ke dum la koncerna periodo la akcepto jam pli frue ol tio okazis.
- ĝ) ... en la *neevoluintaj* landoj
 ► La verbo « evolui » estas jam netransitiva.
- h) ... estas daŭre *ŝanĝiĝanta*
 ► La verbo « ŝanĝi » estas transitiva kaj postulas objekton; sekve oni netransitivigas ĝin per la sufikso -iĝ.

Ekzerco 157

- a) « Tiel grandan kunvenon ni *ankoraŭ* ne vidis! »
- b) Svislandon reprezentis nur unu delegito
 ► La vorto « nur » ĉiam staras senpere antaŭ la vorto al kiu ĝi rilatas.
- c) La ekspozicio estis *malfermita* dum la tuta tago
 ► « Malfermata » signifus, ke la malferma ago daŭrus la tutan tagon, dum efektive ĝi daŭris evidente nur momenton, post kiu la ekspozicio estis jam « malfermita ».
- ĉ) ... altiras ĉiujare *multajn milojn* da turistoj
 ► Objekto de « altiras », do akuzativa.
- d) Ni vizitis la monaĥejon, kiun la popolo *konstruis* antaŭ multaj jarcentoj
 ► Ĉiam oni uzu simplan verbon, kiam tio estas ebla. Ĉi tie eĉ pli ĝi necesas, ĉar « Estas konstruinta » estas ankaŭ erara: ĝi signifas, ke la popolo nun vivanta konstruis antaŭ multaj jarcentoj!
- e) ... de *internaciaj konferencoj*
 ► Nominativo post prepozicio.
- f) Tiu packonferenco en 1919 faris grandan *maljustaĵon*
 ► Tio, kion ĝi faris, estis konkreta, ne abstrakta.
- g) ... mendojn ĝis nun *ricevitajn*
 ► Akordiĝo de adjektivo kun ĝia substantivo.
- ĝ) Vi devas pagi *nur* la sendkostojn.
 ► « Nur » senpere antaŭ la vorto(j), al kiu(j) ĝi rilatas.
- h) ... kostos *al vi* ducent dolarojn.
 ► Evitu duoblan akuzativon.

Ekzerco 166

- a) ... estos *prezentata* dum la kongreso.
 ► La kongreso daŭros kelkan tempon, kaj la filmon oni plurfoje prezentos. « Prezentita » signifus, ke jam pli frue ol dum la kongreso la prezento jam okazis.
- b) ... samideanoj ne bedaŭris *sian* partoprenon.
 ► Temas pri la propra partopreno de la samideanoj, kaj ne de iuj aliaj personoj.
- c) Ni esperas, ke vi *havos* ... (aŭ) Ni *deziras*, ke vi havu...
- ĉ) Tiun konstruaĵon oni uzos kiel la *centron*
 ► Akordiĝo de du substantivoj kiuj rilatas unu al la alia. Ⓜ
- d) Tiu prelego estis tre amuza kaj *lerniga* (= instrua)
 ► La prelego mem ja ne havis emon lerni!
- e) ... miksi nin en la *disputo*
 ► Sen akuzativo, ni estas jam en la disputo!
- f) ... ke la homoj *mortu* kaj *mortigu*
 ► Infinitivo -i ne eblas post « ke ».
- g) La ministro kaj *liaj* kunuloj
 ► « Sia(j) » neniam povas esti subjekto de verbo.

↑
Ekz.

Ekzerco 171

- a) Estas notinde, ke, sekve de la multa pruvmaterialo, kiun nia samideano povis disponigi, la eldonejo akceptis Esperanton
 ► La libera vortordo ne rajtigas kalumnii niajn samideanojn!
- b) ... forigi la infanojn *kaj* la kokojn kaj ceterajn dombestojn
 ► Ĉe ni, la infanojn oni ne kalkulas inter la dombestoj!
- c) Prelegis nia *aminda* instruistino.
 ► Tiel atakemaj niaj lernantoj ne estas!
- ĉ) La morgaŭon (aŭ) La postan tagon, la metiistoj rapide pakis
 ► Estas neeble, ke morgaŭ (do future) oni jam -is (pasinte).
- d) ... la patro de Aleksandro estis mortigita kaj sekve Aleksandro (aŭ) tiu lasta surtroniĝis.
 ► Oni ne surtronigas mortintojn!
- e) ... kun grasa ventro kaj kun *peruko*(?).
 ► Eĉ per Esperanto oni povas konstrui vortojn sen klara signifo!
- f) ... naski la Majstron.
 ► Kutime estas la viroj, kiuj naskigas virinojn, kaj ne inverse!

↑
Ekz.

- g) Montoj surkreskitaj de abioj kaj piceoj, kaj belegaj sunaj valoj, estas la vidindaĵoj
 ► Kia diferenco okazas per la malĝusta lokado de unu komo! Ⓜ
- ĝ) Malgraŭ landlimaj *bariloj*
 ► Barelojn oni kutime uzas por pli agrablaj celoj!
- h) ... estas tre *malsamaj*.
 ► Ĉien penetras tiuj pruduloj!

Ekzerco 176

- a) ... ho postulema virino? (aŭ) ... ho postulemulino? (aŭ) ... ho postulantino?
 ► Postulino estus ja virino, kiu ... venas poste.
- b) ... sendante al li mesaĝon sur tiu ĉi poŝtkarto.
 ► Letero kaj poŝtkarto estas fizike malsamaj aferoj, kiel anekdoto kaj romano.
- c) Porkomencanta kurso
 ► Ni evitu porkojn en niaj komencantaj kursoj!
- ĉ) ... de ĝenerala senarmigo.
 ► Tamen senarmigo de la generaloj estus bona komenca paŝo...
- d) ... serpentumante inter la arboj.
 ► Oni vindas kutime nur tre malgrandajn infanojn, nekapablajn grimpi kaj marŝi ...
- e) ... *diversspecaj* diplomatoj
 ► Oni ne dishaku la kompatindajn diplomatojn!
- f) La *kampano* haltis
 ► En la plimultaj socioj, virino ne rajtas edziniĝi samtempe al tuta kampanaro.
- g) ... migris tra la arbaro
 ► Ŝajnas, ke nur lignomanĝantaj insektoj migras tra arbo.
- ĝ) ... lernantoj de ambaŭ seksoj.
 ► Tro malmultaj homoj estas samtempe viraj kaj inaj; ne valorus starigi apartajn kursojn por tiaj stranguloj!
- h) ... estis kunligita.
 ► Kutime nur librojn oni bindas.

↑
Ekz.

POR PAŜI PLUEN

La plej ampleksa listo de haveblaj libroj en Esperanto estas la Katalogo de la Libroservo de UEA, kiu enhavas ĉ. 2000 titolojn. Nove aperintaj titoloj anonciĝas en preskaŭ ĉiu numero de la revuo *Esperanto* kaj de *Heroldo de Esperanto*. Ĉi tie mi donas nur kelkajn sugestojn por plua legado; ili reprezentas nur malgrandan onon de la eblecoj.

Aliaj legolibroj kaj kompilaĵoj

Baza literatura krestomatio. Red. Vilmos Benczik.

De sezono al sezono (2 vol.). Red. Miyamoto masao.

25 jaroj: Antologio de Belartaj Konkursoj. Red. William Auld kaj Vilmos Benczik.

Esperanta legolibro. Red. Elio Migliorini.

Fundamenta krestomatio. Red. L. L. Zamenhof. Klasika kolekto, aperinta unue en 1903.

Pri Esperanto kaj la Esperanto-movado

Enciklopedio de Esperanto. Represo de verko aperinta en 1933.

Esperanto en perspektivo. Red. Ivo Lapenna k.a. Monumenta faktlibro.

Gvidlibro por supera ekzameno. Red. Alfonso Pechan.

Laŭokazaj lingvaj notoj. Avo (Alec Venture). Konsilaro.

Lingvaj respondoj. L. L. Zamenhof. Konsilaro.

Lingvistikaj aspektoj de Esperanto. John Wells. Studo.

Lingvo stilo formo. Kálmán Kalocsay. Eseoj.

1887 kaj la sekvo... Gaston Waringhien. Eseoj.

Plena analiza gramatiko de Esperanto. Kálmán Kalocsay kaj Gaston Waringhien.

Pri lingvo kaj aliaj artoj. William Auld. Eseoj.

Sarkasme kaj entuziasme. Miyamoto masao. Eseoj.

Originala beletro

Auld, William. *La infana raso.* Poemo 25-ĉapitra.

Beaucaire, Louis. *El la vivo de bervalo sentaŭgulo.* Malpudoraj humuraj noveloj.

Engholm, Stellan. *Homoj sur la tero.* Romano pri tri generacioj de sveda bona familio.

Eroŝenko, Vasilij. *Lumo kaj ombro.* Noveloj, poemoj kaj artikoloj de rusa blindulo, kiu multe vojaĝis en Azio.

Francis, John. *La granda kaldrono.* Eposa romano pri skota familio dum du mondmilitoj.

Konisi gaku. *Vage tra la dimensioj.* Sciencfikcia novelaro.

Lanti, Eŭgeno. *Vortoj.* Eseoj de unu el la ĉefaj ideologoj de Esperanto.

Luyken, H. A. *Pro Iŝtar.* Romano pri babilonanoj en la tempo de Ijob.

Nervi, Mauro. *La turoj de l'ĉefurbo.* Poemoj, noveloj kaj teatraĵoj.

Peneter, P. kaj G. P. *Libro de amo.* Erotika poemaro, kun la ciklo *Sekretaj Sonetoj* kaj priamora terminaro.

Rossetti, Cezaro. *Kredu min, Sinjorino!* Sprita aŭtobiografia romano pri vojaĝanta vendisto en Britujo.

Schwartz, Raymond. *Anni kaj Montmartre.* Romano pri junulino en Parizo.

Szathmári, Sándor. *Kain kaj Abel.* Amare satiraj noveloj pri la homa malraciemo.

Ueyama masao. *Mi amas...* Noveloj aŭtobiografiaj.

Valano, Johán. *Ĉu li bremsis sufiĉe?* Krimromano sprite verkita.

Varankin, Vladimir. *Metropoliteno.* Romano stile interesa kaj enhave pensiga.

El aliaj literaturoj

Alencar, José de. *Iracema.* Brazila romano.

Andersen, Hans Christian. *Fabeloj*, vol. 1.

Angla Antologio 1000-1800.

Babits, Mihály. *La cikoni-kalifo.* Fantazia romano, el la hungara.

Brecht, Bertolt. *Trigroŝa romano.* Socikritika satiro.

Bulgara prozo. 19 noveloj.

- Burns, Robert.** *Kantoj poemoj kaj satiroj.*
- Čapek, Karel.** *Libro de apokrifoj.* Mallongaj noveloj pri famuloj historiaj, mitologiaj kaj literaturaj.
- Cervantes Saavedra, Miguel de.** *La inĝenia hidalgo Don Quijote de la Mancha.*
- Dante.** *Infero.* Unua kaj plej fama parto de la *Dia Komedio.*
- El ĉina poezio.** Verkoj antikvaj kaj modernaj.
- El japana literaturo.** Noveloj de la Meiji-periodo ĝis la dua mondmilito.
- Gallegos, Rómulo.** *Doña Bárbara.* Venezuela romano.
- Gogol, N. V.** *La revizoro.* Komedio pri timemaj koruptuloj.
- Gosciny kaj Uderzo.** *Asteriks la Gaŭlo.* La unua en la fama komiksa serio. Ⓜ
- Heine, Heinrich.** *Kantoj kaj romanoj.*
- Hernández, José.** *Martín Fierro.* Gaŭĉa eposo.
- Ibsen, Henrik.** *Brand.*
Peer Gynt.
- Islandaj pravoĉoj.** Tri sagaecaj rakontoj kaj unu poemo.
- Kivi, Aleksis.** *Sep fratoj.* Klasika finna humura romano.
- Lönrot, Elias.** *Kalevala.* Eposo kompilita laŭ finnaj popolaj tradicioj.
- Lusin.** *Noveloj.* Plena kolekto de la noveloj de la plej elstara ĉina verkisto de la jarcento.
- Mádach, Imre.** *La tragedio de l' homo.* Filozofia versa dramo, el la hungara.
- Maĵuraniĉ, Ivan.** *La morto de Smail-agao Ĉenĝiĉ.* Poemo pri la lukto inter Turkoj kaj Montenegranoj. Ⓜ
- Martinson, Harry.** *Aniara.* Sciencfikcia eposa poemo, de sveda nobelpremiito.
- Nakazima atusi.** *La obstino.* Fantaziaj noveloj.
- Nobla Korano, La.** Paralelaj tekstoj, en la araba kaj Esperanto.
- Prus, Bolesław.** *La Faraono.* Klasika pola romano pri la politiko en antikva Egiptujo.
- Rakontoj pri fantom-spitantoj.** El la ĉina.
- Sankta Biblio, La.** *Malnova Testamento.* Tradukis L. L. Zamenhof.
- Sartre, Jean-Paul.** *La naŭzo.* Romano.
La respektema p... / Sen eliro. Teatraĵoj.

Shakespeare, William. *Epifanio, aŭ Kiel vi volas.*

Hamleto, reĝido de Danujo. Tradukis L. L. Zamenhof.

Otelo.

Reĝo Lear.

Rikardo tria. Historia dramo.

Sienkiewicz, Henryk. *Tra dezerto kaj praarbaro.* Romano porjunula pri aventuroj en norda Afriko.

Skota antologio.

Tagor, Rabindranath. *Malsata ŝtono.* Noveloj, el la bengala.

Primico. Poemoj.

Tanizaki zyun'itirô. *El la vivo de Syunkin.* Cinikaj dramoj kaj noveloj.

Voltaire. *Tri verkoj de Volter.* *Kandid, Zadig kaj La senartifikulo.*

Notoj pri tiu ĉi elektronika versio

Ĉar « la devizo de la libro estas: Esperanton oni plej bone lernas per studado de bona Esperanto », laŭ la antaŭklarigo de William Auld mem, ĉi tiu elektronika eldono estas korektita en multaj lokoj. Jen ĉi sube la listo de tiuj korektoj, kun, kelkfoje, klariga kaj praviga noteto.

La indikitaj paĝoj estas tiuj de la eldono Heroldo, Madrido, 1980.⁶

Paŝo 3 (paĝo 16 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

kvankam estis apenaŭ kredeble, ke ŝi estu prava

Korektita teksto:

kvankam estis apenaŭ kredeble, ke ŝi estas prava

Paŝo 3 (paĝo 17 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ne estas kredeble, ke ĝi estu unu el niaj ŝipetoj

Korektita teksto:

ne estas kredeble, ke ĝi estas unu el niaj ŝipetoj

Paŝo 3 (paĝo 17 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

tiudirekten

Korektita teksto:

tiudirekte

Noto: Oni rigardas en direkto al celo, oni ne rigardas al direkto. Vidu la artikolon « direkto » en Revo kaj en la Plena Vortaro de Grosjean-Maupin (sed ne en la PIV!).

Paŝo 4 (paĝo 21 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

malfermi

Korektita teksto:

esti malfermita

Noto: La verbo “aperti” estas netransitiva verbo. La radiko estas adjektiva.

Paŝo 4 (paĝo 21 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

manĝi se

⁶ISBN 84-499-4305-1

Korektita teksto:

manĝi, se

Paŝo 4 (paĝo 22 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

apertita

Korektita teksto:

aperta

Paŝo 5 (paĝoj 27 kaj 29 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Le Hâvre

Korektita teksto:

Le Havre

Paŝo 6 (paĝo 32 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

FRITI kuiru manĝaĝon en graso.

Korektita teksto:

FRITI kuiru manĝaĵon en graso.

Paŝo 6 (paĝo 33 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Post kio mi finaŭskultis la tutan radiparoladon ... fine mi ricevis...

Korektita teksto:

Post kiam mi finaŭskultis la tutan radiparoladon ... fine mi ricevis...

Paŝo 6, ekzercio 36, frazo 3 (paĝo 34 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

La tago, kiu iom pli malfrue venos, estos en tiu tempo tre plena de okuloj.

Korektita teksto:

La tago, kiu iom pli malfrue venos, estos en tiu tempo tre plena de okazaĵoj.

Paŝo 6 (paĝo 35 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

interparoladon, kio okazis

Korektita teksto:

interparoladon, kiu okazis

Paŝo 7 (paĝo 38 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Kiu scias, eble ankaŭ ni tiel legadas hejme...

Korektita teksto:

Kiu scias, eble ankaŭ vi tiel legadas hejme...

Paŝo 7, ekzercio 41, ekzemplaj frazoj (paĝo 41 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

son

Korektita teksto:

sonor

Paŝo 7, ekzercio 41 (paĝo 42 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

uzante adjektivajn adjektivojn

Korektita teksto:

uzante aktivajn adjektivojn

Paŝo 8 (paĝo 50 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Eble horojn mi sidis apud la tablo, antaŭ mi la letero, ĝis mi ekhavis kuraĝon malfermi ĝin.

Korektita teksto:

Eble horojn mi sidis apud la tablo, kun antaŭ mi la letero, ĝis mi ekhavis kuraĝon malfermi ĝin.

Paŝo 9 (paĝo 54 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

unudirekten

Korektita teksto:

unudirekte

Noto: Oni iras en direkto, ne al direkto. Vidu ĉi supre la rimarkon pri la paĝo 17, en la Paŝo 3.

Paŝo 10 (paĝo 59 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

FILMO tio, sur kiu oni faras negativojn dum fotado.

Korektita teksto:

FILMO tio, sur kio oni faras negativojn dum fotado.

Paŝo 10 (paĝo 61 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

vaportufon elŝprucatan

Korektita teksto:

vaportufon elŝprucantan

Paŝo 10 (paĝo 63 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

estis videble ke ŝi estis

Korektita teksto:

estis videble ke ŝi estas

Paŝo 10 (paĝo 65 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

mi konstatis, ke temis pri vera ĉielarko

Korektita teksto:

mi konstatis, ke temas pri vera ĉielarko

Paŝo 11 (paĝo 69 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ĉiudirekten

Korektita teksto:

ĉiudirekte

Noto: Oni povas etendi ion en ĉiuj direktoj, ne al ĉiuj direktoj.

Paŝo 11 (paĝo 70 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ĉiudirekten

Korektita teksto:

ĉiudirekte

Noto: Oni povas svingi ion en ĉiuj direktoj, ne al ĉiuj direktoj.

Paŝo 11 (paĝo 71 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Mare povas ektimi de la ondoj

Korektita teksto:

Mare povas ektimi la ondojn

Paŝo 11 (paĝo 71 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Ni ne timas de la maro

Korektita teksto:

Ni ne timas la maron

Paŝo 11 (paĝo 72 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

portata per la ondegoj

Korektita teksto:

portata de la ondegoj

Paŝo 11 (paĝo 72 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Post ioma tempo, ŝajnis al ŝi ke ĉiam malpli ofte ŝi aŭdas la voĉon de la frato... kaj ke ĝi malproksimiĝas, dume la hurlo de la vento superas la ondofrakason...

Teksto ne korektita

Noto: dume ... superas : pli klare estus : dum ... superis

Paŝo 11 (paĝo 72 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

naĝis en la direkton el kiu ŝi lastfoje aŭdis la voĉon

Korektita teksto:

naĝis en la direkto el kiu ŝi lastfoje aŭdis la voĉon

Noto: la voĉo venis el iu direkto, kaj ŝi naĝas en tiu direkto

Paŝo 11 (paĝo 75 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

se mi forlasas min al la ondoj ili alproksimigos min

Korektita teksto:

se mi forlasos min al la ondoj ili alproksimigos min

Paŝo 11 (paĝo 73 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

- portata per la ondoj
Korektita teksto:
portata de la ondoj
- Paŝo 11 (paĝo 75 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
al la direkto
Korektita teksto:
en la direkto
- Paŝo 11 (paĝo 75 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
grumblis iu el la savantoj
Korektita teksto:
grumblis iu el la savintoj
- Paŝo 12 (paĝo 82 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
En la sekvantaj propozicioj enmetu korekte jenajn prepoziciojn:
Korektita teksto:
En la sekvantajn propoziciojn enmetu sen eraro jenajn prepoziciojn:
- Paŝo 13 (paĝo 84 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
ADEKVATA egalvalora
Korektita teksto:
ADEKVATA taŭga
Noto: En la teksto : ni povas adekvate plenumi tiun respondecon = ni povas perfekte, taŭge plenumi tiun respondecon... (ni povas plenumi tiun respondecon per adekvataj, taŭgaj, konformaj rimedoj)
- Paŝo 13 (paĝo 86 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
SOLIDARA respondeca ĉiuj pri la aliaj
Korektita teksto:
SOLIDARECO respondeco de ĉiu pri la aliaj
- Paŝo 13 (paĝo 86 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
lin pelis la altaj faroj granda idealismo
Korektita teksto:
lin pelis al altaj faroj granda idealismo
- Paŝo 13 (paĝo 87 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Sébert
Korektita teksto:
Sebert
- Paŝo 13 (paĝo 89 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:

Zamenhof mem konfesis, ke li konis 12 lingvojn

Korektita teksto:

Zamenhof mem konfesis, ke li konas 12 lingvojn

Paŝo 13, ekzerco 70 (paĝo 92 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

enmetu korekte jenajn prepoziciojn

Korektita teksto:

ĝuste enmetu jenajn vortojn

Nota: inter la proponataj vortoj estas prepozicioj kaj subjunkcio

Paŝo 13, ekzerco 70, frazo 6 (paĝo 92 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Mi vidis, ke li ne ĉeestis

Korektita teksto:

Mi vidis, ke li ne ĉeestas

Nota: La origina frazo estas ebla, sed postulas pli malfacile imageblan kuntekston.

Paŝo 14 (paĝo 94 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

mi komprenis, ke mia amiko estis preta

Korektita teksto:

mi komprenis, ke mia amiko estas preta

Paŝo 14 (paĝo 94 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

laca el sia longa vivo

Korektita teksto:

laca pro sia longa vivo

Paŝo 14 (paĝo 95 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ni pagis hotelkonton, ŝarĝis nian aŭton per valizoj kaj, profitante el la fakto, ke la ĉambro de avinjo havis

Korektita teksto:

ni pagis hotelkonton, ŝarĝis nian aŭton per valizoj kaj, profitante el la fakto, ke la ĉambro de avinjo havas

Paŝo 14 (paĝo 96 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Jen taŭga strato: malluma, silenta, soleco.

Korektita teksto:

Jen taŭga strato: malluma, silenta, soleca.

Paŝo 14 (paĝo 97 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ŝi kompreneble testamentis, preskaŭ certe je favoro de ĉiuj ŝiaj nepoj

Korektita teksto:

ŝi kompreneble testamentis, preskaŭ certe je favoro de ĉiuj siaj nepoj

Paŝo 15 (paĝo 103 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

sur la Monto Paloma

Korektita teksto:

sur la monto Paloma

Paŝo 15 (paĝo 104 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

sortgrave ŝovata laŭ la ruĝa flanko de la spektro

Korektita teksto:

songrave ŝovata laŭ la ruĝa flanko de la spektro

Nota: Kial “laŭ”? La vorto “al” estus pli klara.

Paŝo 16 (paĝo 108 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Fine, ekvidis malproksime malklaran lumeton

Korektita teksto:

Fine, li ekvidis malproksime malklaran lumeton

Paŝo 16 (paĝo 109 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Ŝajnis, ke al li mankis

Korektita teksto:

Ŝajnis, ke al li mankas

Paŝo 16, ekzercio 91, frazo 2 (paĝo 112 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ion, kiu ripetiĝas kun ĉiam sama interspaco?

Korektita teksto:

ion, kio ripetiĝas kun ĉiam sama interspaco?

Paŝo 16, ekzercio 91, frazo 9 (paĝo 112 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

kiu etas blankkapa

Korektita teksto:

kiu estas blankkapa

Paŝo 17 (paĝo 114 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ORBITO vojo de unu astro ĉirkaŭ alian.

Korektita teksto:

ORBITO vojo de unu astro ĉirkaŭ alia.

Paŝo 17 (paĝo 114 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

STRONCIO flava metalo

Korektita teksto:

STRONCIO flava metalo (Sr)

Paŝo 17, ekzercio 96, frazo 5 (paĝo 121 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Ke Esperanto plene funkcias, devus esti evidenta

Korektita teksto:

Ke Esperanto plene funkcias, devus esti evidente

Noto: vidu PAG § 232 aŭ PMEG 33.2.1 Ke-frazoj kiel subjekto

Paŝo 17, ekzercio 96, frazo 6 (paĝo 121 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Ili ellernis en la daŭro (DE, DA) iaj kelke (DE, DA) semajnoj

Korektita teksto:

Ili ellernis en la daŭro (DE, DA) kelke (DE, DA) semajnoj

Paŝo 18 (paĝo 126 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ĝi murmuris terurige

Korektita teksto:

ĝi murmuris terure

Paŝo 19 (paĝo 131 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

IMPLIKI malorde ĉirkaŭvolviĝi.

Korektita teksto:

IMPLIKI malorde ĉirkaŭvolvi.

Paŝo 19 (paĝo 131 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

TEGOLO maldika plataĵo, per kiaj oni kovras tegmentojn.

Korektita teksto:

TEGOLO maldika plataĵo, per kiuj oni kovras tegmentojn.

Paŝo 19 (paĝo 132 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

ĉirkaŭ dekjara

Korektita teksto:

ĉirkaŭ dek jarojn aĝa

Noto: La vorto “ĉirkaŭ” modifas la signifon de “dek”, ne de la tuta adjektivo “dekjara”.

Paŝo 19 (paĝo 133 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

do el kie venus la pardono.

Korektita teksto:

do el kie venus la pardono?

Paŝo 20 (paĝo 135 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

KORTO spaco ĉirkaŭita de konstruoj aŭ muroj.

Korektita teksto:

KORTO spaco ĉirkaŭata de konstruoj aŭ muroj.

Noto: Komparu kun: LAGO etendaĵo da akvo, ĉiuflanke ĉirkaŭata de tero. (Paŝo 4). Vidu tamen: PAG Hibridaj verboj § 110, 4

Paŝo 20 (paĝo 136 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

la jam elstaran francan fizikiston, Pierre Curie

Korektita teksto:

la jam elstaran francan fizikiston Pierre Curie

Noto: PAG § 132, nomespermo.

Paŝo 20 (paĝo 136 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

elektraj malŝarĝoj

Korektita teksto:

elektraj malŝarĝoj

Paŝo 20 (paĝo 137 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

fascinita per la esploroj de la edzino

Korektita teksto:

fascinita de la esploroj de la edzino

Noto: laŭ: mirigita de, surprizita de ; « per » povas pensigi, ke la edzino uzis la esplorojn por fascini la edzon...

Paŝo 20 (paĝo 137 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

unuon, pro siaj karakterizaĵoj proksima al bismuto

Korektita teksto:

unuon, pro siaj karakterizaĵoj proksiman al bismuto

Paŝo 20 (paĝo 137 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

la alia, simila

Korektita teksto:

la alian, similan

Paŝo 20 (paĝo 139 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

radiologian servon – helpo por vunditaj soldatoj

Korektita teksto:

radiologian servon – helpon por vunditaj soldatoj

Noto: PAG § 130, apudmeto.

Paŝo 20 (paĝo 139 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Radiuman Instituton, estanta

Korektita teksto:

Radiuman Instituton, estantan

Paŝo 20 (paĝo 139 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

lokigas ŝin

Korektita teksto:

lokas ŝin

Paŝo 20 (paĝo 139 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

tiaj kiel kalio kaj rubidio

Korektita teksto:

tiaj kiaj kalio kaj rubidio

Paŝo 20 (paĝo 139 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

propreco de radioaktivado

Korektita teksto:

propreco radioaktivado

Nota: PAG § 132 ; PMEG 25.2 Identiga priskribo

Paŝo 21 (paĝo 145 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Eh, Dio mia

Korektita teksto:

– Eh, Dio mia

Paŝo 21 (paĝoj 146 kaj 148 (ekzerco 116, frazo 7) de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

la kravaton disŝiris je pecoj

Korektita teksto:

la kravaton disŝiris je pecojn

Nota: Vidu en la PIV, en la artikolo « ŝiri », la ekzemplojn sub « disŝiri ».

Paŝo 22, ekzerco 122, frazo 6 (paĝo 153 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Kia estas la duobla signifo de esperantistaj kongresoj?

Korektita teksto:

Kiu estas la duobla signifo de esperantistaj kongresoj?

Paŝo 23 (paĝo 155 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

GRIO senŝeligitaj grajnogrenoj

Korektita teksto:

GRIO senŝeligitaj grenograjnoj

Paŝo 23 (paĝo 156 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

arte surŝutitaj de blonda sablo

Korektita teksto:

arte surŝutitaj per blonda sablo

Paŝo 23 (paĝo 157 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

akompanate per la avidaj rigardoj

Korektita teksto:

akompanate de la avidaj rigardoj

Noto: La uzo de “per” estas iel laŭsignife pravigebla: la viroj akompanas ŝin per la rigardo. Tamen la pasiva formo restas malfacila: ŝi estas akompanata de la viroj per la rigardo. Multe pli natura frazo estas: ŝi estas akompanata de la rigardo de la viroj (akompanas ŝin la rigardo de la viroj).

Paŝo 23 (paĝo 157 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

aperis majesta mehari per digna malrapideco alvenante

Korektita teksto:

aperis majesta mehari kun digna malrapideco alvenante

Paŝo 23 (paĝo 158 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

malembarasite de sia malnova edzino

Korektita teksto:

malembarasite je sia malnova edzino

Paŝo 23 (paĝo 158 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

Jean Ribillard (el *Esperanto*)

Korektita teksto:

Jean Ribillard (el *Esperanto kaj Vagado sub palmoj*, 1956)

Paŝo 25 (paĝo 166 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

TROPIKO paralelo je 23° + de la ekvatoro

Korektita teksto:

TROPIKOJ regionoj, kiuj etendiĝas ĝis 23 gradoj norde kaj sude de la ekvatoro.

Paŝo 25 (paĝo 167 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

la fruktetoj estas tre malpezaj kaj krome ĉirkaŭitaj de papere maldika, korforma portilo

Korektita teksto:

la fruktetoj estas tre malpezaj kaj krome ĉirkaŭataj de papere maldika, korforma portilo

Paŝo 25 (paĝo 168 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

lanugaj ombreloj, ĉiu portanta unu grajnon

Korektita teksto:

lanugaj ombreloj, kie sidas po unu grajno

Noto: PMEG 28.2 Subjekto de E-participo

Paŝo 25 (paĝoj 168 kaj 170 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

en ĉiujn direktojn

Korektita teksto:

en ĉiuj direktoj

Paŝo 25, ekzercio 144, frazo 11 (paĝo 171 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

En la sesa alineo trovi po unu ekzemplo de personigo kaj metaforo.

Korektita teksto:

En la sesa alineo trovi unu personigon kaj unu metaforon.

Paŝo 26 (paĝo 174 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

VESPERAMANĜO

Korektita teksto:

VESPERMANĜO

Paŝo 26 (paĝo 178 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

mi havis la okazon gajni spertojn, ĉu la batregaligo per rimeno estas agrabla

Korektita teksto:

mi havis la okazon gajni spertojn, ĉu la batregaliĝo per rimeno estas agrabla

Paŝo 26, ekzerco 150, frazo c (paĝo 179 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

La ĉeestantoj, larĝe malfermis iliajn monujojn

Korektita teksto:

La ĉeestantoj larĝe malfermis iliajn monujojn

Paŝo 28 (paĝo 186 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

FORTUNO bona sorto.

Korektita teksto:

FORTUNO diaĵo, kiu personigas la nekonstantan sorton.

Noto: la signifo « bona sorto » ne taŭgas kun la uzo de tiu ĉi vorto en la teksto

Paŝo 26 (paĝo 186 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

MAŬRO nigrulo el nordafriko.

Korektita teksto:

MAŬRO nigrulo el Nord-Afriko.

Noto: PIV, artikolo « nordo » ; PAG § 39.3

Paŝo 29 (paĝo 196 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

mezurante la pli bonan eksalton

Korektita teksto:

mezurante la plej bonan eksalton

Paŝo 29 (paĝo 197 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

iu devis surtranĉi la vitojn

Korektita teksto:

iu devis pritondi la vitojn

Paŝo 29 (paĝo 198 de la papera eldono ĉe Heroldo)

Originala teksto:

- tero odoranta de la fekaĵo
Korektita teksto:
tero odoranta je la fekaĵo
- Paŝo 30 (paĝo 203 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
meti ekzamenon
Korektita teksto:
trapasi ekzamenon
- Paŝo 30 (paĝo 209 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Ŝajnis, ke li enpaŝis
Korektita teksto:
Ŝajnis, ke li enpaŝas
- Paŝo 30 (paĝo 209 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
tupetiga kombilo
Korektita teksto:
tupetiga kombilo¹
Noto: Mi aldonis la piednoton por klarigi la maloftan vorton «tupeto» (pufa hartufo super la frunto).
- Paŝo 30 (paĝo 211 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Sek kial do ne
Korektita teksto:
Sed kial do ne
- Solvoj, ekzerco 166 (paĝo 217 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Akordiĝo de du substantivoj kiuj rilatiĝas unu al la alia.
Korektita teksto:
Akordiĝo de du substantivoj kiuj rilatas unu al la alia.
- Solvoj, ekzerco 171 (paĝo 217 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Kia diferenco okazas per la malĝusta lokigo de unu komo!
Korektita teksto:
Kia diferenco okazas per la malĝusta lokado de unu komo!
- Bibliografio (paĝo 221 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:
Asteriks la gaŭlo
Korektita teksto:
Asteriks la Gaŭlo
Noto: PAG § 39, Rim I.
- Bibliografio (paĝo 221 de la papera eldono ĉe Heroldo)
Originala teksto:

turkoj kaj montenegranoj
Korektita teksto:
Turkoj kaj Montenegranoj
Noto: PAG § 39, Rim I.

*
**

William Auld ofte uzis la vorton « korekte » kun la signifo « laŭ la gramatikaj reguloj », « konforme kun la gramatiko », « ĝuste », « sen eraro ». Jen kiel tiu vorto trovis sinonimojn en ĉi tiu eldono.

Paŝo 2, paĝo 14 (ekzerco 12)

Originala teksto:
Adjektivigu ilin, kaj uzu ĉiun korekte en propozicio
Korektita teksto:
Adjektivigu ilin, kaj uzu ĉiun en gramatike ĝusta propozicio

Paŝo 2, paĝo 14 (ekzerco 13)

Originala teksto:
Uzu korekte jenajn vortojn
Korektita teksto:
Ĝuste uzu jenajn vortojn

Paŝo 3, paĝo 20 (ekzerco 18)

Originala teksto:
Uzu korekte en propozicioj la sekvantajn vortojn
Korektita teksto:
Ĝuste uzu en propozicioj la sekvantajn vortojn

Paŝo 5, paĝo 34 (ekzerco 37)

Originala teksto:
En ĉiu el la sekvantaj propozicioj, enmetu korekte unu el la supraj korelativaj paroj
Korektita teksto:
En ĉiun el la sekvantaj propozicioj, enmetu sen eraro unu el la supraj korelativaj paroj

Paŝo 5, paĝo 34 (ekzerco 37)

Originala teksto:
la horloĝo sonigis la kvaran horon
Korektita teksto:
la horloĝo sonis la kvaran horon
Noto: Vidu ekzemplojn en la PIV.

Paŝo 11, paĝo 77 (ekzerco 59)

Originala teksto:
Reskribu ĉiufoje la tri propoziciojn en formo de unu korekta kaj eleganta propozicio
Korektita teksto:
Reskribu ĉiufoje la tri propoziciojn en formo de unu ĝusta kaj eleganta propozicio

Paŝo 12, paĝo 82 (ekzerco 65)

Originala teksto:

En la sekvantajn propoziciojn enmetu korekte jenajn prepoziciojn:

Korektita teksto:

En la sekvantajn propoziciojn enmetu sen eraro jenajn prepoziciojn:

Paŝo 12, paĝo 83 (ekzerco 67)

Originala teksto:

Uzu jenajn vortojn korekte en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

Paŝo 13, paĝo 92 (ekzerco 70)

Originala teksto:

En la sekvantajn propoziciojn enmetu korekte jenajn prepoziciojn:

Korektita teksto:

En la sekvantajn propoziciojn ĝuste enmetu jenajn vortojn:

Paŝo 13, paĝo 92 (ekzerco 71)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 14, paĝo 98 (ekzerco 75)

Originala teksto:

En la subajn propoziciojn enmetu korekte jenajn prepoziciojn:

Korektita teksto:

En la subajn propoziciojn enmetu sen eraro jenajn prepoziciojn:

Paŝo 14, paĝo 99 (ekzerco 76)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 15, paĝo 105 (ekzerco 81)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 16, paĝo 111 (ekzerco 88)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 17, paĝo 121 (ekzerco 94)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 17, paĝo 121 (ekzerco 95)

Originala teksto:

metu la korektan signifon.

Korektita teksto:

metu la ĝustan signifon.

Paŝo 17, paĝo 121 (ekzerco 96)

Originala teksto:

El la vortoj inter krampoj, forstreku ĉiukaze la malkorektan:

Korektita teksto:

El la vortoj inter krampoj, forstreku ĉiukaze la malĝustan:

Paŝo 18, paĝo 129 (ekzerco 100)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj jenajn prepoziciajn frazojn:

Paŝo 19, paĝo 134 (ekzerco 108)

Originala teksto:

Uzu korekte la subajn vortojn en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu la subajn vortojn en propozicioj:

Paŝo 20, paĝo 141 (ekzerco 113)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn vortojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn:

Paŝo 21, paĝo 148 (ekzerco 118)

Originala teksto:

Uzu jenajn vortojn korekte en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

Paŝo 21, paĝo 149 (ekzerco 119)

Originala teksto:

Uzu jenajn vortojn korekte en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

Paŝo 23, paĝo 158 (ekzerco 129)

Originala teksto:

En la dua alineo estas uzitaj 7 neparticipaj afiksoj. Klarigu ilian signifon, kaj skribu po 5 aliajn, en kiuj la afiksoj estas korekte uzataj.

Korektita teksto:

En la dua alineo estas uzitaj 7 neparticipaj afiksoj. Klarigu ilian signifon, kaj skribu po 5 aliajn vortojn, en kiuj la afiksoj estas ĝuste uzataj.

Paŝo 23, paĝo 159 (ekzerco 132)

Originala teksto:

En ĉiun suban propozicion enmetu korekte unu el jenaj radikoj:

Korektita teksto:

En ĉiun suban propozicion enmetu sen eraro unu el jenaj radikoj:

Paŝo 24, paĝo 164 (ekzerco 136)

Originala teksto:

En la subajn propoziciojn metu korekte PLI aŭ PLU:

Korektita teksto:

En la subajn propoziciojn metu sen eraro PLI aŭ PLU:

Paŝo 24, paĝo 164 (ekzerco 137)

Originala teksto:

En ĉiun suban propozicion enmetu korekte po unu el jenaj vortoj:

Korektita teksto:

En ĉiun suban propozicion ĝuste enmetu po unu el jenaj vortoj:

Paŝo 24, paĝo 164 (ekzerco 140)

Originala teksto:

Uzu korekte jenajn vortojn en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu jenajn vortojn en propozicioj:

Paŝo 25, paĝo 172 (ekzerco 146)

Originala teksto:

En ĉiun suban propozicion enmetu korekte po unu el jenaj radikoj:

Korektita teksto:

En ĉiun suban propozicion ĝuste enmetu po unu el jenaj radikoj:

Paŝo 27, paĝo 185 (ekzerco 158)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la sekvantajn vortojn kaj esprimojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la sekvantajn vortojn kaj esprimojn:

Paŝo 28, paĝo 191 (ekzerco 164)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

Paŝo 29, paĝo 200 (ekzerco 172)

Originala teksto:

Uzu korekte en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu en propozicioj la subajn vortojn kaj frazojn:

Paŝo 30, paĝo 214 (ekzerco 178)

Originala teksto:

Uzu korekte la subajn vortojn kaj frazojn en propozicioj:

Korektita teksto:

Ĝuste uzu la subajn vortojn kaj frazojn en propozicioj:

VORTARO

ABIO	konifera arbo.	Paŝo 25
ABISMO	profundegaĵo.	Paŝo 28
ABOMENI	malamegi.	Paŝo 19
ABRUPTA	malagrange subita.	Paŝo 15
ABSCESO	pusamaso.	Paŝo 29
ABSOLUTA	senkondiĉa, senescepta, senmanka.	Paŝo 17
ABSOLVI	pardoni la pekojn.	Paŝo 28
ABSTRAKTA	malkonkreta.	Paŝo 10
ABSURDA	kontraŭa al la saĝo.	Paŝo 15
ABUNDA	grandkvanta.	Paŝo 29
ACERO	speco de arbo.	Paŝo 25
ACIDA	akragusta.	Paŝo 29
ADEKVATA	taŭga.	Paŝo 13
ADEPTO	homo, kiu akceptis iun doktrinon.	Paŝo 13
ADMINISTRI	prizorgi la funkciadon de grava organizo.	Paŝo 16
ADMONI	averti iun, ke li ne faru ion.	Paŝo 7
ADOPTI	alpreni iun kiel sian filon aŭ filinon.	Paŝo 28
ADRESO	loko, kie iu loĝas.	Paŝo 8
ADRIA MARO	la maro kuŝanta inter Italujo kaj Jugoslavio.	Paŝo 11
ADVOKATO	persono, kiu defendas alian en juĝejo.	Paŝo 5
AERO	tio, kion oni spiras.	Paŝo 5
AEROLITO	ŝtono falinta sur teron el la spaco.	Paŝo 17
AFIŜO	surmura presita sciigo.	Paŝo 4
AFLIKTI	suferigi.	Paŝo 16
AFRIKANSO	rilata al nederlanddevena lingvo parolata en Sudafriko.	Paŝo 27
AGENTO	komisiito.	Paŝo 27
AGNOSKI	rekonu.	Paŝo 13
AGO	io, kion oni faras.	Paŝo 1
AGORDI	emigi iun al io.	Paŝo 30
AGRIKULTURO	terkulturado.	Paŝo 27
AGRIMONIO	speco de herbo.	Paŝo 25
AKCELI	plirapidigi.	Paŝo 14
AKCENTO	plilaŭtigo de voĉo.	Paŝo 10
AKCIDENTO	malfeliĉa neatendita okazo.	Paŝo 28
AKIRI	havigi al si.	Paŝo 8

AKORDO	sameco de opinioj inter pluraj personoj.	Paŝo 19
AKRA	tranĉ- aŭ pik-kapabla.	Paŝo 7
AKRO	unuco de termezuro.	Paŝo 23
AKSO	limo, ĉirkaŭ kiu turniĝas korpo.	Paŝo 7
AKTIVA	agema.	Paŝo 25
AKTO	parto de dramo.	Paŝo 7
AKTORO	teatra ludisto.	Paŝo 21
AKTUALA	nuntempa.	Paŝo 13
AKURATA	ĝustatempa.	Paŝo 14
AKUŜI	elpuŝi el si idon.	Paŝo 17
AKUZI	aserti iun kulpa pri io.	Paŝo 7
AKVARIO	vitra akvujo en kiu estas fiŝoj.	Paŝo 26
AKVOPOLOO	pilkulado en naĝejo.	Paŝo 30
ALARMO	signalvoko.	Paŝo 12
ALEO	(ĉi tie) mallarĝa trapasejo.	Paŝo 18
ALIANCO	interligo.	Paŝo 30
ALISMO (PLANTAGA)	speco de herbeca marĉoplanto.	Paŝo 25
ALMOZO	monhelpo al malriĉulo.	Paŝo 21
ALTARO	rita tablo por religiaj oferoj.	Paŝo 30
ALUDI	nerekte paroli pri io.	Paŝo 18
ALUMETO	ekbruliga lignopeco.	Paŝo 29
AMARA	maldolĉa.	Paŝo 8
AMASO	multnombra aro.	Paŝo 3
AMBASADORO	oficiala reprezentanto de regno eksterlande.	Paŝo 17
AMBOSO	feraĵo, sur kiu oni batas metalon.	Paŝo 18
AMELO	substanco uzata por rigidigi tolaĵon.	Paŝo 29
AMERIKA	rilata al la termaso okcidente de Atlantiko.	Paŝo 27
AMETISTO	violkolora gemo.	Paŝo 17
AMONIAKO	gasoj, NH ₃ .	Paŝo 17
AMPLEKSO	grandeco.	Paŝo 8
AMUZI	gajigi.	Paŝo 10
ANALIZI	esplori detale ion.	Paŝo 13
ANALOGIO	io, kio estas parte simila.	Paŝo 15
ANĈOVO	speco de fiŝeto.	Paŝo 30
ANEKDOTO	mallonga sprita rakonto.	Paŝo 21
ANGIO	korpa tubo, tra kiu fluas sango.	Paŝo 29
ANGULO	spaco inter du renkontaj surfacoj; do: nerimarkata loko.	Paŝo 7
ANĜELO	ĉiela di-servanto.	Paŝo 19
ANIMALO	vivanta estaĵo, sed ne vegetaĵo.	Paŝo 26
ANIMO	spirito de la personeco.	Paŝo 5
ANONCI	antaŭsciigi.	Paŝo 30
ANONIMA	sennoma.	Paŝo 8
ANSO	kurba tenilo.	Paŝo 30
ANTIKA	malnova.	Paŝo 10

ANTROPOFAGO	hommanĝulo.	Paŝo 28
APARATO	ilaro por plenumi ion.	Paŝo 3
APARTA	malkuna, disigita de.	Paŝo 20
APARTENI	esti ies posedaĵo.	Paŝo 3
APERTI	esti malfermita.	Paŝo 4
APLAŬDI	montri aprobon.	Paŝo 21
APLIKI	uzi por speciala celo.	Paŝo 13
APLOMBO	granda memfido.	Paŝo 8
APOGI	subteni iun aŭ ion per io.	Paŝo 4
ARABO	nordafrikulo.	Paŝo 23
ARANĜI	meti laŭorde, ordigi.	Paŝo 5
ARDI	esti varmega.	Paŝo 23
ARENO	loko en la centro de cirko por bataloj kaj ludoj.	Paŝo 30
ARGILO	glueca tero.	Paŝo 29
ARGUMENTO	rezona pruvo.	Paŝo 13
ARĤIVO	dokumentujo.	Paŝo 10
ARISTOKRATO	nobelo.	Paŝo 27
ARKAISMO	io malnoviĝinta.	Paŝo 13
ARKO	kurblinio.	Paŝo 10
ARMEO	granda militistaro.	Paŝo 17
AROGANTA	impertinenta, fieraĉa.	Paŝo 26
ARTIFIKO	trompa ruzaĵo.	Paŝo 21
ARTO	homa kreado, plejofte reprezentanta iel belon.	Paŝo 17
ASEKURI	kontrakti kontraŭ eventuala perdo.	Paŝo 12
ASIGNI	destini, disponigi.	Paŝo 25
ASOCIO	grava societo.	Paŝo 13
ASPERULO	speco de floro.	Paŝo 25
ASPIRI	fervore celi, forte deziri.	Paŝo 5
ASTRO	ĉiela korpo.	Paŝo 17
ASTRONOMIO	studo de la ĉielaj fenomenoj.	Paŝo 15
ASTRONOMO	homo, kiu studas la ĉielajn fenomenojn.	Paŝo 15
ATESTI	pruvi, montri.	Paŝo 5
ATMOSFERO	sentiĝo de la cirkonstancoj.	Paŝo 5
ATOMO	plej malgranda materiero.	Paŝo 13
ATRIBUI	destini; aljuĝi.	Paŝo 20
AŬDACI	maltimi.	Paŝo 24
AŬDIENCO	oficiala akcepto.	Paŝo 12
AŬSPICIO	antaŭsigno pri estonteco.	Paŝo 28
AŬTENTIKA	nepre vera, originala; oficiale certigita.	Paŝo 17
AŬTOMATO	io funkcianta sen homa direktado.	Paŝo 11
AŬTOMOBILO	motorveturilo.	Paŝo 14
AŬTONOMIO	politika sendependeco.	Paŝo 22
AŬTORITATO	ordonpovo.	Paŝo 6
AVANGARDO	grupo, kiu iras la unua.	Paŝo 13
AVENTURO	neordinara kaj ne atendita okazaĵo.	Paŝo 10

AVERTI	antaŭsciigi kaj atentigi.	Paŝo 3
AVIADI	aerveturi.	Paŝo 17
AVIZO	anonco, informo.	Paŝo 18
AZENO	kvarpieda longorela ŝarĝbesto.	Paŝo 23
BAGATELO	afero neserioza, negrava.	Paŝo 7
BAGO	valizo.	Paŝo 30
BALADO	rakonta poeziaĵo.	Paŝo 24
BALAI	forpuŝi polvon aŭ malpuraĵon.	Paŝo 26
BALANCI	movi tien kaj reen.	Paŝo 9
BALANCIERO	radeto en horloĝo, kiu reguligas la moviĝon.	Paŝo 9
BALONO	kaŭĉuka ludilo, kiun oni plenigas per aero aŭ malpeza gaso.	Paŝo 18
BALZAMINO	speco de planto.	Paŝo 25
BAMBUO	granda arbeca kano.	Paŝo 16
BANALA	seninteresa, ĉar tre ordinara.	Paŝo 10
BANDAĜO	longa tolaĵo por kovri vundon.	Paŝo 24
BANDO	araĉo.	Paŝo 12
BANI	meti en akvon por ĝin lavi.	Paŝo 10
BANKEDO	komuna manĝo.	Paŝo 10
BANTO	ornama nodo.	Paŝo 30
BARAKTI	forte movi sin por liberiĝi de io.	Paŝo 3
BARBARO	necivilizita homo.	Paŝo 6
BARBITURATO	speco de drogo.	Paŝo 30
BARBO	hararo sur la mentono.	Paŝo 5
BARI	fermi vojon per io.	Paŝo 10
BARIO	arĝentblanka metalo.	Paŝo 20
BARKO	ŝipeto.	Paŝo 16
BAROSKOPO	aparato uzata por mezuri gaspremon.	Paŝo 9
BASENO	akvujo en ĝardeno.	Paŝo 30
BASO	plej malalta vira voĉo.	Paŝo 24
BASTARDO	eksteredzeca infano.	Paŝo 27
BASTONO	longa, maldika peco de ligno.	Paŝo 3
BAZARO	vendejo.	Paŝo 18
BAZO	esenca principo.	Paŝo 13
BEBO	infaneto, suĉinfano.	Paŝo 17
BELETRO	belliteraturo.	Paŝo 16
BELGA	rilata al Belgujo.	Paŝo 29
BENGALA	rilata al Bengalujo, orienta regiono de Hindujo.	Paŝo 21
BENKO	longforma sidilo.	Paŝo 19
BENZINO	hejtaĵo por irigi aŭtomobilon.	Paŝo 1
BERO	frukto de diversaj plantoj.	Paŝo 25
BETULO	blankligna arbo.	Paŝo 25
BEZONI	esti en stato, ke io mankas.	Paŝo 7
BIENO	terposedaĵo.	Paŝo 23
BIKINI-KOSTUMO	tre eta dupeca naĝkostumo.	Paŝo 30

BILDO	videbla similaĵo de io.	Paŝo 10
BILETO	rajtiga papereto.	Paŝo 4
BINDO	eksteraĵo de libro.	Paŝo 2
BIOLOGIO	scienco pri la fenomenoj de la vivo.	Paŝo 20
BISMUTO	flavblanka metalo.	Paŝo 20
BLAGO	ŝerca mensogo.	Paŝo 18
BLEKI	krii kiel besto.	Paŝo 24
BLINDA	nevidpova.	Paŝo 7
BLONDA	helkolora.	Paŝo 8
BLOVI	ekmovi la aeron.	Paŝo 3
BLUZO	vesto por la supra korpoparto.	Paŝo 25
BOATO	ŝipeto.	Paŝo 11
BOJI	hunde bleki.	Paŝo 18
BOLI	varmiĝi je 100 gradoj centigradaj; forte malkvietiĝi.	Paŝo 3
BOLŜEVIKO	adepto de komunismo.	Paŝo 17
BOMBO	eksplozaĵo.	Paŝo 12
BOMBONO	sukeraĵo.	Paŝo 30
BONZO	budaisma pastro.	Paŝo 16
BORDERI	stari ĉe la rando de io.	Paŝo 10
BORDO	apudakva tero.	Paŝo 3
BORI	fari truon en io.	Paŝo 3
BOTELO	vitra ujo.	Paŝo 14
BOVO	kampara besto, kies ino donas lakton.	Paŝo 12
BRAKO	korpoparto de la ŝultro ĝis la mano.	Paŝo 9
BRANĈO	brako de arbo.	Paŝo 16
BRANDO	forta alkoholaĵo.	Paŝo 7
BRAVA	preta sentime fari sian devon.	Paŝo 11
BREĈO	trarompaĵo.	Paŝo 28
BREMSO	haltigilo.	Paŝo 13
BRETO	horizontala tabulo por surmeti objektojn.	Paŝo 30
BRIDI (metafore)	kvietigi, malhelpi.	Paŝo 8
BRIDO	kaprimeno por ĉevalo.	Paŝo 8
BRILANTO	speco de diamanto.	Paŝo 10
(BRIKSEN	ekzilloko de la aŭtoro.)	Paŝo 12
BRODI	ornami teksaĵon per fadenaj desegnaĵoj.	Paŝo 17
BROKATO	teksaĵo ornamita per oraj aŭ arĝentaj fadenoj.	Paŝo 16
BROSO	speciala ilo uzata por forigi malpuraĵon.	Paŝo 26
BROVO	hararo super la okulo.	Paŝo 14
BRUTO	kvarpieda paŝtobesto.	Paŝo 30
BUBALO	speco de granda bovo.	Paŝo 16
BUBO	petola knabeto.	Paŝo 24
BUDAPEŜTO	la ĉefurbo de Hungarujo.	Paŝo 30
BUDO	ligna butiketo.	Paŝo 18
BUĜETO	la sumo de la jaraj en- kaj el-spezoj.	Paŝo 30
BUKEDO	kunligaĵo de detranĉitaj floroj.	Paŝo 30

BUKLO	harvolvaĵo.	Paŝo 17
BULO	globforma peco de materialo.	Paŝo 29
BUNTA	diverskolora.	Paŝo 10
BURĜO	mezklasulo.	Paŝo 30
BURĜONO	ŝvelaĵo sur vegetaĵo, el kiu formiĝas folioj aŭ floroj.	Paŝo 19
BUTERO	grasaĵo farita el lakto.	Paŝo 6
BUTONO	vestkuntenuilo.	Paŝo 29
CENTIMETRO (cm)	centono de metro.	Paŝo 9
CENTRO	meza punkto aŭ parto.	Paŝo 8
CENZURI	oficiale kontroli presaĵojn k. a.	Paŝo 17
CERBO	pensorgano.	Paŝo 7
CEREMONIO	formala ĝentileco.	Paŝo 23
CERTA	malhezitema.	Paŝo 1
CIAO, BAMBINA	Ĝis, knabino! (itale; legu: ĉao, bambina).	Paŝo 30
CIGANO	homo el vaganta hinduĵdevena gento.	Paŝo 21
CIKONIO	granda longkrura birdo.	Paŝo 16
CINDRO	brulrestaĵo.	Paŝo 8
CIPRO	insulo mediteranea.	Paŝo 28
CIRKO	rondforma spektaklejo.	Paŝo 18
CIRKONSTANCO	fakto rilate iun situacion.	Paŝo 13
CITI	laŭvorte rediri aŭ reskribi.	Paŝo 5
CITIZO	arbo kun flavaj floroj.	Paŝo 25
CIVILIZI	socie kulturi.	Paŝo 20
CIVITO	tutaĵo de la regnantoj.	Paŝo 21
ĈAMPANO	speco de saŭmvino.	Paŝo 30
ĈAPO	plata kapvesto.	Paŝo 11
ĈARMA	delikate plaĉa kaj loga.	Paŝo 23
ĈELO	malgranda konsistaĵero.	Paŝo 17
ĈEMIZO	subvesto.	Paŝo 11
ĈERIZO	ruĝkolora bongusta frukto.	Paŝo 25
ĈERKO	kesto, en kiun oni metas kadavron.	Paŝo 30
ĈERPI	elpreni, eltiri.	Paŝo 10
ĈESI	ne plu fari ion.	Paŝo 8
ĈEVALO	kvarpieda rajdbesto.	Paŝo 24
ĈIFI	malglatigi.	Paŝo 2
DAKTILO	speco de frukto.	Paŝo 23
DALMATIO	regiono de Jugoslavio.	Paŝo 11
DAMNI	kondamni (ofte uzata kiel sakro).	Paŝo 4
DANA	rilata al la lando Danujo.	Paŝo 1
DANCI	ritme moviĝi laŭ muzika takto.	Paŝo 11
DATO	tago, en rilato al la tempo.	Paŝo 1
DEBATO	diskuto laŭ orda maniero.	Paŝo 17
DEDIĈI	plene fordoni al.	Paŝo 13
DEDUKTI	fari konkludon per logiko.	Paŝo 10
DEFINITIVA	decida, finofara.	Paŝo 13

DEKADENCO	iompostioma ruiniĝo.	Paŝo 13
DEKLARACIO	oficiala anonco aŭ sciigo.	Paŝo 13
DEKLARI	publike sciigi.	Paŝo 6
DEKLIVO	klinita supraĵo.	Paŝo 3
DEMAGOGIO	popolekscita agado de potencavidaj politikistoj.	Paŝo 13
DEMOKRATIO	demokrataro.	Paŝo 27
DEMOKRATO	iu, kiu kredas pri egalrajteco de ĉiuj homoj.	Paŝo 13
DEMONO	diablo.	Paŝo 12
DENSA	tre proksime metitaj.	Paŝo 8
DENTO	elstaranta buŝosto.	Paŝo 8
DEPRIMI	senkuraĝigi.	Paŝo 14
DESEJNI	per plumo aŭ kraĵono montri la trajtojn de io aŭ iu.	Paŝo 8
DESERTO	lasta parto de manĝo.	Paŝo 26
DESTINI	antaŭfiksi la celon de io.	Paŝo 16
DETALO	malgranda parto.	Paŝo 7
DETRUI	ruinigi, neniigi.	Paŝo 9
DEVII	devojiĝi.	Paŝo 27
DEVIZO	fremdmona ĉeko.	Paŝo 14
DEZERTA	senhoma.	Paŝo 4
DIABLO	malbona spirito.	Paŝo 8
DIAFANA	tralumebla sed ne travidebla.	Paŝo 16
DIAGRAMO	klariga desegno.	Paŝo 17
DIAMANTO	malmola valorŝtono.	Paŝo 7
DIAMETRO	mezuro trans cirklo tra la centro.	Paŝo 9
DIFEKTI	kaŭzi malbonon al io.	Paŝo 9
DIFINI	precize klarigi la signifon de io.	Paŝo 7
DIGNO	memrespekto.	Paŝo 23
DIGO	akvobarilo.	Paŝo 30
DILETANTO	persono, kiu okupiĝas nur supraĵe pri io.	Paŝo 9
DILIGENTA	konstante kaj zorge laborema.	Paŝo 6
DILUI	maldensigi likvaĵon.	Paŝo 27
DIMENSIO	mezuro.	Paŝo 10
DIO	supernatura reganta estaĵo.	Paŝo 2
DIPLOMATO	politikisto, kiu rilatas kun alilandaj registaroj.	Paŝo 17
DIREKTO	la ĝusta vojo de unu loko al alia.	Paŝo 3
DIREKTORO	direktisto de ofico.	Paŝo 21
DISCIPLINO	ordemo kaj obeemo.	Paŝo 6
DISERTACIO	verko traktanta pri scienca aŭ literatura temo.	Paŝo 20
DISKO	metala ronda plataĵo uzata en ĵetludoj.	Paŝo 26
DISKRIMINACIO	maljusta distingado.	Paŝo 13
DISKUTI	interargumenti.	Paŝo 13
DISPUTI	malpace diskuti.	Paŝo 18
DISTANCO	longeco inter du lokoj.	Paŝo 3
DISTINGI	rimarki diferencon inter homoj aŭ ideoj.	Paŝo 13
DISTRIBUI	agrabla okupi.	Paŝo 14

DISTRIKTO	administra regiono.	Paŝo 16
DIVENI	supozi laŭ elpensado.	Paŝo 10
DIVERĜI	malproksimiĝi unu de la alia.	Paŝo 13
DIVERSA	malsameca.	Paŝo 2
DOĜO	estro de la venecia respubliko.	Paŝo 28
DOKTORO	plej alta universitata diplomo.	Paŝo 20
DOKTRINO	akceptata principaro.	Paŝo 13
DOMAĜO	bedaŭrindaĵo.	Paŝo 4
DORNO	pikileto de vegetaĵo.	Paŝo 21
DORSO	malantaŭo de la korpo.	Paŝo 10
DOTO	geedziĝa havaĵo.	Paŝo 26
DRAKO	fabela besto havanta flugilojn kaj ungegojn.	Paŝo 17
DRATO	metalfadeno.	Paŝo 29
DRESI	celkonforme eduki (plejofte bestojn).	Paŝo 17
DRIVI	sekvi la iron de la akvo.	Paŝo 3
DROMEDARO	unuĝiba besto, kiun oni rajdas en dezerto.	Paŝo 23
DRONI	morti, sufokiĝante en akvo.	Paŝo 7
DUBI	esti malcerta.	Paŝo 8
DUNGI	interkonsenti kun servisto por ricevi lian servadon.	Paŝo 14
DUNO	sabla monteto.	Paŝo 23
DURA	malmola.	Paŝo 29
EBENA	samnivele plata.	Paŝo 17
EDINBURGO	la ĉefurbo de Skotlando.	Paŝo 27
EFEKTIVA	reala.	Paŝo 1
EFEKTIVA	reale ekzistanta.	Paŝo 13
EFEKTO	forta impresio.	Paŝo 15
EFEMERA	nedaŭra, rapide pasanta.	Paŝo 17
EFIKI	havi rezulton.	Paŝo 20
EGOISMO	memamo.	Paŝo 7
EĤO	ripetiĝo de sono.	Paŝo 11
EKIPI	provizi iun per necesaj iloj.	Paŝo 23
EKLEZIO	tuto de la anoj de iu kristana religio.	Paŝo 27
EKONOMIO	administrada sistemo, ŝparado.	Paŝo 13
EKSKLUZIVA	esceptanta ĉion alian.	Paŝo 18
EKSKREMENTO	tiu parto de la nutraĵo, kiun oni poste eligas el la korpo.	Paŝo 25
EKSPANSIO	plietendiĝo.	Paŝo 15
EKSPERIMENTO	kontrolata provo pruvi ion.	Paŝo 5
EKSPLIKI	klarigi kaj komprenigi ion.	Paŝo 20
EKSPLODI	diskrevi.	Paŝo 13
EKSPOZICIO	publika elmontriĝado.	Paŝo 17
EKSPRESA	tre rapida.	Paŝo 4
EKSTAZO	anima plezurego.	Paŝo 16
EKSTERMI	tute detruui, neniigi.	Paŝo 12
EKSTRA	plia, aldonita.	Paŝo 30

EKSTREMA	plej malproksima.	Paŝo 11
EKVATORO	imaga linio ĉirkaŭ la tero, meze inter la polusoj.	Paŝo 9
EKVILIBRO	egalpezeco.	Paŝo 26
EKZAKTA	severe preciza.	Paŝo 13
EKZAMENI	detale esplori.	Paŝo 9
EKZEMPLERO	unuopa specimeno.	Paŝo 10
EKZORCI	preĝe forpeli diablon.	Paŝo 18
ELEFANTO	plej granda landbesto.	Paŝo 12
ELEKTRO	unu formo de fizika energio.	Paŝo 9
ELEMENTO	unu el la fundamentaj eroj de tutaĵo.	Paŝo 3
ELITO	elektitaro.	Paŝo 13
ELOKVENTA	povanta facile kaj flue paroladi.	Paŝo 5
EMBARASO	ĝena sento.	Paŝo 5
EMBUSKO	sinkaŝo por surprize ataki malamikon.	Paŝo 25
EMOCIO	kortuŝo.	Paŝo 13
ENERGIO	laborkapabla forto.	Paŝo 15
ENIGMO	malfacile komprenebla afero.	Paŝo 10
ENTREPRENI	komenci la plenumadon de grava tasko.	Paŝo 14
ENTUZIASMO	fervorego.	Paŝo 5
ENUI	malplezuri pro senintereso.	Paŝo 4
EPIDEMIO	disvastigita malsano.	Paŝo 17
EPITETO	kvalitiga adjektivo.	Paŝo 29
EPIZODO	unu flanka agado en rakonto aŭ historio.	Paŝo 17
EPOKO	jararo.	Paŝo 7
ERAO	difinita epoko.	Paŝo 20
ERCO	neprilaborita metalo.	Paŝo 20
ERIKO	arbeto kun rozaj aŭ blankaj floroj.	Paŝo 25
ERUDICIO	granda klero.	Paŝo 8
ESENCO	la ĉefa, plej necesa parto de io.	Paŝo 2
ESKAPI	sukcese forkuri aŭ eviti.	Paŝo 18
ESPLORI	zorge peni por ekkoni ion.	Paŝo 7
ESTETIKO	beltaksado.	Paŝo 17
ESTINGI	ĉesigi bruladon aŭ lumadon.	Paŝo 14
ETAĜO	samnivela parto de domo.	Paŝo 17
ETENDI	plilongigi ĉiudirekten.	Paŝo 11
ETOSO	spirita atmosfero.	Paŝo 10
EVENTO	grava okazaĵo.	Paŝo 30
EVENTUALA	povanta okazi.	Paŝo 14
EVIDENTA	klara kaj senduba.	Paŝo 21
EVOLUI	disvolviĝi.	Paŝo 13
FABELO	historio pri mirigaj okazaĵoj.	Paŝo 1
FABLO	versrakonto en kiu bestoj aŭ objektoj rolas kiel homoj.	Paŝo 27
FADENO	longa maldika ŝnureto.	Paŝo 11
FAJFI	krei sonon blovante tra la lipoj.	Paŝo 11

FAKO	aparta dividaĵo aŭ branĉo.	Paŝo 8
FAKTORO	kaŭzo de fenomeno.	Paŝo 25
FAKULTATO	fako de universitato.	Paŝo 20
FALDI	refleksi ion maldikan, tiel ke unu parto kuŝas sur alia.	Paŝo 26
FALSA	malvera.	Paŝo 2
FANATIKA	blinde fervora.	Paŝo 13
FANDI	fluecigi per varmo.	Paŝo 30
FANFARONI	sin mem laŭdi.	Paŝo 8
FANTAZIO	kaprica imagado.	Paŝo 13
FANTOMO	spirito de mortinto; reaperanto.	Paŝo 11
FARBO	koloriga substanco.	Paŝo 30
FARĈO	viandpecetoj, kiujn oni enmetas internen de manĝaĵo.	Paŝo 29
FARMI	lui bienon por ĝin kulturi.	Paŝo 27
FARSO	neserioza teatraĵeto.	Paŝo 18
FARTI	stati sane.	Paŝo 17
FASCINI	nerezisteble allogi.	Paŝo 20
FASKO	kunligita aro.	Paŝo 18
FATALA	malfeliĉiga, grava, ne evitebla.	Paŝo 11
FAŬKO	besta buŝego.	Paŝo 18
FAVO	parazita kaphaŭta malsano.	Paŝo 29
FAZO	evolustadio.	Paŝo 26
FEBRO	forta eksciteco.	Paŝo 11
FEKI	eligi ekskrementon.	Paŝo 29
FEKUNDA	fruktodona, naskipova.	Paŝo 17
FELO	besthaŭto.	Paŝo 17
FENDI	disigi laŭlonge ion.	Paŝo 10
FENESTRO	truo, kiun oni povas trarigardi, en muro de konstruaĵo.	Paŝo 3
FENIKSO	fabela birdo kiu renaskiĝas el propra cindro.	Paŝo 16
FENOMENO	malofta afero.	Paŝo 10
FEO	supernatura fabela estaĵo.	Paŝo 16
FERDEKO	supra promenejo de ŝipo.	Paŝo 3
FERIO	libertempo.	Paŝo 1
FERMENTO	organika substanco, kiu kaŭzas malkomponiĝon.	Paŝo 29
FERO	malmola metalo.	Paŝo 4
FERVORO	ardo por io.	Paŝo 5
FESTENO	luksa kaj abunda manĝo.	Paŝo 23
FESTO	speciale aranĝita plezurkunveno.	Paŝo 5
FIBRO	kunplektitaj korpaj aŭ vegetaĵaj fadenoj.	Paŝo 22
FIDI	plenkredi iun.	Paŝo 1
FIGO	dolĉa mola frukto.	Paŝo 29
FIKSI	senmovigi ion.	Paŝo 3
FILANTROPO	bonfaremulo.	Paŝo 18

FILISTRO	senidealulo, vulgarulo.	Paŝo 21
FILMO	tio, sur kio oni faras negativojn dum fotado.	Paŝo 10
FILOKSERO	tre malgranda insekto.	Paŝo 29
FILOLOGO	sciencisto pri lingvoj.	Paŝo 8
FILOZOFIO	scienco pri la vivprincipoj.	Paŝo 7
FINALO	fina parto.	Paŝo 8
FINGRO	ekstremaĵo de la mano.	Paŝo 7
FIRMA	neŝanceblebla.	Paŝo 11
FIRMAMENTO	ĉiela arkaĵo.	Paŝo 19
FÎSO	estaĵo, kiu vivas en akvo.	Paŝo 3
FIZIOLOGIO	scienco pri la funkcioj de vivantaj estaĵoj.	Paŝo 15
FLAGO	simbola tolaĵo.	Paŝo 13
FLAGRI	intermite ekflami.	Paŝo 8
FLAMO	hela brulanta fajrgaso.	Paŝo 8
FLARI	percepti per la nazo.	Paŝo 29
FLATI	trolaŭdi.	Paŝo 10
FLEGI	prizorgi (ekz-e malsanulon).	Paŝo 13
FLEKSI	kurbigi.	Paŝo 16
FLOKO	malpeza peceto.	Paŝo 12
FLOSI	resti sur akvo.	Paŝo 16
FLUI	facile trapasi de unu loko al alia.	Paŝo 5
FLUTO	tubeta muzikilo.	Paŝo 16
FOIRO	granda komerca kunveno.	Paŝo 4
FOJNO	sekigita herbo.	Paŝo 12
FOKUSO	kuniĝpunkto de tralensaj lumradioj.	Paŝo 17
FOLIO	maldika verdaĵero; maldika paperpeco k.s.	Paŝo 16
FONDI	starigi organizon.	Paŝo 5
FONTANO	akvoŝprucigilo.	Paŝo 16
FONTO	origino, deveno.	Paŝo 5
FORKO	ilo kun dentoj uzata por levi ion.	Paŝo 6
FORMALA	laŭregula, laŭleĝa.	Paŝo 8
FORMATO	dimensio de libro (k.s.).	Paŝo 18
FORMIKO	speco de insekto, tre laborema.	Paŝo 12
FORMULO	preciza dirformo.	Paŝo 20
FORNO	fajrujo por hejti kaj kuiri.	Paŝo 8
FORTIKA	malfacile rompebla.	Paŝo 22
FORTUNO	diaĵo, kiu personigas la nekonstantan sorton.	Paŝo 28
FOSFORESKI	lumi en mallumo.	Paŝo 14
FOSI	fari kavaĵon en la tero.	Paŝo 29
FOTI	fari bildon sur filmon.	Paŝo 10
FOTOGRAFO	homo, kiu fotas.	Paŝo 10
FRAGILA	tiel delikata ke ĝi facile rompiĝus.	Paŝo 25
FRAGMENTO	derompita peceto.	Paŝo 28
FRAGMITO	speco de fortika herbo.	Paŝo 25
FRAKASI	disrompi, dispecetigi.	Paŝo 3

FRAKCIO	ono.	Paŝo 25
FRAKSENO	arbo kun fleksebla ligno.	Paŝo 25
FRAPI	bateti.	Paŝo 2
FRAZO	vortkunaĵo; parolo belsona sed malmultsenca.	Paŝo 17
FREKVENCO	nombro de periodoj en unu sekundo.	Paŝo 15
FREKVENTI	ofte vizitadi.	Paŝo 16
FRIPONO	ruza malhonestulo.	Paŝo 23
FRITI	kuiiri manĝaĵon en graso.	Paŝo 6
FRIVOLA	malse serioza.	Paŝo 23
FRONTO	antaŭa parto de objekto.	Paŝo 10
FROSTI	esti tre malvarma.	Paŝo 1
FROTI	preme movi ion sur io alia.	Paŝo 1
FRUNTO	superokula parto de vizaĝo.	Paŝo 10
FUĜI	forkuri por sin savi.	Paŝo 4
FULMO	granda rapidpasanta ĉiela fajro.	Paŝo 11
FUMO	vaporo de brulaĵo.	Paŝo 8
FUNDO	plej malsupra parto.	Paŝo 7
FUNEBRO	malĝoja sento pro ies morto.	Paŝo 18
FUNGO	speco de kreskaĵo foje manĝebla, foje venena.	Paŝo 17
FUNKCII	plenumi sian taskon.	Paŝo 4
FURAĜO	manĝaĵo por bestoj.	Paŝo 25
FURIO	furioza virino.	Paŝo 11
FURIOZA	freneze kolera.	Paŝo 3
FUTBALO	ludo, en kiu oni batas pilkon per la piedoj.	Paŝo 17
GAJA	rideme feliĉa.	Paŝo 3
GAJNI	akiri profite.	Paŝo 12
GALAKSIO	stelamasego.	Paŝo 15
GALIMATIO	sensencaĵo, konfuzaĵo.	Paŝo 18
GALIO	speco de planto.	Paŝo 25
GALO	maldolĉa hepatsuko.	Paŝo 28
GALONO	dika rubando por ornami aŭ borderi veston.	Paŝo 30
GAMBO	kruro.	Paŝo 26
GAPI	rigardadi kun larĝe malfermitaj okuloj.	Paŝo 10
GARANTII	firme promesi ion.	Paŝo 9
GASO	aersimila fluidaĵo.	Paŝo 15
GASTO	amika vizitanto.	Paŝo 4
GAZELO	svelta rapidkura besto.	Paŝo 23
(GELT)	neesperanta vorto, slange uzita = mono.	Paŝo 18
GEMO	valorŝtono.	Paŝo 16
GENERACIO	tuto de la samaĝaj homoj samtempe vivantaj.	Paŝo 27
GENERALO	armeestro.	Paŝo 17
GENERI	naskigi.	Paŝo 28
GENIO	elstara talentego.	Paŝo 5
GENTO	popoleto.	Paŝo 5
GENUO	mezo de kruro.	Paŝo 3

GESTO	mansigno.	Paŝo 3
GĈETO	fenestreto en muro, kie oni aĉetas, ekzemple biletojn.	Paŝo 4
GIGANTO	grandegulo.	Paŝo 3
GIMNAZIO	mezgrada lernejo.	Paŝo 30
GITARO	seskorda muzikilo.	Paŝo 16
GLACIO	akvo solidigita per malvarmo.	Paŝo 9
GLASO	ujo, el kiu oni trinkas.	Paŝo 1
GLATA	priskribas ion, sur kiu mano facile glitas.	Paŝo 2
GLAVO	pikbatalilo.	Paŝo 28
GLITI	facile moviĝi sur grasa supraĵo.	Paŝo 1
GLOBO	sfera objekto.	Paŝo 7
GLORO	famo kaj honoro.	Paŝo 24
GLUO	fluaĵo, per kiu oni fiksas ion al io alia.	Paŝo 4
GLUTI	enstomakigi.	Paŝo 10
GORĜO	interno de la kolo.	Paŝo 18
GRACIA	facilmova, belproporcia.	Paŝo 16
GRADO	mezuro de io.	Paŝo 8
GRAFIKO	arto desegne reprezenti objektojn.	Paŝo 17
GRAJNO	malgranda semo.	Paŝo 25
GRAMATIKO	reguloj aŭ studado de iu lingvo.	Paŝo 13
GRANDIOZA	impone granda.	Paŝo 30
GRATI	froti per la ungoj.	Paŝo 30
GRATULI	esprimi al iu kontentecon pri iu lia sukceso.	Paŝo 21
GRAVA	grandinflua.	Paŝo 7
GRAVEDA	portanta naskotan idon.	Paŝo 23
GRAVITO	reciproka altiro de la korpoj.	Paŝo 15
GRAVURI	desegni sur metalo aŭ ŝtono.	Paŝo 10
GRENO	kreskaĵo, el kiu oni faras panon.	Paŝo 12
GRIMACO	tordiĝo de la vizaĝo.	Paŝo 24
GRIMPI	pene supreniri.	Paŝo 10
GRINCI	eligi malagrablan frotsonon.	Paŝo 26
GRIO	senŝeligitaj grenograjnoj.	Paŝo 23
GROTO	artefarita kaverno.	Paŝo 16
GRUMBLI	murmuri malkontente.	Paŝo 4
GRUNDO	kulturebla tero.	Paŝo 17
GRUPO	aro.	Paŝo 3
GURDO	muzikilo, kiun oni funkciigas per turnilo.	Paŝo 12
GUTO	globeto de fluaĵo.	Paŝo 7
GVATI	kaŝe aŭ deĵore observi.	Paŝo 30
ĜEMELO	dunaskito.	Paŝo 25
ĜEMI	aŭdigi plendan brueton.	Paŝo 21
ĜENERALA	rilata al tutaĵo aŭ plimulto.	Paŝo 13
ĜENTILA	bonmaniere afabla.	Paŝo 8
ĜERMO	komenca formo de estonta vegetaĵo aŭ besto	Paŝo 25
HAJLO	glaciiĝinta pluvo.	Paŝo 17

HAKI	battranĉi.	Paŝo 25
« HAPPY END »	(anglaĵo) = feliĉa fino.	Paŝo 8
HARMONIO	agrablaj samtempaj sonoj; do: agrabla kunestado.	Paŝo 5
HAŬTO	natura korpokovro de la homo.	Paŝo 10
HAVENO	apudborda ejo por ŝipoj.	Paŝo 3
HAZARDO	neantaŭvidebla okazo.	Paŝo 6
HEJTI	varmigi ĉambron aŭ loĝejon.	Paŝo 1
HEKTARO	unu de termezurado.	Paŝo 25
HELIUMO	unu el la kemiaj elementoj (He).	Paŝo 20
HENI	ĉevalbleki.	Paŝo 30
HEPATO	granda glando, kiu produktas galon.	Paŝo 30
HEROLDO	diskoniganto.	Paŝo 15
HIDROGENO	senkolora malpeza gaso (H).	Paŝo 17
HIMNO	religia kanto.	Paŝo 13
HINDUSTANA	rilata al lingvo parolata en Hindujo.	Paŝo 27
HIPNOTO	arte kaŭzita dormo.	Paŝo 10
HIPOTEZO	provizore akceptata supozo.	Paŝo 15
HIRUNDO	speco de migranta birdo.	Paŝo 16
HISTERIO	konvulsia nerva malsano.	Paŝo 18
HOKO	pinta ferkurbaĵo.	Paŝo 25
HONESTA	konforma al honoro, virto kaj justeco.	Paŝo 27
HONORARIO	pago por servo.	Paŝo 7
HONORI	trakti respekteme.	Paŝo 16
HORDEO	grenspeco.	Paŝo 23
HORIZONTO	limo de la vidkapablo.	Paŝo 11
HORTIKULTURO	la metio kulturi plantojn.	Paŝo 25
HOSPITALO	kuracejo.	Paŝo 17
HOTELO	loĝejo por vojaĝantoj.	Paŝo 14
HUMIDA	malseka.	Paŝo 30
HUMO	nigrebruna tero uzata kiel sterko.	Paŝo 25
HUMORO	animstato.	Paŝo 8
HUNGARA	rilata al Hungarujo.	Paŝo 27
HURLI	bleki sovaĝe.	Paŝo 11
HUŜI	fortimigi birdojn, kriante « Huŝ! ».	Paŝo 30
HĀOSO	kompleta ordomanko.	Paŝo 13
HĤORO	kantistaro.	Paŝo 16
IDEALA	perfekteca.	Paŝo 5
IDIOTO	homo malinteligenta.	Paŝo 18
ILUZIO	erara penso aŭ opinio.	Paŝo 21
IMITI	similigi sin aŭ ion al io aŭ iu alia.	Paŝo 21
IMPERIO	granda regno.	Paŝo 10
IMPETI	antaŭenĵetiĝi.	Paŝo 13
IMPLIKI	malorde ĉirkaŭvolvi.	Paŝo 19
IMPROVIZI	fari ion senprepare.	Paŝo 30
IMPULSO	ekpuŝo.	Paŝo 13

IMUNA	ŝirmata, netuŝata.	Paŝo 28
INCENDIO	brulego.	Paŝo 12
INCITI	koleretigi.	Paŝo 30
INCITI	kolerigi.	Paŝo 7
INDIGNI	senti koleron kaj malestimon.	Paŝo 19
INDIGO	malhelblua koloro.	Paŝo 10
INDIKI	precize konigi ion.	Paŝo 10
INDIVIDUO	unuopa persono aŭ estaĵo.	Paŝo 13
INDULGI	trakti pardoneme.	Paŝo 12
INDUSTRIO	produktado de riĉaĵoj.	Paŝo 20
INERTA	senenergia, nemoviĝema.	Paŝo 13
INFEKTI	havigi al iu malsanon.	Paŝo 21
INFERO	loko, kie mortintaj animoj suferegas.	Paŝo 11
INFLORESKO	la aranĝo de floroj sur tigo.	Paŝo 25
INFLUI	rezultiĝi agadon de iu aŭ io.	Paŝo 9
INFORMI	doni sciigojn aŭ klarigojn.	Paŝo 13
INGENIERO	sciencmetoda teĥnikisto.	Paŝo 8
INICIATI	esti la unua, kiu proponas aŭ faras ion novan.	Paŝo 20
INICIATIVO	entreprenemo.	Paŝo 18
INKLUZIVA	enhavanta en si.	Paŝo 21
INKO	kolora fluaĵo uzata por skribi.	Paŝo 14
INKVIZITORO	rigora esploranto.	Paŝo 10
INSIDI	prepari por trompi iun.	Paŝo 23
INSIGNO	distingiga signo.	Paŝo 13
INSPEKTI	kontroli ies agadon.	Paŝo 8
INSPIRI	estigi stimulan senton en ies spirito.	Paŝo 5
INSTALI	starigi kaj funkciigi ion.	Paŝo 23
INSTANCO	decidkapabla aŭtoritato.	Paŝo 13
INSTIGI	kuraĝigi iun, ke li faru ion.	Paŝo 5
INSTINKTO	aŭtomata aktivigo, plejofte de bestoj.	Paŝo 11
INSTITUTO	nomo de scienca aŭ artista altlernejo.	Paŝo 20
INSTRUI	lernigi.	Paŝo 2
INSTRUMENTO	speciala ilo; ĉi tie: muzikilo.	Paŝo 21
INTELEKTO	kapablo pensi kaj kompreni.	Paŝo 7
INTENSA	tre energia.	Paŝo 10
INTERMITA	interrompiĝanta.	Paŝo 3
INTERPRETI	transklarigi.	Paŝo 6
INTIMA	profunde komunsenta kaj senĝena.	Paŝo 7
INTRIGI	ruze kombini por atingi ion.	Paŝo 27
INTUICIO	kvazaŭinstinkta kono.	Paŝo 20
INUNDO	superakvego.	Paŝo 10
INVADI	perforte eniri kaj okupi.	Paŝo 25
INVENTI	elpensi ion novan.	Paŝo 6
INVERSA	estanta en mala direkto.	Paŝo 13
IRONIO	moka dirmaniero.	Paŝo 20

ITALA	rilata al Italujo.	Paŝo 23
IZOLI	apartigis de la aliaj.	Paŝo 22
IZOTOPO	atomo de elemento, kies atompezo diferencas.	Paŝo 20
JADO	verdkolora mineralo.	Paŝo 16
JAGUARO	amerika katsimila rabobesto.	Paŝo 21
JAKO	vestaĵo por la supra parto de la korpo.	Paŝo 1
JONIZI	produkti jonojn.	Paŝo 20
JONO	atomo, kiu gajnis aŭ perdis elektronojn.	Paŝo 20
JUDO	viro de la hebrea gento.	Paŝo 23
JUGLANDO	speco de nukso.	Paŝo 10
JUĜI	konsideri por decidi pri.	Paŝo 3
JUKI	kaŭzi malagrablan senton en la haŭto.	Paŝo 18
JUNGI	alligi beston al tirota veturilo.	Paŝo 30
JUPO	virina vesto por la malsupra korpoparto.	Paŝo 17
JURO	leĝoscienco.	Paŝo 30
JUSTA	laŭmerita.	Paŝo 7
JUVELO	multekosta ŝtono.	Paŝo 10
ĴALUZA	timanta pri perdo de kara objekto.	Paŝo 24
ĴETI	rapide formovi de si ion tra la aero en alian lokon.	Paŝo 3
ĴURI	solene atesti.	Paŝo 8
ĴURNALO	ĉiutaga gazeto.	Paŝo 8
KABANO	iom kruda dometo.	Paŝo 4
KAĈO	manĝaĵo el faruno, kun lakto aŭ akvo.	Paŝo 12
KADAVRO	korpo de mortinto.	Paŝo 3
KADRO	tio, per kiu oni ĉirkaŭigas, ekzemple fotografajon.	Paŝo 2
KADUKA	ruiniĝa.	Paŝo 26
KAFO	speco de trinkaĵo.	Paŝo 6
KAJERO	maldika libreto.	Paŝo 4
KAJTO	fluganta infanludilo.	Paŝo 19
KALENDARO	tabelo montranta la datojn.	Paŝo 16
KALIO	unu el la kemiaj elementoj (K).	Paŝo 20
KALKULI	nombri, konsideri.	Paŝo 13
KALO	malmolaĵo de la haŭto	Paŝo 11
KALSONO	subpantalono.	Paŝo 18
KALUMNII	malutili al iu per mensogaj akuzoj.	Paŝo 22
KALVA	senhara.	Paŝo 4
KAMARADO	amika kunulo.	Paŝo 7
KAMECIPARIDO	konifera arbo.	Paŝo 25
KAMENO	fajrujo.	Paŝo 25
KANAJLO	malnobla homo.	Paŝo 23
KANALO	artefarita rivero.	Paŝo 8
KANAPO	longa apogseĝo.	Paŝo 30
KANDIDATO	aspiranto al ofico	Paŝo 11
KANIBALO	hommanĝulo.	Paŝo 28
KANONO	paflego.	Paŝo 17

KAPABLA	povanta fari ion.	Paŝo 7
KAPACITO	la kvanto, kiun ujo povas enteni.	Paŝo 30
KAPITALO	profitodona riĉaĵo.	Paŝo 17
KAPONO	kastrita koko, kiun oni manĝas.	Paŝo 24
KAPOTO	granda dika mantelo.	Paŝo 29
KAPREOLO	cervosimila besto.	Paŝo 24
KAPRICO	subita, neantaŭvidebla emo.	Paŝo 11
KAPRO	barbhava kampara besto.	Paŝo 12
KAPSULO	skatoletforma ujo.	Paŝo 25
KAPTI	ekteni.	Paŝo 1
KARAKTERIZI	montri ies karakteron.	Paŝo 13
KARAKTERO	individua trajtaro.	Paŝo 7
KARAMBOLI	kolizii.	Paŝo 26
KARBO	nigra substanco, uzata por hejti.	Paŝo 11
KARIKATURO	troigita kvazaŭportreto.	Paŝo 17
KARTO	kartonfolieto.	Paŝo 10
KASKO	soldata aŭ oficista kapŝirmilo.	Paŝo 26
KASO	monkesto.	Paŝo 4
KATALOGO	ordigita listo.	Paŝo 5
KATASTROFO	subita malfeliĉega okazaĵo.	Paŝo 3
KATEDRO	profesora seĝo.	Paŝo 20
KATENO	ligĉeno por malliberuloj.	Paŝo 16
KATO	hejmbesto kun belaj korpharoj.	Paŝo 4
KAŬĈUKO	elasta gumo.	Paŝo 14
KAŬZO	tio, pro kio io okazas.	Paŝo 7
KAVERNO	natura subtera kavo.	Paŝo 28
KAZINO	konstruaĵo por publikaj amuzajoj.	Paŝo 30
KAZO	difinita aparta okazo.	Paŝo 9
KEGLO	ligna staraĵo, kiun oni renversas per pilko.	Paŝo 29
KELNERO	servisto en restoracio.	Paŝo 7
KEMIO	scienco pri la konsisto de materiaĵoj.	Paŝo 15
KILOMETRO (km)	milo da metroj.	Paŝo 9
KINO	teatro, kie oni montras filmojn.	Paŝo 8
KIRLI	rondirigi fluaĵon.	Paŝo 17
KLAKI	eligi mallongan sonon per rapida movo de io kontraŭ io.	Paŝo 30
KLARA	malkonfuza.	Paŝo 2
KLASIFIKI	aranĝi laŭ klasoj aŭ gradoj.	Paŝo 26
KLASIKA	tradicia.	Paŝo 5
KLASO	aro de lernantoj, kiuj lernas kune.	Paŝo 2
KLERA	instruita.	Paŝo 13
KLIFO	marborda altaĵo.	Paŝo 3
KLIMATO	tutaĵo de la veteraj kondiĉoj.	Paŝo 7
KLIŜO	fotografia negativo.	Paŝo 20
KNARI	eligi akran bruon skrapan aŭ frotan.	Paŝo 11

KOALICIO	kunligo de diversaj interesoj por komuna celo.	Paŝo 13
KOBALTO	metalo (Co), kies kombinaĵoj blukoloras.	Paŝo 17
KODO	sistemo de senanimaj simboloj.	Paŝo 5
KOFRO	granda kesto, ujego.	Paŝo 10
KOHERA	kunteniĝanta.	Paŝo 13
KOINCIDI	okazi en la sama momento.	Paŝo 30
KOKETA	ornamama kaj flirtema.	Paŝo 23
KOLEGO	amika kunlaboranto.	Paŝo 5
KOLEKTI	iom post iom amasigi samspecajn objektojn.	Paŝo 10
KOLEKTIVO	aro da personoj kunlaborantaj.	Paŝo 5
KOLĤOZO	mastruma kolektivo.	Paŝo 30
KOLO	korpoparto inter kapo kaj trunko.	Paŝo 29
KOLOMBO	birdo kun forta hejmiĝa instinkto.	Paŝo 21
KOLONIO	grupo da homoj loĝantaj konstante en lando fremda.	Paŝo 17
KOLONJO	urbo en Germanujo.	Paŝo 30
KOLUBRO	nedanĝera serpento.	Paŝo 21
KOMBINI	kunmeti.	Paŝo 4
KOMENTI	klarigi la signifon de io.	Paŝo 17
KOMERCI	profesie vendi kaj aĉeti.	Paŝo 5
KOMFORTO	ĉio, kio agrabligas la vivon.	Paŝo 12
KOMIKA	ridiga, amuza.	Paŝo 10
KOMO	interpunkcia signo (,).	Paŝo 8
KOMODO	tirkestaro.	Paŝo 14
KOMPAKTA	densa kaj nedisiĝema.	Paŝo 8
KOMPATI	senti kortuŝon pri ies malfeliĉo.	Paŝo 3
KOMPENSI	repagi egalvalore.	Paŝo 16
KOMPETENTA	kapabla plenumi ion.	Paŝo 15
KOMPLIKI	malsimpligi.	Paŝo 10
KOMPLOTO	sekreta aranĝo por malicaj celoj.	Paŝo 13
KOMPONI	harmonie aranĝi; kunigi la kemiajn elementojn de io.	Paŝo 20
KOMPOTO	manĝaĵo farita el fruktoj kuiritaj kun sukero.	Paŝo 30
KOMPROMISO	interkonsento de konfliktaj interesoj.	Paŝo 13
KOMPROMITI	endanĝerigi.	Paŝo 21
KOMUNIKI	diskonigi.	Paŝo 8
KONCENTRA	havanta komunan centron.	Paŝo 10
KONCEPTO	abstrakta kaj ĝenerala ideo.	Paŝo 5
KONCERNI	esti la afero de iu.	Paŝo 8
KONDAMNI	deklari iun kulpa.	Paŝo 7
KONDIĈO	cirkonstanco de kiu dependas efektiviĝo.	Paŝo 20
KONDUTI	agi laŭ certa maniero.	Paŝo 6
KONEKSA	interligita.	Paŝo 30
KONFERANSEO	programestro.	Paŝo 21
KONFESI	deklari ion malbonan pri si mem.	Paŝo 8
KONFETOJ	karnavalaj paperpecetoj.	Paŝo 25
KONFIDENCO	sciigo, kiun oni konfidas, kaj kiu ne estu malkaŝota.	Paŝo 14

KONFIDI	plenkrede transdoni.	Paŝo 8
KONFIRMI	plicertigi.	Paŝo 10
KONFLIKTO	aktiva malkonsento.	Paŝo 13
KONFORMA	samforma.	Paŝo 28
KONGRESO	kunveno por diskuti komunan temon.	Paŝo 5
KONIKO	duaorda kurbo.	Paŝo 25
KONJEKTI	havi opinion pri io.	Paŝo 7
KONJUNKTURO	cirkonstancaro.	Paŝo 8
KONKERI	militakiri.	Paŝo 29
KONKLUDO	fino de rezonado; finrezulto.	Paŝo 21
KONKO	kalka tegaĵo de moluskoj.	Paŝo 30
KONKRETA	reale perceptebla, palpebla.	Paŝo 13
KONKURSO	konkuro por premio.	Paŝo 8
KONSCII	scii tre klare.	Paŝo 3
KONSERVI	zorgi, ke io ne difektiĝu aŭ perdiĝu.	Paŝo 9
KONSIDERI	zorge atenti ion.	Paŝo 1
KONSILI	sugesti farotaĵon.	Paŝo 14
KONSISTI	havi kiel erojn.	Paŝo 9
KONSOLI	mildigi ies ĉagrenon.	Paŝo 16
KONSTANTA	senŝanĝa, senĉesa.	Paŝo 9
KONSTELACIO	grupo da steloj.	Paŝo 15
KONSTERNI	konfuzi, maltrankviligi.	Paŝo 10
KONSUMI	malrapide neniigi.	Paŝo 16
KONTAKTO	interrilato.	Paŝo 5
KONTENTA	havanta ĉion, kion oni dezirus.	Paŝo 7
KONTINENTO	granda terdividaĵo.	Paŝo 27
KONTINUA	seninterrompa.	Paŝo 8
KONTO	komerca kalkulo.	Paŝo 14
KONTRAKTI	interŝanĝi skribitajn promesojn pri io komune plenumota.	Paŝo 17
KONTRIBUI	doni sian parton al komuna afero.	Paŝo 13
KONTROLI	detale esplori, oficiale ekzameni.	Paŝo 9
KONTURO	ĉirkaŭanta limlinio de io.	Paŝo 14
KONVENCIO	akceptita moro.	Paŝo 13
KONVERSACIO	interparolado.	Paŝo 10
KONVINKI	akceptigi per pruvoj.	Paŝo 13
KONVULSIO	fortega skuiĝo.	Paŝo 10
KOOPERATIVO	societo kunaganta.	Paŝo 4
KORBO	portebla ujo farita el sekaj herbaĵoj k.s.	Paŝo 21
KOREKTI	ĝustigi eraron.	Paŝo 13
KORESPONDI	interŝanĝi leterojn.	Paŝo 5
KORIDORO	endoma trairejo.	Paŝo 16
KORNEDO	standardisto.	Paŝo 28
KORNO	malmola kapelstaraĵo.	Paŝo 18
KORPULENTA	dikventra.	Paŝo 29

KORPUSO	granda armedividaĵo.	Paŝo 29
KORTO	spaco ĉirkaŭata de konstruoj aŭ muroj.	Paŝo 20
KOSMO	la tutaĵo de tio, kio ekzistas.	Paŝo 15
KOSTO	pago necesa por ricevi ion.	Paŝo 1
KOSTUMO	maniero sin vesti.	Paŝo 16
KOTLETO	rostita viandpeco.	Paŝo 30
KOVERTO	kovrilo por letero.	Paŝo 8
KRABO	manĝebla marestaĵo kun du pinĉilegoj.	Paŝo 19
KRAĈI	elĵeti salivon el la buŝo.	Paŝo 23
KRAKI	eligi sekan bruon el ŝirado aŭ rompado.	Paŝo 11
KRANIO	tutaĵo de la ostoj entenantaj la cerbon.	Paŝo 30
KRAVATO	ornama rubandaĵo, kiun viroj portas ĉirkaŭ la kolo.	Paŝo 21
KREI	fari, estigi.	Paŝo 5
KREPUSKO	duonlumo matena aŭ vespera.	Paŝo 8
KRETENO	malspritegulo.	Paŝo 18
KREVI	subite rompiĝi pro interna premo.	Paŝo 7
KREZO	tre riĉa homo en la antikva tempo.	Paŝo 30
KRIBRI	apartigigi pli delikatajn erojn.	Paŝo 13
KRIĈI	alte kaj akre krii.	Paŝo 18
KRIMO	ago kontraŭleĝa.	Paŝo 7
KRISPA	neregule ondeta.	Paŝo 29
KRISTALO	tre pura senkolora vitro.	Paŝo 16
KRISTO	laŭ la kristanoj, la Filo de Dio.	Paŝo 26
KRITIKI	montri la mankojn de iu aŭ io.	Paŝo 8
KRIZO	grave danĝera momento.	Paŝo 13
KROĈI	ligi per hoko.	Paŝo 21
KRONO	reĝa kapornamo.	Paŝo 10
KRONOMETRO	tre preciza horloĝo.	Paŝo 9
KRUĈO	speco de vazo kun tenilo.	Paŝo 29
KRURO	korpoparto, per kiu oni marŝas.	Paŝo 8
KRUTA	preskaŭ vertikala.	Paŝo 14
KUBUTO	mezpunkto de la brako.	Paŝo 4
KUDRI	kunigi per fadeno kaj speciala pinta ilo.	Paŝo 9
KUDRI	kunligi per fadeno.	Paŝo 29
KUGLO	konusforma metalaĵo, kiun oni ĵetas per pafilo.	Paŝo 26
KUIRI	prepari manĝaĵon.	Paŝo 8
KUKO	franda bakaĵo.	Paŝo 25
KULERO	manĝilo per kiu oni ĉerpas.	Paŝo 30
KULMINO	la plej alta punkto, la ekstremo.	Paŝo 26
KULPA	intence aŭ konscie plenuminta ion riproĉindan.	Paŝo 7
KULTIVI	kulturi la teron.	Paŝo 27
KULTO	kvazaŭreligia adorado.	Paŝo 13
KULTURI	prilabori la teron.	Paŝo 4
KUNIKLO	malgranda rapidkura longorela besto.	Paŝo 18
KUPEO	parto de la vagono.	Paŝo 4

KUPRO	brunruĝa peza metalo (Cu).	Paŝo 20
KURACI	resanigi malsanulojn.	Paŝo 5
KURBA	malrekta.	Paŝo 8
KURENTO	fluo de elektro.	Paŝo 20
KURTENO	ŝtofa fenestrokovrilo.	Paŝo 10
KUSENO	remburita sako por la kap-apogo.	Paŝo 30
KUZO	filo de onklo aŭ onklino.	Paŝo 3
KVADRATO	ortangulaĵo, kies kvar linioj estas samlongaj.	Paŝo 19
KVAKI	bleki kiel ekz. rano.	Paŝo 18
KVALITO	grado de boneco.	Paŝo 9
KVANTO	nombro da objektoj aŭ personoj.	Paŝo 9
KVARCO	tre malmola ŝtono	Paŝo 17
KVITANCO	ricevatesto.	Paŝo 26
KVODLIBETO	muzikaĵo diversspeca kaj varia.	Paŝo 29
LABORATORIO	sciencia laborejo.	Paŝo 17
LACA	bezonanta ripozon.	Paŝo 4
LADO	metala plato.	Paŝo 30
LAFO	materio, kiu elfluas el vulkanoj.	Paŝo 17
LAGO	etendaĵo da akvo, ĉiufanke ĉirkaŭata de tero.	Paŝo 4
LAGRO	maŝina peco, kiu portas la akson de rado.	Paŝo 9
LAKO	briliga ŝmiraĵo.	Paŝo 17
LAKTO	blanka fluaĵo de bovino.	Paŝo 12
LAMA	malfacile paŝanta pro kripleco.	Paŝo 30
LAMENTI	plendadi ĝemante.	Paŝo 12
LAMPIONO	lampeto.	Paŝo 30
LANGO	movebla karnaĵo en la buŝo.	Paŝo 7
LANO	ŝafhararo.	Paŝo 29
LANTERNO	lampego.	Paŝo 10
LANUGO	delikata plumaro aŭ hararo.	Paŝo 25
LAPO	speco de planto.	Paŝo 25
LARĜA	multampleksa.	Paŝo 11
LARMO	akvero el la okuloj.	Paŝo 3
LATINO	la lingvo de la Romianoj.	Paŝo 30
LAŬDI	esprimi favoran opinion.	Paŝo 7
LAVANGO	falanta neĝamasego.	Paŝo 20
LAZURO	blua koloro de la ĉielo.	Paŝo 11
LECIONO	tio, kion oni lernigas.	Paŝo 7
LEĜERA	malpeza.	Paŝo 11
LEKI	tuŝi per la lango.	Paŝo 30
LENZO	speciala vitraĵo tra kiu oni pasigas la lumradiojn.	Paŝo 15
LEONO	granda kateca rabobesto.	Paŝo 18
LEOPARDO	afrika katsimila rabobesto.	Paŝo 24
LEPORO	longorela besteto simila al kuniklo.	Paŝo 26
LERTA	tre kapabla facile fari ion.	Paŝo 6
LERTA	tre kapabla.	Paŝo 17

LEŬTENANTO	oficiro sub kapitano.	Paŝo 29
LEVO	bulgara monunujo.	Paŝo 21
LICENCIO	universitata rango.	Paŝo 20
LIGI	ĉirkaŭŝnuri, kunŝnuri.	Paŝo 5
LIGNO	materialo de arboj.	Paŝo 3
LIKVA	flueca.	Paŝo 9
LIKVORO	alkoholaĵo.	Paŝo 26
LIMAKO	ĝardeno rampuleto.	Paŝo 24
LIMO	loko, kiu difinas la ekstremon de io.	Paŝo 13
LINIO	kontinua streko.	Paŝo 4
LINO	kreskaĵo, el kiu oni faras tolon.	Paŝo 12
LIPO	buŝrando.	Paŝo 14
LIRO	speco de monero.	Paŝo 7
LISTO	serio de nomoj.	Paŝo 20
LITERATURO	tuto de la verkoj de unu kulturo.	Paŝo 5
LITERO	alfabeta signo.	Paŝo 2
LITO	aĵo, sur kiu oni dormas.	Paŝo 1
LITOVUJO	provinco en tiama rusia Pollando.	Paŝo 22
LOGARITMO	nombro de aritmetika progresio respondanta al alia nombro de geometria progresio.	Paŝo 8
LOGI	tente altiri.	Paŝo 17
LOGIKO	rezonanta pensmaniero.	Paŝo 10
LOKOMOTIVO	maŝino por tiri vagonojn sur fervojo.	Paŝo 9
LONDONO	la ĉefurbo de Britujo.	Paŝo 20
LOTI	decidi ion laŭ hazardo.	Paŝo 12
LUBRIKI	olei maŝinon.	Paŝo 9
LUDI	fari ion por nura plezuro.	Paŝo 2
LUI	havigi ion por provizora uzado, kontraŭ pago.	Paŝo 14
LUKSO	riĉa vivmaniero.	Paŝo 10
LUKTI	korpe batali kontraŭ iu aŭ io.	Paŝo 3
LULI	balanceti.	Paŝo 11
LUPO	sovaĝa hundsimila besto.	Paŝo 11
MAGAZENO	luksa butikoj.	Paŝo 29
MAGAZINO	perioda revuo.	Paŝo 30
MAGIO	arto fari mirindaĵojn.	Paŝo 18
MAGNETO	ferpeco kun altira povo.	Paŝo 9
MAGNETO	io, kio povas altiri.	Paŝo 3
MAGNEZIO	kemia elemento (Mg)	Paŝo 23
MAHOMETANO	religia sekvanto de Mahometo.	Paŝo 23
MAJESTA	imponaspekta.	Paŝo 16
MAJORO	oficira armea rango.	Paŝo 23
MAJSTRO	titolo donata al homo fake elstare kompetenta.	Paŝo 30
MAJUSKLO	ĉeflitero, granda preslitero.	Paŝo 17
MAKROKOSMO	la tuta universo.	Paŝo 20
MALICA	konscie malbonfarema.	Paŝo 27

MALVO	rozviola floro.	Paŝo 23
MAMO	elstara brustparto, kiu ĉe inoj donas lakton.	Paŝo 17
MANAO	ĉiela nutraĵo.	Paŝo 25
MANDARENO	altranga ĉina ŝtatoficisto.	Paŝo 16
MANDATO	rajtigilo.	Paŝo 18
MANIERO	metodo de agado.	Paŝo 8
MANIERO	tiel, kiel oni faras ion.	Paŝo 3
MANIFESTI	evidentigi.	Paŝo 28
MANIKO	parto de vesto, kiu kovras la brakon.	Paŝo 26
MANIPULI	manuzi.	Paŝo 9
MANOVRI	fari laŭcelajn iradojn.	Paŝo 11
MANSARDO	subtegmenta ĉambro.	Paŝo 20
MANTELO	longa supervesto.	Paŝo 21
MAPO	geografia karto.	Paŝo 17
MARKO	distingiga signo.	Paŝo 10
MARMORO	bela blanka ŝtono.	Paŝo 1
MARO	la akvo, kiu plejparte kovras la teron.	Paŝo 3
MARSO	la kvara planedo de nia suno; militodio.	Paŝo 17
MARŜI	iri piede.	Paŝo 3
MARŜI	paŝi.	Paŝo 10
MARTELO	peza batilo.	Paŝo 18
MASAĜI	kurace premfroti la muskolojn.	Paŝo 24
MASKO	artefarita vizaĝo, vizaĝkaŝilo.	Paŝo 30
MASO	kvanto da materio konsistiganta iun korpon.	Paŝo 17
MASTRO	posedanto, ordonanto.	Paŝo 6
MAŜINO	aparato, kiu produktas, transsendas aŭ utiligas forton.	Paŝo 9
MATĈO	ludo aranĝita inter du trupoj.	Paŝo 30
MATEMATIKO	scienco pri kalkulo.	Paŝo 9
MATERIALO	krudaĵo necesa por plenumi ion.	Paŝo 1
MATERIO	perceptebla substanco.	Paŝo 20
MATRIKULO	listo de anoj.	Paŝo 30
MATURA	plenkreskinta, plenpova.	Paŝo 2
MAŬRO	nigrulo el Nord-Afriko.	Paŝo 28
MEBLO	seĝo, tablo, lito, aŭ alia hejmobjekto.	Paŝo 10
MEDALO	metala honoriga disko, stampita ambaŭflanke.	Paŝo 20
MEDICINO	scienco pri sano kaj malsano.	Paŝo 20
MEDIKAMENTO	saniga rimedo.	Paŝo 7
MEDIO	fizika aŭ spirita ĉirkaŭaĵo.	Paŝo 13
MEDITI	pripensadi.	Paŝo 1
MEHARISTO	araba soldato rajdanta sur dromedaro nomata mehari.	Paŝo 23
MEJLO	mezuro de distanco.	Paŝo 25
MEKANIKA	farata per maŝino.	Paŝo 29
MEKANISMO	tuto de la pecoj de maŝino.	Paŝo 9

MELODIO	belsona muzikaĵo.	Paŝo 30
MELONO	granda sukplena frukto.	Paŝo 30
MEMORI	konservi antaŭe ricevitajn ideojn.	Paŝo 9
MENSO	la spirita, nekorpa parto de homo.	Paŝo 13
MENSOGI	diri malveron.	Paŝo 7
MENTO	aroma vegetaĵo.	Paŝo 23
MENTONO	vizaĝparto sub la buŝo.	Paŝo 30
MENTORO	saĝa gvidanto.	Paŝo 27
MENUO	listo de haveblaj manĝaĵoj.	Paŝo 4
MERITI	esti inda je rekompenco.	Paŝo 9
MERKATO	vendosfero.	Paŝo 27
MERLO	speco de birdo.	Paŝo 17
MESAĜO	parola aŭ skriba informo, sendita de unu persono al alia.	Paŝo 3
MESO	katolika diservo.	Paŝo 26
METALO	malmola substanco.	Paŝo 10
METIO	manlabora profesio.	Paŝo 17
METODO	maniero atingi iun celon.	Paŝo 13
METRO	mezuro por linioj.	Paŝo 25
METROPOLO	granda urbego.	Paŝo 1
MEVO	marbirdo.	Paŝo 3
MEZURI	taksi kaj difini grandecon.	Paŝo 9
MIGRI	translokiĝi de loko al loko.	Paŝo 25
MIKROFONO	instrumento, kiu plilaŭtigas sonojn.	Paŝo 21
MIKROKOSMO	malgranda universo; modelo de la universo.	Paŝo 20
MIKROSKOPO	instrumento por vidigi malgrandegaĵojn.	Paŝo 15
MIKSI	meti kune diversaĵojn.	Paŝo 3
MILDA	malsevera.	Paŝo 19
MILIARDO	mil milionoj.	Paŝo 15
MILIMETRO (mm)	dekono de centimetro.	Paŝo 9
MINERALO	substanco, kiu estas nek besta nek vegetaĵa.	Paŝo 17
MINISTERIO	ministrejo.	Paŝo 17
MINUTO	sesdekono de horo.	Paŝo 9
MIOPA	havanta neordinare mallongan vidpovon.	Paŝo 4
MIRAĜO	erariga alloga iluzio.	Paŝo 24
MIRAKLO	okazaĵo ne klarigebla laŭ la fizikaj leĝoj.	Paŝo 5
MIRTELO	speco de arbeto.	Paŝo 25
MIRTO	arbeto kun ĉiamverdaj folioj.	Paŝo 30
MISTERO	io nekonata, nekomprenata.	Paŝo 5
MISTIKO	emo kredi je misteraj malklaraj kaj nepruveblaj kaŭzoj kaj efikoj.	Paŝo 13
MODELO	malgranda kopiaĵo de io.	Paŝo 20
MODERNA	nuntempa.	Paŝo 1
MODESTA	malfiera.	Paŝo 1
MODIFI	parte ŝanĝi.	Paŝo 13

MODO	aktuala kutimo rilate vestojn ks.	Paŝo 17
MODULI	variigi la tonojn.	Paŝo 8
MOKI	priridi iun.	Paŝo 11
MOLEKULO	plej malgranda ero de kemia korpo.	Paŝo 20
MONOLINGVISMO	doktrino pri unu komuna lingvo por ĉiuj.	Paŝo 13
MONSTRO	nenormalega estaĵo.	Paŝo 3
MORALO	konduto de la spirito.	Paŝo 5
MORDI	ŝiri per la dentoj.	Paŝo 21
MORO	ĝenerala vivmaniero, kutima konduto.	Paŝo 22
MOTIVO	kialo.	Paŝo 22
MOTOCIKLO	biciklo kun motoro.	Paŝo 26
MOTORO	maŝino, kiu produktas movon.	Paŝo 9
MUĜI	aŭdigi fortan bruon.	Paŝo 3
MURDI	krime mortigi.	Paŝo 17
MURMURI	aŭdigi malfortan obtuzan bruon.	Paŝo 18
MURO	la flanko de domo, ĉambro, ks.	Paŝo 3
MUSKO	mola kreskaĵo sur rokoj kaj arboj.	Paŝo 16
MUSKOLO	fibraĵo, kiu movas la membrojn de korpo.	Paŝo 11
MUSO	malgranda malutila besto.	Paŝo 21
MUŜO	doma insekto.	Paŝo 8
MUŜO	fluginsekto.	Paŝo 12
MUZELO	elstara ĉirkaŭbuŝa kapoparto de bestoj.	Paŝo 30
MUZEO	domo, kie oni konservas malnovajn interesaĵojn.	Paŝo 10
NAJLO	larĝkapa metala pinto.	Paŝo 4
NASKI	estigi idon.	Paŝo 5
NAVIGI	marveturi.	Paŝo 10
NAZO	korpoparto, per kiu oni flaras.	Paŝo 4
NEGLEKTI	malzorgi, malatenti.	Paŝo 21
NEGOCO	monprofita afero.	Paŝo 18
NEGRO	nigrulo.	Paŝo 23
NEOLOGISMO	nova vorto.	Paŝo 13
NEPO	filo de fil(in)o.	Paŝo 14
NEPRA	neevitebla, deviga.	Paŝo 11
NERVO	korpoparto, kiu transdonas impresojn al la cerbo.	Paŝo 8
NERVOZA	malpacienca.	Paŝo 6
NESTO	konstruaĵo de birdoj.	Paŝo 6
NETA	nekonfuza kaj preciza.	Paŝo 13
NIMFO	virina diaĵo de akvo, arbaro kaj monto.	Paŝo 23
NITROGENO	senkolora gaso (N).	Paŝo 17
NIVelo	grado de alteco.	Paŝo 13
NOBELO	altranga persono.	Paŝo 16
NOBLA	havanta altajn moralajn kvalitojn.	Paŝo 8
NODO	ŝnurkunligaĵo.	Paŝo 17
NOKAŬTI	senkonsciigi per bato.	Paŝo 26
NOMADO	migrulo.	Paŝo 23

NOMBRO	nedifinita kvanto.	Paŝo 8
NORDO	la direkto de Afriko al Eŭropo.	Paŝo 3
NORMALA	ordinara, laŭkutima.	Paŝo 9
NORMO	modelo de la ordinara tipo aŭ kutimo.	Paŝo 30
NOTI	skribi resumon.	Paŝo 8
NU	vorto uzata por atentigi pri tio, kio sekvos.	Paŝo 1
NUBO	densaĵo sur la ĉielo.	Paŝo 10
NUDA	tute senvesta, nekovrita.	Paŝo 15
NUKLEO	atomkerno.	Paŝo 20
NUKO	posta parto de la kolo.	Paŝo 30
NUKSO	frukto en malmola ŝelo.	Paŝo 25
NUMERO	cifero.	Paŝo 8
NUPTO	geedziĝo.	Paŝo 30
NUTRI	doni manĝaĵon aŭ spiritan subtenon.	Paŝo 13
OAZO	fekunda insulo en la dezerto.	Paŝo 23
OBJEKTIVA	senpartia.	Paŝo 13
OBJEKTO	io konceptebla aŭ perceptebla.	Paŝo 7
OBSEDI	premokupi la spiriton.	Paŝo 14
OBSTINA	firme necedema.	Paŝo 30
OBTUZA	malklara, kvazaŭ sufokata.	Paŝo 30
OBUSO	kuglego.	Paŝo 29
OCEANIO	la tuto de la pacifikaj landoj.	Paŝo 30
ODISEO	heroo de greka poemo, kiu dek jarojn vagadis tra la mondo.	Paŝo 25
ODORI	esti flarebla.	Paŝo 10
OFERTI	komerce proponi.	Paŝo 18
OFICIRO	armea superulo.	Paŝo 5
OFICO	okupo.	Paŝo 6
OKCIDENTO	la direkto al Eŭropo de Azio.	Paŝo 3
OKRO	speco de mineralo uzata kiel farbo.	Paŝo 23
OKSIGENO	senkolora gaso (O), necesa por spirado.	Paŝo 17
OLDA	maljuna, aŭ malnova.	Paŝo 4
OLDA	maljuna, malnova.	Paŝo 30
OLEO	grasa fluidaĵo.	Paŝo 9
OMAĜI	fari honoron al iu.	Paŝo 20
OMBRELO	kontraŭpluva ŝirmilo.	Paŝo 25
OMBRO	mallumaĵo.	Paŝo 3
ONDO	akvo, kiu leviĝas kaj refalas supraĵe de la maro.	Paŝo 3
ONKLO	frato de la patro aŭ patrino.	Paŝo 2
OPERACIO	agmaniero.	Paŝo 10
OPONI	kontraŭstari.	Paŝo 4
OPORTUNA	facile uzebla; bone adaptita por sia celo.	Paŝo 18
OPOZICIO	kontraŭstaro.	Paŝo 26
OPRESI	tirane premege.	Paŝo 17
ORANĜERIO	varma halo por konservi arbojn dumvintre.	Paŝo 29

ORATORO	homo, kiu publike paroladas.	Paŝo 22
ORBITO	vojo de unu astro ĉirkaŭ alia.	Paŝo 17
ORDENO	honora signo.	Paŝo 17
ORDINARA	kutima.	Paŝo 1
ORFO	knabo, kies patro aŭ patrino mortis.	Paŝo 29
ORGANIZI	detale aranĝi ion.	Paŝo 5
ORGOJLA	fierega.	Paŝo 27
ORIENTO	la direkto al Azio de Eŭropo.	Paŝo 3
ORIGINALA	ne simila al aliaj.	Paŝo 21
ORIGINO	devenloko.	Paŝo 23
ORKESTRO	muzikistaro.	Paŝo 16
ORNAMI	plibeligi.	Paŝo 10
ORTODOKSA	konforma al tradicia doktrino.	Paŝo 27
OSTO	malmola substanco, kiu formas skeleton.	Paŝo 19
OVACIO	entuziasmegaj aplaŭdoj.	Paŝo 5
OVO	maturiĝonta bestĝermo en ŝelo.	Paŝo 25
-OZ	sufikso signifanta plena de, riĉa je.	Paŝo 29
PACIENCO	eco trankvile atendadi.	Paŝo 13
PACIFIKO	la oceano inter Ameriko kaj Azio.	Paŝo 17
PAFI	ĵeti ĵetaĵon per ĵetilo.	Paŝo 3
PAGODO	templo de aziaj dioj.	Paŝo 16
PAJLO	seka grentrunketo.	Paŝo 16
PAKI	pretigi ion por transportado.	Paŝo 18
PALACO	reĝa domo.	Paŝo 10
PALMO	varmlanda arbo.	Paŝo 23
PALPEBRO	membrano kovranta la okulon.	Paŝo 11
PALPI	tuŝesplori per la mano.	Paŝo 11
PANIKO	subita ektimego.	Paŝo 18
PANTALONO	dukrura vesto por la suba korpoduono.	Paŝo 30
PANTOFLO	hejma piedvesto.	Paŝo 24
PAPERO	folio, sur kiu oni skribas.	Paŝo 19
PAPILIO	bela grandflugila insekto.	Paŝo 18
PAPO	estro de la katolika eklezio.	Paŝo 17
PAPRIKO	ruĝa pipro.	Paŝo 23
PARALELA	egaldistanca laŭlonge.	Paŝo 13
PARALIZI	perdigi la movkapablon.	Paŝo 14
PARAŜUTO	aparato por malrapide fali tra la aero.	Paŝo 25
PARDONI	malsevere trakti iun.	Paŝo 2
PARENCO	membro de la sama familio.	Paŝo 7
PARFUMO	agrablaodoro.	Paŝo 16
PARIZO	la ĉefurbo de Francujo.	Paŝo 20
PARKERE	per la memoro.	Paŝo 4
PARKO	publika plezurkampo.	Paŝo 25
PAROĤO	eklezia distrikteto.	Paŝo 27
PASAĜERO	veturanto.	Paŝo 4

PASERO	birdspeco.	Paŝo 25
PASIO	arda deziro.	Paŝo 8
PASPORTO	dokumento rajtiganta vojaĝi eksterlanden.	Paŝo 14
PASTRO	religia funkciulo.	Paŝo 5
PAŜTI	manĝigi bestojn sur kampo.	Paŝo 10
PATRIOTO	homo, kiu arde amas sian patrolandon.	Paŝo 5
PAŬZO	mallonga hezito.	Paŝo 1
PAVIMO	ŝtona tegaĵo de strato.	Paŝo 8
PAVO	birdo kun granda bela vosto.	Paŝo 24
PEDANTA	precize kaj detale zorganta pri malgravaĵoj.	Paŝo 30
PEJZAĜO	landvidaĵo.	Paŝo 10
PEKI	malobservi moralan leĝon.	Paŝo 30
PEKINO	la ĉefurbo de Ĉinujo.	Paŝo 19
PELI	irigi rapide antaŭen.	Paŝo 3
PELTO	speciale preparita felo.	Paŝo 25
PENETRI	eniĝi al io.	Paŝo 9
PENI	energie streĉi siajn fortojn.	Paŝo 11
PENTEKOSTO	kristana festo, al kiu ligiĝas la ideo peri miraklan interkompreniĝon de diverslingvuloj.	Paŝo 5
PENTI	senti bedaŭron.	Paŝo 7
PENTRI	kolore desegni.	Paŝo 16
PEONIO	speco de floro.	Paŝo 16
PEPI	birdokrieti.	Paŝo 11
PERCEPTI	koni per la sentorganoj.	Paŝo 13
PEREI	tute neniĝi.	Paŝo 7
PERFEKTA	tute senmanka.	Paŝo 13
PERFIDI	mallojale trompi.	Paŝo 17
PERIMETRO	linio ĉirkaŭ figuro.	Paŝo 9
PERIODO	difinita tempodaŭro.	Paŝo 13
PERLO	juvela globeto.	Paŝo 10
PERMESI	konsenti, ke iu faru ion.	Paŝo 3
PERSEKUTI	konstante turmenti.	Paŝo 19
PERSIKO	bongusta frukto.	Paŝo 16
PERSISTI	energie daŭri aŭ daŭrigi.	Paŝo 8
PERSPEKTIVO	aspekto de io malproksima.	Paŝo 20
PERTURBO	malordo en korpo, socio, ks.	Paŝo 17
PESI	mezuri la pezon.	Paŝo 13
PESTO	epidemia malsano.	Paŝo 14
PETOLI	amuziĝi infanece.	Paŝo 11
PEZI	altiriĝi teren.	Paŝo 3
PIA	religie respektama.	Paŝo 18
PICEO	konifera arbo.	Paŝo 25
PIKI	eniĝi pinton en ion.	Paŝo 9
PILGRIMI	vojaĝi al sankta loko.	Paŝo 16
PINĈI	premi inter du fingroj.	Paŝo 29

PINO	konifera arbo.	Paŝo 25
PINTO	pika ekstremo.	Paŝo 4
PIONIRO	homo, kiu pretigas la vojon.	Paŝo 13
PIPO	aparato, per kiu oni fumas tabakon.	Paŝo 11
PIRATO	marrabisto.	Paŝo 10
PIRO	bongusta frukto.	Paŝo 25
PISTI	batpecetigi.	Paŝo 26
PIVOTO	turnpunkto.	Paŝo 9
PLACO	libera spaco en urbo.	Paŝo 8
PLAĈI	kontentigi.	Paŝo 8
PLAFONO	plataĵo super ĉambro.	Paŝo 10
PLANDO	suba parto de piedo.	Paŝo 8
PLANEDO	terbulo ĉirkaŭanta sunon.	Paŝo 15
PLANKO	tio, sur kiu oni paŝas en ĉambro.	Paŝo 10
PLANO	antaŭe decidita aranĝo por fari ion.	Paŝo 13
PLANTAGO	ofta plurjara herbo.	Paŝo 25
PLANTI	meti vegetaĵon en la teron por ke ĝi kresku.	Paŝo 17
PLATA	senreliefa.	Paŝo 17
PLEDI	prezenti sian aferon antaŭ juĝisto.	Paŝo 12
PLEKTI	regule interkunigi laŭlonge, ekzemple harojn.	Paŝo 2
PLORI	montri doloron per larmoj.	Paŝo 4
PLUGI	tranĉi la teron per speciala kulturilo.	Paŝo 25
PLUKI	deŝiri floron.	Paŝo 25
PLUMBO	tre peza, griza metalo.	Paŝo 19
PLUMO	tio, kio are kovras birdokorpojn (ankaŭ: skribilo).	Paŝo 6
PLUVO	akvo, kiu falas de la ĉielo.	Paŝo 3
POEMO	versaĵo.	Paŝo 8
POETO	versaĵisto.	Paŝo 8
POEZIO	arto verki versaĵojn.	Paŝo 5
POLA	rilata al Pollando.	Paŝo 20
POLEKSO	dikfingro de la mano.	Paŝo 30
POLICO	administracio por prizorgi la publikan ordon.	Paŝo 14
POLILINGVISMO	plurlingvisma doktrino.	Paŝo 13
POLIOMJELITO	speco de epidemia malsano.	Paŝo 17
POLVO	sekaj eretoj de tero.	Paŝo 8
POMERIO	germana provinco.	Paŝo 29
PONTO	konstruaĵo por transiri super io.	Paŝo 13
POPO	grekortodoksa pastro.	Paŝo 21
POPULARA	konata kaj amata de la popolo.	Paŝo 3
PORKO	besto, kiun oni grasigas por manĝi.	Paŝo 12
POSTENO	ofico.	Paŝo 7
POŜTO	organizo por transporti leterojn.	Paŝo 10
POTENCO	kapablo trudi sian aŭtoritaton.	Paŝo 13
POTO	speco de vazo.	Paŝo 25
POŬPO	ŝipmalantaŭo.	Paŝo 11

POVRA	kompatinda; malriĉa.	Paŝo 28
POZICIO	loko, sur kiu io estas.	Paŝo 7
POZITIVA	nepre certa.	Paŝo 13
PRAKTIKA	realigebla.	Paŝo 13
PRECEDENCO	pasintaĵo, kiu pravigas nunan agadon.	Paŝo 20
PRECIZA	klare determinita.	Paŝo 8
PREDIKI	fari religian aŭ kvazaŭreligian paroladon.	Paŝo 22
PRELEGO	instrua parolado.	Paŝo 6
PREMIO	donaco al konkursgajninto.	Paŝo 8
PRETENDI	aserti sian rajton pri io.	Paŝo 5
PREZO	vendvaloro de objekto.	Paŝo 14
PRIMOLO	printempa floro.	Paŝo 25
PRINCIPO	fundamenta veraĵo.	Paŝo 4
PRINCO	reĝido.	Paŝo 29
PRISMO	vitraĵo uzata por analizi lumkonsiston.	Paŝo 15
PROBABLA	verŝajna.	Paŝo 17
PROBLEMO	malfacila demando.	Paŝo 2
PROCEDO	difinita agmaniero.	Paŝo 26
PROCESO	sinsekvo de fenomenoj.	Paŝo 10
PROFESIO	okupo, per kiu oni vivtenas sin.	Paŝo 12
PROFESORO	fakestro en universitato.	Paŝo 20
PROFITI	ricevi utilon aŭ gajnon de io.	Paŝo 5
PROGRAMO	la enhavo de teatraĵo k.s.	Paŝo 21
PROGRESI	disvolviĝi antaŭen.	Paŝo 13
PROJEKTO	proponata ideo.	Paŝo 13
PROKLAMI	oficiale kaj publike anonci.	Paŝo 26
PROKRASTI	lasi ĝis pli malfrue.	Paŝo 16
PROMESI	certigi, ke oni faros ion.	Paŝo 8
PROMONTORO	alta terpeco antaŭeniĝanta en la maron.	Paŝo 3
PRONONCI	aŭdigi klare.	Paŝo 21
PROPAGANDO	disvastigado de informoj.	Paŝo 5
PROPORCIO	rilato de partoj inter si.	Paŝo 8
PROPPRA	apartenanta nur al iu aŭ io.	Paŝo 3
PROTESTI	fari deklaron kontraŭ io.	Paŝo 21
PROTOTIPO	la unua, laŭ kiu ĉiuj postaj kreiĝas.	Paŝo 13
PROVENCO	suda regiono de Francujo.	Paŝo 29
PROVIANTO	provizoj de manĝaĵo.	Paŝo 12
PROVINCO	la lando, ekster la ĉefurbo.	Paŝo 14
PROVIZI	havigi necesajojn.	Paŝo 1
PROVIZORA	portempa.	Paŝo 13
PRUNO	speco de frukto.	Paŝo 12
PRUNTI	disponigi aŭ akcepti ion poste redonotan.	Paŝo 18
PRUO	ŝipantaŭo.	Paŝo 11
PRUVI	montri, ke io estas vera.	Paŝo 9
PSALMO	speciala religia kanto.	Paŝo 2

PSEŬDA	falsa, nur ŝajna.	Paŝo 18
PSIĤO	tuto de la mensaj fortoj.	Paŝo 10
PSIKOLOGIO	scienco pri la homa menso.	Paŝo 5
PUFA	plenblovita; plenŝtopita.	Paŝo 18
PULO	parazita suĉinsekto.	Paŝo 12
PULOVERO	trikita torsovesto.	Paŝo 30
PULSO	korbatado.	Paŝo 13
PUNDO	brita monunujo.	Paŝo 18
PUNI	kaŭzi al iu suferon kompanse de ties malbonfaro.	Paŝo 7
PUNKTO	malgranda ronda signo, per kiu oni finas propozicion.	Paŝo 3
PUNKTO	preciza loko, kie io okazas.	Paŝo 9
PUPO	ludila figureto.	Paŝo 11
PURA	sendifekta.	Paŝo 9
PUŜI	preme delokigi.	Paŝo 13
PUTO	subterejo, el kiu oni levprenas kutime akvon.	Paŝo 1
PUTRI	malkomponiĝi.	Paŝo 29
RABI	perforte forpreni ion, kio apartenas al alia.	Paŝo 7
RACIO	kapablo koncepti principojn.	Paŝo 13
RADIKALA	ĝisfunda, esenca.	Paŝo 20
RADIKO	subtera parto de vegetaĵo, per kiu ĝi alsuĉas nutraĵon.	Paŝo 25
RADIOLOGIO	scienco pri radiokrea energio.	Paŝo 20
RADO	rondaĵo turniĝanta ĉirkaŭ akso.	Paŝo 9
RAJDI	sidi sur dorso de besto.	Paŝo 23
RAKETO	fajraĵo, kiun oni pafas en la aeron.	Paŝo 3
RAKONTI	diri historion.	Paŝo 1
RAMPI	antaŭeniri malfacile, foje surventre.	Paŝo 11
RANCA	ricevinta malagrablan odoron pro malkomponiĝo.	Paŝo 30
RANDO	ĉirkaŭa ekstremaĵo de io.	Paŝo 4
RANGO	grado de graveco de iu.	Paŝo 20
RANO	vivantajeto, kiu loĝas sambone teron kaj akvon.	Paŝo 1
RAPORTI	sciigi tion, kion oni vidis aŭ faris.	Paŝo 30
RASO	grupegado da homoj samdevenaj.	Paŝo 13
RASPI	skrapo per speciala ilo.	Paŝo 30
RATO	malutila besteto.	Paŝo 21
RAŬKA	sonanta skrape kaj malklare.	Paŝo 8
RAVI	ĉarmegi, admirigi.	Paŝo 16
REDAKTORO	persono, kiu estras gazeton.	Paŝo 8
REDUKTI	dimensie malgrandigi.	Paŝo 18
REGIMENTO	parto de armeo.	Paŝo 29
REGIONO	speciala land- aŭ marspaco.	Paŝo 11
REGISTRI	note enskribi.	Paŝo 15
REGNO	lando kiel politika tuto.	Paŝo 5
REGULA	ripetiĝanta post fiksita periodo.	Paŝo 9
REKOMENDI	favore atentigi pri io.	Paŝo 13
REKTA	nedeflankiĝante alcela.	Paŝo 3

REKVIZITO	teatra ekipo.	Paŝo 21
RELATIVA	pli-malplia.	Paŝo 9
RELIEFO	atentiga distingeco.	Paŝo 13
RELIGIO	kredo pri supernaturaj aferoj.	Paŝo 2
RELO	longa metalaĵo, sur kiu ruliĝas lokomotivoj ks.	Paŝo 15
REMBURI	pufigi, enŝtopante ion.	Paŝo 18
REMI	movi ŝipon per specialaj lignaj iloj.	Paŝo 16
RENDEVUO	interkonsentita renkontiĝo.	Paŝo 29
RENVERSI	faligi ion aŭ iun.	Paŝo 8
REPRODO	(mallongigo) = reproduktaĵo.	Paŝo 30
REPUTACIO	publika opinio pri iu.	Paŝo 23
RESPUBLIKO	reĝimo, en kiu regas popolaj reprezentantoj.	Paŝo 29
RESTORACIO	loko, kie oni povas manĝi, se oni pagas.	Paŝo 4
RETO	truplena fadenplektaĵo.	Paŝo 8
RETRO-	sufikso, kiu signifas « dorseniri ».	Paŝo 25
REVI	imagi tion, kion oni forte deziras.	Paŝo 11
REVIZII	ekzamini kaj kontroli.	Paŝo 9
REVOLUCIO	subita grava ŝanĝiĝo.	Paŝo 13
REZERVI	konservi por iu destino.	Paŝo 23
REZIGNACIO	cedemo.	Paŝo 3
REZIGNI	definitive forlasi ion.	Paŝo 8
REZOLUTA	decidema, firmanima.	Paŝo 30
REZONI	logike tiri konkludon el argumentoj.	Paŝo 11
REZULTO	logika sekvo.	Paŝo 13
RIBELI	rifuzi obeon.	Paŝo 17
RIFO	dangera roko en la maro.	Paŝo 14
RIFUĜI	foriri en iun lokon por eviti dangeron.	Paŝo 3
RIGIDA	nefleksebla.	Paŝo 11
RIKOLTI	detranĉi kaj kolekti, ekz-e grenon.	Paŝo 29
RIMEDO	tio, kio servas por atingi celon.	Paŝo 5
RIMENO	longa mallarĝa leda strio.	Paŝo 26
RIMO	versfina samsoneco.	Paŝo 24
RINGO	cirkloformaĵo.	Paŝo 25
RIPARI	rebonigi.	Paŝo 9
RIPETI	denove diri aŭ fari ion.	Paŝo 5
RIPOZI	resti nenion faranta, eble dormanta.	Paŝo 1
RIPROĈI	malmilde mallaŭdi iun.	Paŝo 6
RISORTO	elasta metala fadeno.	Paŝo 9
RITMO	perioda reveno de akcentoj.	Paŝo 17
RITO	religia ceremonio.	Paŝo 18
RIVALO	konkuranto.	Paŝo 19
RIVERO	granda akvofluo.	Paŝo 23
RIZO	nutrograjno kulturata en Azio.	Paŝo 16
ROBO	longa virina vesto.	Paŝo 2
RODI	mordeti.	Paŝo 29

ROKO	ŝtonego.	Paŝo 3
ROLO	agado aŭ funkcio (ekz-e de aktoro).	Paŝo 13
ROMANO	longa proza fikciaĵo.	Paŝo 8
ROMANTIKO	literatura doktrino, kiu preferas fantazion al racio.	Paŝo 8
RONDO	cirklo; societo.	Paŝo 5
RUBANDO	longa mallarĝa teksaĵo.	Paŝo 24
RUBENO	ruĝa valorŝtono.	Paŝo 10
RUBO	senvaloraĵoj, forĵetindaĵoj.	Paŝo 29
RUKTI	brue eligi stomakgasiojn tra la buŝo.	Paŝo 23
RULI	ĉirkaŭmove antaŭenigi ion.	Paŝo 1
RUSA	rilata al Ruslando.	Paŝo 22
RUTINO	kutimo, kiun oni daŭre kaj senpense ripetadas.	Paŝo 13
RUZA	lerte trompa.	Paŝo 8
SAFIRO	blua valorŝtono.	Paŝo 10
SAGO	akrapinta pafaĵo.	Paŝo 17
SAKO	ujo el maldelikata ŝtofo.	Paŝo 12
SALIKO	eleganta apudakva arbo.	Paŝo 16
SALO	blanka substanco, uzata por gustigi manĝaĵojn.	Paŝo 11
SALOMONO	biblia reĝo konata kiel lerta juĝisto.	Paŝo 23
SALONO	ĉambrego.	Paŝo 5
SALTI	rapide levi sin de la tero.	Paŝo 6
SANA	normale funkcia.	Paŝo 7
SANGO	ruĝa fluaĵo en la korpo.	Paŝo 7
SANTALO	arbo kun bonodora ligno.	Paŝo 16
SAPO	substanco uzata por lavpurigi.	Paŝo 11
SARKASMO	akra moko.	Paŝo 18
SATELITO	korpo, kiu ĉirkaŭiras planedon.	Paŝo 17
SATIRO	verko, kiu kritike primokas ion aŭ iun.	Paŝo 27
SAŬCO	spica manĝfluaĵo.	Paŝo 23
SAVI	liberigi iun el danĝero.	Paŝo 3
SCENO	loko en teatro, kie aktoroj ludas.	Paŝo 3
SCIENCO	sistema tutaĵo de konoj.	Paŝo 5
SCIURO	malgranda besto vivanta en arboj.	Paŝo 30
SEKA	enhavanta neniom aŭ malmulte da akvo.	Paŝo 4
SEKALO	speco de greno.	Paŝo 12
SEKTO	aro da personoj aliĝintaj al stranga doktrino.	Paŝo 13
SEKUNDO	sesdekono de minuto.	Paŝo 9
SEKURA	estanta en sendanĝera loko.	Paŝo 17
SEMI	disĵeti grajnoj sur la teron.	Paŝo 12
SENCO	komprenebleco.	Paŝo 8
SENDI	foririgi iun.	Paŝo 3
SENTENCO	mallonga frazo enhavanta ĝeneralan moralan principon.	Paŝo 24
SENTIMENTALA	havanta romantikan sentemon.	Paŝo 13
SENTIMENTO	sentema animstato.	Paŝo 5

SERĈI	klopodi por trovi.	Paŝo 3
SERIO	laŭorda sinsekvo.	Paŝo 10
SERIOZA	zorge atent(ind)a.	Paŝo 2
SERPENTO	senpieda rampanta besto.	Paŝo 16
SERVICO	manĝilaro.	Paŝo 8
SEZONO	jarkvarono, laŭ vidpunkto de la normala vetero.	Paŝo 8
SIEĜI	ĉirkaŭi fortikaĵon por ĝin kapti.	Paŝo 28
SIGELO	stampilo.	Paŝo 16
SIGNALO	komunika signo.	Paŝo 9
SIGNIFO	figuro, kiu anstataŭas aŭ reprezentas abstraktaĵon.	Paŝo 5
SILIKO	malmola ŝtono, per kiu oni povas fari fajron.	Paŝo 29
SILKO	delikata teksaĵo.	Paŝo 11
SIMIO	homosimila besto.	Paŝo 11
SINO	homa brusto.	Paŝo 11
SINONIMO	vorto samsignifa.	Paŝo 13
SINTEZO	sistemiga rezonado.	Paŝo 13
SIRENO	marvirino kun fiŝa vosto.	Paŝo 11
SITUACIO	tuto de la kondiĉoj kaj cirkonstancoj.	Paŝo 7
SITUO	situacio.	Paŝo 14
SKABIO	infekta haŭtmalsano.	Paŝo 23
SKALO	dimensioj de desegnaĵo rilate al la reala objekto.	Paŝo 25
SKALPO	haŭto sur la kaposupro.	Paŝo 17
SKATOLO	ujo el ligno aŭ simila materialo.	Paŝo 10
SKELETO	interna malmolaĵo, bazo de la homo aŭ besto.	Paŝo 19
SKIZO	rapida desegno.	Paŝo 13
SKLAVO	homo senkondiĉe je dispono de iu mastro.	Paŝo 18
SKOLOPENDRO	multpieda ringforma krablanta insekto.	Paŝo 19
SKOTA	rilata al Skotlando.	Paŝo 3
SKRAPI	iom akre froti ion.	Paŝo 4
SKRUPULO	dubo de konscienco.	Paŝo 30
SKUI	rapide movi tien kaj reen.	Paŝo 7
SLOGANO	konciza propaganda frazo.	Paŝo 17
SMERALDO	verdkolora gemo.	Paŝo 17
SOBRA	malebria.	Paŝo 1
SOCIO	tuto da homoj kunvivantaj	Paŝo 7
SOJLO	ŝtono aŭ trabo de enireja fundo.	Paŝo 11
SOLDATO	militisto.	Paŝo 20
SOLDO	malgranda monero.	Paŝo 29
SOLENA	ceremonieca.	Paŝo 5
SOLIDA	firma, konfidinda.	Paŝo 9
SOLIDARECO	respondeco de ĉiu pri la aliaj.	Paŝo 13
SOLVI	trovi la respondon aŭ la rimedon.	Paŝo 5
SOMNAMBULO	persono, kiu marŝas dormante.	Paŝo 8
SONĜO	dumdorma mensbildo.	Paŝo 8
SONI	aŭdigi.	Paŝo 5

SOPIRI	ĝeme elspiri.	Paŝo 11
SOPRANO	plej alta virina voĉo.	Paŝo 24
SORBI	enspirante altiri fluaĵon iom post iom en sian buŝon.	Paŝo 23
SORBONO	la universitato en Parizo.	Paŝo 20
SORĈI	ĉarmegi.	Paŝo 8
SORPO	arbo, kies fruktojn oni manĝas tromaturajn.	Paŝo 25
SOVAĜA	krude fortega.	Paŝo 3
SPACO	senfinaĵo, en kiu moviĝas ĉiuj objektoj.	Paŝo 15
SPECIALA	intencata por unu celo.	Paŝo 1
SPECO	komunkarakteriza grupo.	Paŝo 5
SPEGULO	glata, brila aĵo, per kiu oni povas vidi sin.	Paŝo 2
SPEKTAKLO	interesa vidaĵo.	Paŝo 10
SPEKTRO	vico da diversaj koloraj lumradioj.	Paŝo 15
SPEKTROSKOPO	ilo, per kiu oni studas spektron.	Paŝo 17
SPIKO	vico de grajnoj sur tigo.	Paŝo 29
SPIONO	homo, kiu sekrete observas.	Paŝo 17
SPIRALO	rondiranta linio, kiu malproksimiĝas de sia centro.	Paŝo 9
SPIRITO	mensa aŭ animeca tuto de la homo.	Paŝo 5
SPITI	kontraŭstari la volon de iu alia.	Paŝo 28
SPONGO	malpeza truplea materio, uzata por viŝi aŭ sorbi.	Paŝo 18
SPONTANA	propravola; ekestanta sen ekstera influo.	Paŝo 20
STABILA	neŝanĝiĝema, firma.	Paŝo 15
STABO	armeestraro.	Paŝo 26
STACIO	loko, kie haltas publikaj veturiloj.	Paŝo 4
STADIO	difinita grado de evoluo.	Paŝo 13
STALAGMITO	vertikale staranta rokpintaĵo en kaverno.	Paŝo 16
STALAKTITO	pendanta rokpintaĵo en kaverno.	Paŝo 16
STALO	bestloĝejo.	Paŝo 12
STAMPI	frapreliefigi markon.	Paŝo 14
STANDO	montrejo en ekspozicio.	Paŝo 18
STANGO	longa peco de ligno aŭ metalo.	Paŝo 26
STARTI	ekiri.	Paŝo 14
STATI	esti en certa kondiĉo.	Paŝo 13
STATISTIKO	cifertabeloj pri iu temo.	Paŝo 17
STATUO	homsimilaĵo el ŝtono.	Paŝo 30
STATURO	korpalteco.	Paŝo 8
STERILA	nekapabla naski.	Paŝo 17
STERKO	io uzata por plifekundigi la teron.	Paŝo 12
STILO	karakteriza maniero esprimi siajn pensojn aŭ fari ion.	Paŝo 17
STRANDO	sabla marbordo.	Paŝo 14
STRANGOLI	sufokpremi la gorĝon de iu.	Paŝo 29
STREBI	energie streĉi la fortojn.	Paŝo 13
STREKI	desegni linion per unu movo de skribilo.	Paŝo 4
STRIKO	ĉeso de laboro por subteni iun postulon.	Paŝo 17

STRIKTA	severe preciza.	Paŝo 17
STRIO	longa mallarĝa peco kun paralelaj randoj.	Paŝo 4
STRONCIO	flava metalo (Sr).	Paŝo 17
STRUKTURO	kunaranĝo de diversaj partoj de tutaĵo.	Paŝo 20
STUDI	diligente esplori.	Paŝo 4
STUFI	longe kuiri viandon en fermita kaserolo.	Paŝo 23
STULTA	malsaĝa	Paŝo 7
STUMPO	mallonga restaĵo de io.	Paŝo 8
STURMI	kurataki.	Paŝo 17
STURNO	speco de birdo.	Paŝo 25
SUBSTANCO	ĉiu speco de materio.	Paŝo 20
SUĈI	alspiri al si.	Paŝo 8
SUDANA	rilata al Sudano.	Paŝo 23
SUFERI	senti doloron.	Paŝo 4
SUFOKI	mortigi per senigo de aero.	Paŝo 4
SUGESTI	proponi, subinspiri.	Paŝo 14
SUKERO	dolĉaĵo, ĝenerale blanka.	Paŝo 6
SUKO	nutra fluaĵo.	Paŝo 23
SULFURO	flava materialo trovebla ĉe vulkanoj.	Paŝo 29
SULKO	kavaĵeto.	Paŝo 11
SUMO	ĉiuj partoj kune, kiel tuto.	Paŝo 4
SUPO	manĝaĵo el akvo, en kiu oni kuiris viandon kaj legomojn.	Paŝo 26
SUPOZI	kredi ion vera.	Paŝo 1
SURDA	nepovanta aŭdi.	Paŝo 4
SUSPIRI	sopirĝemi, vespiri.	Paŝo 28
SVARMI	amase kunestadi kaj moviĝi.	Paŝo 12
SVARMI	esti tre multnombra.	Paŝo 4
SVATI	sin proponi al iu kiel edz(in)on.	Paŝo 12
SVELTA	ĉarme kaj elegante maldika.	Paŝo 14
SVENI	perdi momente la konscion.	Paŝo 18
SVINGI	moveti ion rapide ĉiudirekten.	Paŝo 11
ŜABLONO	modelo, laŭ kiu oni eltranĉas objekton; (metafore): banalaĵo.	Paŝo 8
ŜAFO	lanprodukta besto.	Paŝo 27
ŜALO	lantuko.	Paŝo 14
ŜALTI	funkciigi elektron.	Paŝo 17
ŜANCELI	malfirmigi.	Paŝo 13
ŜANCO	ebleco fari.	Paŝo 3
ŜARĜI	meti pezan objekton sur ion.	Paŝo 18
ŜAŬMO	blankaĵo sur akvo aŭ alia fluaĵo.	Paŝo 11
ŜELO	malmola ekstera krusto.	Paŝo 11
ŜERCI	paroli neserioze, ridige.	Paŝo 8
ŜIKA	laŭmode bongusta.	Paŝo 17
ŜILDO	tabuleto surskribita.	Paŝo 14

ŜIPO	veturilo por veturi sur akvo.	Paŝo 3
ŜIRI	rompi ion, forte tirante.	Paŝo 3
ŜIRMI	protekti ion por eviti difekton.	Paŝo 9
ŜLOSI	fermi, ekzemple pordon, per speciala ilo.	Paŝo 2
ŜMACI	kisi aŭ manĝi brue.	Paŝo 29
ŜMINKI	ŝmiri la vizaĝon per kolorilo.	Paŝo 30
ŜMIRI	froti per grasaĵo.	Paŝo 9
ŜNURO	longa, forta tirilo.	Paŝo 3
ŜOFORO	kondukisto de aŭtomobilo.	Paŝo 26
ŜOVI	puŝe delokigi.	Paŝo 15
ŜOVINISTO	fanatika patrioto.	Paŝo 22
ŜPARI	atente reteni, ekzemple monon.	Paŝo 2
ŜPRUCI	rapide elflui.	Paŝo 10
ŜRANKO	meblo, en kiu oni pendigas vestojn aŭ konservas manĝaĵojn.	Paŝo 26
ŜRUMPI	malŝveli, malkreski.	Paŝo 18
ŜTALO	tre malmola metalo.	Paŝo 9
ŜTATO	regno.	Paŝo 17
ŜTELI	preni ion, kio apartenas al alia.	Paŝo 10
ŜTOPI	tute plenigi.	Paŝo 18
ŜTORMO	fortega, pluva ventego.	Paŝo 3
ŜULDI	devi laŭleĝe pagi iun sumon.	Paŝo 18
ŜULTRO	plej supra trunkoparto.	Paŝo 1
ŜUO	piedvesto.	Paŝo 23
ŜUTI	verŝi substancon nefluidan.	Paŝo 17
ŜVEBI	resti senmove pendanta, kvazaŭ fluge.	Paŝo 1
ŜVITI	eligi fluaĵon tra la haŭto.	Paŝo 10
TABAKO	sekigitaj folioj, kiujn oni fumas.	Paŝo 12
TABULO	plata longa peco da ligno.	Paŝo 19
TABURETO	sendorsa seĝeto.	Paŝo 19
TACMENTO	aro da homoj senditaj por speciala celo.	Paŝo 26
TAKSI	difini la valoron de io.	Paŝo 13
TAKSIO	aŭtomobilo luebla kun ŝoforo.	Paŝo 14
TAKTO	kapablo ĉiam agi kun ĝentileco kaj delikateco.	Paŝo 23
TALENTO	aparta spirita kapablo.	Paŝo 5
TAMBURO	muzikilo, kiun oni batas per bastonoj.	Paŝo 24
TANKO	milita aŭtomobilego.	Paŝo 17
TAPETO	murornamaĵo.	Paŝo 16
TAPIŜO	teksita plankokovrilo.	Paŝo 30
TASKO	difinita laboro.	Paŝo 12
TAŬZI	ĉifante malordigi.	Paŝo 25
TAVERNO	trinkejo.	Paŝo 29
TAVOLO	parto de la socio konsiderata kompare kun pli superaj kaj pli malsuperaj partoj.	Paŝo 13
TEATRO	konstruo, en kiu oni prezentas spektaklojn.	Paŝo 5

TEGI	kovri ion tiel, ke la kovro kaj la kovritaĵo unuiĝas.	Paŝo 30
TEGMENTO	domsupraĵo.	Paŝo 10
TEGOLO	maldika plataĵo, per kiuj oni kovras tegmentojn.	Paŝo 19
TEKNIKO	procedaro de arto aŭ medio.	Paŝo 5
TEKSTO	enhavkonsisto de libro.	Paŝo 27
TELE-	prefikso, kiu signifas « en malproksimo ».	Paŝo 30
TELEFONO	aparato por interparoli tra granda distanco.	Paŝo 30
TELEGRAMO	komuniko rapide transsendata.	Paŝo 21
TELEPATIO	senpera interkompreniĝo sen parolo kaj gestoj.	Paŝo 3
TELERO	malprofunda manĝovazo.	Paŝo 21
TELESKOPO	instrumento por observi malproksimajn objektojn.	Paŝo 15
TEMPERATURO	grado de varmo.	Paŝo 17
TEMPESTO	ŝtormo.	Paŝo 11
TENDENCO	daŭra inklino al io.	Paŝo 13
TENDO	provizora loĝejeto el tolo.	Paŝo 10
TENTI	instigi al io malpermesita.	Paŝo 30
TEO	trinkaĵo farita el sekigitaj folioj.	Paŝo 23
TEORIO	supozo rezulte de rezonado.	Paŝo 22
TERAPIO	arto kuraci.	Paŝo 20
TERASO	eksterdoma sidejo.	Paŝo 14
TERENO	difinita terspaco.	Paŝo 25
TERITORIO	difinita lando sub iu aŭtoritato.	Paŝo 17
TERMINO	speciala vorto aŭ esprimo.	Paŝo 8
TERNI	brue kaj subite elspiri tra la nazo.	Paŝo 12
TERORO	terura kaj kruela regado.	Paŝo 6
TERURO	timego.	Paŝo 1
TESTAMENTO	skribaĵo, per kiu oni difinas postlasaĵon postmortan.	Paŝo 14
TEZO	sciencia aserto.	Paŝo 13
TIFAO	speco de marĉherbo.	Paŝo 25
TIGO	flotrunketo.	Paŝo 25
TIGRO	granda katsimila rabobesto.	Paŝo 21
TIKLI	delikate kaj ridige tuŝeti iun.	Paŝo 21
TINTI	seke rezoni.	Paŝo 26
TIPO	ekzemplo de specialaĵo.	Paŝo 3
TIRANO	senindulga kaj severa reganto.	Paŝo 27
TIRI	movi ion aŭ iun al si.	Paŝo 3
TITOLO	nomo montranta rangon.	Paŝo 20
TOMBO	tertruo, en kiun oni metas kadavrojn.	Paŝo 3
TONO	nuanco de sono aŭ koloro.	Paŝo 23
TORFO	spongeca substanco, per kiu oni povas hejti.	Paŝo 25
TORIO	unu el la kemiaj elementoj (Th).	Paŝo 20
TOTALA	ĉioma.	Paŝo 15
TRADICIO	ideo transdonita de pli fruaj generacioj.	Paŝo 13
TRADUKI	transigi de unu lingvo en alian.	Paŝo 13
TRAFI	atingi per io.	Paŝo 3

TRAFIKO	ĉirkaŭirado sur vojoj.	Paŝo 20
TRAGEDIO	dramo kun malĝoja fino.	Paŝo 8
TRAGIKA	terure malfeliĉa.	Paŝo 20
TRAJNO	vagonaro kun lokomotivo.	Paŝo 4
TRAJTO	karakterizaĵo.	Paŝo 11
TRANĈEO	protekta fosaĵo.	Paŝo 29
TRANKVI	(mallongigo) = trankviliĝi.	Paŝo 30
TREMOLO	speco de arbo.	Paŝo 30
TRENI	pene tiri post si.	Paŝo 13
TRETI	piedpremi.	Paŝo 21
TREZORO	valoraĵo.	Paŝo 28
TRIBO	grupo de homoj samdevenaj.	Paŝo 23
TRIBUNALO	juĝistaro.	Paŝo 26
TRIKI	teksti per vergetoj.	Paŝo 25
TRINKI	gluti fluaĵon.	Paŝo 14
TRISTA	malĝoja.	Paŝo 29
TRIUMFO	granda venko aŭ sukceso.	Paŝo 14
TROGLODITO	kavernulo.	Paŝo 30
TRONO	seĝo de reĝo.	Paŝo 16
TROPIKOJ	regionoj, kiuj etendiĝas ĝis 23 gradoj norde kaj sude de la ekvatoro.	Paŝo 25
TROTUARIO	apudvoja irejo por piedirantoj.	Paŝo 26
TRUO	malplenaĵo en io.	Paŝo 2
TRUPO	soldataro.	Paŝo 25
TUALETO	necesaĵoj por sinvestado.	Paŝo 30
TUBO	longa kava cilindro.	Paŝo 25
TUĈI	skribi per speciala nigrega inko.	Paŝo 30
TUFO	densa aro da maldikaĵoj.	Paŝo 10
TUJO	konifera arbo.	Paŝo 25
TUKO	peco de teksaĵo.	Paŝo 11
TUMORO	malsaneca ĉelaro kreskanta en organismo.	Paŝo 20
TUMULTO	konfuza brua malordego.	Paŝo 21
TUNIKO	speco de ĝisgenua ĉemizo.	Paŝo 16
TURISTO	homo vojaĝanta por plezuro.	Paŝo 30
TURKA	rilata al Turkujo.	Paŝo 28
TURNI	ĉirkaŭmovi ion.	Paŝo 8
TUSI	spasme elpuŝi aeron el la pulmoj.	Paŝo 18
U.E.A.	Universala Esperanto-Asocio.	Paŝo 13
ULMO	speco de fortika arbo.	Paŝo 25
ULTIMATO	lasta averto antaŭ milito.	Paŝo 30
UNGO	malmola kreskaĵo sur fingropinto.	Paŝo 17
UNIKA	unusola.	Paŝo 5
UNIVERSALA	tutmonda, ĉie estanta.	Paŝo 5
UNIVERSITATO	centro de supera studado.	Paŝo 8
UNIVERSO	la tuto de ĉio, kio ekzistas.	Paŝo 15

URANIO	kemia elemento (U).	Paŝo 17
URĜI	plirapidigi.	Paŝo 1
URSO	speco de granda rabobesto.	Paŝo 25
URTIKO	vegetaĵo, kies folioj estas kovritaj de pikiletoj.	Paŝo 18
UTILA	uzinda.	Paŝo 7
VAGONO	veturilo, kiun trenas lokomotivo.	Paŝo 4
VAKI	esti neokupata.	Paŝo 7
VAKUO	malplena spaco.	Paŝo 17
VALIZO	kofreto.	Paŝo 14
VALO	intermonto.	Paŝo 10
VALORI	havi meriton, altan prezon.	Paŝo 9
VAMPIRO	sangosuĉa fabela monstro.	Paŝo 18
VANA	senrezulta, senutila.	Paŝo 3
VANDO	maldika mureto.	Paŝo 10
VANGO	vizaĝflanko.	Paŝo 3
VAPORO	gasa nuboj.	Paŝo 10
VARBI	instigi al aliĝo.	Paŝo 17
VARII	prezenti sinsekvajn diversajn ŝanĝiĝojn.	Paŝo 17
VARMA	sento produktata de brulo aŭ fajro.	Paŝo 9
VARO	komercaĵo.	Paŝo 18
VARSOVIO	la ĉefurbo de Pollando.	Paŝo 20
VARTI	zorgi infaneton.	Paŝo 24
VASTA	granddimensia.	Paŝo 11
VAZO	ujo.	Paŝo 30
VEGETI	vivi inerte.	Paŝo 23
VELO	granda tuko fiksita por kapti la venton.	Paŝo 11
VELURO	mola ŝtofo.	Paŝo 14
VENENO	vivdetrua substanco.	Paŝo 30
VENKI	superi malamikon.	Paŝo 23
VENTRO	meza parto de la korpo.	Paŝo 29
VEO	lamenta krio.	Paŝo 16
VERDIKTO	decido de juĝanto.	Paŝo 23
VERKI	krei ion, plejofte libron, per arto aŭ scienco.	Paŝo 5
VERMO	malgranda senpieda besto.	Paŝo 17
VERSIO	tradukvarianto.	Paŝo 27
VERŜI	fluigi fluaĵon el ujo.	Paŝo 7
VERTAGO	speco de hundo kun mallongaj kruroj.	Paŝo 29
VERVO	spirita fervoro.	Paŝo 7
VETERANO	homo, kiu longe servadis ĉe io.	Paŝo 10
VETERO	stato de la atmosfero.	Paŝo 8
VETI	riski sumon en ludo.	Paŝo 8
VEZIKO	globeto.	Paŝo 11
VIANDO	karno uzata por nutrado.	Paŝo 18
VIBRI	moviĝi tien-reen rapide.	Paŝo 15
VIGLA	vivoplena.	Paŝo 10

VIKTIMO	tiu, kiu estas oferita.	Paŝo 3
VILA	kovrita per densaj mallongaj haroj.	Paŝo 24
VINO	alkohola trinkaĵo.	Paŝo 29
VIOLo	floro kun karakteriza koloro.	Paŝo 10
VIRTO	konstanta emo fari bonon.	Paŝo 23
VISKIO	skota brando.	Paŝo 30
VITAMINO	helpa nutrofaktoro necesa por la sano.	Paŝo 25
VITO	vinberarbeto.	Paŝo 29
VITRINO	elmontra vitrujo.	Paŝo 9
VITRO	malmola, travidebla, rompebla substanco.	Paŝo 4
VIZIO	imagajo, iluzio.	Paŝo 14
VIZITADI	ĉeesti; regule aliradi.	Paŝo 2
VJETNAMIO	lando en sudorienta Azio.	Paŝo 16
VOJAĜI	iri aŭ veturi por atingi lokon ne proksiman.	Paŝo 1
VOLBO	arkforma plafono.	Paŝo 17
VOLUMO	unuopa libro.	Paŝo 27
VOLVI	ĉirkaŭmeti ion flekseblan ĉirkaŭ alian objekton.	Paŝo 18
VOSTO	postpenda hararo de besto.	Paŝo 21
VULPO	flavruĝa hundosimila rabobesto.	Paŝo 4
VUNDI	difekti korpon.	Paŝo 17
YOU ARE MY DESTINY	vi estas mia sorto (angle; legu: ju ar maj destini).	Paŝo 30
ZIGZAGO	linio, iranta alterne laŭ kontraŭaj direktoj.	Paŝo 8
ZIZELO	malgranda mambesto, kiu dormas dum la vintro.	Paŝo 30
ZONO	io, kion oni metas ĉirkaŭ la korpomezon.	Paŝo 2
(ZO'O)	slanga mallongigo = bestĝardeno.	Paŝo 18

Enhavo

Antaŭklarigo	1
Paŝo unua	2
Vortaro	2
Legajo	3
Ekzercoj	4
Paŝo dua	7
Vortaro	7
Legajo	7
Ekzercoj	8
Paŝo tria	11
Vortaro	11
Legajo	12
Ekzercoj	14
Paŝo kvara	18
Vortaro	18
Legajo	19
Ekzercoj	20
Paŝo kvina	23
Vortaro	23
Legajo	24
Ekzercoj	26
Paŝo sesa	29
Vortaro	29
Legajo	29
Ekzercoj	31
Paŝo sepa	34
Vortaro	34
Legajo	35
Ekzercoj	37

Paŝo oka	44
Vortaro	44
Legajŝo	45
Ekzercoj	49
Paŝo naŭa	51
Vortaro	51
Legajŝo	52
Ekzercoj	54
Paŝo deka	56
Vortaro	56
Legajŝo	57
Ekzercoj	62
Paŝo dekunua	65
Vortaro	65
Legajŝo	66
Ekzercoj	70
Paŝo dekdua	73
Vortaro	73
Legajŝo	74
Ekzercoj	76
Paŝo dektria	78
Vortaro	78
Legajŝo	80
Ekzercoj	83
Paŝo dekkvara	86
Vortaro	86
Legajŝo	87
Ekzercoj	90
Paŝo dekkvina	92
Vortaro	92
Legajŝo	92
Ekzercoj	95
Paŝo dekseka	98
Vortaro	98
Legajŝo	99
Ekzercoj	101

Paŝo deksepa	104
Vortaro	104
Legajŝo	106
Ekzercoj	109
Paŝo dekoka	112
Vortaro	112
Legajŝo	113
Ekzercoj	116
Paŝo deknaŭa	119
Vortaro	119
Legajŝo	119
Ekzercoj	121
Paŝo dudeka	123
Vortaro	123
Legajŝo	124
Ekzercoj	127
Paŝo dudekunua	130
Vortaro	130
Legajŝo	131
Ekzercoj	134
Paŝo dudekdua	136
Vortaro	136
Legajŝo	136
Ekzercoj	138
Paŝo dudektria	141
Vortaro	141
Legajŝo	142
Ekzercoj	143
Paŝo dudekkvara	146
Vortaro	146
Legajŝo	146
Ekzercoj	148
Paŝo dudekkvina	151
Vortaro	151
Legajŝo	152
Ekzercoj	155

Paŝo dudeksesa	158
Vortaro	158
Legajo	159
Ekzercoj	162
Paŝo dudeksepa	165
Vortaro	165
Legajo	165
Ekzercoj	167
Paŝo dudekoka	170
Vortaro	170
Legajo	170
Ekzercoj	174
Paŝo dudeknaŭa	177
Vortaro	177
Legajo	178
Ekzercoj	182
Paŝo trideka	185
Vortaro	185
Legajo	187
Ekzercoj	193
Solvoj	196
Por paŝi pluen	201
Notoj pri tiu ĉi elektronika versio	205
Vortaro	223
Enhavtabelo	264